

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

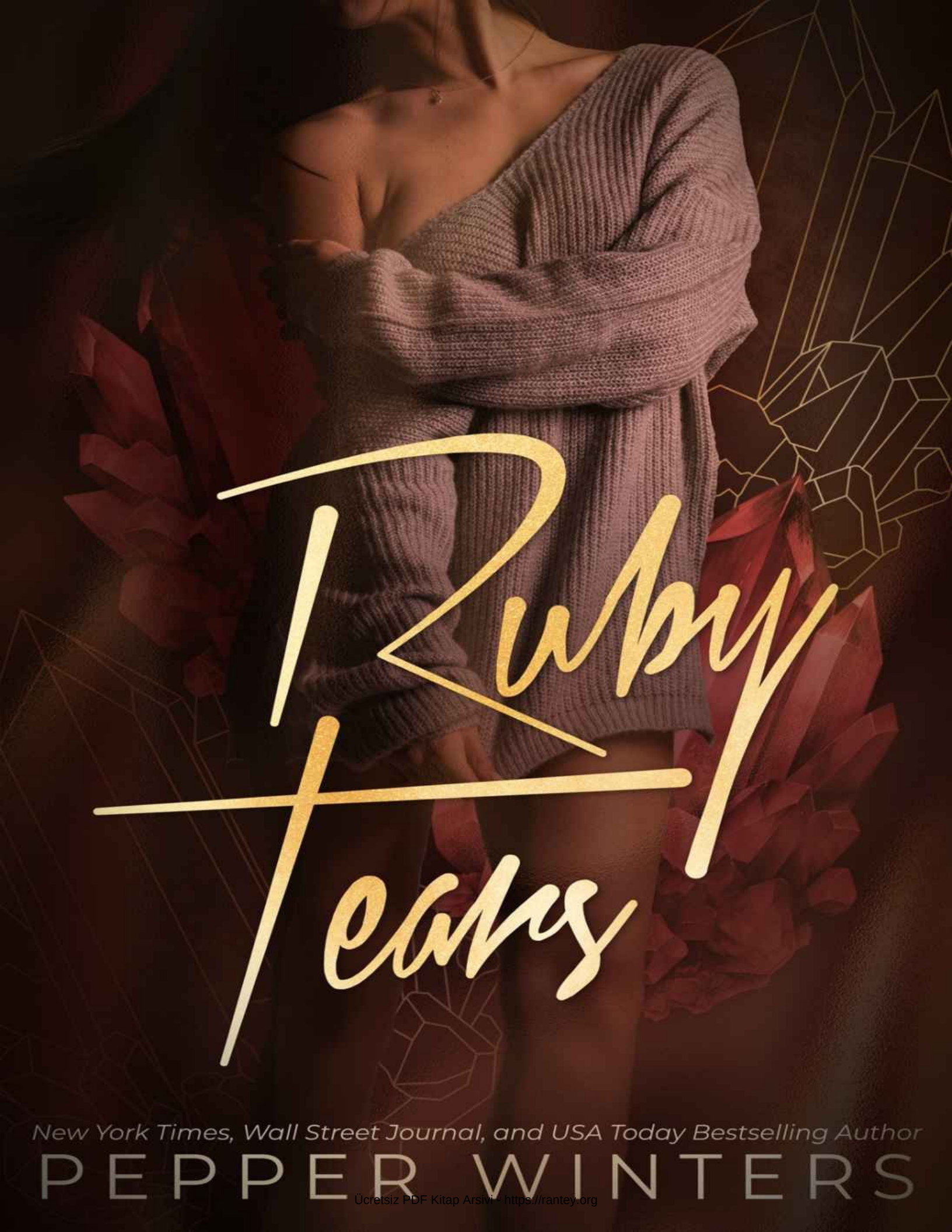
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ruby Fever

New York Times, Wall Street Journal, and USA Today Bestselling Author

PEPPER WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yakut Gözyaşları

Birinci Kitap

Mücevher Kutusu Serisi

tarafından

New York Times Çok Satan Yazarı

Pepper Winters

Yakut Gözyaşları
Telif Hakkı © 2024 Pepper Winters Pepper
Winters tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Kütüphaneler, kendi bünyelerindeki kopyaları üyeleriyle paylaşmaktan muaftır ve bu kitabı stokladıkları için kendilerine teşekkür ederiz. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayınlandı: Pepper Winters 2024pepperwinters@gmail.com

E-kitap Tasarımı: Cleo Studios

Ciltsiz Tasarım: Cleo Studios

Alternatif Kapak Resmi: Julia Cherrett Valareign (etsy)

İç Görseller: Julia Cherrett Valareign (etsy)

Düzenleme tarafından: Editing-4-Indies (Jenny Sims)

Düzeltilmeyi yapan: Christina Routhier

Hint Duyarlılığı Okuyucu & Hintçe Çeviri: Shabnam Arora

Fransızca Çeviri: Aurélie Gordio

Sesli Anlatım: Luke William Bromley & Lucy Jessica

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir.

Kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek Yeni Yayın Bültenine abone olun

EROTİK ROMANTİZM 'SIRLARIN GÖSTERİSİ' STANDALONE'LARI

Kirli Bir Gece

(Ella ve Nicholas)

Düzenlenmiş Bir Gece

(Vivian ve Alasdair - 2024)

Kırk Bir Gece

(Tavsiye edilecektir)

Karmaşık Bir Gece

(Tavsiye edilecektir)

YASAK ROMANTİZM

Luna Düeti

Lunamare (Luna Düetinin Birinci Kitabı) Cor

Amare (Luna Düetinin İkinci Kitabı)

FANTEZİ ROMANTİZM

Destini Günlükleri

Bir Güve Bir Arıyı Sevdiğinde

KARANLIK ROMAN

Tanrıça Adaları Serisi

Bir Zamanlar Efsane

İki Dilek
Üçüncü
Öpücük
Dördüncü
Yalan Beşinci
Öfke

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları
Quintessentially Q
Twisted Together
Je Suis a Toi

Borçlu Seri Borç

Miras Birinci
Borç İkinci Borç
Üçüncü Borç
Dördüncü Borç
Son Borç Borçlu
Epilog

Dolar Serisi

Pennies
Dollars
Hundreds
Binler Milyonlar

Mutluluk Masalı Üçlemesi

Birinci
Kitap İkinci
Kitap
Üçüncü
Kitap

SEXY ROMANCE

Hile Ustası Düeti

Vücut Ressamı
Yaşayan Tuval

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların Tacı
Gerçeğin Tahtı

ERGENLİK ÇAĞI AŞK HİKAYESİ

Kurdele Düeti

Erkek Çocuk ve Kurdelesı
Kız Çocuk ve Ren

Bağımsız Spinoff
Oğul ve Umudu

STANDALONLAR

Yok Edilmiş - Gri Romantizm
Görünmeyen Mesajlar - Hayatta Kalma
Romantizmi
Kirli Bir Gece - Erotik Romantik

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

Saf Yolsuzluk Düeti
Yıkım ve Kural
Günah ve Acı

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ

Buna Dokunamazsın

ÇOCUK / İLHAM VERİCİ KİTAP

Pippin ve Mo

YAKLAŞAN SÜRÜMLER

2024/2025 başlıkları için lütfen www.pepperwinters.com
adresini ziyaret edin.

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: [Peppers Kitapları](#)
Instagram: [@pepperwinters](#)
Facebook Grubu: [Peppers Playground](#)
Web Sitesi: www.pepperwinters.com

Tiktok: @pepperwintersbooks

İçindekiler

PEPPER WINTERS'TN DİĞER ESERLERİ

Adanmışlık

Yazarın Mektubu

Yazısı Tanıtım

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On Üçüncü

Bölüm

On Dördüncü Bölüm On

Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci

Yirmi Altıncı Bölüm

Zümrüt Çürükler Çalma

Listesi

Teşekkür

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Adanmışlık

Tüm müstehcenlik severlere.

Kırbaçlar, ipler, acı, zevk.

Kötü adam için düşersiniz, efendi için diz çökersiniz ve onu dizginlemek için karanlığına gömülürsünüz.

Yazardan Mektup

On yıllık kariyerim boyunca bana birçok kez neden kitaplarımın çoğunun insan ticareti üzerine odaklandığı soruldu. Yazdığım kırk kitabın neredeyse tamamı doğrudan kaçırılıp satılmaktan (Karanlıktaki Canavarlar, Tanrıça Adaları, Dolar Serisi, Mutluluk Masalı) insan ticaretinin bir türünden bahsetmektedir. Kurdele Düetinde çocuk işçi köleliğinden daha ince ama daha az önemli olmayan bir şekilde bahsedilmektedir.

Bu korkunç konuyu, dünya çapındaki bu vahşeti romantikleştirmek ya da küçümsemek için değil, bunun çok gerçek olduğu gerçeğine ışık tutmak için yazıyorum. Böylesine aşağılık bir kötülük tarafından alınıp satılmanın, işkence görmenin, incitilmenin ve istismar edilmenin dehşeti çok gerçek bir sorun ve giderek daha da kötüye gidiyor.

Bir insan ve bir yazar olarak çağrımın ne olduğunu hep merak etmişimdir ve bir tema görmeye başlıyorum. Tüm yaşamın ticareti beni dehşete düşürüyor: hayvanlar

ve insanlar - kızlar, oğlanlar, erkekler ve kadınlar - ve kurgu ve Böylesine karanlık yerlere gitmeye istekli karakterler olarak, çok gerçekçi, çok mide bulandırıcı bir konuya ışık tutma konusunda eşsiz bir yeteneğe sahibim. Ele alınması gereken bir konu.

Hatta bu konuyla ilgili kişisel bir hikâyem de var. On beş yaşımdayken ailemle birlikte Tayland'ın Chiang Mai şehrine tatile gitmiştim. İçime sinmeyen bir şey yemiştım ve ailem akşam yemeği için dışarı çıkarken ben otelde kalmaya karar vermiştim. Kapı çalındığında odada yalnızdım. Cevap verdiğimde kolları havlu dolu bir adamla karşılaştım. Adam Havluları teslim etmek için geldiğini söyleyerek içeri daldı. Ona hayır dedim, ama o beni yoldan itti ve yine de içeri girdi. Onun bütün Tavırları güçlü ve ciddiye.

Anında çok rahatsız oldum ve alarma geçtim. Havluları yere bıraktı ve bana yaklaştı. Size ki, hiçbir şüphe ya da soru olmadan O anda şeytana bakıyordum. Savaşmaya hazırlandım (midem bulanırken bile) ve zamanlamanın bir lütfu olarak asansör koridorda pır pır etti.

*Otel odasının kapısını açık bırakmışım ve bizim katta bir çift belirdi.
(Asansör odamızın tam karşısındaydı. Sanırım bu yüzden
Bir gece önce ailemle birlikte odaya girdiğimde birkaç erkeğin bana baktığını
görmüştüm).*

*Kapıya doğru koştum ve onlarla göz göze geldim. Elinde havlu olan adamın
bana ters ters bakıp gitmesi için tek buydu. O gecenin ilerleyen saatlerinde
aileme bunun ne kadar korkutucu olduğunu ve bana nasıl kötü niyetle
yaklaştığını anlattım ve onlar da durumu otele bildirdiler. Otele göre
Müdür, adam otel için çalışmıyordu ve geldiğine dair hiçbir fikirleri yoktu. O
gece kaçırılmaktan kıl payı kurtulduğuma inanıyorum ve o korkunç, berbat
korku hissini asla unutmayacağım.*

Sahip olduğum her şeyle savaşmak için yenilmez bir dürtü.

*Umuyorum ki Ruby Tears gibi hikayeleri ve diğer karanlık aşk kitaplarını
okuyarak kelimelerin gücünü bir çözüm bulmak için kullanabiliriz. Evet,
sadece kötü şeyler yapmaya istekli bir kahraman ve onların üstesinden gelme
gücüne sahip bir kadın kahraman hakkında bir hikaye, ama gerçekten,
gerçekte neler olduğunun bir anlık görüntüsü. İçin*

*Dışarıda gerçek hayatta kaybolmuş tüm o insanlar, onları kurtarmak için
ne gerekiyorsa yapacak kötü adama aşık olacak kadar şanslı değiller.
Zamanında bulunamayabilirler. Hayatta kalmak için yeterince güçlü
olmayabilirler. Kaçırılmalarını engelleyen iyi zamanlamanın lütfuna
erişecek kadar şanslı olmayabilirler.*

*Kitaplar her zaman dünyayı değiştirme gücüne sahip olmuştur ve eğer insan
kaçakçılığının yozlaşmış iç yüzünü kemirmek için küçük bir rol
oynayabilirsem, o zaman birazcık iyilik yapmış olurum. İnsan ticareti
hakkında giderek daha fazla konuşuluyor olmasından dolayı çok minnettarım
ve umarım yakında bir gün ben de*

Bu konu artık var olmayacağı için başka bir konu hakkında yazın.

*Bu uzun mektubu bitirirken, Ruby Tears ve Mücevher Kutusu Serisi'nin bir
kurgu eseri olmasına rağmen, karanlık bir okuma olduğu konusunda sizi
uyarmalıyım. Var olabilecek neredeyse her tetikleyici bu hikâyede
mevcuttur. Lütfen bu uyarıyı dikkate alın.*

*Bu kitabın açık, erotik, aşığılık ve bazı yerlerde düpedüz canavarca
olduğu konusunda ciddiylim. Aşk var, evet, ama önce çok fazla acı, kan,
ihanet ve ahlaksızlıktan geçmeniz gerekiyor.*

Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

Biber x

Not: Ruby Tears baskıya girmeden önce, beta okuyucularım ve eleştirmenlerimle paylaştım ve bu çok küçük azınlıkta, neredeyse ıskalayanların sayısı kaçırılmalar, tacizler, tecavüzler ve takipler dudak uçuklatacak kadar korkunç. Neredeyse her birimizin bizi dehşete düşüren ve/veya içgüdülerimizin KAÇMAK için ıııık atmasına neden olan bir tür olaya nasıl maruz kaldığımızı öğrenmek midemi bulandırıyor. Eğer siz de böyle bir şey yaşadıysanız ve paylaşmak istiyorsanız, e-postam her zaman açık. İsterseniz bu dehşete daha fazla ııık tutmak için sosyal medya hesaplarımda isimsiz olarak paylaşabilirim ya da kalabilir. Her iki durumda da, kötölükten etkilenen herkes için çok üzgünüm ve hayatta kaldığınız, üstesinden geldiğiniz ve geliştiğiniz için size hayranım. Bize o küçük şeylere gülüp geçmemiz öğretili.

'Aptalca davranıyoruz ve aşırı tepki gösteriyoruz' diye düşünüyoruz ama öyle değilsiniz.

O küçük ses bizi güvende tutar, o yüzden dinleyin.

P.P.S - Bu karanlık dünyaya atlamadan önce son bir şey, eğer haber bültenime abone değilseniz, ÜCRETSİZ bir sesli kopyasını alacaksınız LUNAMARE (Yasak Aşk Romanı) ve sadece kaydolduğunuz için THE BOY & HIS RIBBON (Yasak Aşk Romanı) kitabının ÜCRETSİZ e-kitabı.

BURAYA KAYDOLUN

Ve şimdi... mutlu okumalar ve her şey için teşekkürler.

Blurb

Ben bir canavarın piç oğluyum.
Diğer yarı kan kardeşlerimin kendi şeytanları var... ama benim?
İçimde gerçekten şeytan var.
İyi olmaya çalışıyorum.
Derin, karanlık, aşağılık dürtüleri görmezden gelmek için elimden geleni yapmak.
Ama her geçen gün daha da zorlaşıyor.
Ailemin yardım edebileceğini düşündüm.
Kötü şöhretli üvey kardeşim Q'ya ulaştım ve sırlarının evcilleştirilmesi için yalvardım.
Bunun yerine, babamız gibi olmadığımı kanıtlamam için bana bir ültimatom verdi.
Mücevher Kutusu'na sızın: zavallı talihsiz ruhlardan oluşan bir kaçakçılık çetesi, Usta Kuyumcuyu öldürün, Mücevherleri serbest bırakın ve denerken çürümüş ruhumu kaybetmeyin.
Tek sorun şu ki... bu seçkin kulübe girişim kendi başıma bir mücevher kazanmamı sağladı.
Elmas gibi parlıyor, yakut gibi kanıyor ve zümrüt kadar derin çürükleri var.
O benim.
Reddedemem.
Üvey kardeşime efendimiz gibi olmadığımı kanıtlamak istiyorsam, her zaman mücadele ettiğim dürtülerime yenik düşmeli, deliliğe dalmalı ve kendimi günahın içinde öyle derinden kaybetmeliyim ki kırılacak tek kişi ben olmalıyım.

Önsöz

.....

ÜCRETSİZ ön kitap THE MERCER CURSE'ü henüz almadıysanız ve dinlemek ya da e-kitabı indirmek istiyorsanız, her ikisi de **DÜKKÂN**'ımda ücretsiz. Kısa ve baharatlı bir kitap ve sizi Henri'nin üvey kardeşini arayışıyla tanıştırıyor. Okumak/dinlemek zorunda değilsiniz (bu kitabı veya seriyi etkilemez) ama mevcut olduğunu belirtmek istedim.

THE MERCER CURSE ÜCRETSİZ E-KİTAP (tüm platformlarda da mevcuttur)

MERCER LANETİ ÜCRETSİZ AUDIO (çoğu platformda da mevcuttur)

.....

Ily

ON BIN DOLAR.

O zavallı meblağ tüm hayatımı
değiştirdi. Tüm hayatımı *satın aldı*.

Bir canavar tarafından beni becermesi için erkek arkadaşıma verilen
değersiz bir on bin dolar.

O aldı.

Canavar beni aldı.

Ve özgürlüğü bir daha hiç görmedim.

Birinci Bölüm

.....

Henri

Kimi kandırıyordum ben?

Bunu yapamam.

Ahlaki değerlere, özdenetime ve *güce* sahip değildim.

Bunu yapmayı denememi önermek bile, habersiz bir keçiye bir T-Rex padokuna atmak gibiydi. Keçi iyi bir yer bulduğunu düşündü - atıştırmak ve uyumak için güzel bir yer, sadece kafası kesildi ve tüm yeşilliklere tükürüldü.

Açıkçası bu senaryoda T-Rex mi yoksa keçi mi olduğumu bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ben ikisiydim.

Kendimi dizginlemek için tüm irademi kullandım. İyi olmak için elimden geleni yaparken, çürümüş ve canavarca olan yanlarımı bastırmak.

Böyle bir aşağılanmayı arzulamayan gerçekten iyi bir adam olmak.

Onun gibi olmak için.

Bu tür dürtülerle savaşmış ve kazanmış olan üvey kardeşim. Sadece gözyaşı döktürme ve acı çektirme dürtüsüyle hayatta kalmakla kalmamış, aynı zamanda onu dizginleyebilecek bir eş de bulmuştu.

Lanet olsun, bunu istiyordum.

Bugünlerde bir kıza yaklaşımdan bile çok korkarken, kendim olma özgürlüğünü istedim.

Yaptıklarımın sonrasını olmaz.

Yapmaya *devam* etmek istediğim şeyden sonra değil.

Tanıdık siyah açlık içimi pençeledi ve her içimdeki aşağılık taraf ortaya çıktı. Kulaklarım keskinleşmiş gibiydi, burnum kulüpte dans eden kıvranan, terli vücutların kokularına karşı daha keskin hale geldi; dişlerim bile sanki uzayabilecekmiş gibi ağrıyordu, tatlı eti delmeye ve içindeki sıcak özü kucaklamaya hazırdı-

Tanrım, kes şunu.

Kendini duyuyor musun, Ri?!

Yumruğum viski bardağımın etrafında kasıldı.

Ucuz taklit kristal kırıldı, çatladı, sonra parçalara ayrılarak avucumun etini yırttı ve yeni aldığım takım elbisemi likörle ıslattı.

"Merde, iyi misin Ward?"

Ward.

Sahte doğum belgemdeki ismim ama gerçek ismim değil.

Gerçek adıma daha yeni öğrenmiştim ve hiçbir koşulda bu pisliğin yanında söylenemezdi.

Nefesimin altında küfrederek yanımdaki adama baktım.

Özenle takip ettiğim, arkadaş olduğum ve güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yaptığım adam. Altı ay sürmüştü. Ters yöne koşmam gerekirken onun yakın çevresine girmem altı almıştı.

Kaçınmak için elimden geleni yaptığım bir insan tipiydi çünkü özümde gerçekte kim olduğumu temsil ediyordu. Onunla her takıldığımda - yavaş yavaş tanıdıklarla içki içmekten, ininde dark- web pornosu izlemeye dönüştü - içimdeki canavarla yüz yüze geldim.

Pençeledi ve hırladı. Normal olmayan şeylere susadı. Aklı başında olmayan şeyler için uluyordu. Rüyalarım aşağılık eylemlerle doluydu ve bedenim En iğrenç görüntülerde bile sertleşiyordum. Abone olduğu bazı iğrenç izlemek için evine ilk kez davet edildiğimde, kusmak için tuvalete koşmak zorunda kalmıştım.

Arzularımın olması, *asla ama asla* teslim olacağım anlamına gelmiyordu.

Devam etmek isterken çekip gitmiştim. O filmlerdeki hayvanların aksine bende hâlâ bir parça vardı.

Ama yavaş yavaş, video klip video klip, hayatım boyunca tutunduğum parçalarımı . Işığın son korlarına sırtımı döndüm ve içimdeki rahatsız edici karanlığı kucakladım.

Bu seçim beni buraya kadar getirdi.

Ama ne pahasına?

Lanet olası ruhum, bu.

"Evet, ben iyiyim," diye mırıldandım, barın üzerindeki tutucudan bir peçete kaptım ve bozulmamış beyazın kanımla canlı bir kırmızıya bulanmasını hastalıklı bir memnuniyetle izledim.

Başka birinin kanını hayal ederken ürperdim. Gözleri ıslak ve bacakları açılmış isimsiz bir kadın-

Sikeyim.

Dişlerimi sıkarak yarayı ovaladım. İki büküm olmuşum.

Şansım varken kendimi öldürmeliydim - zayıf olmak ve üvey kardeşime ulaşmak yerine kendime bir iyilik yapmalıyım. Annem dört ay önce ölüm döşeğinde bana söyleyene kadar varlığından bile haberdar olmadığı bir kardeş. Babamın onu hamile bırakan, sonra da onu hiçbir şaysız ve kimsesiz bırakan bir beleşçi olduğunu sanıyordum.

Meğer benim kökenim çok çok daha kötüymüş.

"Derin görünüyor, dostum." Roland bileğimi tuttu ve yaramı inceledi. Bana dokunduğu yerde tüylerim diken diken oldu, ama yüzümü mükemmel bir şekilde ekşitmeye devam ettim. Onunla birlikte bu gece kulübüne girdiğimden beri kaç tane cinayet fantezisi kurduğumu öğrenmesi benim durumuma yardımcı olmazdı.

Dışarıdaki kuyrukta duran kadife ipi kapıp kafasına vurmadığım için şanslıydı. Berbat şarkı söyleyen DJ'in mikrofonunu boğazına tıkmadığım için inanılmaz derecede şanslıydı.

bir şişe pahalı Johnnie Walker'ı kırdı ve cam parçalarını sapladı.

Parmakları etrafımda sıkılaşıırken burun deliklerim alevlendi, sonra uzaklaştı.

Kendine gel, pislik.

Bunun için sadece bir şansım vardı. Bir.

Eğer üvey kardeşimin benden talep ettiği şeyi yapmayı başarırısam, kahrolası hayatımda ilk kez bir ailem olacaktı. Ama başarısız olursam... o çok istediğim aile beni bir kulağımdan diğerine kesecek ve isimsiz bir mezara gömecekti. Muhtemelen söz verdiği gibi kalbim sökülmüş ve sikim koparılmış olarak.

"Ah, *merde*, o burada. Şu katliamı temizle." Roland kıkırdadı, bağıt ve çikolatalı ekler seven bağırsaklarının sallanmasına neden oldu. "Yine de hoşuna gidebilir. Belki de Usta Kuyumcu bu gece zavallı bir kız yerine *senin* kanını akıtacak."

Yerdeki cam parçalarına uzanıp onları gözlerine saplamak yerine dudaklarımı sırtıma devam ettim. Bir adam için

Onun kadar cinsel iřtahına dūřkūn olan Roland'ın tařıdđđı yađ tabakasını nasıl olup da yakmadđđından emin deđildim

Çok kolay bir av olurdu.

Her şey giderse, sonunda onu öldürme zevkine erişecektim.

Tabii önce üvey kardeşim beni öldürmediyse.

Peçeteyi hâlâ sıızan keşiğe biraz daha bastırarak, sulu mavi gözlerinin odaklandđđı yere baktım. Üçüncü Roland Olivan'la, üvey kardeşimin bana onun Fransa'da zorla zevk almaya cüret eden son piçlerden biri olduğunu söylemesi sayesinde arkadaş olmuştum.

Ağabeyim yok etmekte oldukça başarılı olmuştu ama benimle aynı lanete yakalanmış olan tek tük kişiler yabani otlar gibi bitmeye devam ediyordu. Babamdan geçen aynı veba.

"Beni buna pişman etme Henri." Roland özel yapım lacivert takım elbiselerini aceleyle düzelitti. Pahalı malzeme yukarıda parıldayan kristal kürenin altında ışıldıyor, gözleri bir hırsızinki gibi kalsa da onu zenginliğe boyuyordu. Kendi zevki için hayat çalan bir hırsız.

"Seni buna nasıl pişman edebilirim ki?" Homurdandım, kanlı peçeteyi siyah takım elbisemin cebine soktum ve donuk bronz kravatımın mükemmel bir şekilde pürüzsüz olduğundan emin oldum. Altın kol düğmeleri parlayarak kalbimin güm güm atmasına neden oldu.

Basit kuş kafesi amblemleri gerçekte kim olduğumu haykırıyor gibiydi. Mercer soyundan geldiğimi ve kötü şöhretli Q ile işbirliği içinde olduğumu.

Kol düğmeleri onun fikriydi.

Beni ailesine kabul etmek istediği için değil, bana güvenmediği için.

Takip cihazı şüphesiz ona şu anda tam olarak nerede olduğumu ve bu gece başarılı olursa nereye varacağımı söylüyordu.

Sanırım minnettar olmalıyım.

Bu gece iyi geçerse, Fransa'da daha uzun süre kalacağımdan şüpheliydim. Her şey boka sararsa, belki Q beni bulup kurtarmak için kol düğmelerini kullanabilirdi. O zaman da muhtemelen kendimi günah çukurunda kaybettiğimi düşünüp beni öldürmeye gelirdi.

Başından beri planının bu olduğuna dair içimde korkunç bir his vardı.

Bu işte tecrübeliydi. Bu kaçakçı piçlerin nasıl çalıştđđını biliyordu. Ne kadar kaygan ve şeytani olduklarını biliyordu. Aslında o vermemişti

Herhangi bir eğitimim, silahım ve yedek planım bile olmaması bana bilmem gereken her şeyi anlattı: Kazanmam ya da kaybetmem umurunda değildi.

Muhtemelen beni evine kabul etmek zorunda kalmamak için başarısız istiyordu.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Roland eleştirel bir alaycılıkla beni bir aşağı bir yukarı süzerek sordu. "Değerli taşları seviyorsunuz. Ham taşları almaktan hoşlanıyorsunuz. ve içindeki paha biçilmez taşı göstermek için onları parçalamak. Ona bu mücevherleri parçalamaktan ne kadar keyif aldığını söyle ve-"

"Bütün gece şifreli konuşmamı mı bekliyorsun?" Yüzümü ona döndüm, ellerimi yumruk yaptım ve avuç içimdeki taze acıyla irkildim. Acı iyiydi... odaklanmama yardımcı oluyordu. Acı kötüydü... kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu. "Açıkça konuşursam umursamayacağından eminim." Dilimdeki ekşi lekeyi yuttum ve içimdeki canavarın uyanmasına izin verdim. "Sanırım dürüstlüğüme takdir edecektir.

Onların çılgınlıklarını ne kadar arzuladığımı. Geceleri nasıl uyuyamadığımı, tenimin nasıl morardığını ve kanadığını hayal ettiğimi. Durmam için bana yalvaran çaresiz fetihlerin hayalini nasıl kurduğumu. Ve bahse girerim, mücadele etmeye başladıkları anda kaya gibi sertleştığimi itiraf edersem beni kollarını açarak karşılayacaktır."

"Sanki benim fetişlerimi sıralıyormuşsunuz gibi geliyor, ki sizinle daha önce hiç tanışmadığım için bu oldukça rahatsız edici."

Dondum kaldım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

İçimdeki canavar bu diğer tanışmak için hırlıyordu. Ortak hastalıkta akrabalık bulmak için. Ama mücadele eden iyiliğim hatırlamak için elinden geleni yaptı

Bu bir oyundu.

Onlar gibi olmadığımı kanıtlamak için bunu yapmayı kabul etmiştim. Ruhumu şeytana teslim etmek için değil.

Sikeyim.

Yavaşça Kuyumcu Usta'nın yüzüne döndüğümde omurgamdan aşağı terler boşandı.

İnsan gibi gülümsemek için elimden geleni yaptım, ama tek başına binden fazla insanın ticaretini yaptığı söylenen bu kibar, kendini beğenmiş pislik gözlerimle karşılaştığı anda anladı.

Tıpkı üvey kardeşimin gibi o da biliyordu. İyi olmak isteyebilirim.

Hayatım boyunca, herkes gibi davranan, hasta annesine bakan ve maaşını ödeyen değerli bir vatandaş olarak kalmak için mücadele edebilirdim.

ama gerçek şu ki... ben değildim.

Ben bir canavardım.

Tıpkı bu piç gibi.

Elini sıkarak ve inine kendi isteğimle girerek ölüm fermanımı resmen imzaladım.

İkinci Bölüm

.....

Ily

"Hadi Il, sadece bir içki daha."

Yukarıdaki ışıltılı disko topuna baktım ve beni dinleyecek olana sessiz bir dua ettim. *Lütfen ondan ayrılmamam için bana güç ver. Bu gece olmaz. Bu gece onun doğum günü. Sakso çekerek özenle yaptığım makyajımı lekeleyen şımarık bir doğum günü çocuğu. Bu arada ona sakso çekmeye pek de hevesli değildim.*

"Beni dinliyor musun?" Sam elini yüzümün önünde salladı. "Helllllooo. Kahretsin, Ily, gözlerinde yine o dalgın bakış var."

Bugünlerde kendi düşüncelerimi daha eğlenceli bulmam benim hatam mıydı?

Nasıl bu hale geldik?

Birlikte dört yıl geçirdik ve her geçen gün daha da zorlaştı. Paris'in aramızdaki kıvılcımı yeniden alevlendireceğine dair büyük umutlarım vardı.

Ama ne yazık ki... Son paramı bir hayale harcadım.

"Tanrım, kadın. Bütün gece sarhoş bir baykuş gibi bana göz mü kırpacaksın yoksa ağzını açıp bir şey mi söyleyeceksin?"

Mercan rengi dudaklarımı şapırdatarak düşüncelerimden sıyrıldım. "Oteldeyken ağzım çok açıktı. Hatta o kadar açıktı ki Hatırladığım kadarıyla içine bir şey koyabiliyordu."

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi derin bir iç çekti. "Bugün benim doğum günüm. Oral seks bir gelenektir."

"Bizim geleneğimiz değil."

"Her yıl bana bir tane verdin."

"Seçimle, Sam, zorla değil."

"Güç mü?" Kaşları havaya kalktı. Başındaki kırmızımsı kahverengi saç teli, yüksek alnındaki saçları için kullandığı üründen dolayı parlıyordu.

Onun

Yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. "Seni asla zorlamadım. Bir kez bile."

"Midemin bulandığını söyledim. Öğle yemeğindeki pastırmanın iyi oturmadığını söyledim. Yine de inledin, sızlandın ve beni o kadar kötü suçladın ki tartışmaya devam etmektense dizlerimin üzerine çöküp 'ah!' demek daha kolay geldi."

Gözlerindeki öfke derinleşti. "İkimiz de biliyoruz ki Seks söz konusu olduğunda mazeretler giderek daha yaygın hale geliyor."

Onun

Sesi birkaç oktav yükseldi, güya beni taklit ediyordu. "Bu gece olmaz Sam, adet dönemim başladı. Pardon, sana söylemedim mi? Bu gece Alicia ile çıkmayı kabul ettim. Kahretsin, geç saate kadar çalışmam gerek-"

"Geç saatlere kadar çalışmak reddetmek için meşru bir nedendir-"

"O terfiyi aldığından beri bacaklarını açmamı neredeyse imkânsız hale getirdin." Suratını astı ve kollarını kavuşturdu. Yirmi beş yaşında bir ilaç satış temsilcisi yerine huysuz bir velet gibi görünüyordu.

zamanlar ona aşık olduğuma neden inandığımı gerçekten hatırlayamıyordum. Bir zamanlar soluk tenini, belli belirsiz çillerini ve kültürlü yetiştirilme tarzını tahrik edici buluyordum. O zamanki kız arkadaşıyla (et yiyen kargalardan ürken ürkek bir kız) Londra Kulesi'nin hediyelik eşya dükkanına girdiğinde gözlerimi ondan alamamıştım.

Duyguların karşılıklı olduğu anlaşılıyordu, çünkü ertesi gün ve bir gün geri geliyordu, bu hiç mantıklı değildi çünkü Londra'da yaşıyordu ve beşikten beri İngiltere'nin hastalıklı ortaçağ tarihi ile zorla besleniyordu.

Meğer özel cazibe merkezi *benmişim*.

Bir süre için tatlı ve çoğunlukla ama geçen yıl sertleşti ve biraz zalimleşti. Gaslighting'i de korkunç bir şekilde kontrolden çıkmıştı.

"Bu terfiden gurur duyuyorum." Küstahlaştığımda her zaman yaptığım gibi çenem yukarı kalktı. "Beni fark etmeleri yıllar aldı."

"Sen yüceltilmiş bir ofis yöneticisisin."

Ona daha fazla sorumluluk almak için ne kadar çok çalıştığımı anlatmaya zahmet etmedim. Ağır tahkimatlı kale içindeki çoğu pozisyonun nasıl sadece beefeaters ve akrabalarına . Asıl yapmak istediğim şey paha biçilmez taş mücevherleriyle çalışmaktı ama tüm dünyada sadece üç kişi onlara dokunmama izin verildi. Bir şekilde kraliçe olmadığım sürece gemmoloji yeterliliğimi asla kullanamayacağımı bilmek hayallerimi daha az gerçek yapmadı.

Sam benimle tartıştırken her zaman yaptığı gibi ellerini kalçalarına koyarak, "Ah, bunun nereye gittiğini anlıyorum," diye mırıldandı. Bunun onu önemli gösterdiğine inanıyordu. Bunun onu kibirli bir pislik gibi gösterdiğine inanıyordum. "Hâlâ bir gün çocuklarını okşamana izin verileceği fikrine tutunuyorsun.

Taçlar, asalar ve kilit altında tuttukları diğer elmas kaplı süs eşyaları."

"Güzel şeylerden hoşlandığımı söyleyebilir miyim?"

Burnu kırıştı. Kendimi başka bir tirada hazırlamıştım ama derin bir nefes verdi ve ellerini indirdi. "Güzel bir şeysin. *Senden* hoşlandığımı söyleyebilir miyim?"

Sertleştim ama zeytin dalını olduğu gibi kabul ettim. "İltifatınız için teşekkür ederim."

Daha geniş gülümseyerek aramızdaki gerilimi azaltmak için geleni yaptı, kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Evin eteklerinde duruyorduk. kalabalık dans pisti ve dans müziği olarak sınıflandırılan gürültülü patırtı çok yüksek sesle çalıyordu. Tartışabilmiş olmamız bile küçük bir mucizeydi.

"Seni her zaman muhteşem buldum. Bunu biliyorsun." Eli yan tarafımdan kayarak geçti ve köprücük kemiklerimi sıyıran düz, mavi-siyah saçlarımla oynadı. Sam'in soyunda kesinlikle İrlandalı birileri vardı ama - evlat edinen babamın bana fısıldadığı masallara inanırsam- o zaman ben de bir mihracenin yarı kan torunuydum.

Ona göre, bir yerlerde, bir şekilde, bir kral bir bakireyi bozmuş ve benim soyumu yaratmıştı. Babamın kalp cerrahı olarak çalıştığı yerel hastanenin önüne atılmamış olsaydım, birkaç günlükten sonra asla var olmayabilirdim - uzun zaman önce yaşamış bir mihracenin piç çocuğu olsam da olmasam da.

Neyse ki artık dünyanın en iyi insanların aittim ve içimi bir sıra özlemi kapladı.

Paris'te sadece iki gece kalmıştık ve ben şimdiden ayrılmak istiyordum.

Krish'i özledim. Acaba şu an ne yapıyor?

Kahretsin, bu bir hataydı.

Bu ilişki.

Bu tatil.

Ben... Ben bittim.

Aylardır işim bitmişti ama bunu kabul etmek için tüm birikimimi ve yabancı bir ülkeyi kullanmam gerekti.

Sam beni daha da yaklaştırdı, dudakları beni öpmek için büzüldü. Gözleri, gürültülü bir Fransız gece kulübünde öpüşmeye hazırlanmak için kapalıydı.

Kendimi destekledim.

Ben de onu öpmeye gittim.

Sadece... dudaklarımızın buluşması için geçen sürede içimde bir cesaret oluştu. Bu garip cesaret kesinlikle tavsiye edilmemişti ama artık onunla savaşıyordum.

Kaçma ve özgür olma isteğimi durduramıyordum.

"Sam." Öpücüğünü reddederek geriye doğru sallandım. "Sam...

konusmamız gerek." Gözleri kocaman açılmıştı, yeşil bakışlarında ışıltılı bir disko topu dans ediyordu.

"Ne?" Müziğe karşı başını eğdi. "Ne dedin sen?"

Harika.

Sonunda kopacak gücü kendimde buluyorum ve beni duymuyor bile.

Hiçbir şey söylememiş gibi davranabilirdim.

Mutluymuşum gibi davranabilirdim.

İyiymişim gibi

davrandım. Ama...

Dışarı çıkmam

gerekiyordu. Tam

buraya.

Şu anda.

Bu gece.

Elini tutarak onu kıvranan dans pistinden uzaklaştırdım. Eğer bunu yaparsam, ikimizin de bir içkiye ihtiyacı vardı.

Beni takip ederken parmakları benimkilere kenetlendi.

Dans eden, mutlu insanlardan oluşan denizin etrafından dolandık, birkaç fedainin etrafından dolaştık ve sonra kalabalık bara ulaştık.

Artık ter kokusu, erkek kolonyası ve aşırı tatlı parfümle kirlenmemiş bir yudum hava alarak barmenin dikkatini çekmeye çalıştım.

"Merhaba!" Sam kendini bana yapıştırırken elimi salladım.

"Hey, tarafa." Hızla azalan cesaretimi destekleyecek bir şey bulma umuduyla daha sert el salladım.

"Havaya giriyorsun, ha? Bunu sevdim." Sam'in eli kıcımdan aşağı kaydı, çok derinlere ve aşağılara indi. Parmakları bacaklarımın arasını yoklarken irkildim, kabarık pembe altın eteğimi iç çamaşırlarımın içine soktu.

Tüm vücudum sarsıldı, tutkuyla ya da aşinalıkla değil, korkunç bir iğrenmeyle.

Kalçalarını oynatıp parmaklarını yerinden çıkarmak için elimden geleni yaptıktan sonra ona kaşlarını çattım. Dudaklarını ayırarak beni mıcıklatmayı bırakmasını emrettim.

Ama...

Barın ilerisinde bir şey var. *Birisi.*

Kalbimi durduran ve o korkunç müziği kulaklarımda çığlık çığlığa susturan biri.

Yüce Tanrım. Kiminle?

Cehe

nne

m.

Cehe

nne

m.

Bu.

Bu mu?

Bakışlarım Sam'i tamamen atladı ve bir yarı tanrıya odaklandı.

Bu adam tanrıların soyundan geliyor olmalıydı çünkü hiç kimse, ama *hiç kimse* onun kadar mükemmel görünmüyordu.

Koyu renk saçları kafasına yakın kesilmişti. Dudakları onu baştan çıkarmak yerine şiddetle boyamış gibi görünen fazla kırmızı bir tonda. Gölge karanlık gözler ve kusursuzca tıraş edilmiş bir çene. Hafifçe çukurlaşmış yanaklar ve güçle sıkılan bir boğaz.

Dudaklarını birbirine dolayarak inceltti ve arkadaşının söylediği bir şey karşısında başını salladı.

Sanki o da benimle aynı farkındalığı hissetmiş ama nedenini anlayamamış gibi burnu hafifçe kabardı.

Yavaşça başını kaldırdı.

Bakışları pompalama kulübünü taradı, tüm vücudu yırtıcı bir hesaplamayla doluydu.

Karnım guruldadı.

Dili dışarı fırladı ve alt dudağının üzerinde gezinerek aramaya başladı.

Şuraya bak.

Doğru düzgün nefes alamadım.

Beni görmesini istedim. Tıpkı benim onu gördüğüm gibi. Onun da aynı açıklanamaz yakıcı sıcaklığı hissedip hissetmediğini bilmek istiyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık, tutkunun en ateşli anında bile.

Bakmaya devam ederken omuzları gerildi.

Kalbim nasıl çalıştığını hatırlamaya çalışırken yirmi atım atladı. Dizlerim kemik olmaktan vazgeçti ve onun yerine erimiş tereyağı oldu.

"Size ne ikram edebilirim?" Bir kadın yapışkan barın üzerine eğildi ve kulağıma bağırdı.

Tüm müzik geri çarptı.

Tüm o kaos, kokular ve...tedbirsiz cesaret.

adama ters ters bakmaya devam eden yarı tanrıdan bakışlarımı ayırarak güzel barmenle göz göze geldim ve yüksek sesle, "Erkek arkadaşımдан ayrılıyorum ve bize shot lazım," diye bağırdım.

Sam yanımda kaskatı kesildi.

Kızın kahverengi kaşları pixie saç kesimine doğru fırladı.

Yarı tanrı aniden arkadaşının yanından geçip benimle göz göze gelince olduğum yerde sallandım.

Gri.

Gözleri koyu gri.

O da benim gibi dondu kaldı.

Sanki oradan kokumu almış ve bir anda beni canlı canlı yemeyi çok istediğine karar vermiş gibi dondu.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçmak mı yoksa kendimi gümüş bir tepside sunmak mı istediğimi bilmiyordum.

"Neler oluyor Ily?" Sam'in parmakları kollarımın üst kısmını kavrayarak beni ona doğru döndürdü. İçgüdülerimin derin, karanlık uyarılarla şarkı söylemesine neden olan adamı görememekten nefret ederek ensem diken diken oldu.

"Benden ayrılıyor musun?" Yüzü İngiliz cazibesi yerine korkutucu bir ifadeye büründü. "Ne. Ne. Ne?"

Barmen, altı shot amber likör olan uzun bir tahta parçasını yanımıza koydu. Sam'in öfkesinden shot'lara baktım.

Biraz sıvı cesaret verme kararı aldım.

İki bardağı kaptığım gibi geri fırlattım, ateşten irkildim, nefes nefese kaldım, boğuldum, öksürdüm, biraz daha öksürdüm, sonra hırıltılı bir nefes çektim.

"Doğum günün olduğunu biliyorum Sam, ama... Sana oral seks yaptım, yüzden bana boşanmanın adil olacağını düşünüyorum."

Üçüncü Bölüm

..... Henri

KULAKLARIM ÇINLADI, KUYUMCU SÖYLEDİKLERİNİ
TAMAMEN DUYAMADIM.

Oral seks mi?

Boşanma mı?

Kimdi bu kız ve neden sesi bu Allah'ın belası kulüpteki diğer tüm gürültülerin arasından sıyrılıp çürümüş kalbimi bir şekilde ele geçirmişti? Aynı lanet kalp, kızın gözlerini yakaladığım anda zavallı benliğine çelme taktı. Ne renk olduklarını söyleyemiyordum ama yukarıdaki disko topu, morlar ve mavilerle titreştikleri yanılsamasını veriyordu.

Tehlikeli hayranlığımın nesnesiyle aramdaki tüm insanları uzaklaştırmak ve onun kim olduğunu öğrenmek için ani bir dürtü duydum.

Ama bu aptalca olurdu.

Aptallığın da ötesinde.

Ve göğsümün sıkışmasına ya da mükemmel bir şekilde ütülenmiş pantolonumun sinir bozucu bir şekilde daralmasına neden olan şey o değildi.

İşte buydu.

Bu görev.

Bu görev, yıllarca eğilimlerini nasıl ehlileştireceğini öğrenmiş olan üvey ağabeyim tarafından bana verilmişti ve beni de hiçbir sınır tanımadan aynı eğilimlerin içine atmıştı.

Sırtımdan bir ter damlası daha aktı.

Eğer burada durup konuşmayı bile beceremiyorsam, diğer her şeyi nasıl becerecektim?

"Ward?"

Usta Kuyumcu manikürlü koyu sarı kaşlarını bana doğru çevirdi. Roland dirseğini yan tarafıma bastırarak beni tekrar o nazik halime döndürdü, Aşâğılık adam şu anda bilmiş gözlerinde sorularla beni izliyor.

Kuyumcu Usta, parlak ayakkabılarının topuklarını yavaşça çevirdi ve tek bir bakışıyla göğsümde hastalıklı bir elektrik şimşeği çaktıran kıza baktı.

Saçları ağır ve düz bir şekilde sarkıyor, neredeyse imkânsız bir safir siyahı tonuyla omuzlarını öpüyordu. Sahte olmalıydı. Kimsenin böyle saçları yoktu.

Bakışlarım Kuyumcu Usta'nınkileri takip ederken ellerimi birleştirdim, ikimiz de kürek kemiklerinin genişliğini inceliyorduk - çürük kumaşın altından görülebiliyordu

Lacivert bluzunun ipleri, omurgasının güçlü çizgisini (bir dövme ipucu ile) takip ederek altın-pembe eteğinin altına gizlenmiş kıcının kabarıklığına kadar uzanıyordu.

Bakışlarım aşağıya doğru kayarken boğazım düğümlendi, bronzlaşmış bacakların uzun genişliğini içime çektim, vahşice keskin topuklu gümüş ayak bileği botlarına takıldım.

Kuyumcu Usta kısık bir sesle bana döndü ve takdirle başını salladı. "Bu kulüp ışıltılı mücevherleri kendine çekiyor. Bir mücevher kutusunu güzel şeylerle doldurmak için harika bir yer." Düz mavi bakışları Roland'a kaydı. "Sence de öyle değil mi Olivan?"

Roland ona yağlı bir gülümseme verdi. "Kesinlikle, *bijuteri*. Ben de buradaki avlarımda epeyce *bijoux* toplayacak kadar şanslıydım."

Kuyumcu ve mücevher anlamına gelen Fransızca sözcükler kulaklarımı tırmaladı.

Annemin yarı Fransız olması sayesinde doğuştan akıcı konuşuyordum.

"*Pourquoi ne pouvons-nous pas parler franchement?*" (Neden açık konuşamıyoruz?) Kollarımı kavuşturdum, sesim sıkılmış ve saygısızlık sınırındaydı. Kuyumcu Usta'nın bakışlarını üzerimde tutmak için elimden geleni yaptım ama bardaki kız, yanındaki adam onu pazılarından kabaca yakalayınca bir ciyıklama sesi çıkardı.

Sustum.

İçimdeki her şey sessizleşti, yükseldi ve salyalarım aktı.

Şiddet.

Her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkarırdı.

"Tekrar söyle. Devam et. Sana meydan okuyorum!" diye bağırdı adam yüzüne doğru, onu sarsarak. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Burada mı? Şimdi mi? Lanet *Paris*'te tatil deyken mi?"

"İdeal olmadığını biliyorum Sam, ama... sınıma ulaştım. Sadece... Artık yapamıyorum." Adamın pençesinde kıvranırken kızın profili ortaya çıktı.

"Bırak gideyim, sonra gideriz. Sessiz bir yere gideriz. konuşabileceğimiz ve-"

"Konusmak istemiyorum, Ily! Senin sorunun da bu. Bugünlerde tek yapmak istediğin bu. Konuşmak. Ya da yürüyüşe çıkmak. Ya da başka bir aptal taşla ilgili başka bir belgesel izle. Frijitleştin."

"Bana frijit demeye cüret etme. Ben-"

"Son zamanlarda, taşlarını okşamak için daha fazla zaman harcıyorsun ve açıkçası artık canıma tak etti."

"Güzel! Ben de yeterince çektim!" Onun kontrolünden çıkmak için mücadele ederken mavi-siyah saçları sallanıyordu. "Senin sakin yerine o aptal taşlara dokunmayı tercih ederim."

"Ve hayatını, lanet olası bir taç takabilmek için lanet olası bir kraliçe olmayı dileyerek heba etmek yerine zengin ve başarılı olma dürtüsüne sahip biriyle birlikte olmayı tercih ederim!"

"Ben bir kraliçeyim, Sam. Bu yüzden seni terk ediyorum. Beni hak etmiyorsun."

Sam acımasız bir kahkaha attı. "Bir kraliçe, ha? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama ben gelmeden önce, hayatın her seviyesinde başarısız oluyordun. Seni doğuran fahişe tarafından istenmiyordun, çoğu insanın toplamından daha fazla sorunu olan bir aile tarafından evlat edinilmiştin, seni evlat edinen kişiye hastalık derecesinde yakındın. Kardeşim -bu da benimle takılmamanızı açıklıyor: muhtemelen onunla yatıyorsunuz-"

Bir engerek yılanı kadar hızlı hareket ediyordu.

Piçin kendini beğenmiş yanağına sert bir tokat atarken kolu bulanıktı.

Vuruşunun sesi ağır müziğin üzerinde sekerek adamın beyaz tenini avucunun mükemmel kırmızı iziyle süsledi.

Donda

kaldı.

Donda

kaldı.

Onları pervasızca izleyen kalabalığın nefesi kesildi ve onlara içki veren barmen hızla birkaç tane daha doldurdu, sanki çıkacak savaşı durduracakmış gibi aralarındaki tahtayı itti.

Gözlerimi .

Kızı kollarımın arasına almak ve bana da aynı şekilde tokat atması için cesaretlendirmek istedim. Onu barın üzerine fırlatmadan, bacaklarını ayırmadan ve eski sevgilisinden esirgediği aynı amcıkta ziyafet çekmeden önce iyi bir vuruş yapmasına izin verecektim.

Onun frijit olup olmadığını kendim öğrenecektim çünkü bu kadar cesurca dövüşebilen ve bu kadar şiddetli tokat atabilen bir kız uysal ya da zayıf değildi. O kız

Cesur. Muhtemelen kendi iyiliği için fazla cesur. Ve kesinlikle benim gibi bir adam için çok fazla.

Onun ruhu benim gibi bir adam için kriptonit gibiydi.

İçimdeki tüm canavarca, şeytani dürtüleri tehlikeli bir şekilde canlandırdı. Tek bir tat için hırladılar ve uludular. Hükmetme şansı için-

Kuyumcu Usta yanımdan geçerek görüşümü engelledi.

Göğsümde alçak bir hırıltı yankılandı. Kim olduğunu ve neden burada olduğumu hatırlamadan önce onu itip yolumdan çekme dürtüsü kollarımdan aşağıya indi.

Aile.

Gelece

k.

İçimdeki hastalık için bir tedavi.

Dişlerimi sıkarak gülümsemeye zorladım.

O da kendininkiyle karşılık verdi, ince ve kibirli, gözleri hoşuma gitmeyen bir parıltıyla kısılmıştı.

"Neden açıkça konuşamadığınızı mı sordunuz? İyi o zaman." Daha geniş gülümseyerek kollarını kavuşturdu ve sesini duyulmayacak kadar alçak tuttu. "Buraya benim seçkin kulübüme katılmak için onayımı almaya geldiniz. Ancak, üyelerimden birinin kişisel tavsiyesiyle bile girişiniz garanti değil. Sadece gerçekten kim olduğunuzu kanıtlamanız bunu sağlayacaktır."

"Gerçekte kim olduğumu mu?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Ne istediğini saklayamazsın Henri Ward, ama sana güvenmem için de bir neden vermedin."

Olabildiğince hareketsiz ve soğuk durdum. "Güven, benden asla kazanabileceğin bir şey değil. Kanıt olsun ya da olmasın."

Kıkırdadı. "*Bonne réponse.* (İyi cevap.) Ve elbette haklısınız. Güven bir canavarın diğerine verebileceği bir şey değildir, çünkü bir canavarın doğası kimseye hesap vermemektir. Bağışlayın beni, başka bir şekilde ifade edeyim." Yaklaşırken gözlerindeki parıltı ölümcül bir hal aldı. "Mücevher kutuma erişmek mi istiyorsun? O zaman beni buna layık olduğuna ikna etmelisin."

Roland kaykıldı ve bana endişeli bir bakış fırlattı. "O değerli biri, Kuyumcu Usta. Düşünseydim ona kefil olmazdım-"

"Sessiz ol Olivan," diye tersledi Kuyumcu. "Sadece önemsiz bir şey soruyorum. Ne de olsa açıkça konuşmak istiyordu."

Kollarımı kavuşturdum, gerginliğimi dikkatle kontrol ettiğim sıkılganlığımın altında sakladım. "Devam et o zaman. Açık konuş. Tek duyduğum bir sürü

saçmalık."

Kuyumcu Usta güldü ve kolunu omuzlarıma attı. Sertleştım.

Tüylerım dıken dıken oldu.

Ama kulağıma fııldadığında hareket etmedım. "O kadın. Gözlerini alamadığın kışi. Erkek arkadaşı az önce aptalca bir şekilde Evından uzakta olduğunu duyan herkes. Evlat edinıldı ve büyük olasılıkla bir süre özlenmeyecek. Adam onu bırakıp gittiği anda yalnız ve yabancı bir şehirde olacak. Neredeyse beş parasızdır ve büyük olasılıkla eve dönmesine yardım edecek birini bulmak için çaresiz kalacaktır. Adrenalinin etkisi geçtiği anda korkacak, saflaşacak... ele geçirilmeye hazır olacak."

Kara kara güldü. "Hobi olarak mücevherleri bile inceliyor - eğer taşlardan kastı . Neredeyse çok *parfe*."

Yumruğumu onun *parfe* burnuna sokmak için duyduğum şiddetli dürtüyle savaşıırken dişlerim toz haline geldi. "*Votre point?*"

"Demek istediğim, Bay Ward, o çıkarılmayı bekleyen bir mücevher. Onu koleksiyonum için istiyorum ve onu bana getirecek olan da sizsiniz."

Siyah, buzbir dehşet kemiklerimi parçaladı. "Ben mi?"

"*Evet*, sen."

Benden uzaklaşarak kolunu indirdi, yakınında somurtan gri takım elbiseli bir adama parmaklarını şıklattı ve Fransızca bir makara kesti. Meçhul adam hemen Kuyumcu Usta'ya kalın bir zarf uzattı.

Sanki bir kadeh şampanyaymışçasına yumuşak bir şekilde bana verdi.

Parmaklarım onu kavradı, ağırlığını ve büyüklüğünü hissettim, ne olduğunu hemen anladım. "Para. Onu kaçırmam için bana para mı veriyorsun?"

Dudakları muzaffer bir sırıtışa dönüştü.

Roland sinirli bir şekilde güldü, aynı aşağılık oyunu oynamaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Hayır, *dostum*. Sizi temin ederim böyle bir şey yok."

İçimdeki mağaradan -her türlü alçakça şeyi zincirlediğim uçurumdan- akan siyahlık daha da koyulaştı. Aletim beklentiyle kalınlaştı. Kanımdaki sızı beni hayal kırıklığına uğrattı, sinirlendirdi ve öfkemin açığa çıkmasına neden oldu. "Sonra ne olacak? *Dis moi ce que tu veux?*" (Benden ne istiyorsun?)

Kaşlarını çatarak gri giysili adama sessiz bir emir verdi. Muhafız çenesini eğdi ve hiç tereddüt etmeden

çift tartışmaya devam etti.

İzleyen kalabalığı kurnazca dağıttı, sonra bileğine doğru mırıldandı. Kulüpteki müzik şüpheli bir şekilde yükseldi, ışıklar karardı ve karanlık her köşeden süzüldü. Cafcaflı disko topları durdu Kulüp benim kişisel cehennem versiyonuma batarken herkesin üzerinde gökkuşağı zıplatıyordu.

Kız ve eski sevgilisi fark etmedi, kendilerini kavgalarına kaptırmışlardı.

Kuyumcu Usta'nın gözleri bana bakarken parlıyordu. "İstediğim şey, Henri, bizden biri olduğunu kanıtlaman. Tüm o kısıtlamaları bırak. Gerçek doğanızla savaşmayı bırakın. İçinizdeki canavara doğru adım atın ve Gerçekte kim olduğunuzu kucaklayın." Sırtımı sıvazlayarak ekledi: "Zarfin içinde on bin avro var. Bunu eski sevgiline ver ve nedenini sorduğunda, kız arkadaşını becermek için ödeme yaptığını söyle."

"Ne?"

"Bunu kabul edecektir. Bunu garanti ederim. Sen onu izlerken ben de onu izliyordum. Zehirli egosu olan bir pislik. İntikam almak istiyor. Ona yaşattığı utanç için onu incitmek istiyor. Belki başka bir gün ya da başka bir kavgada sana siktir git diyebilirdi ama bu gece değil. Bu gece kibri ve parayı alacak. Onu incitmek için değil, onsuz bir hiç olduğunu kendine kanıtlamak için. Kız onun yüzünden. Ve o sadece kızın borcunu tahsil ediyor."

"Hiçbir erkek kız arkadaşını isteyerek satmaz. Ayrılsın ya da ." "Satar.

Kişisel garantimi aldınız."

Kahretsin.

Nabzım damarlarımda atıyor, kulaklarımda uğulduyordu. Bu lanet şeyden nasıl kurtulacaktım?

Bu piç bana hayatım boyunca kendimden esirgediğim izni verirken kendimi nasıl kontrol edebilirdim?

Siktir,

Q.

Yardım

edin.

Kuş kafesi kol düğmelerime baktım, keşke bir mikrofonları olsaydı. Üvey kardeşim olan yabancının ortaya çıkıp beni katletmesini diledim. Bu adam şimdi, beni hukukun kutsallığından faaliyet gösteren bir kulübe sızmaya zorlamak yerine.

Mücevher Kutusu'nun kölelerini nerede tuttuğunu kimse bilmiyordu.

Hiç kimse bu yolla kaçırılan kadın ve erkekleri bulamadı.

Bir kız ya da erkek hedef alındıktan sonra yutuluyor ve bir daha asla görülüyorlardı.

Omzumun üzerinden korkunç dikkatimi çeken kıza baktım. İşaretlenmişti. Tüm bunlar onunla göz göze geldiğim ve en tatlı günah tadında bir nefesi içime çektiğim için olmuştu.

Hayatı *benim yüzümden* kısa sürdü.

Katlanmak üzere olduğu acı...

İnledim.

Utancımın altında, şok edici bir şekilde sertleştim. Onun boyun eğme görüntüleri zihnimi doldururken, ondan koparabileceğim tüm çığlıkların sesleriyle zonkluyordu.

Onun kanı ellerimi lekeleyeceği için değil ama *istedim*.

Bunu o kadar çok istedim ki.

Ben de bu piç kadar siyahtım ve kendime hâkim olamıyordum.

Kayıyor.

Ellerim zarfın içindeki parayı kavradı.

Seçimini yap.

Şu anda.

Sayısız kadını kurtarın - tıpkı Q'nun sizden istediği gibi - ya da çekip gidin ve sadece birini kurtarın.

Şuradaki.

Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Kafana silah dayanmadı.

Ama en azından kendinize karşı dürüst olun, eğer reddederseniz -hayır dediğiniz anda- o zaten onundur.

Zorlukla nefes alarak Kuyumcu'yla yüzleşmek için geri döndüm.

İkimizin arasında, onu hayatının en kötü kabusuna sürükleyen kişi olmayı tercih ederdim. Benimleyken... Onu kurtarmaya çalışırdım. Onunla... Onun ölümü dilemesini sağlardı.

Alt dudağını yaladı, gözlerini benden ayırmadı. "Eğer olay çıkaracağından endişeleniyorsan, endişelenme. Kalabalık dağıldı. Barmen başka işlerle meşgul. Kızın kavgası sona erdi ve oğlan öfkeden kuduruyor. Ona vuramayacağını biliyor. En azından burada değil. Yine de plan yapıyor ona nasıl ödeteceğimi." Kıkırdadı. "Ona sadece düzgün ve derli toplu bir intikam veriyorsunuz... küçük bir ödeme günüyle birlikte. O alacak

para, Henri. Ve bunu yaptığında kızı sen alacaksın." Eliyle karanlığa. "Onu kulübün arka tarafına götürün. Orada bir kapı var. Kapıyı dört kez çalın ve içeri girin."

Reddetmeme fırsat vermeden uzaklaştı. "Roland, gel. Yeni tanıdığımız dostluğumuza layık olduğunu kanıtlasın."

Beni alaycı bir şekilde selamlayarak mırıldandı, "İyi eğlenceler Henri. Unutma. Kızı al, bana getir ve sana söz veriyorum, hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

Dördüncü Bölüm

.....

Ily

Krish hakkında bunu nasıl söyleyebilir? Üvey kardeşimle yattığımı mı? Ona neden yakın olduğumu *biliyordu*. Neden onun üzerine titrediğimi. Krish olmasaydı, bir ailem olmazdı. Bu dünyadaki herkesin dışında, Krish tüm kalbimi kazanmış . Elbette, üvey annem ve babam da her şeye sahipti, ama Krish... o her şeye ve çok çok daha fazlasına sahipti.

"Her şeyden çok sevdiğim tek insanla düşündüğün için hastasın sen," diye tısladım.

Sam ona attığım tokattan dolayı acıyan yanağını ovuşturdu. Sesi çirkindi, "Her şeyden çok tapıyorsun, ha? Benden, *erkek arkadaşından* daha mı çok seviyorsun? Hayatının dört yılını verdiği adamdan?" İğrenç bir şekilde güldü. "Dört yıl boyunca beni kandırdın, değişeceğine inandırdın. Aptal taşlarını ve aptal hayallerini aşman için zaman kazanmak için elimden geleni yaptım ama sen bana ne kadar umutsuz bir vaka olduğunu gösterdin. Çok sevdiğini söylediğin ailenin içinde bir yabancısın. *Benim* ailem sana onların verebileceğinden daha fazlasını verebilirdi çünkü onlar her yönden daha iyiler." Dişlerini gösterdi. "Buna pişman olacaksın, İl. Eminim şimdiden pişman olmuşsundur. Birlikte sahip olabileceğimiz geleceği öptün. Hoşça kal."

Vay canına.

Kulaklarımdan buhar çıktı. "Benden daha iyi değilsin, Samuel Laris. Sen tam bir dangalakısın. *Sakin* ailem hakkında bu şekilde konuşayım *deme!*"

"Ne şekilde? Gerçekle mi?"

"Sizin aileniz gibi kendini beğenmiş olmayabilirler ve mütevazı imkânlarla sahip olabilirler çünkü babam tüm servetini Hindistan'a geri gönderiyor ama onlar *iyi* insanlar. Nazik ve cömert insanlar. Sizden çok daha iyiler.

dönüşüyor." Kollarımı kavuşturup kendime sarıldım. İçtiğim likör karnımı yakıyor, midemi bulandırıyor. "Sende ne bulduğumu bilmiyorum. Sen iğrenç, şımarık bir veletsin-"

"Ben mi iğrencim?!" Ellerini havaya kaldırdı. "Burada sürtük olan sensin, ben değil. Lanet olası *doğum günümde* benden ayrılan sensin!"

Normalde, yüksek yolu seçer ve giderdim.

Bu gece kirlenmek istiyordum. "Benden önce sana oral seks yaptım. Bu seni mutlu etmiyor mu?"

O kadar hızlı, o kadar tehditkâr bir şekilde üzerime geldi ki, içimdeki küçük bir korku filizi çözüldü. "Sen buna oral seks mi diyorsun? Yarım yamalak bir yalama ve-"

"Sen geldin. İyi hissettirmemiş gibi davranma-"

"Azdım. Haftalardır beni reddediyorsun. Tabii ki . Ama bunun sizin 'yetenekleriniz' yüzünden olduğunu düşünmeyin, çünkü kesinlikle öyle değildi. Gerçeği istiyorsan, Illness-"

"Sana bana öyle seslenme demiştim-"

"Aylardır yatakta beni memnun edemiyorsun. Sikimi herhangi bir yerine sokmak angarya haline geldi. Şişme bir bebek bile beni daha iyi tatmin edebilirdi."

"Aman Tanrım, Sam." Yanaklarım alev alev yandı kalbim -onun üzerinde gerçekten de- utançla çarptı.

Sanki yüzlerce insanın önünde boynumu sıkmak istiyormuş gibi, sanki benden gerçekten nefret ediyormuş gibi beni izledi.

"Bak." İçimi çektim, endişemin dikenlerine teslim olmak yerine cesaretime tutunmak için elimden geleni yaptım. "Özür dilerim, tamam mı? İşlerin bu kadar kötü gitmesi benim hatamdı. Benim hatam-"

"Tabii ki, bu senin hatan. Umarım sonunda *ne kadar* bu senin hatan."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, bana yaptıkların için bir dünya acıyı hak ettiğin anlamına geliyor. Beni bu kulübün alay konusu yaptın, beni terk etmek için Fransa'ya kadar sürükledin ve büyük olasılıkla seninle otele kadar yürümemi, bavullarını toplamamı izlememi ve sonra sana eve kadar eşlik etmemi bekliyorsun."

"Hiç beklemiyorum-"

"yapmayacağım, anladın mı?" Sesi öfkeyle yükseldi. "Benden bu kadar. Otele geri dönmek istemezsin. Tren istasyonuna git ve orada uyu."

umurumda değil. İngiltere'ye kendi başına dön. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Brixton'da bir daireyi paylaşıyoruz, seni aptal. Eşyalarımı almam lazım."

"Merak etmeyin, taş koleksiyonunuzu bahçeye atacağım. Salyangozlar onları alabilirsin. Ve kıyafetlerin... eminim mükemmel ailen sana alabilir-"

"Bu kadar saçmalama Sam. Eşyalarımı istiyorum. Her şeyi değiştirmeye gücüm yetmez."

"Bunu daha önce düşünmeliydin-"

Beyaz bir şey aramızda uçtu ve bara sertçe çarptı, unutulmuş içkilerin geri kalanını devirdi, likörü dar bluzumun üzerine sıçrattı.

Yana doğru göz kırparak kimin atmaya cüret ettiğini görmeye çalıştım- donup kaldım.

Onu.

Daha önceki yarı tanrı.

Kanımda uyarı şimşekleri çaktıran adam. Yardım için çılglık mı atmalıyım yoksa merhamet için yalvarmalı mıydım bilmiyordum.

Teni yakından daha koyuydu - yoksa ışıklar için miydi? Her iki durumda da, sert kemik yapısı ve çarpıcı gözleri karma bir mirastan söz ediyordu.

Benim gibi. Kara kara gri bakışları delici bir şekilde benimkilere kilitlendi.

Kulüp ortadan kayboldu. Sağır edici müzik durdu.

Bu adam da kimdi ve neden hayatımın en kötü gecelerinden birini bölüyordu?

"Sen de kimsin lan?" Sam adamı ölçüp biçerek sordu. Sam'in boyu her zaman beni tahrik etmişti. En yüksek topukluları giyebilmeyi ve onun üzerinde yükselmekten asla korkmamayı seviyordum, ama bu adam?

Boyu, kasları ve endamıyla Sam'i utandırıyor. "Bu önemli değil," diye homurdandı adam, hâlâ bana bakıyordu. Dizlerim yine yayık tereyağını andırıyordu.

Böyle görünen bir adamın sesinin de uğursuz bir gök gürültüsü kadar derin olması adil değildi.

Adamın bakışları ağzıma indiğinde donup kaldım.

Omuzlarını geriye atıp ellerini kavuşturmadan ve sinir bozucu odağını Sam'e çevirmeden önce dumanlı bakışları kararmıştı.

Bir an için eski sevgilime yumruk mu atacağını yoksa kafasına bir bar taburesi mi geçireceğini bilemedim. Şiddet ondan akıyor, tenimi buzla kaplıyordu.

Sam dramatik bir şekilde iç çekerek yerinden kaydı ve şu anda barda ucuz içkiyi emen beyaz zarfı kaptı. "Nedir bu?" İçkinin çoğunu zarfı geri vermeye çalıştı. "Al ve git, pislik. Bir şeyin ortasında olduğumuzu görmüyor musun?"

Adam sadece kollarını kavuşturdu, göğsü bir tuğla duvar kadar sert ve aşılmazdı. "Oh, duydum. İnanın bana. Her şeyi duydum."

Kalbim korktu. "*Her şey* mi?" İçimi bir hüznün kapladı. Aniden, Bu yakışıklı yabancının, eski sevgilimin cinsel gücümü şişme bir bebeğe benzettığını duymuş olmasını *aptalca* umursadım.

Harika.

Harika.

Gururum, bir yarı tanrının bana yatakta yaşayan en kötü insanmışım gibi bakması olmadan da yeterince zedelenmişti.

Adamı taklit ederek kollarımı kavuşturdum ve azalan cesaretimi toplamak için elimden geleni yaptım. "Eğer her şeyi duyduysanız, misafir istemediğimizi de biliyorsunuzdur. Sadece git ve-"

"Aç . Zarfı." Bana aldırış etmeyen adam Sam'e ters ters baktı. "Şimdi."

Sam'in alnı sıkıntıyla çatıldı ve bir an için zarfı küstah adamın kafasına fırlatacağından korktum, ama sonra sıktı, kaldırdı ve bakışlarında titreşen merakla dikkatlice mührü açtı ve içine baktı.

Ağzı açık kaldı. "Kahretsin, bu para."

"Çok para," diye mırıldandı adam, koyu renk takım elbisesinin altında kasları esniyor, kulübün loş ışığında bile dikişleri zorlanıyor gibiydi. "Tam olarak on bin avro."

Sam nefesini içine çekti. "Ve sen gelişigüzel 10 bin dolar atıyorsun, neden?"

"Dikkatini çekmek için."

Sam gülümsedi. "Evet, kesinlikle anladın." Islak zarfı diğer avucuna vurdu. Gülümsemesi düştü. "Bekle... Neden? Sen Bana teklif etmeye çalışan bir sürüngen misin? Fransa'da olduğumuzu biliyorum.

Burası aşk şehri ve daha yeni herkesin önünde bir ayrılık yaşadım ama on bin dolar için sana sakso çekmeyeceğim dostum."

Sertleştım, çarpıcı yabancınn tepki vermesini bekliyordum. Ama vermedi.

Uzun boylu ve metanetli duruyordu, öfkesi Sam'in yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Sam rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve parayı tekrar barın üzerine koydu. Bakışları benimkilerle buluştu ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını zaten biliyordum. Her zaman yaptığı şeydi: kaçmak.

O kontrol edemediğı bir durumdan kaçamadan ben parlak bir şekilde gülümsedim. "Hadi ama Sam. Artık bekarsın. Ve *az önce* bana seni tatmin etme konusunda ne kadar kötü olduğumu söylemeyi bitirmedin mi? Sana çiğ, ilkel bir tutku gecesi yaşatacak birini istemiyor musun?" Yarı tanrıyı işaret ettim. "Eminim sana birkaç numara gösterebilir. Ne de olsa birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca hayal kırıklığına uğrayan sadece sen değilsin."

"Seni küçük orospu!" Sam kendini bana doğru fırlattı. Parmaklarını uzatmış, yüzü nefretle çarpılmıştı.

Eğildim ama yeterince hızlı değildim. Eli boğazıma ve

-

Yabancı göz açıp kapayıncaya kadar Sam'in boğazını sıktı.

"Onu bırakmanı öneririm." Eski sevgilimi ona karşı sıkıca tutarken Sam küfürler savurdu ve için mücadele etti, adam tısladı, "Olay çıkarma."

"Bırak beni, seni piç!"

"Orada *kibarca* durmayı ve dikkatleri üzerimize çekmeyi bırakmayı kabul ettiğın an gitmene izin vereceğim." Adam elini Sam'in boynuna doladı ve Sam'in parmakları benimkilerden uzaklaşana kadar sıktı. "*Ne me'oblige pas à te faire du mal.*"

"Ben Fransızca bilmiyorum, seni orospu çocuğı," diye hırladı Sam. "Dedim ki... seni incitmek zorunda bırakma beni. Peşinde olduğum sen değilsin."

"Bekle... *Ne?*" Sertçe yutkundum, adamın gri bakışları benimkilere kilitlenirken Sam'in tuttuğı boğazımı ovuşturdum. Her karıncalanma, her farkındalık paniğın küçük cıvatalarına dönüştü. "Ne demek istiyorsun?"

Sam'i iterek yanından uzaklaştıran adam, ikinci el gümüş rengi botlarımla koşamayacağım kadar hızlı hareket etti.

"Peşinde olduğum sensin," diye mırıldandı adam, çökmüş, tehlikeli bir şekilde. "*Ben mi?*" diye ciyakladım.

Parmakları omzuma kenetlendi ve beni yerimde sabitledi. Sıkışan parmak uçlarından damarlarıma ateş yayıldı.

"Evet, *sen*."

Kalbim dehşetle kanatlandı.

İkimiz de Sam'le yüzleştik, ben sessizce adama beni bırakmasını emretmesi için yalvarırken, adam çoktan kazandığını bilerek sırtıyordu.

"Samuel..." Sessizce, sakince söyledim. "Sanırım ikimiz için de gitme vakti geldi, değil mi? Bu gece tam olarak düşündüğümüz gibi sonuçlanmadı ama eminim şu konuda hemfikiriz-"

"Sessiz ol Hastalık," diye tersledi Sam, beni inceliyor, adamın beni tuttuğu yeri inceliyor ve barın üzerindeki para zarfını inceliyordu. Adamın gözlerinden süzülen korkunç kararı en ön sıradan izliyordum. İntikam, öfke ve bir ton küçüklük, içinde kalan her türlü iyiliği bastırıyordu.

Oh hayır...

"Sam. Yapma. Her ne düşünüyorsan... yapma." Acele ettim, "Bak, bu gece için özür dilerim. Söylediğim şeyler için özür dilerim. Bütün eşyalarım dairemizde kalabilir. Bu piç kurusuna beni bırakmasını söyle, ben de gideyim. Beni bir daha asla görmeyeceksin. Tıpkı istediğin gibi."

Sam alt dudağını yaladı ve yabancıya baktı. "Anlat bana." Parayı okşadı, dar banknot yığınları arasında gezindi. "Ben dinlemek."

Adam sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi kıkırdarken parmakları omzumu . "Hepimiz. Bu gezegendeki her insan doğru ve yanlışla karşılaştığında bir canavardan başka bir şey değildir."

"Ne?" Sam kaşlarını çattı. "Ne dedin sen?"

Adam başını salladı, sonra korkunç boyuna doğru doğruldu. "Tek bir şey karşılığında para senindir."

"Sam..." Kalbim çarpıyor, şiddet altında boğuluyor ve Çaresiz açgözlülük aniden beni tutan piçin kanını akıttı. Daha uzun Beni esir aldıkça sesi derinleşti; kusursuz takım elbisesinin altında terlemiş gibi kokusu güçlendi. Deri, limon otu, misk ve sandal ağacından oluşan baş döndürücü bir koku.

Ciğerlerimi temizlemeye ve kulüpteki diğer yüzlerce insanın bayat alkol ve ucuz parfüm kokusunu içime çalışarak, "*Yeter* Sam. Otele geri dönmek istiyorum."

"Kapa çeneni." Sam parayı yüzüme doğru salladı. "Bu kadar çabuk mu unuttun? Tren istasyonuna gidiyorsun, otelimize değil. Ama yeni arkadaşımızın teklifini duymadan olmaz." Sırıtarak ekledi, "Ne diyordun? Bir şey karşılığında nakit mi?"

"Onun karşılığında."

"O mu?" Sam'in kaşları aşağı indi. Sahiplenici bir kaş çatmayla değil, hesaplı değerlendirmeyeyle. "Ondan tam olarak ne istiyorsun?"

"Gerçekten önemli değil, mi? Tek bilmen gereken onu istediğim. Onun için para ödemeye hazırım-"

"Şimdi, bir dakika bekle," diye bağırdım, adamın sıkıştıran elinin altında başarısız bir şekilde kıvranırken midem ayak parmaklarıma kadar indi.

"Beni öylece *satın alamazsın*. Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Destek almak için etrafıma bakındım. Barmenlerden birinin polis çağırması için. Diğer dansçıların devreye girip bu çılgınlığı durdurması için.

Ancak kalabalık bar ürkütücü bir şekilde terk edilmişti. Normalden daha yüksek sesli bir müzikle hipnotize olmuş ve kasıtlı bir karanlıkla kör olmuş, kıvranan bedenlerden oluşan kitleden bizi ayıran kadife bir ip dikilmişti.

"*Sam!*" Daha fazla karşı koydum ama adam sadece tutuşunu kolumdan aşağıya doğru sürükledi ve bileğimin etrafındaki kaçınılmaz parmaklarını kilitledi.

Sam adamın beni ellemesini izledi.

İzledi, düşündü ve hiçbir şey yapmadı. "Ben satılık değilim!" diye bağırdım.

"Buna karar vermek sana düşmez," diye mırıldandı adam, günahkâr törpüsü kulaklarıma doluyordu.

Gümüş topuklarımla ayağına basmaya çalıştım. "Bırak beni!" "Erkek arkadaşın lanet olası kararını vermeden olmaz."

"O benim erkek arkadaşım değil. Artık değil-"

"Belki de öyle olsaydı, seni satmayı düşünmezdi." "Samuel!"

Tersledim. "Bu piç kurusuna parasını geri ver ve-" "Onu istediğini söylediğinde... nasıl istiyorsun?" Sam araya girdi, elindeki paraya dokunarak. "Aletini ona sokmak ve tatmin istiyorsun, öyle mi?"

"Aman Tanrım, hasta olacağım." Sarsıldım ve debelendim, adamın beni tuttuğu elini tırmaladım. "Ne istediği umurumda değil. Hiçbir şey alamayacak!"

Ama işe yaramadı.
İki pislik sanki ben orada değilmişim gibi davrandılar.
Adam soğuk bir tavırla, "O parayı al, ona ne yapacağım artık seni ilgilendirmez," dedi.
"Ama... ona zarar vermeyeceksin, mi?" Sam'in bakışlarında bir insanlık titreşimi belirip kayboldu. "Yani, istediğini alacaksın ve sonra gitmesine izin mi vereceksin?"
"Sam... ciddi mi?" İnançsızlıkla gözlerimi kırptım. "Rıza olmadan sekse ne diyorsun sen? Bu tecavüz-"
"Sus." Adamın parmakları bileğimi sıkıca kavradı.
Bakışları Sam'in üzerinde yoğunlaştı ama soruya cevap vermedi.
Dehşet omurgamdan aşağı sekti. "Bak, bu iş tamamen kontrolden çıktı. Kesin şunu. İkiniz de."
Sam bana bir bakış attı. "Evet... haklı olabilirsin." Omuzlarını yuvarladı. "Üzerinde yürüdüğün zemine lanet Ily, ama birinden bunu isteyecek kadar sık kafalı değilim-"
"Ona zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı adam. "O istemediği sürece ."
Ne-
"Yani onu becermek mi istiyorsun?" Sam bir kaşını kaldırdı. Adam bana baktı, yüzünü buruşturdu, sonra bir kez başını salladı.
Gözlerim yuvalarından . "Benimle yatmak için para ödeyebileceğini düşündüğüne inanamıyorum. *Hayal* görüyorsun."
Adam beni kendine doğru çekti, dudakları kulağımın üzerinde geziniyordu. "Seni gördüğüm anda seni istediğim için hayal mi görüyorum? İsteklerime tamamen aykırı bir şey yaptığım için hayal mi görüyorum, ama bir şekilde buna devam ettikçe durmak daha da zorlaşıyor mu?"
Dondum kaldım.
Doğru düzgün nefes alamadım.
Lobumu ısırdı ve omurgamdan aşağı bir hassasiyet fışkırmasına neden oldu. "*Merde*, ne kadar sert olduğumu hissedebilseydin... kalbimin ne kadar hızlı attığını vurmak."
Titredim.
Şiddetle.
"Bunu neden yaptığımı ve sana neden ihtiyacım olduğunu bilseydin..." Yanağıma doğru istemsiz bir inilti çıkardı. "İnsan kalmak için ne kadar çok savaştığımı bilseydin... şu anda hissettiğin çaresizliğin Şimdi *tam olarak* böyle hissediyorum." Bana sokuldu. "Sen beni tanımıyorsun ve ben de

Seni tanıyorum ama lanet olası vücudumdaki her hücre seni bu barın üzerine yatırıp sahiplenmek için hırlıyor." Kıkırdadı. "Yani evet, belki de *haklısın*: Ben kuruntulu."

Titrek bir nefes çekerken geriye doğru tökezledim. Neden olduğu içgüdüsel tepkiden nefret ediyordum. Sıcaklıktan. Farkındalığın, şokun, öfkenin ve... *isteğin* korkunç, korkunç kızarması.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Beni acımasız dürüstlikle ya da işbirlikçi yalanlarla başarılı bir şekilde susturdu.

Kolumu parmaklarının arasında döndürerek mırıldandım: "İstemediğin bir şeyi yaptığını mı söyledin? Durman için sana izin veriyorum. Bırak beni gideyim. Paranı al. Ve *git*." Bakışlarım pantolonuna kaydı, bacaklarının arasındaki şişkinlik kalbimi hoplattı.

Yalan

söylemiyordu.

Çok sertti.

Ve bir şekilde, bu benim her parçamı bir haine dönüştürdü.

Bu adamda beni kızdıran, çileden çıkaran ve yeryüzündeki herhangi bir maddeden daha çabuk sarhoş eden şey neydi?

"Bunu yapamam," dedi neredeyse üzgün bir şekilde, parmakları bileğimin etrafında titreşiyordu.

Kendimi korumak damarlarımdan ayıltıcı bir ilaç gibi geçti. Tekrar kıvranarak dişlerimi gösterdim. "Evet, yapabilirsin. Beni satın alamazsınız, kiralayamazsınız, benimle yatamazsınız ya da yaptığınızı düşündüğünüz her neyse onu yapamazsınız. Eğer izin vermezsen beni hemen götürürsen, taşaklarına dizimi geçirip polisleri arayacağım ve _."

"Kahretsin." Beni daha da yaklaştırdı. Dudakları kulağıma dönerken yüzü buruştu, sıcak ve baştan çıkarıcı, günahlarını doğrudan kanıma yediriyordu. "Seni uyarmalıyım, tehditlerle aram iyi değildir. Keşke tam olarak istediğin şeyi yapmakta özgür olsaydım ama . Sana verebileceğim tek şey tavsiye.... benimle ne kadar çok savaşırsan bu senin için o kadar kötü olur. Yani, savaşma. Sadece teslim ol.

Benim yaptığım gibi. Teslim ol, *Ily*, ve bu... tüm bunlar yakında bitebilir." Benim adım.

Kendisine ait olmadığı halde adımı sahiplendi.

Dilinin üzerinde yuvarlanması ve dişlerine yapışması. Sanki adını aldığım yumuşak güneş ışığı onun kibirli ve tehlikeli ses tonuyla boğulmuş ve ısısı donmuş gibiydi.

Meme uçlarımin diken diken olmasından kesinlikle nefret ; içim hayali bir ihtiyaçla sıkılıyordu.

Teslim
olmak mı?

Ona mı?

Hayatta
olmaz.

Asla
olmaz.

Hayatımın temeli ayaklarımin altındaki bataklık gibi titrerken değil.

O her , hayalperest ya da tehlikeli değildi. O bir iblis ve ölümün birleşimi idi *ve kaçmam* gerekiyordu.

Ellerimi birleştirerek kolumu çektim. Bir fark değil. "Bırak gideyim-"

"Hayır." Burnunu boynuma dayadı, sanki gül-kuvars ve frezya karışımı parfümünün her zerresinin ciğerlerine istiyormuş gibi derin derin içine çekti. "Sana söyledim, yapamam. Keşke seni hiç görmemiş olsaydım. Keşke hiç var olmasaydın. Keşke... *merde*, ne dilediğimin bir önemi yok."

"Çılgılık atacağım." Eğildim ama o sadece bir kolunu sırtıma dolayarak beni kendisine sabitledi.

İstemediğim halde titredim. "Ben yaparım."

Sanki tehdidim onu etmiş gibi inledi. "Ama daha sana dokunmadım bile."

"Beni tutuyorsun."

"Ve çok kırılabilir hissediyorsun. Çok iyi." "Sana hala vurabilirim. Seni incitebilirim."

"Bunu karşılığında yapacağım şeyi durduramam, *Ily*."

Gözlerimi kısmıştım. "Adımı kullanmayı bırak. Bu senin kullanabileceğin bir isim değil." "Benimki Henri. Şimdi ne çılgılık atacağını biliyorsun."

Cüretkârlığı karşısında ağzım açık kaldı.

Kalbim onun sözlerine takıldı.

Ve vücudum... Tanrım, vücudum bana ihanet etti.

İslanmıştım.

Karıncalanma.

Kafam karıştı.

Bu adam da kim?

Dehşete düşmüş mide , uzaklara, çok uzaklara gitme çaresizliğiyle çalkalanıyordu. "Bak, *Henri*... Bıktım artık. Bu yeterince uzun sürdü ve-"

"Daha yeni başladı." Uzun boyundan eğilerek burnunu benimkine bastırdı.
"Gerçekten üzgünüm, biliyorsun. Çok üzgünüm-"

"Ne için özür dileyecektim?" Sam tersledi, eli hâlâ para zarfının üzerinde . "Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?"

Sağır edici müzik geri döndü.

Birçok dansçının nemi.

Yalnız olmadığımızın .

Her şey geri çarptı, duyularımı sıırıslıklam etti.

Bunu nasıl yaptı?

Nasıl oldu da tek bir dokunuş ve fısıltıyla söylenen bir tehdit dünyanın bir anda yok olup gitmesine neden oldu ve beni tamamen yabancı biriyle, hastalıklı bir bağla birbirlerine kilitlenmiş bir halde bıraktı?

Henri acı dolu bir hırıltıyla kolunu belimden çözdü ama bileğimi bırakmadı. Sanki sözümü kestiği için onu seve seve öldürecekmiş gibi Sam'e baktı.

Sam yutkunurken gözlerinde şüpheler alevlendi. Sorusunu tekrarlarlarken yüzü sertleşti. "Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyordunuz? Benim hakkımda kötü bir şey söylemedi, değil mi? Her ne dediyse, yalan. O bir her zaman bir yalancıydı. Bir hiç. Sadece benimle birlikte olduğu için önemli biriydi ve şimdi-"

"Ah... Sam." Başımı üzüntüyle

salladım. O korkunç anda onu gördüm.

Aptalca kör olduğum tüm parçaları gerçekten gördüm: olgunlaşmamışlık, bencillik, ego.

Benim için para kabul etmeyi düşündüğü için ruhunu mahkum etmekten çok, onu hiç tanımadığı birine korkuyordu.

Tüm pişkinliğim ve palavralarım patlamış bir balon gibi buharlaştı. "Seni aptal, bencil budala Sam." Gözlerim yaşardı ve beni tutan adam bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Gözyaşlarımın ilk parıltısında burun delikleri alevlendi.

Tek bir yanağımdan aşağı süzülürken Henri tüm vücuduyla ürperdi.

Ağzımın köşesinde ıslaklık yakalanınca dondu kaldı.

Alçak sesle ve derinden hırladı.

Sanki gözyaşlarım hayatının en kötü afrodisyakıymış gibi donup kaldı.

Ve sonra, sanki kendini durduramıyormuş gibi, beni kendine doğru çekti, devasa, güçlü bir eliyle çenemi kavradı ve ağzını benimkine *yapıştırdı*.

Nefes alacak zamanım bile olmadı.

Beni öptü.

Vahşice.

İnsanlık dışı.

Sanki tek bir yalamayla kalbimi durdurabilecekmiş gibi öptü beni.

Dili gevşemiş, şok olmuş dudaklarımı ruhumu delmeye niyetli bir kılıç gibi deldi. Beni avladı ve boğdu. Ve sonra, sanki beni öpmek istememiş gibi geri çekildi. Sanki dilini ağzımın köşesinden içeri sokup, dudaklarımdaki Hüznümün tuzluluğunu, çaresiz, acı dolu bir iniltiyle yuttum.

Olduğum yerde

sallandım. Ağzım yara

bere içindeydi. İçim

karmakarışıktı.

Ne-

"Ne oluyor lan?" Sam tersledi. "Ne tür bir pislik başka bir adamın kadını öper?"

İrkildim ve acıyan dudaklarımı yaladım.

Henri, "Bu ayrıcalık için sana bir tomar para veren kişi," dedi.

Sam yere baktı, sanki haksız kıskançlık denizinde unutmuş gibi parayı .

Henri gülümsedi. Bir köpekbalığı gibi. Şeytan gibi. "Anlaştık mı?" O Sam'e kapüşonlu kaşlarının altından buz gibi bir bakış attı. "O paraya oldukça düşkün görünüyorsun. Takas tamam mı, değil mi?"

Kelimeler döküldü. "Herhangi bir takas olmayacak-"

"Biliyor musunuz? İly haklı." Sam boğuk bir sesle kalın zarfı uzattı.

"Fikrimi değiştirdim. Paranı al ve gitmesine izin ver."

Rahatlayarak

sarktım. Oh, şükürler

olsun.

Sam bir dangalak ama en azından bir-

"Para sende kalsın," diye mırıldandı Henri. "İsteddiğini

biliyorsun" "Hayır." Sam başını salladı. "Ben-"

"Haklıydın, biliyorsun. Senin hakkında fısıldaşıyordu."

Sam dondu kaldı. "Öyle miydi? Biliyordum!"

"İstersen sana ne söylediğini anlatabilirim?" Henri dilini parlayan dudaklarında gezdirdi, tüm vücudu mükemmel bir zalimlik sergilemeye hazırды. "Senin hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilmek ister misin?"

Sam gözlerini bana dikti. "Benim hakkımda arkamdan konuştuğunu hep biliyordum. Devam et o zaman. Ne söyledi?"

"Senin hakkında hiç kimseye kötü konuşmadım Sam. Yemi yutmayın. Ben bir şey demedim-"

Kendini güçlendirmek istercesine derin bir nefes çeken Henri sırtıttı. "Senden her seks istediğinde Viagra almak zorunda kaldığını söyledi. Aletin çalışmıyormuş ve hiç orgazm olmamış çünkü sende hiç onu nasıl memnun edeceğini bilmiyorsun. Ona hiç doğru dürüst dokunmadın. Onu hiç doğru öpmedin. Onu hiç doğru düzgün sikmedin."

Bekle...hayır-

Konuşmak için çabaladım. "Hayır, ben-"

"Sana sadece paran olduğu için katlandığını söyledi. Senin ona hiç dokunmadığın şekilde dokunduğu için üvey kardeşine verdiği para. yapabilirdi." Sesi gece yarısından daha karanlık bir hal alırken kıkırdadı. "En azından onun gelmesini sağladığını söyledi-"

"Hayır!" Bağırdım. "Ben yapmadım-"

"Ne?!" Sam kükredi. "Bunu o mu söyledi?" Tüm nefreti intikama dönüşürken yüzü çirkinleşti. "Sen gerçekten lanet olası bir iş parçasısın, Ily. *I biliyordum*. Onu becerdiğini *biliyordum*. Aradığımda kaç kez onun yatağında olduğunu. Telefonu kaç kez açtı ve beni sana bağlamayı reddetti. Senin onun olduğunu düşünüyor ve şimdi nedenini biliyorum! Siktir, ben zamanımı seninle harcamamam gerektiğini *biliyordum*. Sen bir hiçsin. *Hiçbir şey*, beni duyuyor musun?"

Kulaklarım çınladı.

Bocaladım. "Sam, ben asla-"

"Ayrıca babanla ilgili fantezileri olduğunu da söyledi." Henri devam etti. "Gerçek güce sahip olan o, sen değilsin. Bacaklarını onun için açmak istedi ve-"

"Kapa çeneni!" Bağırdım. "Yalanlar. Hepsi bu-"

"Siktir !" Sam parayı yumrukladı ve geri . "Al onu. Sik onu. İstedığın kadar canını yak. Benden bu

kadar." "Sam. *Bekle...* Ben

yapmadım. Ben asla-"

Ama artık çok geçti.

Sam başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü, bizi gece kulübünün geri kalanından ayıran kadife ipi bir kenara fırlattı ve nabız gibi atan, bedenleri saran karanlığın içinde kayboldu.

Beşinci Bölüm

Henri

BU CEHENNEM GIBİYDİ.

Umutsuz bir inilti yuttum.

Az önce bir İngiliz piçine on bin avro vermiştim - sahte olabilir de olmayabilir de - ve şimdi vahşi bir kedi yavrusu gibi tıslayan ve tüküren bir kadın vardı, bileğimi tırmalıyor ve onu hemen bırakmazsam bana korkunç bir zarar vereceğine söz veriyordu.

Tüm bunlar yeterince kötüydü.

Korkunçtu.

Suçlu.

Ama asıl suç, bu kızı onun bakıcısı olmayan ve onu bana satmaya kesinlikle hakkı olmayan bir adamdan satın almış değil, bundan zevk almış olmamdı.

O kadar siyah, o kadar yoğun bir şehvetle titriyordum ki, dört yerine hâlâ iki ayak üzerinde yürüdüğüme şaşıırıyordum.

Diri diri yanan bir adam gibi terledim. Çünkü yanıyordum.

İhtiyaçla yanıyor.

İstekle.

İçimdeki etobur canavarın pençeleriyle savaşıırken yanıyor, *yanıyor*, yanıyordum.

Çok yaklaşmışım.

Uçuruma çok ama çok yakın.

Bir kez ve sadece bir kez düştüğüm uçurum.

Dibe vurmamı, dehşete düşmemi ve taş kesilmemi, bir ömür boyu saklandıktan sonra gerçekte ne olduğumla yüz yüze gelmemi sağlayan uçurum. Beni üvey ağabeyimi aramaya ve bana yardım etmesi için kapısının önünde diz çökmeye iten katalizör buydu.

"*Bırak beni!*" diye ılık *atarak* pençelerini yüzüncü kez bileğimin üzerinde .

Acımasına rağmen irkilmedim.

Vücudum aşırı hassaslaşmıştı.

Her şey çok keskin, çok güçlü, çok kışkırtıcıydı.

Eğere onun tırmalamasına ve verdiği yırtıcı acılara odaklanırsam, diğere her şeye odaklanmak zorunda kalmazdım.

Karanlıkta.

Özgür olmak isteyen, onu kapmak ve tekrar öpmek isteyen, hırlayan ve hırlayan derin, karanlık arzuya. Gözyaşlarının tadına bakana ve tüm ılıklarını yutana kadar onu öpmek.

Sikeyim.

Siktir!

Bu kötüydü.

Çok, çok kötü.

Kontrolümü kaybediyordum.

Bunu yapacak gücüm olmadığını biliyordum.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı mziğın gürültüsü arasında.

"Söylediklerim hakkında Sam'e neden yalan söyledin?"

Sesi zihnimdeki bulanıklığı yarıp geçti.

O ışık parçasını kaptım ve tüm gücümle ona tutundum.

"Tüm tartışmanıza kulak misafiri oldum," diye cevap verdim, ne kadar huysuz olduğumdan nefret ederek

sesimdi. Boğazımdaki şehvet dikenleri arasında konuşmak ne kadar zordu.

Parmaklarımı bileğine daha sıkı dolayarak onu hafif sarhoş, çoğunlukla kafası güzel parti müdavimlerinin arasından kabaca sürükledim. "Amcığın tekine benziyordu."

"Senden daha fazla değil!" Beni tekrar tırmaladı, acıya acı kattı. "Onu tamamen karakter dışı bir şey yapmaya kışkırttın."
_"

"Karakterine aykırı mı?" Döndüm ve onunla yüzleştim.

Bana çarptı ve kutsal olan her şeyin tatlı annesi, neredeyse üstünü yırttım ve sertleşen ve beni selamlayan meme uçlarıyla ziyafet çektim. İnsanların görmesi umurumda bile değildi. Tek umursadığım, tamamen affedilemez bir şey yapmadan önce kendimi bu lanetten kurtarmanın bir yolunu bulmaktı.

"Sana sorayım. Seni kaç kere küçümsedi? Kullanılmış

Ailenizi bir küçümseme aracı olarak mı görüyorsunuz? İşinizi, hobilerinizi, hayatınızı küçümsedi mi? Kaç kez seni kendisiyle yatman için manipüle etti?"

Kız -İly- geri sıçradı, bileğindeki elimle kısa sürede durdu. Kaşları pembe ve mor ışıkla boyanmış saçlarına doğru kalktı. "Ne?" Burnu kırıştı. "Bu... bu seni ilgilendirmez."

"Ah, anlıyorum. İşte burada yanıyorsun." Onu tekrar yakınımı çektim, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Onun gibi adamları tanırım. Nasıl beslendiklerini biliyorum. Kelimeleri ve koşulları çarpıttıkça bir başkasının kafası karışıyor. Hâlâ kavga ediyor olmana şaşırdım. Bu gece seni kontrol altında tutmaya sonra, bunu bir süredir yaptığını rahatlıkla söyleyebilirim. Seni kendi isteklerine boyun eğdirmeye oldukça alışmış ve daha da kötüsü sen de ona izin veriyorsun."

Başını salladı, öfke güzel yüzünü boyarken burun delikleri alevlendi. "Ona asla izin vermedim-"

"Sen söyledin. Kendim duydum. İstemediğin halde ona oral seks " Yanakları pembeleşmiş, çarpıcı gözlerini ortaya çıkarmıştı. Rengi tam olarak algıladığımda donup kaldım.

Onun da benim gibi olduğunu tahmin ettim. Soyaların bir birleşimi. Kültür ve özgünlükle harmanlanmış egzotik bir yaratık.

Ama gözleri?

Mürekkep rengi saçları kadar eşsizdiler.

En hafif ela. En soluk bal rengi. İnsana yakışmayan altın sarısı bir kahverengi.

Bana yaptığı büyüü bozarak gözlerini kırptırdı.

"Kimse sana kulak misafiri olmanın kötü bir olduğunu söylemedi mi?" Burnunu çekti. "Ayrıca, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bilseydin bile dinle-"

"Taşları sevdiğini öğrendim." Soğuk bir şekilde sııttım. "Evlatlıksın ve aileni, özellikle de kardeşini çok seviyorsun. İşinde tatmin olmadığını ve büyük olasılıkla hayatında ne yapmak istediğine karar veremediğini biliyorum. Ayrıca o adamla çıkmayı kabul ettiğinden beri doğru düzgün sevişmediğini de biliyorum.

ve muhtemelen kabul etmek istediğinden çok daha uzun bir süredir bunu bitirmek istiyordun."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Sen de *kimsin* be?"

Sorusu kafamın içine işlerken bir kalp atışı kadar donakaldım.

Ben kimdim?

Bir canavarın piç oğlu mu? Ölü bir annenin yetim oğlu mu? Kaçakçı öldüren bir kanunsuzun istenmeyen üvey kardeşi-

Ben öldüm.

Eğer Usta Kuyumcu yalanlarımı gördüğü için beni öldürmediyse, kardeşim gerçeği gördüğü için öldürecekti.

Bu gerçek dilimi bozdu ve kapatılması gereken şeyi sansürleyemeden ya da hırladım, "Akıl sağlığıma zar zor tutunuyorum, ben buyum. Hayatımı çoktan kaybettiğime eminim ve *sen...*" Alçak sesle ve derinden kıkırdadım.

"Sen başıma gelen en kötü şeysin.

Çünkü sana her baktığımda canım yanıyor. Ve canım , kötü şeyler oluyor."

Sertleşti. "Eğer seni bu kadar incittiysem, bırak gideyim." "Bırakamam."

"Ne demek 'yapamazsın'?" Serbest kolunu havaya kaldırdı. "Tabii ki yapabilirsin. Sadece o aptalca güçlü parmaklarını aç ve-"

"Senin için yüklü bir meblağ ödedim."

"Ödedin mi?" Gözleri soğudu, kehribar parçaları gibi parlıyordu. "Aptal eski sevgilime satmaya hakkı olmayan bir şey için para verdin. Bu işlem yasal değildi ve sen de bunu biliyorsun. Paranı geri istiyorsan git Sam'in peşine düş çünkü sana bir bok vermeyeceğim."

Omuzlarının nefretle gerilmesi.

Cildinin öfke ve *tatlı, tatlı* isyanla kızarması. Kırıldığında büyüleyici olacaktı.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey olacaktı, soluk soluğa ve öpücükler içinde, ayaklarıma kapanarak yalvaracaktı.

İstemsiz bir inilti kaçtı içimden.

"Bırak beni," diye emretti. "Bir daha istemeyeceğim."

Zorlukla nefes alarak, bir an için onun öfke dolu bakışlarını üzerimde tuttum, sonra kalabalığı iterek onu tekrar arkamdan sürükledim.

Kimse bize bakmadı.

Ben de isteksiz bir kızı dans pistine çeken başka bir adamdım. İtirazları muhtemelen sevimli olarak işaretlenmişti. Nazlı olarak. Elde edilmesi zoru oynamak için elinden geleni yapıyordu, tüm bunlar olurken ben hastalıklı, aşağılık dürtülerin altında eziliyordum.

Daha hızlı

yürüdüm. Daha

sert çektim.

Görevimi bitirip kurtulmak için değil, kanımdaki dürtülerden kaçmaya devam etmezsem kırılacağım için.

Düşerdim.

İçimde sinsice dolaşan canavara dönüşmüştüm.

Ily kıvranmaya devam ederken ben de çaresiz parmaklarımla son Akıl sağlığımın paçavraları. Her hücrem ona sahip çıkmamı emretti. Bu kulüpten çıkmamı ve onu kendime saklamamı. En azından Kuyumcu Usta'dan ve onun hüznü, paramparça koleksiyonundan uzakta olacaktı.

Ama o zaman Q beni avlardı - tıpkı trafik yapabileceklerini, tecavüz edebileceklerini ve sahip olabileceklerini düşünen her piç kurusuna yaptığı gibi.

Ve gerçekten ölmek istemiyordum.

Önceki denememe rağmen.

"Dur dedim!" Ily tüm acınası gücüyle çekiştirdi, sonra önüme atılarak ona çarpmamı sağladı.

Dişlerimi sıktım, üstünü yırtmamak ve altındaki sütyensiz göğüsleriyle ziyafet çekmemek için savaştım, savaştım, savaştım.

keskin bir kıskançlık saplandı. Kuyumcu ona ne yapacaktı?

Ve bu soru neden hırıltılı sahiplenmenin çirkin başını kaldırmasına neden oldu?

Avucunu göğsüme vurarak , "Beni bir Neandertal gibi sürüklemeyi kes ve bırak *gideyim!*"

Koyu tenli, parlak göz farı sürmüş ve üst dudağında ter olan bir kız bize doğru baktı. Kolum kendiliğinden hareket etti, Ily'nin beline dolandı ve onu çok ama çok yakına çekti.

Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağladığında ikimiz de nefes aldık. Onun sıcaklığı içimdeki yangını öptü, bizi meşhur benzinle ıslattı, mahkum edici bir kibrit çaktı ve alevlerin bizi tamamen yutmasını sağladı.

Onu ne kadar uzun süre hapsedersen, o kadar parlak yanıyorduk. Gitmesine asla izin vermeseydim, her bir parçasına sahip çıksaydım, bir kül ve acı yığınının başka bir şey olmazdık.

Acı.

Tanrım, onu
istiyordum. Onun,
benim.

Birlikte.

Sert ve acımasız, evcilleşmemiş ve ilkel.

Gözlerim dudaklarına kilitlenirken dişlerim sızladı.

Bir daha tatmak istiyorum.

Geriye doğru sallanarak kalçalarını üst baldırlarıma daha sert bastırdı. Karnı sikime sürtünüyordu ve elimi saçlarına dolayıp onu kalabalık dans pistinde dizlerinin çökmeye zorlamama saniyeler kalmıştı.

Dudaklarını yaladı.

Donup kaldım.

Dondu kaldı.

Kalplerimiz gürledi, senkronize ve kaotik.

Hayatımda ilk kez karanlıktan daha derin, günden daha hafif ve utançtan bin kat daha iyi bir şey hissettim.

Onun çalkantılı, altın bakışlarına baktım ve çürüyen bedenim irkildi. İnsanlık onu *tanıdı*. Tüm şehirlerdeki tüm kızlar arasında bunun farklı olduğunu dehşet verici bir yumrukla fark etti.

Neden farklı olmak zorunda ki?

Sesim suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu. "Savaşmaya devam edersen bunun senin için bin kat daha kötü olacağını söylemişim."

"Ve sana satılık olmadığımı söyledim! Bırakın

gideyim ve-" "Sana zaten söyledim. Bunu yapamam."

"Seninle yatmayacağım. Dünyadaki tüm para için bile."

"Sanki başka seçeneğin varmış gibi

konusuyorsun." "Var." Çenesi yukarı

kalktı. "İzle beni."

Başka bir uyarıda bulunmadan derin bir nefes çekti ve *çığlık* attı.

Yüksek sesle.

O kadar gürültülüydü ki müziğin sesini kesiyor ve çok fazla gözü bize doğru çeviriyordu.

İrkildim.

Kahretsin.

İri yarı, kaslı bir fedai duvar dibindeki yerinden ayrıldı ve kalabalığın arasından ite kaka bize doğru ilerledi.

Çifte bok.

Aklım başımdan gitti.

Panik bana gerçekten yapmamam gereken bir şey yaptırdı.

Bizi izleyen endişeli insanlara şaşkın bir gülümseme fırlatarak, İly'nin dramatikliği sıradanmış gibi gözlerimi devirdim, sonra ağzımı diktim

çığlık atan kızın üzerinde.

Kalçalarını kavradım, onu kendime doğru çektim, dudaklarım yardım çığlığını sustururken ona mücadele etme şansı vermedim.

Çılgılığı ciğerlerimi doldurdu.

Çaresizliği ve öfkesi dilimi kapladı.

Ve çığlık atmayı bırakıp bana karşı çırpınmayı tercih edince ürperdim.

Sadece... onun çırpınışları beni hiç olmadığım kadar sertleştirdi ve doğru görebilmek için mücadele ettim. Taşaklarıma diz çökmek için elinden geleni yaparken sikim boşalma dürtüsüyle dalgalanıyordu.

Onun kavgası.

Onun enfes, *lezzetli* kavgası.

Beni mahvetti.

Sadece onu susturmak istemiştım.

Ama benim sorunum da buydu. Sadece *normal* olmak istemiştım.

Normal gibi öpüşmek
için. Normal gibi
sevmek.

Ama... ben normal değildim ve diğer erkekler ne zaman duracaklarını bilirken, ben bunu sadece bir başlangıç olarak görüyordum.

Saçlarından bir tutam yakalayarak onu sabit tuttum ve kulağına homurdandım. "Yüz bin avro."

Gerildi.

Omzunun üzerinden bize ulaşmak için mücadele eden fedailere baktım.

Bana doğru kaydı ve aletime bir elektrik daha gönderdi. "*Ne dedin sen?*"

"Sadece... benimle savaşıma. Bana bir gece ver ve sonra özgürsün. Sana söz veriyorum."

Yalancı.

Onu cehenneme mahkum ediyorsun.

Sağduyuyu hiçe sayarak burnumu yanağından aşağıya doğru gezdirdim ve kokusunu içime çektim. Çiçekler ve başka bir şey. Aynı anda hem narenciye hem de vanilya kokan bir şey.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun." Acı dolu nefesimi tutamadım.

"Bırak beni."

Mücadelesi kendimi kontrol etmemi engellemeye devam etti.

O teslim olmazsa bu geceyi atlatamazdım.

Victor'un verdiği görevi yerine getirmezsem Mücevher Kutusu'na giremezdim.

Orada, o kollarımdayken, kokusu burnumdayken ve kalbim tanımanın, istemenin ve sahip olmanın alışılmadık ritmiyle çarparken, Fransa'ya hiç gelmemiş olmayı diledim. Keşke o bıçağı bacağıma saplamayı hiç bırakmasaydım. Keşke onunla hiç tanışmasaydım.

Ama sen yaptın.

Ve şimdi, başarılı olmak istiyorsan ona ihtiyacın var.

Utançla yutkunarak homurdandım: "Benimle gelmeyi kabul edersen sana yüz bin avro veririm."

"Seninle nereye geleyim?"

"Arka odaya." Yüzümü buruşturdum. "Hepsi bu kadar."

Sustu, muhtemelen ne söylemeyeceğimi sezmişti.

O odada ne olacağını sormadı ve ben de bunu düşünmek istemedim.

Çenesi cesurca yukarı kalktı. "Sana söyledim... dünyadaki tüm para için değil."

Gözleriyle buluşacak kadar geri çektim.

Onu serbest bırakmalıyım.

Onu itip kakmalı ve çığlıklar atarak sokakta kovalamalıydım. Ama bedeli oydu.

Anahtar...

Mide bulantısı boğazıma kadar geldi. Kendimi hasta hissediyordum.

"Bir numara söyle." "Numara mı?"

"İki yüz mü? Üç yüz mü?"

Gözleri kısıldı. "O para mı verdin? Sadece beni soymak için mi?"

Onu çıplak hayal etmemek için elimden geleni yaparak başımı salladım.

"Yapmam gerekeni yapmak için o kadar para öderim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bunu bir sebepten dolayı yaptığım anlamına geliyor ve-"

"Sebebi benimle yatmak istemen mi?"

Dudaklarımı birbirine kenetledim. Hayatım boyunca gerçekte kim olduğumu saklamıştım. En derin sırlarımı asla paylaşmamış ya da en içten özlemlerimi açığa vurmamıştım - ta ki altı ay önce üvey kardeşimle tanışana ve itiraflarımı durduramayana kadar.

Ona karşı dürüst olma dürtüsü ruhumu tırmalıyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Onu *istedim*.

Onu fark ettiğim anda onu istemiştim.

Benimle gelmesine neden ihtiyaç duyduğumun gerçek nedenini ona söyleyemiyordum ama çok hassas bir yanım onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordu. O da hissetti mi bağlantı? Yakıcı farkındalık? Birlikte olduğumuz süre uzadıkça daha da güçlenen dayanılmaz şehvet?

Yoksa hepsi benim lanet kafamda mı?

Derin bir iç çekerek bir şey açıklamaya çalışmaktan vazgeçtim ve sadece "Beş yüz bin" diye mırıldandım.

"Beş yüz...?" Gözleri yuvarlaklaştı. "Ne için?"

Senin

hayatın.

Ruhun.

"Haklısınız. Bu yeterli değil. Bir milyon. Sana bir milyon avro vereceğim."

"Bir milyon..." Nefesinin altında güldü. "Evet, tabii, tamam. Bir milyon. Sanki." Gülüşü . "Bir dakika. Bir milyon avronuz *var* mı?"

Sonunda, bir çatlak. Bir parça teslimiyet.

Bana asla kaçamayacağım şeyler yaptı.

Benim o kadar paramın olmaması önemli değildi. Üvey kardeşimin vardı.

Bu yaşam tarzına sahte bir şekilde girmemi sağlamak için benim adıma açtığı banka hesabı bunu yaptı.

Kağıt üzerinde zengindim.

Ve eğer bu kıza rüşvet verdiğimi ve onları köleleştirmek için değil, köleleri özgürleştirmek için kullandığı parayla zorladığımı bilseydi beni deşerdi. Ama beni

kurtlar. Beni isteyerek cehenneme atmıştı ve geri çıkacak gücüm olmadığını biliyor olmalıydı.

"Param var." Çenesini kavradım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim, gitmesine izin vermeyi çok istiyordum. "Sana bir milyon avro veririm."

Ani şefkatim karşısında şok olmuş gibi gözlerini kırptırdı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Burası ona gerçeği söylediğim kısımdı.

Bir kurban olması gerektiğini. Şeytana pazarlıksız bir adak.

Bunun yerine, sadece şu odaklandım. Her seferinde bir korkunç adım. "Sadece... benimle tartışmayı bırak ve gecenin bizi nereye götüreceğini görelim."

Fedai Ily'nin yanında belirdi, yüzü agresifti ve gözleri şüpheli yarıklar halinde kısılmıştı. Koluna dokunarak ağır bir Fransız aksanıyla "Her şey yolunda mı?" diye bağırdı.

Vücudumdaki her kas . Kalbim atmaya cesaret edemedi.

Ily tekrar gözlerini kırıpıştırarak bakışlarımda herhangi bir yalan izi olup olmadığını araştırdı. Dişlerimi sıktım ve gerçeği saklamaya çalıştım.

Onu bir tacir için satın alıyordum. Onun geleceğini çalışıyordum.

Hayatta kalması ile ölmesi arasında duran tek şey bendim.

Merde, ne yapıyorum ben?

Tüm vücudum titreyerek sarsıldı. Korkudan neredeyse kusacaktım. Ellerimi ondan çekerek geri çekildim. "Biliyor musunuz? Bu bir hataydı. Korkunç bir hata. Git," diye homurdandım. "Git buradan. *Şimdi*."

Çok geç olmadan

Ily gözlerini kıstı, yüzünde sorular ve tam bir kafa karışıklığı . "Ama-" "Git," diye hırladım.

Seni öldürmeden önce.

Elimi ağzımın üzerinde gezdirdim, aklımdan geçenler başımdan aldı. Victor çok kızacaktı ama ben muhtemelen bir gün daha yaşayacaktım.

O özgür olacaktı. Ve benim Mücevher Kutusu'na katılmama izin verilmeyecekti.

Kardeşimin görevinde başarısız olurdum ve gidecek başka yerim olmazdı. İnsan kalmak için savaşan sefil varlığını yaşamaya devam etmek ve Birine ait olmaya elveda.

Ama en azından onu korumuş olacağım.

"Git, Ily. Fikrimi değiştirdim." Geri çekildim, kalabalığın içinde kaybolmaya hazırdım.

"Bayan?" Fedai kollarını kavuşturarak burnunu çekti. "Bu adam sizi rahatsız mı ediyor?"

Güneş ışığı saçan gözleri ona kaydı; dikkatinin kaybolduğunu anında hissettim.

Gözlerini kaçırdığı o bir saniyede kendimi kapılmış hissettim. Akıntıya kapılmış. Kaybolmuş.

Nasıl?

Beni nasıl bu kadar çabuk demirlemişti?

Bu kızın nesi vardı da kokuşmuş kalbim bana tekrar bakması için inliyordu?

Sessiz komutumla çağrılmış gibi gözleri benimkilere kaydı.

Aramızdaki kimyanın çatırtısı göğsüme bir ok gibi saplandı.

Merde.

Boku

yedim.

Ben-

"I..." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Bilmiyorum."

"Seni rahatsız edip etmediğini bilmiyor musun?" Fedai kaşlarını çattı.

"Ama çılgılık attın."

"Ben yaptım." Başını salladı, kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ama... gitmeme izin verdi." Bunu yapacak gücü nereden bulmuştum?

Onu tekrar kollarıma almak istedim. Onu bana bağlamak. Kaçma teklifimi asla kabul etmesin diye onu zincirlemek.

Dişlerimi sıkarak, içimdeki o lanet canavarla savaşarak bir adım daha uzaklaştım. "Bir yanlış anlaşılma oldu. O gidiyor. Ben bir hata yaptım." Sertçe yutkundum, savaştım, kırıldım, *istedim*. "Git, Ily. Sana bir daha söylemeyeceğim. Benden uzak dur."

Fedai aramıza baktı ve gözlerini devirdi. "Her neyse." Beni işaret ederek, "O kalıyor. *Sen* git."

Dişlerimi sıktım.

Eğer bu kulüpte kalırsa, güvende olmayacaktı. Victor onu çalabilirdi.

Çok ama çok gitmesi gerek.

"O kalamaz." Öfkeyle baktım. "Kalması gerek-"

"Bir milyon mu?" Aramızdaki mesafeyi silerek, "Gecenin bizi nereye götüreceğini görmek için bir milyon mu?" diye fısıldadı.

Nefesimin altında inledim.

Tenim onun yakınlığıyla kıvılcımlandı.

Lanet olsun.

Bir yol ayrımı çenemi düşürdüm. Sadist kader bana son bir seçenek sundu.

Başımı sallarsam giderdi.

Ve hayatta kal.

Başını kalırdı. Ve

ölecekti.

Ya o ya da sayısız başka kadın acı çekecek.

Onun hayatı gerçekten de insan ticaretine maruz kalanlardan daha mı değerli? O anahtar...

Bakışlarını tuttum.

Kabus gibi dürtülerin altında ezildim.

Binlercesinden sadece biriydi. Kurtarmakla görevlendirildiğim binlerce kayıp ve işkence görmüş ruh. Onun hiçbir anlamı yoktu. İyileşmek için ödemem gereken vergiden başka bir şey değildi.

Tek soru, bunu ödeyecek gücüm var mıydı? Sonunda

kader benim için seçimi yaptı.

Keskin bir nefes alan Ily aniden, "Biliyor musun?

Her şey . Hata yapan benim. Gitmesine gerek yok."

Kahretsin, Ily, ne yaptın sen?

Fedai, sarhoş gençler hakkında bazı Fransızca hakaretler mırıldandı ve saçma bir drama, sonra duvarın yanındaki görevine geri döndü. Müzik elektrikli bir transa geçerken dansçılar bizi unuttu.

Enerji bizi ezdi, karanlık kimya ve flaş ışıklarıyla bizi hapsetti. Ne diyeceğimi bilemedim.

kurtaracak ya da çalacak cesaretim olup olmadığını bilmiyordum. Çenesini kaldıran Ily beni inceledi.

Çok genç ve çok ama çok kırılabilir görünüyordu. O benim sonumu temsil ediyordu.

Ben lanet olası ölü bir adamdım.

Yavaşça içime girdi ve doğrudan benim kirli, aşağılık ruhuma baktı.

Güzel bakışları kararlar ve tehlikelerle kararırken başka tarafa bakamadım.

Ve sonra... zar zor fark ederek başını salladı. "Bir milyon... gecenin bizi nereye götüreceğini görmek için."

İniltimi bastırdım.

Hayatım sona ermişti.

Hayatı sona ermişti.

Resmi olarak ölüme bağlıydık.

Elimi uzattım ve bekledim.

En küçük bir tereddütle parmaklarını benimkilere geçirdi. Bir çatırtı, bir şimşek, bir elektrik çatlağı.

"Sana güveniyorum Henri... .. Lütfen beni pişman etme." Elektrik geldiği gibi hızla kesildi.

Dişlerim ağızımda toza dönüştü; cevap veremedim.

Onunla bir daha konuşabileceğimden şüpheliydim.

Kendimden nefret ederek, onu ikimizi de yok edecek olan kâbusun içine çektim.

Altıncı Bölüm

Ily

"AH, SONUNDA bize katılmaya karar verdin."

Sam'den ayrılırken Henri'yle konuşurken gördüğüm kusursuz giyimli adam sırtıttı ve kehribar rengi likör dolu kadehini kaldırdı. Umursamaz bir tavırla özel bir bara yaslandı, dudakları midemi bulandıran bir gülümsemeye dönüştü.

"Roland ve ben senin kuyruğunu kısıtıp kaçacağına dair bahse girmiştik." Henri beni eşikten çekip kalın kapıyı kapatırken içkisini yudumladı. Gece kulübünün gürültüsü hemen , geriye sadece bas seslerinin ağır gürültüsü kalmıştı.

Henri parmaklarını benimkilerden çekip sanki onu kirletmişim gibi elini sallayarak ilerlerken konuşmadı.

Ne oluyor be?

Büyük olasılıkla benimle yatmak için bana bir milyon avro teklif ama sanki elimi tutmak hayal edilebilecek en kötü şeymiş gibi davranıyordu.

Hiç de beklediğim gibi değil.

oluyor?

Kapının yanında donup kaldım, garip boşluğa göz kırptım.

Beni neden buraya getirmişti? Arkadaşların olduğu bir yer, mahremiyetin değil.

Henri bana ters ters bakıp diğer adamlara doğru yürürken yanağımın içini ısırdım. Odayı geçerken takım elbisesi zenginlik ve parıldıyor, ayna kaplı duvarlar sayesinde görüntüsü her yönden yansıyor.

Çok fazla ayna var.

Görüntüm tekrar tekrar yansırken kaşlarımı çattım.

Pembe altın eteğim, lacivert üstüm ve gümüş çizmelerim, pahalı giyimli üç adamın yanında son derece ucuz görünüyordu. Siyah saçlarım odanın ışığını emiyor gibiydi ve rimel kirpikli, güvensiz bakışlarım

Bir tavşanın korkunç izlenimi. Tilki önüne bir milyon avro değerinde bir havuç attığı için tilki inine girmeyi kabul ettiğine inanamayan, gözleri fal taşı gibi açılmış bir tavşan.

Ne aptal bir tavşan.

Tanrım, ne düşünüyordum ki?

Bakışlarımı yere indirdiğimde kalp atışlarım hızlandı. Zemini kaplayan kalın, yakut kırmızısı halı, botlarımı yutmak için elinden geleni yapıyor ve sanki bir kan gölünde yürüyormuşum gibi bacaklarıma tırmanıyordu.

Dehşet omurgamdan aşağı süzüldü. Başımı kaldırıp baktığımda etrafıma sardığım tüm sahte kabadayılık, dayanıksız bir palto gibi parçalandı.

Henri bana bakmayı reddetti.

Onu takip etmeyi kabul etmiştim çünkü kızgındım, incinmişim ve pervasızca yanıyordum. Gidecek başka yerim yoktu. Kalacak hiçbir yerim. Yardım isteyecek kimsem yoktu. Sabahın birinde tren istasyonuna gidip soğuk bir bankta tek başıma, savunmasız ve reddedilmiş bir şekilde oturma fikri, Henri'nin yörüngesinde biraz daha kalmanın yanında sönük kalmıştı.

Onda bir şey vardı.

Onun dikenli, okunmaz tuhaflığına rağmen beni içine çeken bir şey.

Ve dürüst olmak gerekirse... Henri'ye benzeyen bir adamın benimle birlikte olmak için para ödeyecek kadar beni istemesi bir parçamı heyecanlandırdı.

Başka bir gün, ben

bana teklif ettiği anda onu tokatlardım. Başka bir gece olsa, ters yöne koşardım.

Ama bu gece... Şey... *Bir*

şey vardı. Ve şimdi...

korku vardı.

En yaşlı adamla göz göze geldiğimde bu korku okları panik hançerlerine dönüştü. Kadehini indirdi ve alt dudaklarını yaladı. Koyu mavi bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezindi. Beni inceleme şekli Onaylıyordu ama aynı zamanda klinikti, sanki beni satın alınacak bir hisse senedi ya da yatırım yapılacak bir tablo gibi görüyordu.

Gülümsediğinde tüylerim diken diken oldu. "Merhaba."

Birden koşmak için zorlanan her atomu kilitledim. Sosyal nezaket beni neredeyse selam vermeye zorluyordu ama sonra Henri'ye baktım ve az önce kabul ettiğim her yanlış şeyde boğuldum.

Ellerini kavuşturmuş ve çenesini sıkmış bir halde duruyordu. Gri gözleri şiddetli fırtınalarla çalkalanıyor ve tüm vücudu... öfkeyle mi doluyordu? Umutsuzluk mu?

Açlık mı? Söyleyemedim. Söyleyemedim çünkü onu tanıımıyordum ve bu çok ama *çok* kötü bir fikirdi.

"Eh... Sanırım bir hata yaptım." Olabildiğince dik durdum. "Gitmek istiyorum."

"Oh, hadi ama." Koyu sarı saçları ağarmış yaşlı adam kalktı. "Bu hiç hoş değil. Biz dost canlısıyız... Bizi tanıdıktan sonra."

Henri nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Adam ona kısık bir bakış attı. "Ne dedin Ward? Hadi ama. Burada hepimiz arkadaşız. Konuşacaksan herkesin duymasına izin ver."

Henri omuzlarını dikleştirdi. "Ben sadece ona katılıyorum. Bir hata yaptı. Ve bir yere gideceğinden şüpheliyim... artık burada değil."

İrkildim. "Pardon?"

Henri'nin çalkantılı bakışları benimkilerle buluştu. Dumanlı derinliklerine daldım ve ne kadar kötü batırdığımla yüz yüze geldim.

Tamamen yabancı biriyle gitmeyi kabul etmişim. Yabancı bir ülkede.

Sam'den ayrıldığım gece.

Bir milyon avroluk gülünç bir vaat için.

Tanrım, Ily... Ne yaptın sen?

"Sana söylediğimde kaçmalıydın," diye homurdandı Henri, yüz hatlarını kaplayan öfke onu göz kamaştırmak yerine zalimleştirmişti.

"Ona gitmesini mi söyledin?" diye sordu yaşlı adam sertçe. "Kulübüme girmek istediğini."

"Biliyorum." Henri bakışlarını benimkilerden ayırıp adama odaklandı. "Buradayım, değil mi? Ahlaki pusulamla savaşmama rağmen."

"Ahlaki pusula mı?" Yaşlı adam kıs kıs güldü. "Roland'ın bana söyledikleri doğruysa, ahlaki pusulan aylar önce paramparça olmuş."

"Hayır, olmadı." Henri çenesini indirdi. "Doğduğum gün paramparça oldu." Barın üzerinde duran ve içinde bir dizi kristal likör şişesi bulunan gümüş tepsiye doğru ilerleyerek ekledi: "O kadar uzun zamandır bununla savaşıyorum ki, gerçekten istediğim şeyi kucaklayabilecek durumda mıyım yoksa senden olabildiğince uzaklaşmalı mıyım karar veremiyorum."

Soğuk bir kenar odayı doldurdu.

Yaşlı adam değişti ve Henri'ye biraz daha saygıyla baktı. Onu da beni incelediği gibi inceledi: sinsî ve çıkarıcı,

anlayamadığım şeyler planlıyordu.

Yaşlı olanın yanındaki, ütülü takım elbiseli ve iri göbekli adam içkisini bitirdi ve ellerini çırpı. "Yani... Henri görevini tamamladı Victor. Şimdi ne olacak?"

Henri alkolü bir bardağa boşalttı ve geri içti. Bunu tekrar yaptı, içkiyi sanki birazdan olacakları silebilecek bir güce sahipmiş gibi yudumladı.

Gitme zamanı, İly.

Eteğimin kemerine sıkıştırdığım cep telefonuma uzandım.

Polisi aramam gerekiyordu.

Buradan defolup gitmem gerek.

Telefonumu geri çektiğimde aynadaki yüzlerce yansıma da aynı şeyi yapınca irkildim.

Arkamdaki kapıya döndüğümde sendeledim. Topuklarım yakut rengi halıya battı, ellerim beni kurtaracak bir can simidi için uzandı. Sağ elim kapı kolunu kavrarken sol başparmağım tuş takımının üzerinde uçarak acil durum numarasını aradı.

bir hışırtı. Erkeksi bir küfür. Bakmak için dönmedim. Kapıyı çekiştirdim ve- Kıpırdamadı.

Panik.

Panik o kadar sıcak, o kadar yoğun ve *boğucuydu* ki nefes alamıyordum.

Hadi

ama.

Hadi

ama!

Tekrar denedim. Ve tekrar. Çekerek, iterek, kolu sallayarak. İnatla kapalı kaldı.

Zor nefes alarak, kemiklerimin titremesiyle savaşıarak telefonuma baktım. Acil durum numarası bağlanmıyordu - sinyal dönüp duruyordu, dönüp durup servis arıyordu.

Böyle bir olamaz.

Lütfen!

"Gördüğünüz gibi kapı kilitli," diye mırıldandı yaşlı adam neredeyse özür dilercesine . Kristalin üzerine sıçrayan sıvı Henri'nin kendine bir içki daha doldurduğunu gösterdi.

Her türlü kaçma savaşıarak cesarete sarıldım ve üç adamla yüzleşmek için döndüm.

Henri gözlerime bakmayı reddederek bardağına doğru baktı. Tüm tavırları pişmanlık ve aynı zamanda vahşi bir çaresizlikle doluydu.

"Senin telefonun da işe yaramaz." Yaşlı adam elini cebine soktu ve küçük siyah bir cihaz çıkardı. "Bu küçük şey yirmi metre yarıçapındaki tüm sinyalleri karıştıracak." Gönülsüzce omuz silkerek gülümsedi. "Bunu size söyleyen kişi olduğum için üzgünüm ama bu odaya adım attığınız anda hayatınızı bana teslim ettiniz..."

"Kapıyı aç. *Hemen şimdi.*"

"Hayır." Gülümsedi. "Ve benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, kızım. Beni kızgın görmek istemezsin."

"*Kızgın* mı?" Dişlerimi gösterdim. "Kızgın olan *benim*. Buna hakkınız yok. Beni isteğim dışında tutmaya hakkın yok. Bırakın çıkayım."

"Dikkatli ol." Dilini gıdıkladı. "Seni bu kadar çabuk cezalandırmak zorunda bırakma beni."

"Cezalandırmak mı?" Boğuldum ve kapıya doğru tökezledim. "Kimse kimseyi cezalandırmıyor. Aç şunu. Yoksa ben... Ben-"

"Ne yapacaksın?" Sanki tek amacı onu eğlendirmek yeni bir evcil hayvanmışım gibi gülümsedi. "Çığlık mı atacaksın?"

Kıkırdayınca kaskatı kesildim.

Sanki korkum onu memnun etmiş gibi güldü, gülümsemesi hiç eksilmedi. İçimdeki her şeyin korkuyla buruşmasına neden olan kalpsiz bir gülümseme.

Pahalı, parlak ayakkabılarıyla bana doğru süzülerek, "Sen Yeni olduğunuz için sizden ne beklendiğinin farkında değilsiniz, bu yüzden şimdilik hoşgörölü olacağım." Yavaşça, metodik bir şekilde yaklaşmaya devam etti. "Ama bu konuda akıllı olmanı bekliyorum. Artık benimsin. Henri benim vasiyetim üzerine senin için satın aldı ve ödedi. Çığlık atabilir, bağırabilir, dövüşebilir ve ağlayabilirsin, ama sadece Bu dramatiğin sana kazandıracağı şey, elimin tersi ve malikaneme döndüğümüzde seni bağışlamayacağımın sözüdür."

Önümde durup beni kapıya sıkıştırarak uzandı ve yanağımı okşadı.

İçimdeki her hücre, her molekül, her kan damlası ve dökülmemiş gözyaşı taşa dönüştü. Dilimde binlerce yılanla tıslayarak ona doğru eğildim. "Sakin bana dokunmaya *cüret* etme."

Elini tokatlayarak
uzaklaştırdım. Çığlık
atmaya başladım.

Acı.

Yanağımnda çiçek açtı ve şakağımnda patladı.

Bir an, ikinci el zarif botlarımın içinde durdum; bir an sonra, kan kırmızısı halının üzerinde diz çöktüm, kulaklarım , ağzım dudağımı yakalayan dişlerimden çıkan bakırımsı tangayla doluydu.

"Henri, yapma-" diye tersledi diğer adam, Henri üzerime doğru yükselmeden hemen önce, geniş omuzları neredeyse bana tokat atan adama degecekti.

"Mücevherlerinizin ışıldamasını sevdiğinizi söylediğinizi sanıyordum." Kollarını kavuşturdu, yerde yatan bana bakarken gözleri okunmuyordu.

"Kanamasını değil."

Oda biraz döndü. Mide bulantımı bastırmak için yutkunmakta zorlandım. "Çürüklerin rengi umurumda değil, eğer istedikleri buysa," Yaşlı adam telefonumu yerden alıp cebine koyarken cevap verdi. Elini ağarmış sarı saçlarında gezdirerek beni yere yatırdı. "Buranın en güzel mücevherlerinden birini görmüş olabilirsiniz.

Ward, ama korkarım ki onu eğitmek kolay olmayacak."

Acı veren sersemlikten başımı sallayarak iki adama baktım. Uzun bacakları ve ezici gölgeleri beni halının bastırdı.

Kimdi bu piçler? Ne halt istiyorlardı?

Peki nasıl oldu da bu kadar muhteşem bir şekilde kandım?

Henri'ye bakarken ihanet göğsüme bir bıçak gibi saplandı. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

Gözlerimiz kilitlendi ve ona karşı hissettiğim tüm farkındalık ve merak kırıntıları küle dönüştü.

Nasıl bu kadar *aptal* olabilirim?

İçindeki tek şey karanlıkken, kokuşmuş, kokuşmuş bir karanlık onun içinde kol gezerken, aramızda bir şeylerin var olduğuna nasıl inanabilirdim? tertemiz bir cilt.

Bunu nasıl göremedim?

Eksik parçaları, çürümüş parçaları görüyor musunuz?

İçimdeki hayvani parçaya ulaşan *ve kaçmam* için uluyan parçalar.

Hiç pişmanlık göstermedi. Sanki hayatım tamamen önemsizmiş gibi omuz silkti. "Ödemem gereken bedel sendin. Ve ben de ödedim."

Sert bir nefes çektim.

Öpücüğündeki her türlü tadı yok etmek ve bana *bir şeyler* hissettirdiği o kısacık anı silmek istedim.

Karnımdaki o sıkışma.

Kalbimdeki o saçma, *aptalca* çarpıntı.

Üzerime eğilerek, şu anda bile damarlarıma ateş püskürtme cüretini gösteren parmaklarıyla çenemi kavradı. Mide bulandırıcı ateş. Yok edici ateş. Şeytanın kendisinden gelen ateş.

"Sen özgür olmak için yapmam gereken fedakârlıksın." Dudakları binlerce sırta büküldü. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama... artık bitti ve geri dönüşü yok. İkimiz için de."

Yüzümü onun elinden kurtararak kapıya doğru bastırdım. "Senden nefret ediyorum." "Biliyorum." Beni bıraktı ve ensesini sıktı. "Ve ne yazık ki İşim bitmeden önce benden nefret etmeniz için size daha çok neden vereceğim."

Yaşlı adam kıkırdadı ve Henri'nin omzunu sıvazladı. "Senden hoşlanmaya başlıyorum Ward ve bu başarılması kolay bir şey değil." Barın yanında kalan adama bir bakış atarak başını salladı. "Tamam Roland. Henri'nin çevremize uyup uymayacağını görmek için önerini kabul ediyorum."

Henri kaskatı kesildi. Gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturdu. "Bu bir davet mi?"

"Pek sayılmaz." Yaşlı adam kaşlarını çatı. "Buna... bir müzakere diyelim." Yerde yatan beni işaret ederek mırıldandı: "Onu benim için satın aldın. İstedğim gibi kullanmak için o benim. Mücevher kutumda, arkadaşlarımı hangi mücevher onları cezbederse onunla şıarmaları için cesaretlendiririm. Bu gece beni etkilediğin için ilk sen tadabilirsin."

"İlk tadım mı?" Henri sordu.

"Daha sade olmasını istiyorsan önce sevişelim. Siyah beyaz konuşmayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Boğuldu

m.

Hayır.

Yapmazdı.

Şimdi olmaz.

Sonra değil-

"İlk sikişin mi?" Henri ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. "Burada mı?

Hemen şimdi mi?"

"Barda seni sertleştirdi." Yaşlı adam sırıttı. "Bu konuda bir şeyler yapsam iyi olacak."

Henri yüzüne kara bir bulut çökmeden önce bana bir bakış fırlattı.
"Peki. Eğer bu beni kulübünüze sokacaksa... Onu beceririm."

Yaşlı adam gözlerini çukurlaştırdı. "Sesin pek hevesli gelmiyor. İstedığinin bu olduğunu sanıyordum, Ward? Beni bu yüzden aradığını. Eğer değilse, o zaman ciddi bir sorunumuz var demektir."

"Hayır." Henri ellerini yumruk yaparak sırtmaya zorladı. "Özür dilerim, evet. Demek istediğim. Tüm hayatımı saklanarak geçirdim. Bu konuda bu kadar rahat konuşmaya alışık değilim. Bunu yapmakta özgür *olmaya* alışkın değilim."

"Ona karşı dürüst olabilirsin Henri," dedi iri göbekli adam. "Devam et, buraya kadar geldin. Şimdi susma."

"Evet, devam et." Yaşlı adam kollarını kavuşturdu. "Gece kulübünde ; şimdi de dürüst olmanı bekliyorum. Ne istiyorsun? Onu çaldığına göre şimdi ona ne yapmak istiyorsun?"

Yırtık pırtık bir kalp atışı boyunca Henri cevap vermedi.

Sonunda gri gözleri benimkilere kayd ve boğazını temizledi. "Onu soymak ve lezzetli teninin her santiminde ziyafet çekmek istiyorum. Onu iplerle sarmak ve kaçamasın diye zincirlerle kilitlemek istiyorum. İstiyorum..." Gözlerini kapatarak hırladı, "Onu dansçıların arasında sürüklerken attığı çığlık gibi çığlık atmasını istiyorum, ama bu sefer... O çığlığın derinlerde, çok derinlerde olduğum için atılmasını istiyorum. onun içinde, ona binerek, onu becererek, ona bana ait olduğunu ve asla gitmesine izin vermeyeceğimi en ufak bir şüphe duymadan göstererek."

Ciğerlerim tutuldu.

Gözlerini açtı.

Onun iškencesinin içine yuvarlandım.

Yaşlı adam kıkırdarken gözyaşlarım dehşetle doldu. "Mükemmel. Anlaştık o zaman. Onu sahibinmiş gibi becer ve işin bittiğinde senden geriye ne kaldığını göreceğiz." Ellerini çırparak bara döndü ve bardağını aldı. Bira musluklarının yanındaki bir düğmeye basınca odanın ortasındaki kırmızı halı geri çekildi.

Bir kapak açıldı.

Dar bir masa dik duruyordu.

Zincirlere asılı kelepçeler ve ortasında ağır bronz bir toka bulunan deri bir kayış olan bir masa.

Hayır.

Hayır! Hayır!

Ayağa fırlayarak tüm gücümle kapıyı çektim. "Çıkarın beni. Kimse yok mu! Yardım edin!"

Hadi ama.

Açık. Açın!

Gıcırdamadı bile.

Lider kadeh kaldırdı. "Onu bağlayın, sıkıca bağlayın, bacaklarını ayırın ve becerin. Onu sikmek istediğin ama asla yapamadığın gibi sik. Çığlıklarını duymak istiyorum Ward. Söylediğin kişi olduğunu bana kanıtlarsan hafta sonunu malikânemde geçirebilirsin."

Kendimi korumaya kendimi kaybettim.

Koştum.

Bu kapı kilitli olabilirdi ama... başka kapılar da olabilirdi. Odanın içinde hızla dolaştım, botlarım birçok aynada parlıyordu, siyah saçlarım arkamdan akıyordu.

Lütfen.

Bir çıkış yolu olmalı. Olmak

zorunda-

Güçlü bir kol sararak beni uçuşumun ortasında yakaladı.

"Hayır! *Bırak beni!*"

Düşünmedim.

Ben sadece

savaştım.

Hızlı ve öfkeli bir şekilde vurdum, yumrukladım, tekmeledim ve tırmaladım.

Henri beni ayaklarımdan tutup kıvrana kıvrana masaya taşırken çığlık attım.

Konuşmadı.

Gitmeme izin vermedi.

İnsanlık dışı bir güçle beni karnımın üzerine masaya bastırdı. Ona yumruk atmaya çalıştım, ama o sadece bir bileğimi yakaladı ve diğerini hapsetmeden önce kelepçeyi boynuma geçirdi.

Birkaç dakika içinde beni alt etmiş, tuzağa düşürmüştü ve her konuda ne kadar yanıldığımı kanıtlamıştı.

Ayağa kalkmaya çalışırken gözyaşlarım boğazımı yaktı. Kelepçeler beni masaya doğru eğilmiş halde tutuyordu, tahtanın kenarı kalçalarıma batıyor ve beni parmak uçlarımda sallıyordu.

Aşağılanma.

İsteğim dışında bastırılmış olmanın korkunç, korkunç hissi.

"Bırak beni," diye tısladım, kelepçelerin içinde kıvranıyordum. "Lütfen."
"Sana daha önce de söyledim... Yapamam." Sıcak nefesi kulağımın üzerinde beni masaya yapıştırdı. Pantolonundaki demir çubuk tam kıcıma bastırıyordu.

İnledim.

değildi.

Çaresizlik, saf öfke ve mutlak çaresizlik iniltisiydi.

Sesi kalbime işledi, neredeyse sessiz ve sadece benim içindi. "Anlaşmamız hâlâ geçerli. Sadece... karmaşık."

"Siktir git!" Başımı geriye attım ve burnuna vurdum.

"Ah," diye küfrederek uzaklaştı ve etrafımda dolanmaya başladı. Bir eli morarmış burnunu okşarken, diğer eli sırtımda geziniyor, kanımı ürpertiyordu. Parmağı her kaburgamda ve omurgamın her zerresinde gezindi. Bir okşama. Bir işaretleme. Aptal, kısa hayatımın en mide bulandırıcı, aklımı başımdan alan dokunuşu.

"Bırak beni!" Beni tekrar çembere alırken onu takip etmekte zorlandım.

Arkamda durdu ve baskın ağırlığını üzerime verdi.

Ereksiyonunu çatlağıma sıkıca dayayarak nefes aldı, "Seni korumak için elimden geleni yapacağım, tamam mı? Sadece... benimle kavga etme. Karşı koyarsan kopmayacağıma söz veremem."

Henri'nin ağırlığı kaybolurken gözlerim birlikte mırıldanan iki adama kaydı. Güçlü elleri kalçalarımın indi, başparmakları sahiplenme ve zorbalık dolu sahiplenici bir çimdikle etime saplandı.

Ona her dilde küfretmek istedim ama boğazım kum havuzunu andırıyordu. Dokunuşundan kurtulmak için kalçalarımı oynatmaya çalıştım ama o sadece ellerini etrafımda kenetleyerek beni masaya bastırdı. En alçak, en kara inilti göğsünde yankılandı. "Dedim ki... kavga etme."

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

Dizlerini büküp sağ elini iç kısmına yerleştirdiğinde doğru düzgün nefes alamadım. "Sadece... orada yat ve sessiz ol. Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Bu sadece seks. bu. Beni bir milyon avroya becermeye hazırдын... Ben sadece senin teklifini kabul ediyorum."

"Ben bir şey teklif etmedim. Gecenin bizi nereye götüreceğini görmeyi kabul ettim, seni piç kurusu."

"Ve işte bizi götürdüğü yer burası." İnledi. "Lanet olası cehenneme."

İşgalci parmaklarından kaçmaya çalışarak ona karşı kıpırdandım. "Yapma bunu."

"Çabuk olacağım." Kara kara kıkırdadı. "Ne kadar hızlı olacağımı tahmin bile edemezsin. Ne kadar sert olduğumu-"

"Bırak beni." Ona tekme attım. Sivri topuğum bileğine değdi. Ağzından yuvarlanan vahşi ses tüm vücudumu sıktı. "Lanet olsun, *ne lutte pas j'ai dit!*" diye tısladı. (Kavga etmeyin dedim!)

Dişlerimi sıktım ve lisede aldığım beş yıllık Fransızca derslerini hatırladım. "*Va te faire foutre.*" (Siktir git.)

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

Gölgeler bakışlarına üşüştü. İçindeki canavarın ilk parıltısı. Öldürücü dişleri ve vahşi pençeleri olan bir canavar- "Orada neler oluyor Ward?"

Henri zor nefes alarak benden uzaklaştı. "Yok bir şey. Ben sadece... Odada iki erkek daha varken biriyle sevişmeye alışık değilim."

Yaşlı adam kıkırdadı. "Malikâneme gelirsen bu küçük tiksintini yakında atlatırsın. Değil mi Roland?"

İri karnı ve kırmızı gözleriyle diğer adam sırttı. "Kesinlikle." Sesini yükselterek ekledi: "Göz alabildiğine et, Henri. Kızlar ve oğlanlar, efendiler ve köleler. Yanından geçerken sikini kaldıran güzel bir mücevher mi gördün? Tek yapman gereken parmaklarını şıklatmak ve onlar senin." Yüksek sesle inledi. "Düşündükçe bile sertleşiyorum. Çok azdım, o yüzden... çıkar ve ona sok da gidelim."

"Bana yaklaşmayacak," diye tersledim. "Asla!"

Roland güldü. "Oh, çok eğlenceli olacaksın. Seni kendim deneyeceğim. Ateşle dolu yeni bir mücevhere bayılırım."

"Siktir git!"

Yaşlı adam içkisini barın üzerine bıraktı ve bana doğru yürüdü. Önümde eğilip parmağını çenemin altına bastırduğunda kar omurgama yerleşti. "Karşı koymanın seni güçlü yapacağını mı sanıyorsun? Küfretmenin ve kıvranmanın seni koruyacağını mı sanıyorsun?" Nefesinin altında homurdandı. "Aptal kız. Korumaz. Sadece eğlenceli hale getirir. Sen bir hiçsin. Sadece bir mal. Bir sikilecek bir delik. Oyuncak bir hayvan."

"Sen bir piçsin ve bunu sana ödeteceğim."

Çenemi kavradı ve içime korku dalgaları gönderdi. "Bu küstahlığınıza son kez izin verilecek. Eğer hayatına değer veriyorsan

Kapa çeneni, sana verdiğimizizi al ve bu ayrıcalık için bize teşekkür et." Sırıttı ve Henri'ye baktı. "Ve eğer Henri sonunda oynamak için kendini dışarı bırakırsa ve

Birazcık namusu kalmış gibi davranmayı bırakırsa, ona itaat edecek, onun için yayılacak ve senden istediği her şeyi almasına izin vereceksin çünkü... eğer yapmazsan?" Yanağını okşadı. "Uzun süre dayanamazsın."

Doğrulurken cebinden bir şey çıkardı ve Henri'ye fırlattı. "Al bakalım."

Henri onu havadan aldı. Kaşları havaya kalktı. "Prezervatif mi?" "İkiniz de test edilmemiş olduğunuza göre ve onun doğum yapıp yapmadığını bilmediğimize göre

kontrol, sar şunu. Malikânemde piçlerin doğmasını istemiyorum." Bara geri dönerek Roland'ın kendisi için doldurduğu içkiyi kaptı ve kibarca yudumladı.

"Eve döndüğümüzde ikiniz de kan testinden geçeceksiniz ve ona hamileliğe karşı gerekli önlemler verilecek. Şimdilik... aptallık etmeyin."

Henri yanımda sertçe soluyarak gümüş paketi yumrukladı.

Bakışlarını yakalamaya çalıştım ama burnunun kenarını sıktı, kol düğmelerinin altın ışıltısına ve sonra derin bir iç çekti.

O iç çekiş bana her şeyi anlattı.

Hâlâ elinde tuttuğu her ne varsa. Hâlâ uyduğu ahlak kuralları varsa... çatırdıyor, yıpranıyordu.

"Henri... yapma," diye nefes aldım.

Bakışları benimkileri yakaladı. Tek kelime etmedi. Ellerini birleştirerek etrafımda döndü, arkamda durdu ve masadan sarkan büyük deri kayışı yakaladı.

Sırtıma geçirip tokasıyla sıkıca bağladığında nefesim kesildi. Beni masaya hapsedecek kadar sıktı.

Klostrofobi pençeledi.

Gerçek dehşet kanıma işledi. "Yapma. Yapma bunu-"

"Başka seçeneğim yok," diye homurdandı, sesi fısıltıya dönüşmüştü.

"Sadece... kıpırdama, seni almama izin ver ve ikimiz de bundan kurtulalım."

Sol eli kalçama inerken, sağ eli... eteğimin içinde kayboldu.

Yukarı doğru yakıcı bir yol çizerken irkildim.

Bacaklarımı birbirine kenetleyerek bileğinin etrafında kenetlendim.

Nefesinin altından küfretti ve dizini kullanarak kalçalarımı birbirinden ayırdı. "Bunu durduramazsın. *Beni* durduramazsın." Neredeyse hiç güç harcamadan sol bacağını kenara itti ve ayakkabısını botuma sıkıştırarak beni açık tuttu.

"Kesin şunu!" Kalbim dört nala koşuyordu. "Yapma."

Hafif nasırlı dokunuşu daha da yukarıları sıyırdı. Aklımı başımdan alan darbelerinden kurtulmak için parmak uçlarımda debeleniyordum. Kemer beni yerimde kilitli tutuyordu. Kelepçeler beni itaatkâr kılıyordu.

Koşamadım.

Kaçamadım.

Ve durmadı.

Durmadı.

Yaptı

m.

Yap

madı

m.

Dur.

Santim santim, tüy tüy, yukarı ve *yukarı* ve...*yukarı*.

"Lütfen." Gözyaşlarım kirpiklerimi kırıp yanaklarımdan aşağı süzülürken nefes nefese kaldım.

İç çamaşıırıma dokunduğunda sarsıldım.

Sadece bir çırpınış, sadece bir fırça, ama yıpranan akıl sağlığını yırtmaya yetti.

Dişlerim gıcırdadı. Kalbim küt küt atıyordu. Ben mücadele ederken beni tutan kelepçelerin zincirleri şingırdadı ve tıngırdadı. "Yapma. Yapma bunu."

Henri arkamdan ağır ağır nefes verirken bardan erkeksi kıkırdamalar geldi. "*Baise moi.*" (Sik beni.)

Fırçası yasadışı bir sürtünmeye dönüştü.

Klitorisim onun istenmeyen dokunuşunun altında zonkladı.

Nefesini tıslayarak verirken kaskatı kesildim. Parmakları bacaklarımdan arasına, tam da kalbimin durmasına neden olan noktaya daha sert bastırdı.

Vücudumdan hiçbir zaman utanmadım. Sanırım babamın ve onun tıbbi geçmişinin bununla bir ilgisi vardı. O insan vücudunu mucizevi bir makine olarak görüyordu ama Krish'in başka fikirleri vardı. Bana her parçanın ne kadar kutsal ve mükemmel olduğunu öğretti. El ve ayak parmaklarımız, gözlerimiz, kulaklarımız ve bacaklarımız. Her birinin bir amacı vardı. Her biri bir hediye idi. Her birine tapılmalıydı, kirletilmemeliydi.

"Dur!" Henri'nin parmağı, satenin en ince parçasıyla korunan girişimi yoklarken sırtım eğildi. Zihnim çatlamak ve sızlanmakla tehdit etti. Yalvarmak ve yakarmak. Karnımda kaynayan ve fokurdayan paniğin düşmek.

Krish'in kendisine sarılan bir yabancından neredeyse kopmak üzereyken söylediği şeylerin anısı, parçalanan zihnimde çözöldü. İnsanlardan nefret ederdi.

ona dokunmak. Bu onur sadece bana bahşedilmişti. Üvey kardeşim benden altı yaş büyük olsa da dünyanın tüm masumiyetine sahipti. Günlerini sessizlik ve kitaplarla geçirirdi, ancak konuştuğunda sözleri son derece derindi.

O gece bana söylediklerini hatırladım. *"Ben bu beden değilim. Ben bu beden değilim."*

Bu deri ya da form. Ben sadece gözlemciyim. Kabuğuma dokunabilirler ama bana asla dokunamazlar."

Henri'nin parmakları biraz daha derine bastırıp bedenimin açıklığını okşayarak beni kabul etmeye ya da parçalanmaya zorlarken bu sözlerle sarıldım.

Ben bu form değilim.

Ben dokunulmazım.

Ben-

İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı yırtıp, kırılabilir sateni bir ayak bileğimden sarkacak şekilde yırttıktan sonra sıcak avucuyla çıplak tenimi kavrarken haykırdım.

Tüm sinir sistemim tepki verdi.

İnledim ve masayı tırmaladım. "Dur... *dur!*"

Henri öne doğru eğildi, parmağıyla beni okşadı, sevdi. Doğrudan ruhuma doğru inledi. *"Merde, ıslanmışsın. Bu nasıl mümkün olabilir?"* Parmağının ucunu içime daldırdı. Sanki onu dizlerinin üzerine çökertecek güce sahipmişim gibi ürperdi. "Siktir... Sen de hissettin mi? Bağlantı mı? Bağlantıyı? farkındalık?" Buza

döndüm.

Bunu hissetmiş *nefret*

ediyordum. Aradaki

fark.

Kimya.

Nefret dilimi yaktı. "Sana karşı hissettiğim tek şey nefret."

Sertçe yutkunurken çenesi çalıştı. Parmağı

Beni sahiplenmenin eşiğinde. Daha yakına eğilerek fısıldadı, "Hâlâ hissediyorum. O açıklanamaz aşinalığı hissediyorum." Dikkati bizi izleyen iki adama kaydı. "Bu yüzden gitmene izin vermeye çalıştım. Bu yüzden seni göndermeye çalıştım. Bunu seçen sendin. İkimizi de mahkûm eden sendin-"

"Cehenneme git."

İnledi ve dokunuşunu çekti. "Dediğim gibi, zaten oradayız."

Nefes almaya çalıştım, son bir temiz nefes, ama o üzerime atladı.

Be

n. Parmağı derine saplandı.

Homurtusu kanıma işledi.

Parmağını sahiplenici bir sertlikle içime sokarken masanın üzerinde sarsıldım.

Hiç kimse beni bu kadar duygusuzca, bu kadar acımasızca sahiplenmemişti. Beni sanki onunmuşum gibi aldı. Sanki hiçbir zaman kendime ait olmamışım da hep onun için, bunun için yaratılmışım gibi. Bu...kabus. Bu ezici, felç edici *kâbus*.

Parmak eklemleri klitorisime yapıştı.

Tüm göbeğim onun istilasına karşısında sıkıştı. Bundan nefret etmek istiyordum.

Nefret *ettim*.

Ama şeytani, dinsiz bir yanımdan bundan hoşlanıyordu. Ve ben bu yanlışlıktan daha çok nefret ettim.

Dokunuşu damarlarımda kabarcıklı bir ateş yaktı, her atomu cehennem alevleriyle tutuşturdu.

Hareket etmeye çalıştım; bu sadece dokunuşunun son derece hassas bir parçaya çarpmasına neden oldu ve istemsizce parmağının etrafında dalgalandım.

Nefesinin altında inledi, tüm elini bacaklarımdan arasında sallayarak sahip olduğum her şeyi benden aldı. Tek bir dokunuşla tüm inançlarımı ve umutlarımı paramparça ederek beni masanın üzerinde harabeye çevirdi.

", " diye nefes nefese kaldı. "Neden bu kadar iyi hissetmek zorundaydın ki?" İçimde bir şeyler koptu.

Çığlık attım.

Elini çekerken daha önce hiç duymadığım küfürler savurdum ve kemerinin çözülürken ve fermuarının indirilirken çıkardığı iğrenç ses aynalı odada yankılandı.

Roland ve Victor kadehlerini tokuştururken Henri'nin yansıması birçok duvarda yankılanıyor, parlayan parmaklarını lacivert boxer külotuna daldırıp ereksiyonunu çıkarırken yüzündeki çaresiz açlığı ortaya çıkarıyordu.

Prezervatifi yırtıp açarken ve etkileyici, kalın boyundan aşağı yuvarlarken tek kelime etmedi.

Nefes

alamıyordum. Zar

zor

odaklanabiliyordum

.
Kendini kaplamayı bitirdiğinde seğırdim ve sarsıldım, sonra içime girdi.
Eteğimi yukarı kaldırarak kendini kığıma sıkıştırdı. Homurdandı.

Kalçalarının sıcaklığı benimkilerin soğukluğuyla çarpıştı. Teni alev alev yanıyordu. Prezervatif kayganlığındaki siki yandı.

"Yapma... lütfen," diye inledim. "Lütfen yapma."

Üzerime katlanarak bir elini kulağımın yanındaki masaya vurdu, diğer elini de aramıza soktu ve bana tecavüz etmek için kendini yönlendirdi.

"Sadece... teslim ol ve yakında bitecek."

Kapattım.

Beyaz gürültü kulaklarımı doldurdu.

"Özür dilerim," diye inledi tacının geniş başı içime girerken- "Bekle," diye tersledi Victor, kapıya doğru yürürken.

Henri arkamda nefes nefese doğru düzgün nefes alamıyordum.

Odada yankılanan bir kapı sesi kafamdaki beyaz gürültüyü yarıp geçti.

Victor kapıyı kırarak açtı, "*Quoi?*" (Ne?) Henri dondu kaldı, siki bana doğru seğiriyordu.

Kapıyı çalan adam Victor'a ısrarla fısıldarken gece kulübünden gelen yüksek sesli müzik özel bara doldu. Söylediği şey Victor'un omuzlarının gerilmesine neden oldu. Başını salladı ve kapıyı çarptı.

Ellerini çırparak emretti, "Gidiyoruz. Hemen şimdi."

"Ne? Neden?" Roland içkisinin kalanını geri attı. "Henri tam da-"

"Bazı zengin puştlar gece kulübüne kokain getirmiş."

"Bunun diğer gecelerden ne farkı var?" Roland kaşlarını çatı. "Sessiz kalmak yerine, etrafta teşhir ediyorlar. Polisin elinde arandı ve uyuşturucu baskını yapmak için yoldalar. Binadaki herkesi arıyorlar."

"*Merde.*" Henri benden uzaklaştı. Tüm vücudum rahatlayarak sarktı.

Göbeğim onun neredeyse istilasından dolayı zonkluyordu.

Titreyen elleriyle prezervatifi çekip çıkardı ve sikini tekrar pantolonunun içine soktu. Yüzünü buruşturarak fermuarını çekti ve kemerini bağladı.

Kullanılmamış lastik parçasını cebine sokmadan önce. "Şimdi ne olacak?"

Gözleri, yırtık donumun lime lime olduğu ayak bileğime kaydı. Eğilerek ayağımı kaldırdı, iç çamaşırımı çekiştirerek çıkardı ve prezervatifin kaybolduğu yere sessizce yerleştirdi.

Dişlerim birbirine çarptı.

Onları aldı.

Neden?

Onlarla ne gibi ahlaksız, şeytani bir şey yapacaktı?

". " Victor cep telefonu sinyalini karıştıran siyah cihazın üzerindeki bir düğmeye bastı. Telefonunu çıkararak aradı ve aceleyle, "Kırk dakika içinde kanatlar açılacak. Yola çıkıyoruz."

Henri bana baktı, pantolonu hastalıklı ve çarpık bir şehvetle yırtılmıştı. "Eğer polis yoldaysa, gitmesine izin vermeliyim. Herkes için en iyisi bu olabilir-"

"O geliyor," diye tersledi Victor. "O benim. Satın alındı ve ödendi." Sırtarak ekledi, "Sen de gelebilirsin Henri. İndiğimizde başladığın işi bitirebilirsin. Hadi eve gidelim."

Yedinci Bölüm

Henri

Aklımı kaybedeceğim. Hayır, sadece aklımı değil.

Ruhum.

Ağır yırtık pırtık, kara delik deşik ruhum yakında içimdeki canavarın pençeleriyle parçalanmış insanlık parçalarından başka bir şey olmayacaktı.

Kaptan pilot özel uçağın tepesinde durduğu yerden gülümseyerek, "Bu gece gökyüzü güzel efendim," dedi. "Saat dört kırk beş gibi iniş yapmanızı hedefliyoruz. Tam şafak vaktinde."

Annemin on üçüncü yaş günümde bana hediye ettiği antika Casio saatime baktım - bana verdiği birkaç şeyden biriydi. Basit ve eski bir analog saatti, süslü adım ölçerler ya da kalp atış hızı monitörleri yoktu. Kalbimin hasta olduğunu ve atladığını söylemesi için bir saate ihtiyacım yoktu...

Hissediyordum, çok teşekkür .

Eller 1:30'u gösteriyordu.

Üç saat mi?

Üç saat boyunca uçacak mıyız?

Lanet olsun, Atlantik Okyanusu'nda böyle bir seyahat süresine sahip binlerce ada vardı. Bazıları biliniyor. Bazıları değil. Bazıları özel. Bazıları parti yapan turistlerle dolu.

Malikanesi hangi cehennemde ve Q'ya Victor'un radyo-şifreleme teknolojisine sahip olduğunu nasıl söyleyeceğim?

Kömür rengi blazer ceketimi düzelttim ve parmaklarımı astarın içindeki gizli silahın üzerinde gezdirdim. Ne kadar küçük olursa olsun bir silah getirme riskini göze alamazdım, özellikle de uçağa önce üzerim arandıktan sonra, ama geçen hafta ipek astarı sökmek ve keskin bir sustalıyı yerleştirmek için saatler harcamıştım.

Ben gizli bıçağı parmaklarken Ily bana baktı. Gözleri kısıldı; krem rengi deri uçak koltuğunda kıpırdandı. "Bunun için seni öldüreceğim," diye fısıldadı ve kaptanla birkaç kelime konuşan Victor'a bir bakış fırlattı. Roland koridorun karşısındaki şuruplu krep tabağına yumulurken bizi umursamıyordu bile. Göz alıcı sarışın hostes, sanki 'tecavüzcü ada'ya seyahat ederken gece yarısı atıştırması sipariş etmek için bir uygulama varmış gibi, uçağa bindiğimiz anda yemeği ona teslim etmişti.

"Seni onlardan koruyan tek şey benim," fısıldadım, sesimi yükseltmemeye dikkat ederek. "Beni henüz öldürmemeni öneririm."

Gözlerini devirdi. "Bunu beni neredeyse zorla götüren adam söylüyor. Beni kaçırın adam. O adam-"

"İnsan kalmak için elinden geleni yapan biri." Ona doğru eğildim ve ağzımı kulağına dayadım. "Sahip olduğun tek arkadaş benim Ily, bu yüzden yerinde olsam beni kızdırmazdım."

"*Arkadaş* mı?" Beni itti. "Evet demediğim halde parmaklarını içime soktun. Bana tecavüz etmene saniyeler kalmıştı. Bu arkadaş değil. Bu bir düşman." Çenesi yukarı kalktı. "Senden hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum. Senden *nefret* ediyorum. Seni lanetliyorum. Ve bir gün bunu sana ödeteceğim."

Ona "bir gün "ün bugün olduğunu söylemeye zahmet etmedim. Bu gece.

Sadece var olarak bile bana para ödetiyordu.

Her türlü iğrenç şeyi yapmaya hazırdım. Kimi becermem gerekiyorsa onu becerecektim. Kendime arafın en kötü türüne bir bilet almak için oynamam gereken rolü oynayacaktım ama yanımda birini getirmeyi planlamamıştım.

Eğer bir davetiye kazanırsam, çoktan kırılmış köleleri becereceğimi, Q onları hapseden adamları katletmek için gelene kadar zamanımı bekleyeceğimi düşündüm. I

Vicdanım rahat olurdu çünkü zaten onarılamayacak kadar parçalanmış bir köleyi kullanan başka bir piç olurdum.

Ama bu *daha önceydi*.

Bu kızdan önce.

Şehvetin damarlarımda dolaşmasına ve kanımın dürtülerle kararmasına neden olan bu korkunç, talihsiz kızdan önce.

Mide bulantısı boğazımı tırmalarken bile sikim kalınlaştı. Aletimin ucu hâlâ onun kaygan sıcaklığıyla yanıyordu.

İçime atmaya *çok* yaklaşmıştım.

Bir kalp atışı olsa taşaklarıma kadar batacaktım.

Dişlerim ağrıyordu.

Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamadan duramıyordum. Onun nasıl ben onu doldururken çığlık atardı. Onu sıkıştırıp istediğim her şeyi alırken kaçmak için nasıl mücadele ederdi.

Kendimi kaybederdim.

Bunu biliyordum.

Kırılır, parçalanır ve bundan *zevk* alırdım.

Bundan çok fazla zevk alırdım ve sonunda onun içine boşaldığımda tamamen farklı bir adam olurdu.

Hayır, bir
erkek değil.

Bir canavar.

Bedenini ve zihnini parçalayacak bir canavar.

Merde, eğer ona dokunursam.

Ona dokunduğumda.

Sikeyim.

Q bana bir kez bakacak ve anlayacak.

Burnumun kenarını sıktım ve başımı öne eğdim. Şakaklarımda ağrı zonkluyordu.

Bunu yapacak gücüm yoktu.

Onunlayken olmaz.

Masum biriyle olmaz.

Hâlâ mücadelesi ve geleceği olan biriyle değil... Karanlığa sürüklemek ve kanını kurutmak istediğim kadar korumak istediğim biriyle.

"Teşekkür Kaptan," dedi Victor sonunda, düşüncelerimi bölerek. "Bizi bu kadar hızlı bir şekilde eve uçurduğunuz için minnettarım."

"Hiç de değil." Kaptan hafifçe eğildi ve kokpitin kolunu tuttu.

"Yükselişimizde biraz türbülans olabilir. Bir fırtına yaklaşıyor. Her ihtimale karşı kemerlerinizi sıkmanızı öneririm." Karanlık kontrol odasında gözden kayboldu ve kapıyı kapattı.

O gider gitmez Roland dudaklarındaki şurubu yaladı ve kıs kıs güldü.

"Benim pantolonumda da bir fırtına kopuyor ve hangi mücevheri alacağımı çok iyi biliyorum.

onunla ilgilenecek. Mollie adında sevimli küçük bir elmas." Bana doğru göz kırparak omurgamda bir tiksinti dalgası yarattı. "O çok iyi bir kız."

"Eminim öyledir." Bu sürüngeinin yanında rol yapmaya alışkın olduğum için sıırttım. "Onu kendim denemem gerekebilir."

Ily ofladı ve bana hançer gibi baktı.

"Bir şampiyon gibi emiyor." Roland güldü. "Morarmış bir gözle bile."

Yüzümdeki buruşukluğu gizlemek için güldüm.

Siktiğimin amcığı.

Bana izlettiği son porno ona erken bir mezar kazandırmıştı. O kızların yaşları, karanlıkta çığlıkları eşliğinde ,
iki gün yemek yemememi sağladı. Ölmeden önce işkence ve sakatlanmayı hak eden biri varsa, o da oydu.

Yanlış inşa edilmiş olabilirim.

Babam tarafından bana verilen bir laneti barındırıyor olabilirim.

Ruhum pis ve kalbim iğrenç ama en azından bazıları kadar hasta değildim.

Henüz.

Çatalını bana doğru sallayarak sıırttı. "Bahse girerim acı verici bir ereksiyonla hüsrana uğramış bir piçsin, ha Henri? Lanet polisler taşaklarını morartıyor." Yanımdaki Ily'ye baktı. "Nasıl hissetti? O ilk dokunuş? Seni sıraya dizerken izlediğimi itiraf ediyorum, sen içeri girerken onun nasıl irkildiğini gördüm....Evet." Dramatik bir şekilde ürperdi. "Onu becerdiğin zaman ön sıradan bir koltuğa ihtiyacım olacak."

Victor boş bir oturup zarif kemerini bağlarken sıırttı.

Etrafımızı saran zenginliğe alışkın eller. Özel uçağı, büyük boy krem rengi deri koltuklardan gül altınına kadar çöküşle doluydu.

aksanlar ve üzerimizde parıldayan yıldız ışıkları. "Henri hayatının güzel günlerini yaşayacak. Hepimiz onun nasıl uyum sağladığını izlemek zorunda kalacağız."

Zorla gülümsedim. ". "

Ily nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Victor kıkırdadı. "Düşünüyorum da... iki yeni misafir. Bir potansiyel Efendi ve bir yeni mücevher. İşlerin yolunda gitmesine bayılıyorum." İşaret parmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken bakışları benden Ily'ye kaydı ve tekrar geri döndü. "Göz alıcı bir kızın yanında oturuyorsun Ward ama ona dokunmuyorsun. Neden?"

Tıkandım. "Neden? Henüz senin malikanende olmadığımız için mi?"

"Yanlış." Başını iki yana salladı. "Ona dokunmuyorsun çünkü hâlâ dokunamayacağını düşünüyorsun."

"Hafta sonu için senindir; Kuyumcu Usta'yı duydun." Roland kıkırdadı. "Ona istediğin her yerde dokunabilirsin. Ne zaman istersen."

"Sanki yapabilir de," diye tısladı Ily. "Bırak beni. Hemen şimdi. Hepiniz eğlendiniz. Eğer gitmeme izin verirseniz, yemin ederim kimseye tek kelime etmeyeceğim."

"Ah, orijinal bir şey bulabilirdin, tatlım," dedi Victor havalı Fransız aksanıyla. "Bunu yıllardır kaç kez duyduğumu biliyor musun?"

Ily bir heykele dönüştü, gece yarısı saçları çıplak omuzlarını öpüyordu. "Kaç... kaç kız götürdün?"

"Biliyor musunuz? Sanırım saymayı unuttum." Victor sırtıttı. "Erkekler de öyle.

Biz ayrımcılık yapmayız. Biz kapsayıcı bir toplumuz, değil mi Roland?"

"Çok kapsayıcı." Roland kreplerini bitirdi ve dudaklarını yaladı. "Ve merak etme, Henri seni alıştırdıktan sonra hepimiz biraz eğleneceğiz. Ne de çeşitlilik çok önemli."

Ily sanki koridorun öbür ucuna fırlayıp Roland'a şurup yapışkanlı çatalı saplamasına ramak kalmış gibi kıkırdandı.

Onu uçağa ilk ittiğinde mücadele etmişti ama Victor'un muhafızlarından biri şakağına silah kaşını kaldırınca akıllıca durdu.

Victor arkamızdaki kulübeye tırmanırken, "Tetiği çekecek, evcil hayvanım," diye söylendi. "KontROLSÜZ ağlamaya, kavga etmeye ya da yalvarmaya tahammülüm yok. Ya sessizce oturur ve uslu durursun ya da ölür ve cesedin denize atılır."

Ily itaat etmişti ama sanki bir hatırlatmaya daha ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bir elimi onunkinin üzerine, kolçağın üzerine koydum.

Gözleri benimkilere kayarken nefesini içine çekti.

Ona dokunduğum yer tenimi yaktı ve her parçam durmak için çığlık attı. Elimi çekmemi, böylece şu anda bile aramızdaki bulaşıcı sıcaklığın acısını istiyordu.

Aşırı parlak altın-el gözleri beni sandalyeme hapsetti ve içimi gördüğüne dair korkunç bir hisse kapıldım. Yabancı kardeşimle yaptığım anlaşmayı görmüştü. Kararlılığımın çatırdadığını. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla evcilleştiremediğim karanlığı.

"Dokunma bana." Parmaklarını benimkilerin altından . "Asla."

Ağır bir şekilde i çektim, kalan karıncalanmalar canımı yakarken yumruğumu sıktım. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Bakışlarım ağzına kaydı ve zihnim onun masaya kelepçelenmiş görüntüleriyle doldu. Hayatımda hiç bu kadar zorlanmamıştım. Hiç bu kadar Bütün ahlaki değeri paramparça olmuş lanet pencereden dışarı atmaya ve kontrolsüzce içine batmaya çok yakındım.

Yarıda kesildiğimiz için minnettardım.

Siyah bir limuzinle Charles De Gaulle'e gitmek için harcadığı zamana şükretti.

Ily savaşmıştı.

ığlık atmıştı.

Hiçbir şey fark etmemişti.

Limuzinin yan tarafına sinmiş, hepimize ters ters bakıyor, altın rengi gözleri şampanya dolduran Roland'dan telefonunda bir şeyler yazan Victor'a kayıyordu.

Özel uçak pistine yanaştığımızda o dehşetten titriyordu, ben de çaresizlikten.

Nefesimi içime çekip, çiçeksi narenciye parfümünü tadarken, kuş kafesi kol düğmelerimi parmakladım. GPS konumu çalışıyor muydu? Q, ben cehenneme uçmaya hazır bir uçakta otururken günahla yanıp sönen küçük kırmızı noktayı görebilir miydi? Elbette Victor'un ki gibi bir teknolojiye sahip olan ve bunu nasıl aşacağını bilen başka kaçakçılarla da uğraşmıştır.

Motorlar güçlü bir mırıltıyla çalışırken Victor gözlerini benden hiç ayırmadı.

Ily irkildi, nefesinin altında yumuşak bir inilti duydu.

"Biliyor musun Henri... Ben de bir zamanlar senin gibiydim," dedi Victor uçak sarsılıp hareket ederken usulca. Göğsüne vurdu, yüzü acıma duygusuyla doluydu. "Farklı olduğumu her zaman biliyordum. Kaderimde daha büyük şeyler olduğunu hep biliyordum. Orta sınıf bir ailede doğmuş ve zalim bir hükümet için köle haline getirileceğim sıradan bir işe girmem öğretilmiş olabilir ama ben bunu kabul etmedim. Vergilerle kanımın kurutulmasına ve hayatın büyük zevklerinden mahrum bırakılmama izin vermedim. Eğer öyle yapsaydım, sonunda ben de herkes gibi hastalanır ve öldümdü." Sanki trajik 'olabilirlikleri' onu gerçekten dehşete düşürmüş gibi ürperdi. "Hayat anlamsız, anlamsız, mutluluktan ve... eğlenceden yoksun olurdu."

"Tecavüz eğlenceli değildir, seni pislik," diye tersledi Ily. "Bu bir suç. Bir kafeste olmayı hak ediyorsun."

"Hak etmek mi? Büyük ." Victor başını salladı. "Bu hiç gerçekleşecek mi? Of

Tabii ki hayır. Amacımı takip ettiğim için artık toplumun yasalarına karşı bağışıklığım var." Koridorun karşısına doğru eğildi, lacivert gözleri parlıyordu. "Dünyamı ben yönetiyorum kızım ve sana nasıl hizmet edeceğini göstermek için sabırsızlanıyorum."

Ily ona tüküremeden ya da Kuyumcu Usta'nın gazabına uğramadan önce elimi kalçasına koydum.

Hemen bileğimi itti ve vahşi bir tekir gibi hırladı. "Dedim ki, *Bana dokunma.*"

"Ben de *kavga etmeyin* dedim." Parmaklarımı onun sert dörtlüsüne geçirdim. Eteğinin altından fışkıran güç beni şaşırttı.

Gerginliğime rağmen merakım arttı.

Spor yaptığı için mi zayıf ve güçlüydü? Neden eski sevgilisinin söylediği kadar çok taş ? Üvey kardeşine gerçekten aşık mıydı?

İçime bir parça kıskançlık düştü. Parmaklarım etini daha sert ısırdı.

"Canımı yakıyorsun." Yer değiştirdi.

Elimi sallayarak ve parmaklarımdaki ateşten nefret ederek onu bıraktım.

Victor bir köpekbalığı kadar kana susamış bir şekilde gülümsedi, Ily'nin bana hayır demesine izin verirken hiçbir şeyi kaçırmadı.

Yanlış hamle, Ri.

Hayır, bu dünyada evet

demektir. Hayır altın yaldızlı

bir davettir.

Victor sandalyesine yaslanırken sertçe yutkundum. "Bana kesinlikle gençliğimi hatırlatıyorsun Ward. Omzunda sana bir kadına isteği dışında dokunmanın yanlış olduğunu söyleyen bir melek var. Vücudundaki dürtülerin çarpık olduğunu ve fiziksel olarak yapabildiğin sürece görmezden gelmen gerektiğini söylüyor. Muhtemelen hızlıca bir sevişme yaşayabileceğini, zarar görmeyeceğini ve sonra hiçbir şey olmamış gibi önceki hayatına dönebileceğini düşünüyorsun. Yanılıyor muyum?"

Donup kaldım.

Kahretsin.

Dikkatli ol.

Çok ama çok dikkatli olun.

Sözlerimi dikkatle seçerek soğuk bir şekilde, "Haksız değilsin ama haklı da değilsin. Ne de olsa kulübünüze katılmayı ben istedim. Ben olmak istiyorum

Gerçekten kim olduğumu biliyorum ama iyi davranmaya şartlanmışsam elimde değil." "Bu şartlanma kaybolacak, göreceksin."

Omuz silktim. "Ama ya bizi insan yapan tek şey bu şartlanmaysa? Eğer hepimiz gerçekten istediğimiz şeye teslim olsaydık, dünya hırsızlar ve günahkârlar tarafından yönetilirdi."

"Ya da toplumun dağınıklığı, şeylerin doğal düzenine uymaya zorlanacaktır."

"Doğal düzen mi?" Alnım çatıldı.

"Söylesene Henri, yırtıcı hayvanların olmadığı bir ormanda ne olur?"

Roland arkasına yaslanıp çenesini kaşdı, şüphesiz bu konuşmaya alışkindi ve eğlencenin tadını çıkarıyordu.

Ily'ye baktım. Gözlerini benden hiç ayırmadı.

İki adam içimdeki tüm karanlığı itiraf etmemi isterken, küçük, kırılgan bir kız, ilk hissettiğinde ne hissetmiş olursa olsun beni görmesi gerçektir. Onu etkilememe izin vermekte haklıydı. Benim için ıslanmış için kırılmamıştı. Kendini bana nefis bir gece için satmayı kabul ettiği için aptal değildi.

Yalan söyleyip onu iyi adam *olduğuma* ikna edebilmeyi diledim.

Ama kalkmak üzere olan bir uçakta olmasaydık bile -eğer asla bulunamayacağı bir dünyaya götürmeyi ya da acı ve lanet dolu bir geleceğe mahkûm etmeyi kabul etmemiş olsaydım- rol yapamazdım.

Dikkatimi onun gergin ve güzel yüzünden ayırarak Victor'un sorusunu cevapladım. "Eğer yırtıcı hayvanlar yoksa, ekosistem başarısız olur. Av hayvanları çok hızlı ürerler. Bölgeye üşüşürler. Tüm kaynakları tüketirler.

Kaçmalarını sağlayacak bir tehdit ve onları yiyecek bir düşman olmayınca, sayıları her şeyi yok ediyor."

Victor kalçasını tokatladı ve beni işaret etti. "Aynen öyle!" Oval pencerelerin dışında şehir ışıkları parıldıyor, pistte dörtmala koşmayı bekleyen büyük uçakların oluşturduğu küçük bir kuyrukta olduğumuzu gösteriyordu.

"Bundan daha iyisini ben de söyleyemezdim. Besin zincirinin avcılara ve avlara ihtiyacı vardır. Eğer her birinden çok fazla varsa, diğeri hayatta kalamaz. Denge. Her şey dengeyle ilgili." Ily'ye sırtıttı. "Ben sadece doğal düşmanı olmayan bir türün yaygın üremesine karşı denge sağlıyorum."

"Sen sapkın bir adamsın," diye mırıldandı Ily. Uçağın motorları mırıltıdan gövde gürültüsüne geçerken bile gözleri cesaretle kısılmıştı.

sarsan gök gürültüsü. İleri doğru savrulurken kolçakları kavradı, asfalttan aşağı düşerek yerçekiminin etkisinden hızla uzaklaştı.

"Bükülmüş mü?" Victor omuz silkti. "Kendimi aydınlanmış olarak görmeyi tercih ederim."

"Sen aydınlanmanın tam tersisin." Ily ellerini öyle sert yumrukladı ki parmak eklemleri patladı. "Gölgelerde yaşıyorsun ve lanet ışığı gördüğünü sanıyorsun."

"Işığı görüyorum." Victor kıkırdadı. "Senin gibi güzel bir mücevherle her doruğa ulaştığımda, nirvanaya dokunuyorum. Göreceksin. Orada oturup beni yargılıyorsun ama yakında bunların hepsini aşacaksın. Sen de boşalmayacağını mı sanıyorsun? Zevk hissetmeyeceğini mi? Sikilmek için yalvarmayacağını mı? Söylemekten nefret ediyorum ama bedenim aklından çok önce sana ihanet edecek, ama aklın yakında

takip et. Ve bu bir kez gerçekleştiğinde, kalbiniz de teslim olacaktır. Teslimiyette huzur bulacaksınız. Hizmette sevinç. Mücevherlerim sürekli bir uyarılma halinde var olurlar çünkü artık korku tarafından tuzağa düşürülmezler. Bir ücret karşılığında çalışmak, kira için endişelenmek ya da ilerlemek için yalan söylemek ve hile yapmak zorunda değilsiniz. Gerçekte olduğunuz şeye geri döneceksiniz: av. Tek amacı size sahip olan avcıyı memnun etmek olan bir av."

Ily, canını hiç şüphe duymadığım şeyler söylemek için ağzını açtı.

Sonuçlarını tam olarak düşünmeden hareket ettim.

Bileğini tutarak elini kucağıma çektim ve hiç sönmeyen ereksiyonuma bastırdım.

Kocaman gözleri benimkilere kaydı. Kurtulmak için mücadele etti. Ben sadece onu daha sıkı tuttum. "O haklı, biliyorsun." Kalçalarımı onun isteksiz avuçlarına doğru salladım, yerine almanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek ürperdim. "Kendim hissettim. Islanmıştın. Açgözlü bir küçük gibi parmağımın etrafında kenetlendin-"

"Siktir. Sen!" Karşı koydu ama gitmesine izin vermedim.

şeytanla savaşıyor ona doğru eğildim. "Sanırım bunu yapan kişi ben olacağım."

Roland güldü. "Ve izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Bunun olmasına izin vermeden önce gözlerini bir çatalla oyarım," diye tersledi Ily.

"Şimdi, şimdi." Roland ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Yerine getiremeyeceğin tehditlerde bulunma, tatlım. Onların boş olduğunu kanıtlamak benim için kişisel bir zevk." Bakışları Victor'a kaydı ve sesi ihtiyaçla alçaldı. "Victor, efendim, onu Henri'ye kabul ettiğinizi biliyorum ama ikinci bir ricada bulunabilir miyim?"

Kırılıyor mu?" Sandalyesinde , pantolonunun paçaları sıyrıldı. "Onun öğretmenlerinden biri olmaya açığım."

Öğretmenler mi?

Merde, bu ne anlama geliyor?

Elim hâlâ sikime bastıran narin parmaklarının etrafında kenetlendi.

Onu korumak için ona uzanmıştım, işleri daha da kötüleştirmesini engellemek için.

-Yine de Victor'un söylediklerinin beynime işlediğini ve tüm bunları kaçınılmaz kıldığını inkâr edemezdim.

O bir avdı.

Ben bir yırtıcıydım.

Bunu hep biliyordum.

Her zaman hissettim.

Kemiklerimdeki zonklamanın, kanımdaki kabarmanın ve damarlarımda dolaşan bir canavarın doğal olmayan hissinin her zaman farkındaydım. Çok daha vahşi, çok daha acımasız, kendimin olmasına izin verdiğimden çok daha ilkel bir canavar.

Şimdi hissettim.

Diğer adamlara hırılıyor. Bunun

benim olduğunu iddia ediyorum.

İki piçi görmezden gelerek gözlerimi Ily ile kilitledim. Oynamam gereken rolü oynadım, bana çok dar geldiğini asla kabul etmedim. "Bir uçaktasın, güneşliğin. Bundan kaçamazsın. Özgürlüğün benim söylediğim şey çünkü hayatın artık benim." Elini çarpan etime daha sert bastırdım ve aklımı kaçırmama çok ama *çok* az kalmıştı. "Bunu kabul etmeni öneririm, böylece hepimiz hayatımıza devam edebiliriz."

Zor nefes alarak onu bıraktım.

Ily elini geri çekti ve ereksiyonumun sıcaklığını silencesine eteğine sürttü. Öfke bekliyordum ama gözyaşları altın sarısı bakışlarında parıldayıp binlerce güneş ışınının kırıkları gibi görününce irkildim.

Sevgi sözcükleri dilimden düşmüştü.

Gözleri bana gerçekten puslu bir yaz gününü

hatırlatıyordu. Ama onlar da daha sertti. Bir vaşağın

gözleri gibi ya da-

"Bana bir daha *asla* güneşliği deme. Benim adım Ily. Tatlım değil. Evcil hayvan değil. Güneşliği değil. *Ily*. En azından bana bunu verebilirsin."

Victor nefesini içine çekti ve Roland inledi. "Lanet olsun, ona ihtiyacım var.

Victor? Lütfen?"

Seyir irtifasına ulaştığımızda uçak düzleşti. Bir çift şimşekler pencereden dışarı fırladı. Hostes arka mutfaktan çıktı ve tüm oval pencereleri kapatmak için her sıra boyunca ilerledi. Panjurların aşağı itilirken çıkardığı çıtırtı Ily'nin yanında irkilmesine neden oldu.

Roland penceresinin perdesini indirerek bana da aynısını işaret etti. Sorularım vardı ama itaat ederek gecenin ıslak bulutlarını engelledim.

Ancak her bir perde kapandığında ve tüm uçağın gözleri bağlandığında anladım. "Mülkünüzü uçarken hiçbir yer işareti görmemizi istemiyorsunuz."

Victor hostesin uzattığı viski çenesini eğerek kabul etti. "Anlayışlısınız ve evet. Evim benim sığınağımdır. Burada Onlarca yıl kişisel bir Elysium inşa etti ve sana güvenebileceğimi bilene kadar yerini vermeyeceğim." Kristal kadehiyle beni selamladı. "Eminim anlayabiliyorsunuzdur."

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Bunu zor değil," diye mırıldandı Ily. "Paris'ten üç saatlik yolculuk süresi mi? Bu da demek oluyor ki, işlettiğiniz keyifsiz seks zindanı Balear Adaları'nda, Korsika'da, Sardunya'da, Malta'da olabilir..."

Victor gülümsedi. "Güzel olduğun kadar zekisin de. ... haritaları eğlenmek için mi inceliyorsun yoksa sadece önemsiz şeyleri mi seviyorsun?"

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, hangi taşların hangi ülkelerden çıktığını merak ediyorum. Bu farklı değerli taşı oluşturmak için nasıl bir basınç ve kaya bileşimi gerekiyor. Her kıta eşsizdir."

"Sen de öylesin." Gülümsemesi genişledi; lacivert gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi.

Ah, kahretsin.

Bunu gerçekten yapmamalıydı.

Hayatta kalmasının tek yolu onu sadece başka her şey olarak görmesiye, onu biri olarak görmesini sağlamaya çalışmamalıydı.

Victor, "Senin bir mücevher uzmanı olduğunu düşünmekte haksız mıyım?" diye mırıldanırken bir iniltiyi bastırdım.

Ily kaskatı kesildi ve cevap vermeden cevabı ele verdi.

Victor sırtıttı. "Ve şimdi, kesinlikle ilgimi çektiniz." İçkisini yudumlarken ekledi, "Mücevher kutumda her türden yetenekli

mücevherler. Sanırım iki ay önce Michelin yıldızlı bir şefi ağırladık ve geçen yıl da bir Olimpiyat binicisi bize katıldı. Misafirlerime her türlü paha biçilmez deneyimi sunmaktan gurur duyuyorum ve sen, tatlım, az önce senin kişisel öğretmenin olacağımı garantiledin." Bakışları Roland'a kayarken sertleşti. "Onun ikincisi olma talebin reddedildi."

Koridorun karşısına eğilen Victor bir parmağını Ily'nin çıplak bacağında gezdirdikten sonra diz kapağının etrafında dolaştırdı. "Sözümünden dönmediğim sürece Henri hâlâ ilk tadı alabilir ama bir kez doyduğunda ne olacak?

...

Sen benimsin."

Sekizinci Bölüm

Ily

SEN BENİMSİN.

Sen benimsin.

Victor'un sözleri tekrar tekrar yankılandı. Yaşlı adama bakamıyordum. Ağarmış sarı saçlarının, zayıf bedeninin ve acımasız mavi bakışlarının beni daha fazla rahatsız etmesine izin veremezdim.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren beni büyüleyen Henri'nin aksine Victor beni *taşlaştırmıştı*. Henri uzun boyunu ve geniş omuzlarını hayvani bir güçle takınabilirdi ama Usta Kuyumcu? İçindeki gaddarlığı gizlemek için büyüleyici giyiniyordu.

Bir saat geçti, sonra iki.

Üçüncü saatte artık yapamıyordum.

Klostrofobi damarlarımı kesti ve histeri karnımda fokurdadı.

Yapmak istediğim tek şey, sınıksız düğümlenmiş duygularımdan kurtulmak ve çılgılık atmak, çılgılık atmak, *çılgılık* atmaktı!

Bağırmaya, dövüşmeye, yumruklamaya, tekmelemeye ve öldürmeye ihtiyacım vardı.

Ama gardiyanın şakağıma dayadığı silahın anısı, tüm o köpüren dürtüleri yutmamı sağladı.

Acı veren bir sessizlik içinde oturdum.

Henri yanımda ağır ağır içini çekti ve ona karşı hissettiğim her türlü kıvılcım -her türlü aptalca farkındalık ya da aptalca, *aptalca* bağlantı- Uçağın zemininde küller var.

Daha önce hiç kimsenin görünüşünden bu kadar etkilenmemiştim ve bu bana ne kazandırmıştı?

Acı.

Umutsu

zluk.

Hapis cezası.

Siktir et onu.

Hepsinin canı cehenneme.

Git, Ily. Sadece kısa bir süreliğine.

Gözlerimi kapattım ve meditasyona dalmak için elimden geleni yaptım.

Meditasyon konusunda, bazılarının akşam yemeğinden önce dua etmesi kadar titiz olan bir evde büyüdüm. Her sabah okuldan önce Krish ve ben aynı yoga minderlerine otururduk ve babam bize bir imgelemede rehberlik ederdi. Sam'in yanına taşındığımda bırakmıştım çünkü ne zaman sessizce oturmaya çalışsam bana kıs kıs gülüyordu.

Kendimden utanmaya başlamıştım.

Günümün en büyüğü kısımlarından birini elimden almasına izin vermiştim. Onu özledim.

Tanrım, kaçırdım.

Huzuru, sükûneti ve kendimi çok iyi tanımayı özledim.

Daha fazla.

Sanırım şimdi neden ona yöneldiğimi anlamıştım. Neden çaresizlik beni gerçek ya da hayali her türlü özgürlük girişimine sürükledi.

Nefesime odaklanarak bu dünyadan uzaklaşmak için elimden geleni yaptım.

Topraklayıcı bir ışık kordonuna odaklandım. Çakralarımın çarklarını döndürdüm. Ve hiçbir şey olmadı.

Zihnim gökkuşakları ve sakinlikle patlamadı.

Beni üç piçle birlikte uçağa sıkıca hapseden siyah ve sefil bir hava olarak kaldı.

Bir hıçkırık boğazıma dolandı.

Yaşanan her şey - Sam'le ayrılık, Henri'yle neredeyse tecavüze uğrama ve Victor tarafından kaçırılma - o anı boğmak için seçmişti.

Sadece özgürlüğümü kaybetmemiştim; kendimi de kaybetmiştim. Sam'in tutkularıyla alay etmesine izin verdiğim her gün kendimden bir parça kaybetmişim ve şimdi... Elimde hiçbir şey yoktu.

Tanrım, Ily... Gerçekten şeyi berbat ettin.

Ne ilgili korkularım boğazımda

düğümlendi. Nasıl hayatta kalacaktım?

Nasıl özgür kalabilirim?

Çünkü denemekten asla vazgeçmeyeceğim. Bunu asla kabul etmezdim. Bu adamların beni yönettiklerini düşünmelerine asla izin vermeyecektim.

Kimse beni yönetmedi.

Kaçacağım.

Her nasılsa.

Gözlerimi daha sıkı sıkarken yanaklarımdan yaşlar süzüldü.

Yalanlarım beni rahatlatmadı, aksine kendimden da nefret etmeme neden oldu. Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyordum. Bu benim hakkımda ne söylüyordu? Ne kadar aptal olduğumu mu?

Henri bana teklif ettiği anda onu tokatlamalıydim. Çılgılık atmaya devam etmeliydim.

O gece kulübü fedaileri ile gitmeliydim.

Tanrım... Neden gitmedim?

Neden içindeki kötülüğü göremedim? Bir başka korkunç düşünce daha içime çöktü. Krish.

Bir inleme sesi göğsümü deldi ve Henri'nin kaymasına neden oldu.

Gözlerimi açmadım.

Yapamadım.

Tek hayal edebildiğim, kocaman siyah bakışları ve harika saf ruhuyla Krish'ti. Eğer Fransız polisi aileme kaybolduğumu söyleseydi....

Eğer bir daha bulunamazsam... *Tanrım,*

Krish- irkildim ve bu düşünceyi kendimden uzaklaştırdım.

Nasıl yıkılacağını düşünemedim.

Bunun onu ne kadar etkileyeceğini, hatta muhtemelen yok edeceğini.

Onun yüzünden evlat edinildim. Onun kız kardeşi olmuştum çünkü altı yaşındayken bana bir kez bakmış ve bensiz yaşayamayacağına yemin etmişti. Tıpkı acı çeken birinin hayatına yardımcı olmak için evlat edinilen bir hizmet hayvanı gibi bana da bir yuva verilmişti.

Krish acı çekmişti ama tanıştığımız an... Ben onun güvenlik battaniyesi ve kurtuluşuydum. Beni bulmasının üzerinden yirmi iki yıl geçmiş olması önemli değildi... Ben hâlâ onuntum, ya bensiz?

Yapma.

Dişlerimi sıktım. *Ona*

geri döneceksin. Bir

şekilde.

Uçak alçaldı, bir başka sarsıntılı hava çubuğunun içinden geçerek alçaldı, alçaldı, alçaldı ve türbülansla sarsıldı.

Varışımız çok hızlı gerçekleşirken nefes alışım hızlandı. Bir an hâlâ havayı yarararak ilerliyorduk; bir an sonra, şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak inişte yeryüzünü öpüyorduk. Motorlar kükredi, kanat flapları devreye girdi ve hızımız sürünmeye başladı.

Gözlerimi kapalı tuttum.

Henüz

değil.

Henüz

değil.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

"İly." Henri'nin elleri belime indi ve emniyet kemerimi açtı.

". Sertleştım ama ona gibi vurmadım. Eğer bundan sağ çıkacaksam akıllı davranmalıydım.

Aptallığımın beni bu işe bulaştırmasına izin verdim.

Beni yok etmesine izin vermeye devam edersem lanetleneneğim.

"Uyumuyor Ward." Victor kıkırdadı. "Ama bu kartı oynamaya hevesliyse, tokatla onu."

Gözlerimi açtım ve koridorda ayağa kalkıp gerinen Victor'a diktım. "Ah iyi, şiddete bu kadar çabuk başvurmak zorunda kalmadığımıza sevindim. Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak." Sanki bir köpekmişim gibi parmaklarını tıkırdatarak sırttı. "Gel bakalım tatlım. Yeni evini görme zamanı."

Dişlerimi gösterdim.

Roland, Victor'u uçağın önüne kadar takip ederken bana bir öpücük kondurdu ve kısa merdivenlerden inerek dışarıdaki karanlık gökyüzüne doğru gözden kayboldu.

"Ayağa kalk. Şimdi," diye emretti Henri, beni neredeyse koltuktan çekip koridora iterek.

Onun gücüyle tökezledim ve sendeledim. Kulüpte hissetmiş olabileceğim her türlü uyarılma şimdi onun kadar zehirliydi. Beni zehirlediğini, bakışlarına, küfürlerine ve bakışlarında parlayan lanet olası sırlara karşı aşıladığını hissettim.

"Senden nefret ediyorum," diye feryat ettim.

"Öyle demiştin." Kocaman ellerini omuzlarıma yerleştirerek beni döndürdü, sonra belimi itti. "Hareket et."

Onun baskısına karşı koydum. "Bunu neden yapıyorsun? Belli ki sen onlardan biri değilsin. Gitmeme izin verebilirdin-"

"Denedim, hatırladın mı?" Beni çok sert itti. Ayağım takıldı ve neredeyse dizlerimin üzerine . Kolu belime dolandı ve beni dik tuttu. Victor ve Roland'ın dışarıda kıkırdadığı merdivenlere doğru beni kışkırtırken beni kurtardı.

"Bırak beni," diye ısrar ettim, kalbim kanatlanmıştı. "Bir şeyler yap."

"Oh, bir şeyler yapacağım," diye tısladı. "Korkarım pek çok şey yapacağım ve bunların hiçbirisi yasal değil."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bunu yapmak istemezsin."

Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. Sonunda başını salladı. "Hayır, bunu yapmak istemiyorum."

Nefesimi içime çektim. Belki de benim tarafımda olacaktı ve-

"Ama yapacağım." Üzerimde yükseldi, çenemi tuttu ve beni sıkıca kavradı. "Hayatım boyunca kendimi kontrol ama şimdi

Burada mı? Siktir." Burnunu yanağımda gezdirdi, sertçe nefes aldı. "Her iplik kopuyor. Bütün ahlak kuralları yok oluyor. Ve şunu söylemeliyim ki... ölüm, gitmesine izin vermenin bedeli olabilir." Elimi tuttu ve elimi

Pantolonundaki çeliği. Avucumu sert aletin üzerinde düzleştirdi ve kalçalarını sallayarak her çıkıntıyı hissetmemi sağladı. "Korkunu görmek beni sertleştiriyor. Dehşete düştüğünü bilmek beni çok azdırıyor. Bırakmayı ne kadar çok istediğimi bilseydin... orada durup seni kurtaracak kişi benmişim gibi bana bakmazdın."

Elimi çalıştım; izin vermedi.

"Tek dostum olduğumu söylemiştin," diye tersledim onu hissettiğime lanet ederek.

Gözleri çakmaktaşına dönüştü. "Yaptım, değil mi?" İki elini saçlarıma daldırıp başımı geriye doğru çekerken nefes nefese kaldım. Omurgam onun tutuşuyla burkuldu. "Sunabileceğin her şeyi aldıktan sonra büyük olasılıkla seni becerecek bir arkadaş."

Kalbim dört nala atıyordu ama kendimi onun zayıf noktasını bulmaya zorladım. Bu yalnız zaman parçasını onu nasıl kullanabileceğimi görmek için kullandım. "Sen onlar gibi değilsin. Olmadığını biliyorum."

O kadar kara, o kadar soğuk gülümsedi ki nefes alamadım. "Haklısın, değilim. Ne yazık ki senin için, sanırım ben daha kötüyüm." Bakışları ağzıma kilitlenirken sertçe nefes verdi. "Şansına, hala direnmek için elimden geleni yapıyorum, bu yüzden... tavsiyeme kulak ver, günışığı. Benimle savaşma. Ne yaparsan yap, sana ne yapmam gerekiyorsa... yap. Yapma. Dövüşme. Ben. Bunu yaparsan ikimiz de hayatta kalmak."

Bana doğru adım atarak, açık kapıya bir bakış fırlattıktan sonra nefesinin altında mırıldandı: "Victor'u duydun. Hafta sonu benimsin. Eğer benimle oynarsan ve-"

"Henri. Neden bu kadar uzun sürdü?" Victor'un kültürlü aksanı merdivenlerden yukarı akıyordu. "Acele et."

Dişlerini sıkkan Henri geri adım attı. Gözlerimiz kilitlendi ama söyleyeceği neyse yerini hırıltıya bıraktı. "Çekil." Beni itip kakıyordu,

neredeysse beni kapı dışarı ediyordu.

Kendimi uçağın merdivenlerinin tepesindeki korkulukta yakaladım. Gözlerimi kaldırdım.

Dondum kaldım.

Hayatımda gördüğüm en güzel binaya aval aval baktım.

Gerçi buna bina denemezdi.

Bir ev, malikane ya da konut değildi.

Bu şey... bu akropol... bu *kale* kendi ligindeydi.

Her nereye indiysek ve bu topraklarda hangi bayrak , Victor'un sadist oyun alanının büyüklüğü ve heybetli varlığıyla kıyaslandığında sönük kalıyordu.

Kuleleriyle Ortaçağ, kuleleriyle gotik ve geniş korkulukları ve nöbetçi istasyonlarıyla tamamlanmış on metre yüksekliğindeki taş duvarıyla tamamen barbar. Siyah üniformalı adamlar devriye geziyor ve yukarıdan bizi izliyorlardı, omuzlarına tüfeklerini asmışlardı ve uykulu sabahta siyah kemerlerinde daha fazla silah parlıyordu.

Muhafızlardan biri büyük bir spot ışığını indiğimiz piste giden bakımlı çimenlerin üzerinde geniş kavisler çizerek parlattı, şüphesiz kaçakları arıyordu.

Tüm araziye çevreleyen bir duvar varken fazla uzağa kaçamazlardı.

Kalenin kendisi kibirli bir gücün yayılan karmaşası içinde oturuyordu. Yukarıdan gelen ışıklar siperlerin üzerinden sıcıyor, taş işçiliğini ve kemerleri öpüyor ve

Dev kurşun pencerelerdeki gölgeler, oluklardan fırlayıp uçmaya hazır melekler ve çörtenlerle oynuyor.

Keskin bacalar solmakta olan yıldızları deliyor ve parlak sarmaşıklar, içinde yaşanan canavarlıkları gizlemeye kararlıymış gibi kalenin bir tarafına tırmanıyordu. Silah delikleri ve ok yarıkları ölüm vaat ederken, spiral tepeler bir tür işkence aletine benziyordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, mutlu bir an için buradan neden nefret etmem ve neden kaçmam gerektiğini tamamen unuttum.

Bu bilinmeyen kalenin hikâyesinin içine

düştüm. Sırlarını öğrenmek için ürperdim.

Değerli taşları seviyor ve her kuruşumu güzel taşlara harcıyor olabilirim ama tarih her zaman ilk aşkım olmuştur.

Ve ... vay canına.

İçinden bir şeyler

fışkırıyordu.

Hayaletler ve trajediler vaat ederek beni ileriye çağırırdı.

Londra Kulesi'ndeki hediyelik eşya dükkanındaki işime bayılıyordum - sadece

Çünkü taş mücevherlerine yakındım ve bir gün onları inceleme hayallerim vardı; ama kale antik geçmişle kanıyordu.

Şimdi hayatın kolay olmadığını düşünüyoruz, peki ya o zamanlar? Kadınlar yanlış tür ot yetiştirdikleri için yakılır, erkekler başkasının karısına göz diktikleri için sakat bırakılırdı. O zamanlar işkencecilerin dahiyane hayal gücü, midemi pahalı takım elbiseli canavarları oynayan erkeklerin tehditlerinden çok daha fazla bulandırıyordu.

"Hadi, git." Henri beni iterek uçağın merdivenlerinden aşağı indirdi. Dibe ulaştığımda Roland bana baktı. Henri'nin ve ısrarla otoriterlik taslayan elinin hızla çekildim. Özel iniş pistinin yemyeşil, sık çimenlerinde gözlerimi ayırmaya çalışarak dururken tek kelime etmedi kaleye. Sadece yanıma doğru ilerledi ve beni şafağın şeftali ve ateş tonlarındaki gölgesine hapsetti.

Şafak vakti.

İçimi çektim ve duvarlarla çevrili kaleden uzaklara, gökyüzünün devasa genişliğine odaklandım. Uçak sanki buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Sanki iki zaman çizgisi bir şekilde çarpışmış, modern ile antik birbirine karışmıştı.

Pistin kenarındaki kayalık uçuruma bakarken dudağımı ısırdım. Hafif deniz melteminde dalgalanan rüzgârgülüne tehlikeli bir şekilde yakındık. Aşağıda dalgalar öfkeyle çarpıyor, deniz spreyi uçurumun kenarından yukarı sıçrayamıyor, okyanusun ne kadar üzerinde tündüğümüzü ima ediyordu.

Hangi

okyanus?

Neredeyiz biz?

Her kıtada bulunan mineral ve cevherlerin özelliklerini daha iyi anlamak için yaptığım tüm araştırmalara ve haritaları incelememe rağmen nerede olduğumuzu tam olarak tespit edemiyordum.

Victor bize katıldı ve gururla gülümsedi. "Evime hoş geldiniz. Joyero."

"Joyero?" Henri boğazını temizledi, gözleri yuvarlaklaştı ve Şafak ışığı. "İspanyolca'da mücevher kutusu demek." Etrafına bakındı. "Bir İspanyol takımadasında mıyız?" Soruş şekli sanki bu fikirden hoşnut değilmiş gibiydi. "Kanarya adaları ya da-?"

"Bilmeniz gereken tek ... evdesiniz." Victor araya girdi. "Burada özgürsün. Kim olmak istiyorsan olabilirsin." İlerleyerek, sessiz ve çoğunlukla fark edilmeden aşağıya inen dört muhafıza başıyla selam verdi.

Uçağın arka tarafı bizi çevreliyordu. Victor onlarla aynı hizaya geldi, Roland da onu takip etti ve Henri bana benimkini yansıtan bir bakış fırlattı.

O duvardan içeri adımımızı attığımız anda artık geri dönüş yoktu.

İzin almadan olmaz.

Serin bir rüzgâr uçuşumun kenarından esip saçlarımı savururken titredim. Daracık üstüm ve firfırlı eteğim beni korumak için hiçbir şey yapmadı. Gecenin stresi ve geleceğime dair duyduğum korku tüylerimi diken diken etmişti.

"Mücevherini getir Henri," dedi Victor omzunun üzerinden, yine geride kalmış olmamızı umursamadan. Beni bağlamadı ya da muhafızlarına üzerime silah doğrultmalarını söylemedi. Sanki kendi özgür irademle oradaymışım gibi davrandı.

Midem bulanıyordu. Koşma dürtüsü ayaklarımı elektriklendirdi ve gümüş botlarımın içinde kıpırdandım.

Henri kaskatı kesildi. Başını yavaşça salladı, kısa siyah saçları gecenin solgunluğunu emiyordu. "Aptal olma. Duvardaki muhafızlar beynine bir kurşun saplamadan önce iki adım atmış olursun."

Omzumun üzerinden uçuşuma ve aşağıdaki dalgalara baktım. Onlar beni vurmadan önce başarabilecek miydim?

"Atlarsan ölürsün," diye fısıldadı. "Ve ben seni mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmak istiyorum." Ağır bir iç çekişle eli dışarı çıktı ve bileğime dolandı. "Hadi gel."

"Hayır." Hızına karşı koyarak çekişine doğru eğildim. Onu tırmalarken tırnaklarım tutuşuna battı. "Bırak gideyim. Denemek zorundayım. En azından kaçmayı *denememe* izin ver. Eğer yapmazsam asla kendimle yaşayamam."

Bana kara bir bakış fırlatarak dişlerini sıktı. Bir başka boğuk kalp atışından sonra, "Peki" diye homurdandı. Parmaklarının açarak kollarını kavuşturdu. "Victor, lütfen adamlarına ateş etmemelerini söyle."

"Bekle... Gitmeme izin mi veriyorsun?" Şok içinde göz kırptım.

Duyulmayacak kadar uzakta olup olmadığımızı kontrol ettikten sonra sıkıca şöyle dedi: "Sana kaçacak hiçbir yerin olmadığını kanıtliyorum. Evinden çok uzaktasın ve seni kurtaracak kimse yok." Üzerime eğildi, boyu beni acı verici bir hâkimiyetle iniş pistine bastırıyordu. "Tek dostunun ben olduğumun farkındasın ve aramızdaki anlaşma karmaşık olsa da hâlâ geçerli. Ama... sana yapacakları her şeyi durdurabileceğime söz veremem ve korkunç gerçek şu ki, hedef alınmanın sebebi benim. Sonumun senin gibi mahvolması senin suçun. Mücadele etmem senin hatan. Ama aynı zamanda

Seni de kendimle birlikte aşağıya olmam hata, bu yüzden... eğer bu gece özgür olabileceğine dair tüm düşüncelerini silecekse ve sana yapmak zorunda kalacağım şeyle ilgili suçluluk duygumu hafifletecekse, o zaman... öyle olsun."

Daha da yaklaşarak sırtımdan aşağı bir elektrik akımı gönderdi. "Dürüst olmak gerekirse, umarım kaçarsın. Ama ikimiz de seni yakalayacağımı biliyoruz. Ve yakaladığımda, kendimi durdurabilecek miyim, gerçekten bilmiyorum."

Geriye doğru takıldım.

Victor rugan ayakkabılarını yemyeşil çimlere vurdu. İkimize de baktı. Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Şimdiden kedi fare oyunu mu oynuyorsun? Biraz erken ama ." Elini kaldırıp yumruğunu kapattı ve "Ateş etmeyin. Bakalım bu iş nasıl sonuçlanacak."

Nabzım fırladı. Derim dehşetten kaşınıyordu. Henri sanki kendine gerçekten güvenmiyormuş gibi inledi.

Asma köprü açılıp, iyi yağılanmış zincirler üzerinde sessizce düşerek, suru çevreleyen göl büyüklüğündeki hendeğin üzerinde ahşap bir yol oluştururken, ışık taş duvarın içinden kırıldı.

"Sana yirmi saniye veriyorum," diye mırıldandı Henri. "Bu fazlasıyla adil." Mükemmel bir şekilde dikilmiş manşetinin altına gizlenmiş, buğulu bir cam ekranı olan eski moda saate baktı. İki şey birbiriyle uyuşmuyordu. Biri gerçeklerden bahsediyor, diğeri yalanlarla saklanıyordu.

Bu adam da kim?

"Yirmi saniye bir şey değil." Geri .

"Sana yirmi dakika verebilirim ve yine de seni bulabilirim." Yüzümü buruşturdum.

Sesindeki gerginlik, kelimelerindeki acı veren siyah vaat.

Beni etkilememeleri ama etkilediler. Midem bulandı. Kalbim yerinden fırladı. Ve Henri fısıldayarak dünyamı yıktı, "Yirmi, on dokuz, on sekiz..."

"Bekle, hayır, ben-"

"Eğer kaçacaksan. gitmeni öneririm. Şimdi." Kaşlarının altından ters ters baktı. "On yedi, on altı..."

Ben kaçtım.

Sanki kaleden kurtlar fırlamış ve topuklarıma yapışmış gibi koştum.

Bacaklarımı daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya zorlarken ellerim yumruk oldu. Koştum, koştum, pistten aşağıya hücum ettim, duvarlarla çevrili kalenin köşesinden bakmam gerekiyordu.

Belki arkasında bir köy vardı.

Normal insanlarla dolu koca bir kasaba. Deniz kıyısındaki kalede neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmayan vatandaşlar.

"On üç, on iki." Henri'nin sesi gürlüyor, beni kovalıyor, ısıırıyor, avlıyordu.
"On bir, on..."

Git.

Kaç lan, Ily!

Kaçmak için her şeyimi ortaya koyarken rüzgâr kulaklarımın dibinden geçti. Günlerce koştum, yıllarca koştum ama kale duvarlarının büyüklüğü hiç küçülmedi. Topuklarım yumuşak çimlere battı. Eteğim bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu. Sütyensiz göğüslerim zıpladı ve acıdı.

Kendimi her acıyı görmezden gelmeye ve her korkuyu bastırmaya zorladım. Uçtum.

"Beş, dört!"

Git.

Kahretsin, koş!

"Üç, iki..."

Kalbim neredeyse göğsümde patlayacaktı. "Bir."

Dalgalarla çarpan havada tehditkâr bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Boynum karıncalandı ve tüm dönüp arkama bakmam için uğuldadı. Tehdidi bulmak için. Kovalamasını izlemek için. Ama bu içgüdüler yanılttı. Beni öldürebilirlerdi.

Koş.

Git.

Git!

Git!

Her şeyimi hıza verirken nefes nefese kaldım.

Kulaklarım çınladı.

Kalçalarım yandı.

Duvarın ucu bir serap gibi parıldıyor, benimle alay ediyor, imkânsız uzaklığıyla benimle dalga geçiyordu.

Saldırmadan önce onu

hissettim. Bir güç büfesi.

Soğuk bir iddia öpücüğü.

Şiddetli kollarıyla beni koşan ayaklarımdan yakaladı ve yere çarptı.

Çok zor.

Çok zor.

Ciğerlerim birbirine yapıştı. Olmayan nefes için soluk soluğa kaldım.

Henri etrafımda dolanıyor, hızlı hızlı nefes alıyor, ellerini saçlarına gömüyordu. "Siktir. *Siktir*." Bir canavar gibi sinsice yaklaştı, bir korsan gibi küfretti ve koştuğumuz yöne hızlıca dönüp baktığında yüzüne vahşi bir karar kazındı.

"İzliyorlar." Yanımda dizlerinin üzerine çöktü, mücadele edemediği elleriyle bacaklarımı ayırdı, sonra tüm vücudunu benimkinin üzerine bastırdı. "İzliyorlar ve başladığım bitirmezsem daha fazla ilerleyemeyeceğim."

Yumuşak çimenler beni yastıkladı. Sıcaklığı beni yaktı. Pantolonunu sıyırmış sikini savunmasız göbeğime iterken nihayet ciğerlerime hava doldu.

Dişleri boğazıma yapıştı ve beni onun altına doğru itti.

"Hayır!" Avuçlarımı onun beton göğsüne dayadım. "Çekil üstümden!"

Kalçaları bana karşı tehlikeli bir şekilde sertleşirken homurdandı.

"Benimle dövüşürsen ne olacağını sana söylemiştim."

Eteğim çok yüksekteydi. Yırtık külotum çalınmış ve cebine tıkılmıştı. Açıkta ve savunmasızdım, zayıf ve aptaldım.

"Özür dilerim," diye homurdandı ve beni kulüpte bana tecavüz etmenin eşiğine ana geri götürdü.

Saldırının ortasında bir özür.

Doğruyu yanlış bilen ama yine de kötü olmayı seçen bir adam.

Acıdı.

Kafam karıştı.

İncinmiş ve kafası karışmıştı.

Elleri kalçalarımda gezinirken bile içgüdülerim beni incitmek yerine kurtarması için ona yöneldi. Beni kendinden kurtarması için.

Bir parçam onun bunu yapacağına inanmıyordu. Tüm bunlar olurken gerçek yüzüme tokat gibi çarptı.

Ağırlığı bunu kanıtlıyordu. Kızıışan kalçaları beni, ondan hissettiğim her türlü akıntının, sakladığı her türlü sırrın, onu tam olarak korktuğum şey olmaktan kurtaramayacağını kabul etmeye zorladı.

"Kes şunu!" Saçını çektim.

İnledi ve elini göğüs kafesimde gezdirdi. "Dövüşmeye devam et ve ne olacağını gör."

"Yapma!"

Parmakları göğsümün üzerinde kenetlendi ve beni tamamen kavradı. Bedenime göre her zaman iyi bir donanıma sahip olmuştum -sanırım fahişelik yapan öz annem sayesinde- ama Henri'nin büyük avucu etimin her parçasını yuttu.

İnledi ve beni tekrar ısırıldı. "*Merde*, çok iyi hissediyorsun. Çok iyi."

İçimdeki karmakarışık karmaşa serbest kalmak için tam da o anı seçti.

Savaşmamam için yaptığı tüm uyarılar. Tüm şifreli sözleri ve karanlık vaatleri paramparça olmamı engelleyemedi.

Çılgılık attım.

Çılgılık attım ve tüm benliğimi kaybettim.

Yanaklarını kaşıdım. Bacaklarını tekmeledim. Omuzlarını yumrukladım. Hıçkırdım, yalvardım ve-

"Yüce Tanrım." Çenemi kavradı ve başımı çimlere çarptı. Parmakları dişlerimi sıkarken yıldızlar görüşümde dans ediyordu. Onun Öfkeli yüzü altın şafak ışığıyla yaldızlanırken gözleri karardı ve ağzıma . "Eninde sonunda olacak. Eninde sonunda seni becermek zorunda kalacağım." Kendini ikna edercesine başını salladı. "Şimdi de olabilir."

Homurdanarak kalçalarını kaydırıldı ve el yordamıyla dolaştı. Kemerini çözerek fermuarıyla uğraştı.

Sertleştim.

Dövüşmeyi bıraktım.

Akıllı olmak için elimden geleni yaptım ve ölü bir fare kadar uysal ve güçsüz oldum. "Lütfen..." Gözyaşlarımı geri çektim. "Lütfen...yapma."

Durakladı.

Gözlerindeki fırtına bulutları biraz olsun dağıldı. Bana bakıp nefesini içine çekerken siyah bir denizde gri bir kıymıktı.

Ve bir şey oldu.

İçindeki canavar geri çekildi. Dokunuşundaki açlık ve damarlarındaki vahşet, soğukkanlı bir canavar yerine sıcak kanlı bir erkeğe dönüştü.

Ağır bir nefes çekerek başını kaldırdı. Bir lanet mırıldanırken boğazından güç çıktı. "Geliyorlar."

Neden birdenbire onunla bir yakınlık hissettiğimi
bilmiyordum. Neden o anda onlara karşı biz varmışız gibi
hissettim.

Ama bunu benimsedim. Her şeyi denemeye hazırdım. "Söyle bana. Hemen
şimdi."

Kaşlarını çattı ve yere bakarak beni bakışlarıyla kıstırdı. "Sana ne
söyleyeceğim?"

"Bana gerçekte kim olduğunu söyle."

Öfkelendi ve başını salladı. "Ben tam olarak düşündüğün kişiyim." Sikini
açılmış ve güçsüz bacaklarımın arasına bastırdı. "Sertleştin ve şimdiye kadar
istediğim her şeyi almaya çok yakınım."

Derimin üzerinde karıncalanmalar oldu ve korkuma ve ona karşı
duyduğum Tanrı'ya özgü nefrete rağmen, içimde korkunç bir şey ısındı.
Sadece bir titreşim. Sadece bir alay. Ama bana Sam'in dört yıl boyunca asla
başaramadığı bir şey yaptı.

Bakışları ağızma kilitlenirken dudaklarını yaladı. "Bana öyle kes."

Saçma sapan sisi göz kırparak uzaklaştırdım. "Nasıl yani?"

"Sanki sonunda beni dinliyormuşsun gibi." Eğildi ve fısıldadı, "Sana
anlatmaya çalıştığım şeyi sonunda görebilecekmişsin gibi."

Aleti bana doğru seğirirken ben de onun altında doğrudum. "Bana ne
anlatmaya çalışıyorsun?"

Saçımdan bir avuç tuttu. "Bundan kurtulmak için tek şansın benim."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Ama bana güvenmezsen çok daha kötü acılar
çekeceğini biliyorum."

"Sana güvenmek mi?" Alay ettim. "Nasıl güvenebilirim ki-"

"Başka seçeneğin yok." Çenesi aşağı eğildi; burnunu yanağımdan kulağıma
doğru sürükledi. "Neredeyse geldiler. Uçakta bana hayır demene izin verdim
ama bu saçmalık şimdi sona eriyor. Kadınların oyuncak, erkeklerin kral olduğu
bir yerdesin. Muhtemelen benimle tanıştığından beri yaptıklarına lanet
ediyorsundur ama ben de kimden geldiğimi öğrendiğimden beri yaptıklarına
lanet ediyorum." Sanki gerçekten kâbustan fırlamış bir canavarmış gibi beni
yaladı. "İçimde bir şey var. Normal olmayan bir şey. Hoş olmayan bir şey. Sen
benimle savaşırken
oynamak için ortaya çıkıyor. Ama... eğer seni korumak isteyen yanıma
çekiştirirsen... kendimi tamamen kaybetmemek için gereken güce sahip
olabilirim."

Çimlerin çiyleri tenime işlerken titredim. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Gözleri tekrar parladı ve tavrı keskin ve çirkin bir hal aldı. "zorunda değilsin. Bana ayak uydur, umarım ben de kendimi kaybetmeyecek gücü kendimde bulurum."

Bana kabul etme şansı vermedi.

Eliyle çenemi kavradı, başımı geriye doğru eğdi ve sonra... öptü.

Be

n. Dudakları dudaklarıma çarptı.

Ateş tutuştu.

Duman yaktı.

Köz

kıvılcımlandı.

Dili ağzıma zorla girerken nefesim . Hareket edemedim.

Dudakları dudaklarımı morartırken ve dili ağzımı açana kadar beni tıkarken hiç bu kadar acımasızca tutulmamıştım.

Çok, çok geniş.

Parmakları yanaklarımın kenarlarına batarak beni açık tuttu ve bir kez daha gücümün, kontrolümün olmadığını kanıtladı. Onun hâkimiyeti sistemimi iğrenç, aşağılık bir şehvetin yanı sıra nefretle de ıslattı. Beni ayağa kaldırdı ve ihtiyacıyla boğdu.

Dili derinlere daldı, benimkini avladı, beni canlı canlı yedi.

Eli çenemden boğazıma doğru inerken inledi.

Boynuma bastırıp beni çimlere yapıştırdığında ve bu öpücüğün benim zevkim için olmadığını ilk ve son kez kanıtladığında donup kaldım. Öpüşmenin böyle olmaması gerekiyordu.

Sevgi yok.

Bağlılık yok.

Ne ilgi, ne şefkat, ne de ibadet.

Sadece nefret.

Ve ısı.

Ve açlık.

Onunla

dövüştüm.

Isırmaya

çalıştım.

Ama benim mücadelem onun içinde yaşayan hayvanı sadece kışkırttı. Ağzını benimkinden çekerek yukarıdan bana baktı. Dudakları ıslak ve ayrık, gözleri gri ve çalkantılı, teni gergin ve şafakla gölgelenmişti.

Şaşırtıcı derecede muhteşemdi, en karanlık kalbi barındıran mükemmel bir yüzü vardı.

Bakışları, dili ağzımın içine girmiş gibi benimkine saplandı ve ikimiz de nefes almayı bıraktık. "Tadın en kötü kabus gibi."

Kalçaları benimkilere karşı sertçe sallandı ve göğsümden isteksiz bir inilti çıkardı. "Özellikle benim için tatlandırılmış bir kâbus."

"*Bırak beni.*"

Kaşları çatıldı. "Neden sen? Neden farklı olmak zorundaydın?"

Eli boğazıma daha sıkı sarılırken nefesim kesildi, parmakları yok edici alevlerle yanıyordu. "Bunların hepsi senin suçun, küçük kâbus."

Ezici avucunun içinde konuşamıyordum ama gözlerimin öfkeyi haykırmasına izin verdim. Bu onun suçuymuş!

Onun.

Benim değil.

Bu adamdan tüm hücrelerimle nefret ediyordum ama yine de... onunla ilgili her şey beni baştan çıkarıyordu. Beni zehirli bir yaratık gibi cezbedi, yemledi, kandırdı ve aptal bir av gibi bedenim cevap verdi.

İçimin derinliklerinde hissettim. Bir ağırlık. Bir çarpma. Korkunç bir *sıcaklık*. Gözleri tekrar ağzıma kaydı. "Yapamam. Yeterince güçlü değilim.

Sikmemeliydim." Dirseği bükülürken içinden vahşi bir inilti koptu, ve beni tekrar öptü.

Ağzlarımız buluştuğu an, dünya yandı.

Acımasız ve yiyip bitirici, tüm haklı nefretimi ve tüm zehirli arzularımı ele geçirdi.

Dili sert ve katı bir şekilde benimkini yaladığında onun altında sarsıldım. Zihnimi karıştırdı ve bir şekilde vücudumu zevkle sıvılaştırmak için rüşvet verirken gözlerime yaşlar doldu.

Onu istemedim. Ondan uzaklaşmak için kıvrandım. Ama ben onun altında kıvrandıkça öpücük daha da derinleşti.

Dudaklarımız kayıyor ve birbirini yaralıyordu. Dişlerimiz takırdadı. Dillerimiz düğümlendi.

Onunla ilgili her şey hırsla karışık öfkemi körüklüyordu.

Göğsünü ittim. Bacaklarımı tekmeledim. Her şeyi çalmasını engellemek için ne gerekiyorsa yaptım.

Vahşi bir iniltiyle, o-

"Tüm fantezilerini sikmeye başlamak için gösterdiğin hevesi takdir ediyorum Ward, ama belki de biz *içeri* girene kadar bekleyebilirsin. Bina mı?" Victor'un eğlenen sesi Henri'nin öpücüğünün tahribatı yarıp geçti. Yukarı bakarken ağzı benimkinden ayrıldı. İki çift bacak üzerinde duruyordu

Biz.

Roland alkışlayıp göz kırptığında içim burkuldu. "Devam edebilirsin Henri, ben aldırma. Gösteri ."

"O bekleyecek," diye tersledi Victor. "O cinsel sağlığıyla oynamaya istekli olabilir ama ben . Burası benim müessesem ve temiz partnerler konusunda kendimle gurur duyuyorum. Kondom yok. Sevişmek yok. İkisi de test yaptırana kadar olmaz."

Henri dirseklerinin üzerine doğru kayd, beni hâlâ çimlere hapsediyordu. Sert nefes alışını kontrol altına almaya çalıştı. "Çabucak bir şeyi hak ettiğini düşündüm. dersi."

"Öyle mi?" Victor bir kaşını kaldırdı. "Peki nasıl gidiyor?"

"Sen söyle." Henri beni itti, bacakları altında toplanmıştı. ayağa kalktı ve açık bel kemerini kavradı. "Kaçmanın anlamsız olduğunu biliyor. Bunun beni sadece sertleştirdiğini biliyor."

"Evet, bunu görebiliyoruz." Roland kıs kıs güldü.

Tüm gözler Henri'nin dar lacivert boxer'ının üstünden dışarı fırlayan öfkeli ereksiyonuna odaklanınca irkildim.

"Vay, vay." Victor kıkırdadı. "Birileri kesinlikle havaya girmiş."

"Siktir." Henri kalçalarını çevirerek sikini tekrar içeri soktu, sonra fermuarını çekti. Kemerini yerine takarken elleri biraz titredi. "Hafta sonu benim olacağına söz vermiştin," diye mırıldandı. "O zaman diliminde ona ne istersem yapabilir."

"Öyle ve sen de yapabilirsin." Victor siyah bir kutu uzattı. "Ama her şeyi halletmek için birkaç saat bekleyebilirsin. O hiçbir yere gitmiyor. Şimdilik... burada."

Çırpınarak ayağa kalktım, çürük pembe altın eteğimi tekrar ittim ve üstümün hain sert meme uçlarımı örttüğünden emin oldum.

Tüylerim diken diken olmuştu. Henri'nin barbarca öpücüğünden mi yoksa çiyin neminden mi olduğunu bilmiyordum.

"Nedir bu?" Henri kutuyu kabul ederek sordu.

Victor bana doğru sallandı ve otlarla dağılmış saçlarımdaki birkaç kır çiçeğini fırçaladı.

Bana dokunmasından duyduğum ürpertiyle savaştım.

"Aç şunu. Bu Ily için. Genelde bu kısmı kendim yapma hakkımı saklı tutarım ama... ikinizi de oldukça eğlenceli buluyorum. İsteksiz Efendi yavaşça kırılıyor ve kırılmamış köle yavaşça istiyor."

Eli aniden saçlarımdan çekilip göğsümü avuçladığında kesildi. "Ateşin var, evcil hayvanım. O ateşi gözlerinde gün gibi görebiliyorum."

"*Dokunma* bana." Geriye doğru sendeledim ama Victor'un tırnakları kadınsı etime irkilmeme ve donup kalmama neden oldu.

Henri kaskatı kesildi, gözleri karardı.

"Vücudunun şimdiden sana ihanet ettiğini gördüğüme sevindim," diye mırıldandı Victor. "Yakında, sürekli bir uyarılma halinde olmadığın bir zamanı hatırlamayacaksın. Bana bunun herhangi bir uyuşturucudan çok daha fazla bağımlılık yaptığı söylendi." Sırıttı ve başparmağını meme ucumda gezdirdi. Henri'nin çağrıştırdığı tüm o korkunç şehvet hızlı ve buz gibi bir şekilde öldü. "Doymak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Ve şanslısın ki, o boş, sıkıcı çaresizliği hafifletecek birçok yarak olacak."

"Sen hastasın." Eline vurdum.

"Ben sertim. Ama ben en iyi ön sevişme türünün beklenti olduğunu düşünüyorum." Victor'un mengene gibi tutuşu bıraktı.

Ben kaçtım.

bakmadım. bakmalıydım. Roland'ın beni bekleyen kollarına bir aptal gibi çarptım.

"Merhaba." Kolları sıkıca sararken iri göbeği beni geriye doğru eğdi. Elleri her iki göğsüme kenetlendi ve acı verici bir şekilde sıkı. "Sıkma sırası bende."

İrkildim.

Henri bize doğru kayd, parmak eklemleri kutunun etrafında bembeyazdı.

"Roland-" "Güzel bir avuç. Doğal. Meme uçların ne renk acaba?"

Roland yanağımı öptü ve ben beni sıkıca tuttu. "Bırak beni!"

"Onu duydun," diye hırladı Henri. "O benim."

"Şimdi, şimdi, Henri, Joyero'da sahiplenme olmaz. İlk hak senin, ama o herkesin zevk alması için." Victor'un sesi sertleşti. "Bütün misafirler bunu anlar. Favori ya da tekil mücevher yoktur. Tüm mücevherlerimle oynamaya geliyorsunuz, sadece bir tanesiyle değil."

Gözlerim Henri'ninkilerle kilitlendi.

Biz yabancıydık.

Tamamen bilinmez ama rahatsız edici bir şekilde birbirlerine çekilirler.

Ondan da en az diğer adamlardan korktuğum kadar korkuyordum ama güvende olmak için ona baktığımı da inkâr edemezdim.

Ne kadar çarpık olsa da.

Her ne kadar dağınık ve tedbirsiz olsam da, beni kullanacağı ama kırmayacağı konusunda ona güvendim.

Hala kulüpteki kadar aptalsın.

Roland iğrenç dilini boynumda gezdirip kulağımı ısırırken Henri'nin yüzü öfkeyle çarpıldı.

Ürperdim. "Siktir git."

"Bu savaşçı ruhun ne kadar merak ediyorum," diye nefes aldı Roland.

"Umarım sonunda onu kıracak kişi ben olurum."

Henri, "O lanet ellerini onun üzerinden çekmeni öneririm Olivan, yoksa ben çekerim," diye homurdandı.

Victor derin bir iç çekti ve başını salladı. "*Az önce* ne dedim ben Ward?" Henri'ye doğru yürüyerek kutuyu geri aldı ve dilini şaklattı. "Evimde mağara adamı saçmalıklarına katlanamam." Henri'nin yanından geçen Victor beni tutan Roland'a baktı. "Gitmesine izin verme."

"Öyle bir planım yok." Roland leğen kemiğini kıcıma doğru sallayarak tüm bedenimin sürünmesine neden oldu. Ereksiyonu rahatsız edici bir şekilde kuyruk sokumuma saplandı.

Tüylerim diken diken oldu.

Henri ellerini birleştirdi.

Victor durup kutuyu açtığında kıpırdamadı ve öfkeleni.

Nefesimi içime çektim.

Hayır.

Yapamaz.

Gözlerim bir adım öne çıkan Henri'ye kaydı. Siyah kadife içine yerleştirilmiş üç halkayı incelerken burun delikleri alevlendi. "Tüm yakalarını mücevherler?"

"Elbette." Victor usulca başını salladı. "Tut şunu." Henri'ye açık kutuyu tekrar uzatarak küçük kelepçelerden birini çıkardı. "Bana sol kolunu ver, Ily."

"Peki ya ?" Buz gibi bir sesle sordum.

"O zaman Roland'a bir prezervatif fırlatacağım ve seni becermesine izin vereceğim." Henri nefesini içine çekti; hava ciğerlerime girmeyi reddetti.

"Benim için zevk olur." Roland kıs kıs güldü. Sol bileğimi tutarak kolumu öne doğru itti. "Kelepçe ya da sikim. Seçim senin."

Tüm gücüm, meçhul erkeklerin taciz ve saldırı görüntüleri tarafından çalındı.

Kaç kez boyun eğmemi bekliyorlardı? Kaç kişi üyeydi?

Akıl sağlığımın her santimini kaybetmeden önce ne kadar dayanabilirdim?

Altın kelepçe bileğime dolanırken gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

Sıkı ama çok sıkı değil, serin ama hızla ısınıyor, kırılmayacak kadar kalın.

"İstersen diğeri Roland."

Roland kıkırdayarak sağ kolumu ileri itti. Değerli taş bileziklerimin şingirtısı benimle alay ediyordu. Her birini yolculuğumuz için özenle seçmiştim. Yolculuk sırasında güvenlik için aytaşı. Kalbimi Sam'le olan şeyleri onarmaya açmak için gül kuvars. Yabancı yerlerde uyumama yardımcı olması için howlite ve beni diğerlerinin negatif enerjilerinden koruması için siyah turmalin.

Tek bir mücevherin bile işe yaramadığı ortaya çıktı.

Victor nazik, neredeyse babacan parmaklarıyla her bir bileziği üzerimden çıkardı, sonra cebine yerleştirdi. "Bunların diğer kızlarımdan alınan mücevherlere eklenmesini sağlayacağım. Mücevher odasına götürüldüğünde onları tekrar göreceksin."

"Onları çalmıyor musun?" Sesimin ne kadar kırılgan çıktığından nefret ederek sordum. Her şeyin baskısı kalbimde ağır bir şekilde çöreklenirken ne kadar üzgün ve kimsesiz.

"En paha biçilmez mücevherler bendeyken neden çalayım ki? hayal edebiliyor musun?" Sağ bileğime uygun bir kelepçe takarken nazikçe gülümsedi. Kelepçeden küçük, sağlam bir metal halka sarkıyor, ben hareket ettikçe çınılıyordu.

Victor yüzüğe bir fiske vurdu. "Bunlar sizi her türlü pozisyonda tutacak zincirler için. Kelepçeler özel bir anahtar olmadan çözülemez ve bunları her zaman takmanızın rahatlığı, hazır ve nazır olduğunuz anlamına gelir.

"Ruh halim ne zaman oynamaya hazırım."

Dizlerimin bağı çözüldü.

Artık soru sormak ya da cevapları öğrenmek

istemiyordum. Her biri bir öncekinden daha kötüydü.

Victor, Henri'nin sıkılı ellerindeki kutudan son altın halkayı da aldı. "Henri, rica etsem saçlarını kaldırıp kolye?"

Victor tam önüme geçerek ekledi, "Çoğu taşı bilirim ama bunu bilmiyorum. Yeşim taşı mı?"

Kolyeme göz kırptım. Krish'in bana internetten aldığı yeşil bir aventurin yaşam çiçeği sembolüydü. İstedğim tüm taşları almak için yeterli param olmadığından şikâyet ettikten sonra bolluk ve bereket için vermişti

Tanrım, Krish...

Çok üzgünüm.

Cevap vermedim. Yeryüzündeki hiçbir şey kolyemin paha biçilmezliğini bu piçle paylaşmamı sağlayamazdı.

Victor sadece omuz silkti. "Önemli değil. Sonra bakarım." Başını Henri'ye doğru eğerek, "Saçını. Şimdi."

Boş kutuyu çimlere bırakan Henri yaklaştı.

Onun varlığı kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oldu ve beni bir erkek üçgeninin içine hapsetti. Gözlerimi kaçırın Henri boynuma uzandı, kolyemi çıkardı, çaldığı koleksiyonuna eklemesi için Victor'a verdi, sonra gür siyah saçlarımı avucunda topladı.

Onun dokunuşunun farkındalığın acı veren iplerini çağırmasından nefret ediyordum. Nefesimin onun etrafında hızlanmasından nefret ediyordum.

Enerjisinin bu kadar yoğun, bu kadar güçlü olmasından nefret ediyordum, benimkini okşamak için uzanıyordu. Güçle titreşiyordu. Zayıf varlığımı emen, yaşam gücümü çalan, isteğim dışında beni ona düğümleyen görünmez bir güç.

Victor daha da yaklaşıp beni Roland'a yasladığında titredim, ona yaslandığımda nefes alışım hızlandı, kaçmaya çalıştım ama bunun anlamsız olduğunu biliyordum.

Göğsüm ağrırken ve kalbim parçalanırken Victor tasmayı boğazıma geçirdi.

Ağır altın metal köprücük kemiklerime dayandığı ve kilit en yumuşak tıkırtı sesini çıkardığı anda dizlerimin bağı çözüldü.

Roland beni tutarken kıkırdadı. Henri bir şeyler mırıldandı.

Victor ise sadece, "Joyero'ya hoş geldin, Ily. Tasmamı taktığın sürece ismini koruyabilirsin. Tüm mücevherlerimin yaptığı gibi onu sevmeyi öğreneceksin. Onun korumasına yaslanacak ve onun sınırları içinde yaşayacaksın. Sana bakılacak ve şımartılacaksın, ama uyarıma kulak ver, tatlım. Sakın

Dokuzuncu Bölüm

Henri

O ÖPÜCÜK.

Bu da neydi böyle?

Ağzım hâlâ acıyordu. Dilim hâlâ yanıyordu. Tüm vücudum başladığım şeyi bitirmek için zonkluyordu: onu sadece parça parça değil, tüm benliğimle öpmenin lezzetli, felaket özgürlüğüne teslim olmak.

Kovalamacanın beni

yozlaştırmasına izin verirdim.

Şiddetin içime akmasına izin verirdim.

Peki ya altımda uysallaştığımda?

Yüce İsa.

Onun teslimiyeti bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirdi.

İnlemelerinde paniğin yanı sıra zevk de varken, coşkulu bir an için kendimi . Teslim olmuşum. Gerçek gücümü kucaklamıştım çünkü bu sınırsız gerçekte dokunulmazlığım vardı.

Piç olmak için dokunulmazlık. Olmak

için doğduğum kişi olmak için

dokunulmazlık. Ama şimdi acı

çekiyordum.

Her ne kadar aksini iddia etmek istesem de, yalnızlık ve mücadelenin ömür boyu yarasının altında başka bir acı filizleniyordu.

Yeni bir acı.

Göğsümde bir ağrı.

Doğrudan sapıklıktan başka bir şey hissetmenin acısı. Dilim

onunkine dokunduğu anda başlayan bir acı-

"Henri." Victor'un parmakları yüzümün önünde şakladı. "Bizimle misin, yoksa boğuluyor musun?"

Gözlerimi kırptım ve gereksiz düşüncelerimden sıyrıldım. "Boğulmak mı?" Victor ve Roland'ın arasına sıkışmış duran Ily'ye ters ters baktım.

Bana bakmayı reddetti. Dudakları hâlâ benimkinden daha güçlü bir kırmızı tonundaydı. Saat beşteki gölgemden kalan belli belirsiz kızarıklıklar kusursuz yüzünü süslüyordu.

Kahretsın evet, boğuluyordum.

Yanlışlıkta. Doğrulukta. *Karanlıkta*.

Victor sırtıttı. "Gerçeğin altında boğuluyorum." Omzumu okşadı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sonunda bunun gerçek olduğunu anlıyorsun. Burası gerçek. Artık savaşmak zorunda değilsin. Bir ömür boyu saklandıktan sonra nihayet kendin olabiliyorsun."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

İlk kirli ıslak rüyamdan beri kendimi sardığım prangalar gevşemişti. "Ya ?" fikriyle uğraşacak kadar gevşemişti.

Ya bırakırsam?

Ya sürekli kaçmak yerine gerçekte kim olduğumu kabul etseydim?

İsteksiz ifşaatımı gizleyerek zorla sırtıttım. "Kesinlikle bir deneyim olduğunu kanıtlıyor."

"Ve daha gelecek çok şey var, merak etme." Victor çenesini eğdi. "Etrafına bak. Kendin gör. Evim hakkında ne düşündüğünü sordum. Cevap vermedin."

Bakışlarımı kaldırarak donakaldım.

Özrü olmayan bir ihtişamın ortasında duruyordum. İhtişam paradan değil, müstehcen bir zenginlikten geliyordu.

Yakın zamana kadar zenginlerin dünyasına hiç adım atmamıştım. Annemle birlikte Devon'da iki yatak odalı küçük bir evde yaşıyordum. Tuhaf sokaklar, yağlı balık ve cips dükkanları ve ağzı bozuk turistler sahil kasabamızın ana lezzetiydi. Annemin neden bu kadar o köyü kendi köyü olarak seçti. Cevapları muğlaktı, nereden geldiğimiz ve neden ailemizin olmadığı konularından çok fazla kaçınıyordu.

Bazen başka bir ev hayal ederdim. Yüksek tavanlı, karmaşık arşitravları ve pahalı mobilyaları olan bir ev. Bir şeye dokunmamın, sessiz kalmamın ve görünmememin yasak olduğunu hatırlıyordum ama başkaları da vardı. Başka çocuklar. Hatırlayamadığım birkaç çocuk daha.

Bu beni hep rahatsız etmiştir. Sanki onları hatırlamam gerekiyormuş gibi hissederdim. Öğretmenimizin bizden bir soy ağacı yapmamızı istediği güne kadar unutulmuş geçmiş beni rahatsız ediyordu. Görevimiz akrabalarımızla röportaj yapmak ve onların hayat hikayelerini öğrenmekti. Öğrenci arkadaşlarımdan çoğu inledi ve gözlerini devirdi, günlerini büyükannelerinde akşam yemeği yiyerek ve çocuklarıyla oynayarak geçirmişlerdi.

sinir bozucu kuzenler. Ben de onlar gibi sinirlenmiş gibi yapıyordum ama içten içe heyecanımı kontrol edemiyordum.

Eve gitmiştim.

Ödevi anneme göstermiştim.

Kalemim elimde, not defterim geçmişimi yazmaya hevesli bir şekilde ayaklarının dibine oturmıştım ama o sadece eğildi ve şöyle dedi: "Bazı insanların birçok şeyi vardır, bazılarınınsa sadece kendileri. Biz sadece birbirimize sahibiz."

Kaşlarımı çatmıştım. İnsanları olmalıydı. vardı, değil mi? Onu kim yarattı? Hangi meçhul büyükanne ve büyükbaba onu büyüttü? Hangi adam beni yaratmaya yardım etti?

Bu sırları son gününe kadar sakladı ve son nefesinde gerçeği fısıldayarak banka hesabında Quincy Mercer II tarafından kendisine bağışlanan küçük bir servet bulmamı sağladı.

Benim kanımı paylaşan bilinmeyen bir adam. Hiç tanışmadığım babamdan bir kardeş.

İntihar yerine onu seçmiştim, neden böyle olduğumu açıklayabileceğini umuyordum ama... üvey kardeşimin malikanesine adım atmak benim çöküşüm oldu.

Onunla tanıştığım an fiziksel olarak tökezledim. Tanımama izin verilen ilk akraba olduğu için değil, yüzü

Benimkiler. Renkler olsa da gözlerimiz bile birbirine benziyordu. Onunki yeşil, benimkiler griydi ama beni çeken renk tonları değil, altlarındaki gölgelerdi. Gölgele benimkilere o kadar güçlü, o kadar acımasızca karşılık veriyordu ki, yemin ederim beni öldürmesine ramak kalmıştı.

Belki de yapmalıydı.

Belki ölmüş olsaydım, iyi, normal ve *aklı başında* kalmak için bu kazanılamaz savaşa devam etmek zorunda kalmazdım.

"Ward?" Victor'un parmakları tekrar görüş alanıma girerek yüksek sesle şakladı. "Tanrım, eğer düşüncelerin bu kadar dikkat dağıtıcıysa, sanırım misafirim olmana izin vermem iyi bir şey. İçine hapsettiğin her neyse, oynamak için dışarı çıkmaya ihtiyacı var."

Ellerimi birleştirdim.

Boğazımı temizledim ve odaklandım. "Kusura bakmayın. Uzun bir gündü." Yeterince etkilendiğimi çalıştım. "Evin muhteşem, Victor."

Ev mi?

Daha çok asma köprüsü, duvarları ve baskıcı taşlarıyla bir ortaçağ hapishanesine benziyor.

Fuayeye odaklandığımda, detayları gördükçe gözlerim büyüdü. Devasa kemerler, ötesindeki mağara gibi odalara açılıyordu. İki merdiven doğu ve batıya dallanmadan önce birbirinin etrafında kıvrılıyordu. Traverten karolar ve dokuma duvar halıları, eski evim büyüklüğündeki devasa ısıtılı avizeyi tamamlıyordu. Devasa vazolarda çiçekler açıyor ve altın iplikler duvar halılarındaki resimleri vurgulayarak ilk bakışta içlerinde saklı erotizmi ortaya çıkarmadığını kanıtlıyordu.

Erkekler onları yerken kadınlar sırtüstü yatıyordu. Bakire kızlar haçlara zincirlenirken boynuzlu iblisler onları sertçe beceriyordu. Diğer sanat eserlerini içerken yutkundum. Her birinde günahkâr bir şey vardı, normal bir ev için çok ama çok müstehcen bir şey. Şaplak atma, kırbaqlama, binme, boşalma...

Sertleşmiş aletim hapsedildiği yerde sızladı. Onu kemerimle karnıma bağlamıştım, keskin çaresizlik kasılmalarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

İki kez Ily'yi becermeye çok yaklaşmıştım. Ve iki kez sikim engellenmişti. Mavi taşakların ne demek olduğunu hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. Hiç bu kadar sıkı, bu kadar sert, içinde olmak için ne gerekiyorsa yapmaya bu kadar istekli olmamışlardı.

Islak, sıcak ve isteksiz biri.

Ily'ye bir kez daha baktım.

Kalbim spazm geçirdi.

O öpücük.

Çimlerin üzerindeki o lanet öpücük.

Bu da neydi böyle?

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Victor Ily'ye baktı, eli Ily'nin elini sarmıştı, altın yaka ve kelepçeler onu bu korkunç güzellikteki yere hapsedmişti. "Evim hakkında ne düşünüyorsun? Yoksa *senin evin* mi demeliydim?"

Ürpermesini ve aşığlayıcı bir şeyler söylemesini bekliyordum. Prensipleri gereği bu yerden nefret etmesini bekliyordum ama soğuk ve zeki gözlerini kırpıştırıp burnunu çekerek beni aptal yerine koydu. "İçeri girdiğimizde gördüğümüz kilit taşına ve düzgünce oyulmuş 2000 yılına bakılırsa burası tahmin ettiğim kadar eski değil. Burayı çok eskiymiş gibi göstermekle iyi iş çıkardınız ama yirmi yıl tarihin üzerinde bir çizik bile sayılmaz."

"*Geçilebilir* mi?" Victor havladı. "Sadece mı? Tatlım, bu mülk tam bir sanat eseri."

"Öyle olmadığını söylemedim. Sadece gerçeğiyle kıyaslanamayacak bir şey olduğunu söyledim."

"Gerçek-?" Victor sıçradı; sıkı kontrol altındaki yüzünde bir anevrizma vardı. "Bunun milyonlara mal olduğunu bilmeni isterim-"

"Para pek çok şeyi satın alabilir ama yüzlerce yıl önce çalışan köylülerin kanını, terini ve gözyaşlarını satın alamaz. Kalbini ve ruhunu harca ve taşla döken kölelerin sefaletini yakalayamaz ya da talihsiz ölümlerin hayaletlerini barındırır."

"Oh, talihsiz kölelerin sefaletini barındırıyor," diye homurdandı Victor. Gözlerini kıstı ve Ily'yi aşağı yukarı süzerken sahip olmaktan kanım dondu. "Her şeye rağmen nesin sen?"

"Ben senin saçmalıklarını anlayan kızım." Ily elini onunkinden çekti ve kollarını kavuşturdu. "Kendini bir tür lord sanman seni etkileyici yapmıyor. Bu seni sadece bir sahtekâr yapar."

Lanet olsun.

Üşüdüm. Ayaklarım benim emrim dışında ona doğru kaydı. "Ily, *fermez-la.*" (Kapa çeneni.) O yapmadı.

Victor'un bakışlarını tutarak çenesini yukarı kaldırdı. "O kadar orijinal bile değil."

Victor'un ağzı bir karış açık kaldı, sanki orada durup kaçırıp yakaladığı bir kızla çöküşünü tartıştığına inanamıyordu. "*Orijinal* değil mi?"

Ily mezarını kazmaya devam etti. "Birkaç harabe ve kaleden intihal yapmışsınız, ancak tüm uyumsuz özellikleri doğru okuyorsam, bunun Cheltenham'daki Sudeley Kalesi'nin çirkin kuzeni olduğunu söyleyebilirim."

Victor sanki onu toz haline getirebilecekmiş gibi ters ters baktı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Yani ben haklı mıyım?" Ily sırtıttı, biraz dengesiz ve biraz da korkutucuydu. "Ben de öyle düşünmüştüm. National Trust kartım var ve neredeyse her hafta sonu onu kullanıyorum. Eski yerleri ziyaret etmeyi, koridorlarında yürümeyi ve eski mücevherlerle dolu dolaplara bakmayı seviyorum. O zamanlar toplumun nelere değer verdiğinin anlık bir görüntüsü, ama... en çok sevdiğim şey onların tarihi. Neredeyse her harabeyi, kaleyi ve şatoyu gördüm, peki ya bu? İyi." Omuz silkti. "Dünün büyüsunü yakalamak için iyi bir girişim, ama yine de sadece şımarık bir yarı cins."

*Ne
oluyo
r
lan?*

Kimdi bu kız?

Kendisini tuzağa düşüren adamlara karşı durmak bir yana, iki cümleyi bir araya getirecek kadar nasıl sakindi?

Göğsüm saygıyla kabarırken, bir yandan da onun özgüvenini tırmalamak, özsaygısını parçalamak ve kristal gözyaşları döktürmek için çok gerçek, çok hastalıklı bir arzuyla karardı.

Onu istiyorum.

Bu düşünce kafama bir tokat gibi indi.

Onu gördüğüm anda arzulamıştım ama o yanık, şu anda hissettiğim yakıcılığın yanında hiçbir şeydi.

Sessizlik üzerimizi ağır bir şekilde örttü. Cinsel olarak kıvranan birçok kişinin gözleri

Duvarlardaki ortaklar bize bakıyordu. Victor kasıtlı küstahlığı yüzünden ona vurursa yumruk atmaya hazır bir şekilde ellerim yumruğa geldi ve dörtlü kaslarım gerildi.

Yapamazsın.

Hatırladın mı?

Vücudum onu yarattığı bok fırtınasından korumak için kaşınsa da, kendimi kaslarımı açmaya ve bir adım geri atmaya zorladım. Beni bu yere sokmuştu ama henüz üye değildim. Tek yapmam gereken Victor'un sahip olduğu sinyal karıştırma teknolojisini nasıl atlatacağımı bulana kadar bu numarayı sürdürmektir. Sonra ben affedilmez bir şey yapmadan önce kardeşim gelip bu piçleri öldürebilirdi.

Roland aniden kahkahayı patlatınca gerginlik tenimi ısırdı. Gürültülü ve iğrenç sesi devasa alanda yankılandı. "Vay anasını. Sanırım sana aşık oldum." Ily'ye doğru yürüyen Roland yanaklarını kavradı ve kendine doğru çekti. Dudakları Ily' dudaklarına inip onu öperken inledi ve Ily ellerini göğsüne koyup onu sertçe itti.

Geriye tökezledi, tırnakları yanaklarında kırmızı izler bırakırken fayansa bir topak tükürdü. "Çek o iğrenç ağzını *üzerimden*."

Roland kıs kıs güldü ve Victor'a baktı. "Burada ne olduğunu , değil mi?"

Victor durdu ve çenesini ovuşturdu. Bakışlarında kötü bir parıltı belirdi. "Aydınlat beni Roland... Burada neyim var?"

Ily bana bir bakış attı, masum ve tehlikeli yüzünde sonunda korku belirmişti.

Başımı bir kez salladım.

Artık iyice boku yemişti.

Roland etrafında dolanarak bir parmağını kolunda, omuzlarında ve diğer kolunda gezdirdi. Kadın ürperdi ama kıpırdamadı, sağduyusu dikkatli olması gerektiğini söylüyordu.

Bileğindeki kelepçeye dokunarak, "Her renkten ve her yönden mücevherleriniz var, Usta Kuyumcu. Bazıları kanıyor, bazıları kırılıyor, bazıları da boyun eğiyor ve ne verirsek şikayet etmeden alıyor. Tanrı aşkına, mücevherleriniz arasında en sevdiğim Mollie'nin kuantum fiziği alanında lisans diploması var. Köleleriniz bazıları gibi uyuşturulmuş ya da hastalıklı değil. Her yönden mükemmeller, ama bu?" Ily'nin omuz hizasındaki mürekkepli saçlarından bir avuç aldı. "Bu özel biri."

"Siktir git," diye tısladı Ily, kendini onun elinden kurtarmaya çalışarak.

"Kesinlikle... tutkulu biri," diye mırıldandı Victor, gözlerini Ily'den hiç ayırmadan. Sanki egzotik bir kuşmuş gibi ona bakıyordu. Bir kafese koymak mı yoksa kanatlarını koparmak mı istediğini bilmediği bir kuş.

"Tutku mu?" Roland inledi ve pantolonunun üzerinden sikini kavradı.

"*Merde*, içine damlıyor. Tadını buradan alabiliyorum."

"Roland," diye . "Bir şeylerin tadına bakacak biri varsa o da benim."

"Evet, evet." Kendini bıraktı ve Ily'nin yanağını iki yumruğuyla kavradı.

"İlk sikişi sen yapabilirsin ama onu enfiye kutusuna ilk sokan ben olmak istiyorum."

Bağırsaklarımdaki buz katılaştı.

Snuffbox?

Bu da ne böyle?

Roland onu bırakıp Victor'a dönmeden önce tekrar öptüğünde Ily nefret dolu bir ses çıkardı. "Lütfen Victor. Onu başlatacak kişinin ben olmama izin vermen için sana yalvarıyorum. Bekleyeceğim. Sabırlı olacağım. Henri önce onu kullanabilir, ama lütfen bu tutkunun geri kalanını yememe izin verin. Onu başlatan ben olmak istiyorum.

hepsini yutar."

Ily ince bir nefes çekti. Victor

onu incelemeye devam etti.

Ve birçok hatanın ilkinin yaptım. "Enfiye kutusu her neyse... O hakkı istiyorum." Öne doğru adım attım, boyumun ölçüsünü aldım. Yükseldim

Roland'ın üzerindeydi ama Victor gözlerimle buluştu. Boyu daha kısa olmayan bir adamın gözünü korkutmak daha zordu ama ben bunu kendi irademle başardım. "Ödeyeceğim."

"Ödeme mi?" Victor'un kaşları havaya kalktı. "Tam olarak neyi ödemek?" "Onu enfiye kutusundan sikmek için ödeme yap."

Victor kıkırdadı. "Ahlaksız hayaller kurduğundan hiç şüphem yok Ward ve burada kaldığın sürece bu fantezilerin ortaya çıkacağından eminim ama... sen buna hazır değilsin. İçeride neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Küçümseyici bir tavırla omzumu sıvazlayacaktı ama ben geri çekildim ve dişlerimi gösterdim. "Ben ne istediğimi biliyorum."

"Eminim biliyorsundur." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama gerçek şu ki-" "Onun kanamasını istiyorum."

Herkes dondu kaldı.

Ily'nin bal rengi ela bakışları benimkilere kaydı. "Ne?"

Onu görmezden gelerek içimdeki yağlı, iğrenç kısımlara daldım. Kimseyle paylaşmak istemediğim kısımlar: iğrenç şeyler, kötü şeyler, iğrenç ve iğrenç şeyler.

Seksin beni hiçbir zaman tatmin etmediğini asla itiraf edemezdim. Sahip olduğum birçok partnerden hep hüsrarla ayrıldım. Yapamadım

Zihnimin en iğrenç boğulmasına izin vermedikçe gelemesdim. İşimiz bittiğinde sarılamazdım çünkü kanım daha fazlası için, daha kötüsü için, yanlış için kaşınırdı. "Devam et..." Victor yumuşak bir sesle. "Dinliyorum.

Söyle bana, Henri. Söyle bana

hiç kimseye söylemediklerinizi. Kendinize bile itiraf etmek istemediklerinizi."

Ily ile gözlerimi kilitleyerek dişlerimi sıktım ve sertçe yutkundum. "Onun hayatını ellerimde tutmanın nasıl bir his olduğunu bilmek . Onu ölümün eşiğine kadar becermek. Onu hiçliğin sınırına kadar kanatmak. Onu çürütene kadar-" Boğuldum ve başımı salladım. Gözlerimi kaçırdım, ona bakamadım.

"Bitir," diye emretti Victor. "Onu çürütmek istiyorsun...?"

Kendimden nefret ederek ürperdim. "Kemikleri benim mülkiyetimle damgalanana kadar. Onu işaretlemek, damgalamak istiyorum. Dişlerimin derisini delmesini istiyorum. Derisinin kıpkırmızı olmasını istiyorum. İstiyorum... İstiyorum..." İçimi çektim ve burnumun kenarını sıktım. "Ona çılgılık istiyorum çünkü bundan zevk alıyorum. Onun acısını istiyorum. Gözyaşlarını istiyorum. Onu yere yatırıp bana ait olduğunu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey* olmadığını ona kanıtlarken savaştığını istiyorum."

Yumuşak, kesici bir sessizlik çöktü.

Ily hareket
etmedi.

Roland sırttı.

Victor sırttı. "Kulüpteki itirafını sevmiştim ama bunu daha da çok
sevdim."

Biraz çamaşır suyu bulup ağzımı onunla yıkamak istedim.

Çıplak ayakların traverten üzerinde çıkardığı hafif sürtünme sesleri gittikçe
artıyordu, ta ki antreden çıkan büyük odalardan birinden esmer tenli, abanoz
gözlü ve parlak kahverengi saçlı zayıf bir adam belirene kadar. Elleri iki
yanında gevşekçe sallanıyordu, bakışları neredeyse tembel ve umursamazdı.
Keten elbisesi

pantolonu ve çoğunlukla eskimiş beyaz gömleği, 'hiç uğraşmadım'
umursamazlığıyla çöküşü haykırıyordu. Boğazındaki uyumlu yaka ve
bileklerindeki pırıl pırıl kelepçeler olmasaydı, kendisi de bir misafir olabilirdi
-oynamaya gelmiş zengin, sapık bir pislik-.

Bir mücevher.

Bize katılana kadar yürümeye devam etti, yere sızan iğrenç itiraflarına
bastığından habersizdi. Roland'a alaycı bir gülümseme ve bana göz kırparak
Victor'ın önünde derin bir şekilde eğildi ve nazikçe başına dokunana kadar
yerinden kalkmadı.

"Merhaba Peter," diye caka sattı Victor. "Zamanlaman oldukça talihsiz
çünkü yeni arkadaşşıma söyleyecek daha çok şeyim var ama... onu almana
izin vereceğim. Adı Ily."

Almak mı?

Ne oluyor lan?

Peter eğildiği yerden kalktı ve Ily'ye gülümsedi. "Merhaba."

Ily geri adım attı ve kollarını kavuşturdu, bileklerindeki altınlar birbirine
çarptıyordu. Selamına karşılık vermedi.

"Kaç kişi oynuyor?" Victor elmas kaplı Rolex'ini kontrol ederek sordu.

"Şu anda on kişi hizmet ediyor Sör V," diye mırıldandı Peter. "Beşi
banyo odasında, altısı Efendileri uyandığında hazırlanıyor ve yedisi hâlâ
uyuyor."

*Tanrım, kölelerden mi bahsediyor? Yirmi
sekiz mi?*

Burada yirmi sekiz mahkum mu var?

Bekle, yirmi dokuz. Onunla, yirmi dokuz.

Bakışlarım Ily'ye kaydı.

Hayır, otuz.

O otuz numara.

Bunun beni neden sertleştirdiğini ya da az önce paylaştığım her korkunç sırla neden ürperdiğimi bilmiyordum. Kafamda kulağa iğrenç geliyordu ama kelimelerin bu günahkâr fuayede uçuşması bin kat daha kötüydü.

Lanet olsun, Q bilseydi...

Omurgamı dikleştirdim.

Bilmesine gerek yok.

Bu otuz köleyi özgürleştirmek adına ne yaptığım onu ilgilendirmiyordu. Beni buraya atması yeterince kötüydü. Eğer onları kurtarmayı başarırısam, bu süreçte ne yaparsam yapayım bana bir madalya borçluydu.

"Tamam." Victor başını salladı ve kolunu indirdi. "Lütfen Ily'nin kabul törenine nezaret edin. Onu Dr. Belford'a götürün, sonra da banyo odasına bir gezi düzenleyin. İçi ve dışı temizlendikten sonra ona küçük bir smoothie verebilirsiniz ama hepsi bu kadar."

"Evet, Sör V."

Victor, Ily'ye doğru ilerleyerek onun yanağını okşadı ve ekledi, "Kahvaltıda bayılmamalı. İçimde bu sabahın sürprizlerle dolu olacağına dair bir his var. Onun uyanık ve istekli olmasını istiyorum."

"Bırakın gideyim," diye nefes aldı Ily, mücadelesi içinde bulunduğu durumun gerçekliği karşısında sönümleniyordu. "Lütfen... Sadece eve gitmek istiyorum."

"İşte, işte." Victor onun elini tutup Peter'ın eline koymadan önce alnına bir öpücük kondurdu. "Evindesin, tatlım."

Uzun boylu, zayıf erkek onu sıkıca kavrayınca ürperdi.

"Ne yapacağını biliyorsun." Victor Peter'a başıyla onay verdi. "İşin bittiğinden emin ol." "Peki, Sör V," dedi Peter. "Onu yakında bahçeye getireceğim. Herhangi bir kıyafet tercihi?"

Victor bir an düşündükten sonra, "Hiçbir şey," dedi. "Anlaşıldı." Peter, Ily'nin elini çekti. "Gel bakalım."

"Hiçbir şey mi? Bekle." Ily ona doğru çekildi. "Gitmek istemiyorum. I-"

"İlk hakların bende olduğunu söylediğini sanıyordum," diye . "Onun yanımda kalmasını istiyorum-"

"Yeter Henri. Mağara adamı saçmalıklarına devam edersen sözümü tutmayacağım," diye tersledi Victor. "Ily'nin hazırlanması gerekiyor. Ve sen..." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sana bir sürprizim var."

Onuncu Bölüm

Ily

"Hamile olma ihtimaliniz var mı?" Gözlerim doktorunkilere kayd.

Peter beni sürükleyerek şatonun arka tarafına, tavanların alçaldığı ve müstehcen duvar halılarının artık görünmediği yere götürdüğünde tek kelime etmeyi reddettim.

Soğuk elinin benimkini sarmasına izin verdim ve onun yumuşak ama zarif yürüyüşüne ayak uydurdum. Kelepçelerimiz ve yakalarımız kırılğan bir bağ kurmuştu ama onu anlayamıyordum.

Eğer o da benim gibi hapsedildiyse, neden Victor'a bu kadar... bağlılıkla itaat etti?

Kendisi köleleştirilmenin dehşetini bildiği halde beni köleleştirmeye nasıl yardım edebilirdi?

Onu göz ucuyla izlerken, yumuşak kahverengi tenini, temiz traşlı yanaklarını, dolgun dudaklarını ve kalın, baştan çıkarıcı kirpiklerini incelerken bu sorularda boğuldum.

Daha iyisini bilmesem, Kızılderili kanı taşıdığını söyledim. Her kadar bu korku evinde rahatlamak istemesem de, küçük bir parçam rahat bir nefes aldı. Tanıdık biriydi. Hiç tanımadığım biri, evime dair en ufak bir anı barındırıyordu.

Bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordum ki, beni uçan ördek ve sülün resimleriyle oyulmuş ağır ahşap bir kapının önünde durdurduğunda nabzım titriyordu.

Kapıyı çalmama izin verdi ve kendimi durduramadım. "*Kya aapaka naam sachmuch peetar hai?*" (Adın gerçekten Peter mi?)

Yumruğu kapıdan uzağa düştü. Aval aval bana baktı.

Gözlerimiz kilitlendi ve onun karanlık derinlikleri bana saklanabileceğim ve güvende bir yer verdi, tıpkı Krish'inki gibi. "Hintçe biliyor musun?" Dudaklarını büzdü ve başını eğdi. Bakışları yüzümü inceliyordu, hiç şüphesiz anlamaya çalışıyordu

Kim olduğumu. Öte yandan, ben de onu çözemiyordum. İngiliz aksanı ve dünyevi gözleriyle, taktığı bir maske mi yoksa gerçek kökeni mi olduğunu bilmiyordum.

"Ben-"

Kapı açıldı ve bir kadın hemşire bizi içeri aldı. "Gelin, gelin. Biz de onu bekliyorduk. Şimdiki zaman gibisi yok."

Sert bir masaya oturmam söylenirken, yoğun bir fiziksel muayeneden geçerken, sonra kolum çekilirken, damarıma bir iğne batırılırken ve isteğim dışında kan alınırken birbirimizle konuştuğumuz tek kelime buydu.

Peter kapının yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve ben dürtülürken yüzü okunmaz haldeydi. Ne zaman göz göze gelsek kaşlarını çatıyordu ve beni incelerdi.

Şüphesiz siyah saçlarımla renk gözlerimi ya da tenimin baldan daha koyu bir tonla eşleştiği gerçeğini bir araya getirmeye çalışıyordu.

Ben , topluluğumuz benim için hep yaygara koparırdı. Altın gözlerim sayesinde güneş tarafından kutsanmış olduğumu iddia ederlerdi.

Öz ailem hakkında tek bir şey bilmediğim için lanetli olduğumu fısıldarlardı.

Melez miydim? Hintli, İranlı, İngiliz ya da Tibetli miydim? Damarlarımda hangi kan akıyordu da doktor şu anda cinsel yolla bulaşan hastalıklar için etiketleyip test ediyordu?

Bazen gece geç saatlerde Krish ve ben, babamın söylediği meçhul mihrace hakkında hikâyeler uydururduk. Belki onun da benimki gibi gözleri vardı. Belki de annem Agatha Krallığı'nın kraliçesiydi: içi boş bir Dünya'nın içinde saklı, uzun zamandır kayıp olan kristal şehir. Belki de ben kader tarafından Krish'e asla yalnız kalmaması için verilmişim.

Yerel hastanenin merdivenlerinde bulunduğum ve yerel kardiyolog ve onun sevgi dolu karısı tarafından evlat edinildiğim o günden beri Çünkü özel ihtiyaçları olan oğulları bana aşık olmuştu. Kutsanmışım. Ve bir şekilde cehenneme düştüm diye bu nimetten vazgeçemezdim.

"Beni duydun mu?" Doktor maskesini çıkardı ve başını eğdi. "Hamile olabilir misiniz? Bunu uygulamadan önce bilmem gerekiyor." İçinde bir tür doğum kontrol yöntemi olduğunu tahmin ettiğim şırıngayı havaya kaldırdı.

Doğum kontrolü çünkü korunmasız seks yapacaktım.

Çok fazla.

Bir sürü erkekle.

Hasta olacağım.

Yumruklarımı ortama sıkıştırarak sıcak, dehşete düşmüş düğümün üzerine bastırdım.

İçimde. Sınav boyunca sinirlenmiştim. Onun burada olması, bir insan taciri için çalışması, kölelerine bakması ve onun yasadışı emirlerini yerine getirmesi

-Midemi bulandırdı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Sorusunu ikinci kez duymazdan gelerek soğuk bir şekilde sordum. "Beni neyin beklediğini bile bile onun için nasıl çalışıyorsun?"

Peter'a bakmadan önce hâlâ kan şişelerimle uğraşan hemşireye bir göz attı. Omuz silkti ve ona yumuşak bir gülümseme verdi.

Peter, "Alınmak niyetinde değil, Dr. Belford," dedi. "Uçaktan yeni indi ve henüz ona sırlarımızı anlatacak zamanım olmadı."

Kırkklı yaşlarının sonundaki yüzü, gümüş tonlarındaki şakakları ve faremsi kahverengi saçlarıyla Dr. Belford onun gülümsemesine karşılık verdi. Koyu renk gözleri nazik ama soğuk görünüyordu. Karmaşık bir tıp profesyoneli ve kiralık suçlu karmaşası.

Tekrar dikkatimi , "Bunu yapıyorum çünkü eğitimimden dolayı dağlar kadar borcum vardı. Bu mesleğe iyileştirmek ve yardım etmek için girdim, ancak sonunda kalifiye olduğumda ve yerel hastanemdeki boktan işlerde çalışarak aidatımı ödediğimde, amirim hatasını benim üzerime attığında her şey çöktü." Gözleri gerildi. "Tek bir yalanla itibarımı yerle bir etti ve lisansımı çaldı. Daha da kötüsü, aşırı dozda ilaç verdiği hastanın ölümü nedeniyle mahkemeye çağırıldım. On yıl hapis cezasıyla karşı karşıyaydım; o sırada koğuştaki bile değildim."

"O zaman böyle bir suçlama nasıl yapılabılır? Eğer sen bile
-"

"Sıkıştı çünkü erkekler bir araya geldi. O hastanedeki eski erkek kulübü bu kulüpten ve onun sadist üyelerinden bile bin kat daha kötüydü." Burnu kırışarak gözlerinin etrafındaki ince çizgileri daha da belirginleştirdi. "Kadınların eşitliği için verilen savaşı kazandığımıza mı inanıyoruz? Size söyleyeyim... Kazanmadık."

Ağzım açık kaldı. "Az önce bir kıza bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Kaçırılan mı? Tecavüze uğrayacağını bile bile doğum kontrol hapı enjekte etmek üzere olduğun kız mı?"

Doktor irkilmedi. Sivri burnunun altından bana baktı. "Bak, akıllıca davran-"

"Bunu ben hallederim." Peter duvardan kalkıp yanıma geldi. Rahatsız masada oturmaya devam ettim, gözlerimiz boy farkına rağmen kilitleniyordu.

Düz saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak şöyle dedi

Yumuşak bir şekilde, "Düşmanlarınızın kim olduğunu öğrenin ve onları dostlarınızla karıştırmayın."

Dokunuşundan ürperdim ama başparmağını doktora doğru kaldırmadan önce onu itecek zamanım olmadı. "Melanie Belford ve Rose Ulrich dostlarımız. Onlar olmasaydı, acımız çok daha uzun sürerdi. Bizi iyileştiriyorlar, Bize uyuşturucu verirler ve hizmet etmeye uygun değilsek bize not yazarlar. Onları kızdırmayın."

Doktora sırtıttı. "Size kaç kez sikilmekten kurtulduğumu anlatamam, çünkü Dr. Belford bana kötü bir mide gribi geçirdiğimi ve ilgili herkesin sağlığı için geceyi dışarıda geçirmem gerektiğini söyleyen bir not yazdı."

Peter onu yanağından sevgiyle gagalarken doktor kızardı. "Kıçım sana teşekkür ediyor, Mel."

"Şimdi, şimdi. Beni baştan çıkarmaya çalışmayı bırakmanı daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Onu tekrar öptü, yumuşak ve tatlı bir şekilde. "Teklifim orada. Ne zaman gerginliğini atmak istersen, seninim. Benimle ilgilendiğin için sana yüzlerce orgazm borçluyum."

Hemşire Rose yanımıza gelip Peter'ın omzuna iyi huylu bir tokat atınca yanaklarım yandı. "Flört et."

"Sadece siz hanımlar için." Peter Rose'un elini tuttu ve onu öptü. parmak eklemlerini göstererek. "İkinize de memnuniyetle hizmet ederim. İly'den dışarı çıkmasını isteyebiliriz-"

"Sen iflah olmazsın." Rose bıyık altından .

"Azgınım," diye mırıldandı Peter, onun kolunu öperek. "Söyledikleri doğruymuş. Bir genelevde yaşarsan, seks senin en sert efendin ve en büyük özgürlüğün olur."

Ellerimi kızaran yanaklarıma bastırarak başımı salladım. "Siz de kimsiniz? Burası da ne böyle?"

Peter Rose'u bıraktı ve eğildi. "Sormana çok sevindim. Sana anlatacağım. Ama önce... kafan iyi mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bu seni ilgilendirmez-"

"İlk ders." Üzerime çullanarak altın kelepçelerimi kavradı ve kollarımı yana yatırdı. Gücü ince zayıflığını yalanlıyordu; tutuşunda başarısız bir şekilde mücadele ettim. "Seninle ilgili her şey, her geçirme, osurma, orgazm ve alerji artık benim işim. Eğer hoşuna giden bir sapkınlığın varsa,

Sen söyle. Eğer sizi etkisiz hale getiren bir terörünüz varsa, bana söyleyin. Her hastalık, her sır, her cinsel ve sıradan görünen şey... Bilmek istiyorum, nedenini bilmek istiyorum?"

Beni bıraktı ve kolunu Dr. Belford'un ince omuzlarına attı. "Sizi koruyabilmemiz için bilmemiz gerekiyor. Sen Usta Kuyumcu'ya aitsin. Dizlerinin üzerine çökeceksin, onun sikini ağzına alacaksın, onun Puşt arkadaşlar aletlerini sana sokarlar, ama işleri bittiğinde biz varız. göz kulak oluruz. Birbirimizi kollarız. Ve bizden daha iyi olduğunu düşünen bir kızın küçük ailemizi lekelemesine izin vermeyeceğiz."

Öfke kara gözlerini renklendirdi ve gece yarısı gibi parıldamalarını sağladı. "Bunun zor olduğunu anlıyorum. Herkese küfrediyorsun ve hepimizin düşmanın olduğunu düşünüyorsun ama yakında öyle olmadığımızı öğreneceksin. Sahip olduğun tek şey biziz. Bundan sonra da sahip olacağın tek şey biziz, o yüzden... Sana son bir kez soracağım." Yanaklarımdan tutarak, "Hamile misin, değil misin?" diye sordu.

Elinde titriyordum.

Onun yanından doktora baktım.

Hemşire bana acıyan bir gülümsemeyle bakınca irkildim.

Ve kavgam hıçkırıklara boğuldu. Öfkem ve umutsuzluğum, bunun bir oyun olmadığının korkunç, korkunç bir şekilde farkına varmamla durakladı. Bu bir kabus değildi. Bu *gerçektir*. Gerçekleşiyordu. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bileğini kavrayıp, onu bir mülk olarak işaretleyen kelepçesinin soğuk metalini tutarak dudaklarımı yaladım ve "Hayır, hamile değilim" dedim.

"Tamam o zaman." Beni bırakarak geri çekildi, böylece doktor bana iğnesini batırabilecekti. İğnenin batmasıyla irkildim; bana anlayışlı bir gülümseme verdi.

"Şu anda kime güveneceğin konusunda hiçbir fikrin olmadığını biliyorum ama... Peter'ı dinle.

O doğruyu söylüyor. O seninle ilgilenenecektir." Gözleri gölgelendi şırınganın içindekiler koluma boşaldı. "Ve eğer bana güvenmene yardımcı olarsa, buraya seninle aynı yöntemle geldiğimi söyleyebilirim." İğneyi bir biyolojik tehlike kutusuna atarak eldivenlerini çıkardı. "Mahkeme gününden önceki gece fena halde sarhoş oldum. Yakışıklı bir adam bana evlenme teklif etti ve ben de hayatımın önümüzdeki on yılını hapiste geçireceksem, hiç tanımadığım biriyle yatmanın ne zararı olacağını düşündüm. Burada uyandım. Bana hediye edilen Mücevher Kutusu'na üye olmam karşılığında beni Kuyumcu Usta'yla yatağa atan adam."

Omuz silktilti. "Bu on sekiz yıl önceydi. Ben de senin gibi hizmet ettim. Ama sonra Victor'un önceki doktoru aniden öldü ve...ben devreye girdim. O da

bana bir seçenek sundu: mücevher olarak kalmak ya da kişisel doktoru olmak ve sevgili mücevherlerinin tüm bakımını denetlemek."

Peter'a bakarak içini çekti. "Onlarla her şekilde ilgilenmek için elimden geleni yapıyorum çünkü ben de oradaydım. Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ve biliyorum ki...

Mücadelemize ve pes etmeyeceğimize dair verdiğimiz sözlere rağmen, bir gün göz kırpacak ve yılların geçtiğini fark edeceksiniz. Ve o yıllardaki tek ışık, şimdi aile diyebileceğiniz insanlarda bulunuyordu."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Peter o kadar büyük bir şefkatle, o kadar büyük bir minnettarlıkla, kalbim sıkışarak. "Ve gösterdiğin ilgi için hepimiz inanılmaz derecede minnettarız."

Ellerini çırpıp anı bozmadan önce an biraz fazla . "Bu arada, görev çağırıyor." Bir playboy gibi göz kırptı. "Bu güzelliği hazırlamadan önce siz hanımları hızlı bir gezintiye çıkaramaz mıyım? Kahvaltı?"

"Defol git." Dr. Belford sesi alçalmadan hemen önce güldü. "Bekleyin... Diğerleri için bir şeye ihtiyacınız var mı? Ağrı kesici? Laksatif? Psilosibin mi?" Sanki yasadışı bir maddeden bahsetmek istememiş gibi bana endişeli bir bakış fırlattı. "Her zamanki kadar çok kaçakçılık yapamadım. korkuyorum."

Peter cevap verirken kaşlarımı çattım, "Bulabileceğin her şey minnetle karşılaşılır, bunu biliyorsun. Sanırım... şimdilik biraz sihirli mantarla idare edebiliriz. Ellie'nin son tableti dün Efendi T'ye hizmet etmek zorunda kaldığında içtiğini biliyorum."

Rose dramatik bir şekilde ürperdi. "Tanrım, o adamdan nefret ediyorum. Geçen gün zavallı Fiona'ya dikiş atmak zorunda kalmamızın nedeni oydu. Onun üzerinde her ne kullandıysa vajinası yarılmıştı."

"Ne? Aman Tanrım." Nefesim kesildi. "Bu konuda nasıl bu kadar sakin konuşabiliyorsun? Adamın biri bir kıza o kadar kötü tecavüz etti ki dikiş atılması gerekti ve sen sadece-"

Peter neredeyse soğuk bir ifadeyle, "Evet ama kafası çok iyiydi ve hiçbir şey hissetmiyordu," dedi. "Onu buraya kendim getirdim ve onu taşıdığım süre boyunca pantolonuma girmeye çalışıyordu. Piç kurusu ona orgazm yaşatmadığı için ihtiyaçtan kendinden geçmişti."

Sözleri de bakışları kadar keskinleşti. "Yaralanırsınız, Ily. Sık sık kanarız. Her zaman acı çekiyoruz. Ama bu, her zaman acı çekmemiz gerektiği anlamına gelmiyor.

Acı."

Ürperdiğimi gizlemeye çalıştım ama başarılı olamadım. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

"İnan bana, öyle. Ve bir gün sen de tablet için yalvaracaksın. Bu arada, eğer sırrımızı açıklarken yakalarsam, seni kendim öldürürüm. Kendimi Anlaşıldı mı?"

"Ben asla bir şey söylemem." Ters ters baktım. "Ama zihinsel yetilerimden de asla isteyerek vazgeçmem-"

"Söyle bana, Ily. Hangisi daha iyi? Şişko bir piç acı içinde çığlık atarken Bağlanmış ve çaresiz bir sizi raylara mı sürüklüyor, yoksa antidepresan ve anksiyete karşıtı olduğu kanıtlanmış bir ilaçla coşku içinde inletiyor mu? Mutluluk veren bir özgürlük, mutlu halüsinasyonlar ve hayatınızın en iyi seksini yaşamanızı sağlayacak benzersiz deneyimler sunma gücüne sahip bir ilaç mı?" Keten pantolonunun üzerinden sikini kavradı, dış hatları kolayca görülebiliyordu. "Acı içinde hıçkırmaktansa zevk içinde çığlık atmak daha iyidir... Sence de öyle değil mi?"

"Tüm bunların büyük bir hata olduğunu ve buradan defolup gitmem gerektiğini söyleyebilirim."

"Ve diyebilirim ki hiçbir yere gitmiyorsun. Gün gelecek, psilosibinin tadına bakmak için yalvaracaksınız... rahatlamak için değil, ihtiyaçtan o kadar yıpranmışsınız ki gelmek için *her şeyi* yaparsınız. Bunlar Piçler sadece kendi kurtuluşlarıyla ilgilenirler. Parçalanıp parçalanmamanız umurlarında değil. Ama bu vücudunuzun yalvarmaya başlamayacağı anlamına gelmez." Nefesinin altında kıkırdadı. "İstedğin kadar burnunu kırıştırabilir ve ağzını tıkayabilirsin ama gerçek şu ki, hepimiz cinsel varlıklarız ve cinsel bir cehennem çukuruna ne kadar uzun süre hapsolursan, onu o kadar çok arzulamaya başlarsın. Aşağılanma içimizdeki bir şeyi aşındırır. Kırbaçlamalar ve aşağılamalar, dokunuşlar ve komutlar... hepsi doğru ve yanlışlarınızı karıştırıyor."

Ani ve korkunç bir gülme isteği duydum.

Ya gülecektim ya da hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım.

Dudağımı ısırarak, kutuplaşan duygularımın içinde boğuldum. En küçük, manyakça bir kıkırdama ağzımdan kaçtı.

Peter başını eğdi, siyah saçları mükemmel alnına dökülüyordu. "Devam et. Aramızda sır falan yok. Seni kıs kıs güldüren ne?"

Tiz bir kahkaha attım ve anında kendimden nefret ettim. Bununla ilgili hiçbir şey komik değildi. Her şey sefil ve aşağılıktı. "Eski sevgilim

Berbat yattığımdan şikayet etti. Şişme bebeğin daha iyi olduğunu söyledi. Belki de kimse beni istemeyecek ve çok kötü olduğum için beni eve gönderecekler."

Peter'ın gözleri benimkilere dikildi. "Bunu o mu söyledi?" Sanki bana kişisel olarak kırılmış gibi kaşlarını çatı. "Bakalım haklı mı?" Bana doğru yanaklarımı kavradı ve o güne kadar ağzıma kondurduğum en yumuşak, en seksi öpücüğü kondururken vücudundan şehvet akıyordu.

Ne-

Donup kaldım.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Dili içeri daldı ve ben geri çekildim. Zor nefes alarak elimin tersiyle dudaklarımı sildim, manşetimin sert bir hatırlatmayla yanağımı sıyırdı. Öpücüğü Sam'inkine ya da Henri'ninkine hiç benzemiyordu. Onunki nazikti. Sam'inki sönüktü. Henri'ninki... tüketiyordu.

Peter sessizce gülmeden önce gözlerimi inceledi. "Oh, Ily, sana söylemekten nefret ediyorum ama... tüm bu dürüstlüğün ve sıkı savaşçılığın altında, bunun için alev alev yanıyorsun."

"Neden bilmiyorum."

"Hayatınız boyunca doğru düzgün zevk almadığınız gerçeğinden bahsediyorum ve ne yazık ki bu yakınlık eksikliği sizi aç bıraktı."

"Hayır." Başımı salladım ve onu ittim. "Yanılıyorsun-"

"Bu konuda hep haklıyımdır." Parmağıyla burnuma vurarak sırtıttı.

"Merak etme. Doğuştan frijit olan ve tüm dokunuşlardan nefret eden bazılarımızın aksine, vücudun teslim olmaktan başka seçeneğin olmamasını sağlayacaktır. Aslında, bahse girerim şu anda sana dokunsam, seni ıslak bulurum."

Bacaklarım birbirine yapıştı.

"Oh, etmeyin. Bunu yapamam. Bir mücevher arkadaşınız olarak, bacaklarınızın arasındaki o yakıcı küçük acıya hizmet etmem yasak. Birbirimizi becermemize izin verilmiyor, böylece bir Efendi bizi çağırdığında hazır ve istekli oluyoruz, ama

Biri sana çoktan dokundu, değil mi? Islaksın ve arzuluyorsun. İnan bana, bunu anlayabiliyorum." Beni içine çekerek . "Onun gibi kokuyorsun. Fuayedeki adam gibi. Senin saçının teline dokunsalar Sör V'nin ve Efendi R'nin kafasını koparacakmış gibi görünen adam gibi."

Bir şey söylemek için nefes nefese kaldım ama Peter sanki dünyayı yıkmamış gibi omuz silkmekle yetindi. "Eğer onun yüzünden ıslandıysan, tavsiyeme kulak ver. Bırak gitsin. Teslim ol. Kendini ona ver çünkü bir Efendi'yi bulmak nadirdir

gerçekten istiyorsun. Sana bir hediye verildi. Bırak seni içine alsın. Tüm korkularınızı yok etmesine izin verin ve sizinle işi bittiğinde... olduğunuzu sandığınız kişinin gittiğini ve onun yerine kalan yabancıнын cinsel, güçlü ve özgür olduğunu fark edeceksiniz."

Ücretsiz.

O kelime.

Ne alay ama.

Ne yürek parçalayıcı bir saçmalık.

Onu iterek masadan atladım ve tısladım, "Bir daha asla özgür olamayacağım. Victor bundan emin oldu."

"Başka şekillerde de özgür olacaksınız," dedi Dr. Belford. "Hazır olduğunuzda biraz psilosibin alın ve şu anda kullanabileceğiniz tüm yollardan kaçacaksınız." Peter'ın eline bir şişe tutuşturdu. "Bunu iyi sakla."

"Hep öyle yaparım." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Burada işimiz bitti mi?" Çenesini bana doğru eğerek doktora sordu: "Kuyumcu Usta'ya söylemem gereken bir hastalık var mı?"

Başını iki yana salladı. "Daha uzun bir tanı testi yapacağım ama ilk testler temiz olduğunu gösteriyor. Korunmasız seks yapabilir."

Ona ters ters baktım.

"Harika." Parmaklarını benimkilerle birleştiren Peter beni kapıya doğru çekti. "Seni hazırlama zamanı."

* * * * *

Önümdeki büyüleyici lükse aval aval baktım.

Bunların hiçbirini beynimde hesaplanmadı. Henri ile buluşma ve onun sapkın teklifi değil. Özel uçak ve bir insan taciriyle yapılan konuşmalar değil. Henri beni kovalayıp çimlere hapsedtiğinde hayatımın en çılgın, en ateşli öpücüğü değil. Sözde dostumuz olan doktor ya da köle arkadaşım olarak yanımda duran ama bir şekilde aynı zamanda gardiyanım olan mücevher değil.

Yönümü bulamadım.

Küçük şeyler algılarımı aşındırmaya devam ederken nefretimi koruyamadım. Bu kale ama bu onun güzelliğinden bir şey götürmüyordu. Bu seks halkası gerçektir ama televizyondaki korku filmlerine ya da iç burkan belgesellere benzemiyordu.

Peter'ın haklı olmasından nefret ediyordum.

Henri'nin dili barda ağızıma daldığından beri, Sam başka bir adamın beni öpmesini izlerken gözyaşlarımı yakaladığından beri, iğrenç bir şekilde ıslanmışım.

Kendime istediğim kadar yalan söyleyebilirdim. Tamamen tiksinişmiş gibi davranabilir ve bu kâbusa karışan herkese lanet okuyabilirdim ama bacaklarımın arasındaki ıslaklığı görmezden gelemedim - eksik iç çamaşırımla daha da belirginleşmişti.

Henri beni bir masaya zincirlediğinde ve benimle tanıştıktan sadece on dakika sonra beni neredeyse kaçırdığında üzerimden yırttığı iç çamaşırları. Cebine sıkıştırdığı iç çamaşırları ve-

Tanrım, onlarla ne yapıyor?

"Güzel, değil mi?" Peter dürttü. "Joyero'da en sevdiğim yerlerden biri."

Çenemi yerden kaldırdım ve puslu, nemli havaya doğru baktım. Zemin, duvarlar ve yüksek kubbeli tavan pırıl pırıl, sedefli karolarla kaplıydı. Açık duşlar geniş yuvarlak alanı çevreliyordu ve devasa siyah duş başlıkları Normal yağmurların iki katı büyüklüğünde, üç çıplak bedenin üzerine cezalandırıcı, delici yağmurlar yağdırdı.

Donup kaldım.

İki kız ve bir erkek daha. Üçü de vücutlarını tropikal kokulu köpüklerle ovarken, yanlarında bir başkasının duş almasını zerre kadar umursamadan, köle yakalarının ve kelepçelerinin parıltısı suyla parıldadı.

Kızlardan biri dizlerini biraz büktü ve bacaklarının arasını titiz bir dikkatle yıkadı, tüm bunlar olurken adam sikini sabunladı, uzunluğunu bir Başını arkaya yatırıp suyun onu temizlemesine izin vermeden önce birkaç kez.

Hızlı bir nefes alarak gözlerimi kaçırdım.

Mastürbasyon mu yapıyordu?

Peter yanımda kıkırdadı, kırmızı yanaklarımı doğru okumuştı. "Birini dövmediğini merak ediyorsan, birçok kuraldan ilkinin seninle paylaşmama izin ver: Sadece bir Efendi sana bu hediye verecek kadar cömert davranırsa orgazm olabilirsin. Ancak kendi elinizle ya da bir mücevher arkadaşınızın dokunuşuyla orgazm olmanız yasaktır. Eğer yakalanırsanız -ki yakalanacaksınız çünkü burada binlerce kamera var- ölmüş olmayı dileyeceğiniz şeyler yaşayacaksınız."

Kar üzerimi örttü; titremeye başladım. "Ne yapıyorlar?"

"Diyelim ki yirmi dokuz kişiyiz - pardon, şimdi seninle birlikte otuz -Ama bu sayı sürekli değişiyor." Gözleri görmek ya da bilmek istemediğim şeylerle bulutlandı. "Bazıları bir süre kalıyor. Ben mi? Beş yıldır buradayım. Ama bazıları sadece birkaç ay dayanıyor. İtaatsizlik edenler, kaçmaya çalışanlar, mastürbasyon yapanlar ya da başka asi şeyler yapanlar ortadan kayboluyor... bir daha görülmemek üzere tekrar."

Nefes alamıyordum. Panik içimde dönüyor, banyo odasındaki nemin boğazımdan aşağı süzülüp beni tıkamasına neden .

Temiz havaya ihtiyacım var. Buradan çıkmam lazım. Koşmam lazım-İçimden küçük, kapana kısılmış bir inilti kaçtı. Hızla yükselen korkuyla savaştım.

"Hey," diye mırıldandı Peter. " yok. Kurallara uyarsan hayatta kalırsın. . Sana rehberlik edeceğim. Sadece... söylediğim her şeyi yap ve bunu atlatacaksın."

Başımı salladım.

Bunu atlatmak mı?

Bunu atlatmak istemedim.

Eve gitmek

istiyorum.

Kardeşimi

istiyorum.

Tüm bunların korkunç bir hata olmasını istiyorum.

Gözlerim tekrar düş alan adama takılınca kaskatı kesildim. Bakmak istememiştim. Birden oluverdi. Yüzünü ovalıyordu, oyulmuş göbeğinden aşağı süzülen suyla birlikte siki de akıyordu.

Toplumsal programlama hemen bakışlarımı başka yöne çevirmemi sağladı.

"İkinci kural." Peter'ın parmakları çenemi iterek başımı kaldırdı. istemeyerek. "Seks ve mahremiyet hakkında bildiğinizi sandığınız her şey yok oldu. Bak onlara. Utanmayın. Parçalarını için, mahrem yerlerine bakın, becerildiklerini ve inlediklerini hayal edin."

"Kes şunu." Elini ittim ama çenemi kavradı ve arkama geçerek yüzümü yukarı kaldırdı. "Bak," diye tısladı kulağıma. "Onları incele çünkü onlar seni inceleyecek. Kamu malı olmayan hiçbir parçanız yok. Kabul etmesi en zor şey bu, ama bir kez kabul ettiğinde... her şey başka şeyler kolaylaşıyor. İnsan formuna alış İly, tüm tonlarına. Burada ırk diye bir şey yok, hiyerarşi diye bir şey yok, kimin daha çok serveti ya da gücü var diye bir şey yok. Hepimiz aynıyız. Oynanacak evcil hayvanlar, kırılacak oyuncaklar ve eğer üç mücevhere bakmaya dayanamıyorsan -çoğu bozulmamış

Sadece birkaç çürük ile - o zaman Üstatların bize ne yaptığını gördüğünde bayılırsın ve bayılmak iyi bir şey değildir."

Beni bırakarak arkamdan yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ama merak etme. Hepimiz birlikte hizmet ediyoruz. Hepimiz birlikte iyileşiyoruz. Hepimiz porno oynamamız emredildiğinde birbirimizi becerdik ve fısıldayamayacağımız hiçbir sırrımız yok. Burada aşk ya da ilişki diye bir şey yok... sadece

çalabileceğimiz bir zevk ve bu kabusu başkalarıyla paylaşmanın rahatlığı."

Dehşet boğazıma doldu ve gözyaşlarımdan boğucu bir yumak oluşturdu. "Bunların herhangi birini nasıl kabul edebiliyorsun? Sana ne yapacaklarını bile bile her sabah nasıl uyanıyorsun?"

"Ya öyle olacak ya da öleceksin." Omuz silkti ve yanıma doğru ilerledi. "Hepimiz hayatta kalmak istiyoruz. Yakında bunu yapmak için hayal ettiğinden çok daha kötüsüne katlanabileceğini öğreneceksin." Yumuşak bir şekilde gülümseyerek, koyu renk gözleri anlayışla yumuşadı. "Düşündüğünden daha güçlüsün."

Ben cevap vermeyince, duşlar kapatılırken üç kişiyi işaret etti ve adam kızlara birer havlu attı.

"Memeleri kuş tüyü yastıklara benzeyen kıvrımlı kızıl saçlı Nancy," dedi Peter. "Göğüsleri olmayan sarışın Rebecca. Ve benimkini bile utandıracak bir siki olan Adonis ise Kirk."

Kirk adını duyunca yanaklarım alev aldı ve gözleri bize dikildi. Bir hamleyle ıslak koyu sarı saçlarını havluyla karıştırdı, siki sallanırken ve teni görkemli bir şekilde damlarken bize doğru yürüdü.

Bir Viking'e benziyordu.

Bakireleri yağmalayan ama bir şekilde canavarlar tarafından yakalanan biri gibi. "Peki burada neyin var, Pete? Onlar için mi yoksa benim için mi yeni bir mücevher?" Göz kırptı ve bana yukarıdan aşağıya baktı, kabarık eteğimi ve kayışlarımı inceledi.

Üstte. "Seni bir gece kulübünden kaçırdım, ha? Pek yeni sayılmaz."

Başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı. "Nancy de aynıydı. İçkisine ilaç katılmış ve bir arabanın bagajında uyanmış. Sonra Rebecca da talihsiz bir şekilde

Bir iş görüşmesine gittiğinde, değerli bir çalışan olduğu kanıtlanıp buraya gönderilmeden önce kendisini bir masanın üzerinde tecavüze uğramış olarak bulma deneyimi." Böylesine korkunç şeylerden bahsetmesine rağmen ses tonu hava durumundan bahseder gibi sakindi.

Hepsi acıya karşı bu kadar duyarsız mı?

"I-" Ne diyeceğimi bilemedim. Ağzımı kapattım ve üzgün bir şekilde omuz silktim.

"Her şey ." Gülümsedi. "Yakında her şeye alışacaksın. Şimdilik, Pete'in sana kuralları anlattığından eminim." Havluyu beline sararak, neyse ki beni yontulmuş kalçalarının arasındaki demirden kurtardı ve şunları sıraladı: "Bir, bir Efendi olmadan gelmek yok. İki, bedeninin artık sana ait değil. Üç, eğer seni çağırırlarsa, en hızlı şekilde gideceksin. mümkün olduğunca. Dört, izin vermedikleri sürece Üstatlarla göz teması kurmayın. Beş, izin vermedikleri sürece Üstatlarla konuşmayın. Altı, hiçbir şey hissetmene izin verme. Sevgi yok. Nefret yok. Umutsuzluk yok. Sen biliyorsun, onlar da bundan besleniyor. Yedi-"

"İşin özünü anladı, Kirk." Peter araya girdi. Sol elimi tutarak, beni odanın ortasına ve yüzme havuzu büyüklüğünde, sıcak hava dalgaları ile titreşen kaplıcaya doğru çekerken kelepçelerimiz birbirine çarptı. buhar filizleri. "Temizlenmesi gerekiyor. Ona bir sunum yapmalıyım. Kahvaltı." Sesi alçaldı ve durdu. "Geri kalanları toplayıp oraya gelmelerini söylemeni öneririm. Mutfak personelinden Efendi O'nun burada olduğunu duydum ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz."

Kirk'ün doğal olarak bronzlaşmış teni biraz daha beyazlaştı. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu gösteren gözlerinin etrafındaki ince çizgiler derinleşti. "Eğer o ibne buradaysa, bana ver." Elini uzatarak bana bir işaret yaptı.

Şüpheli bir bakış.

"değil. O zaten biliyor." Peter doktorun kendisine verdiği küçük şişeyi çıkardı. Tavandaki farklı köşelere bakarak bana yaklaştı ve şişeyi açıp tek bir kapsülü Kirk'e uzatırken beni kalkan olarak kullandı. "Onları her zamanki yere saklayacağım. Kirk'e söyle başkalarının kendilerine yardım etmeleri için."

"Dr. Mel ketamin sokmayı başardı mı?" "Bu sefer değil."

"Lanet olsun." Kirk bir iç geçirdi, yüzünü karartan bir ıstırap parıltısı vardı.

Kollarını Kirk'e dolayan Peter mırıldandı: "Seni çok kötü incittiğini biliyorum dostum ama... biz burada olacağız. Seni iyileştireceğiz. Söz veriyorum."

"Bir tablet fentanil kaldı." Büyük göğüslü kız Nancy bize doğru yaklaştı. "olduğunda kullanmak üzere saklıyordum ve.. eğer ihtiyacınız olursa, sizindir." Parlak kızıl saçlarını sıkarken mavi bakışları benimkilere takıldı. "Merhaba."

Çenemi eğdim ama cevap veremedim Kirk, "Bunu kabul edemem. Efendi L önümüzdeki hafta dönecek. Yine paramparça olacaksın."

Nancy yüzünü buruşturdu ama gülümsemeye zorladı. "İdare ederim. Hepimiz idare ederiz."

"Hadi, Nance." Küçük göğüslü kız, Rebecca, onun yanına sokuldu. "Gitmemiz gerek. geç kaldık. Efendi G'nin güneş tam olarak uyanmadan önce ikimizi de istediğini biliyorsun."

"Görüşürüz, yeni kız," dedi Nancy usulca. "Kırılma. Sadece eğil."

"Yukarıda görüşürüz." Rebecca bana hüzünle gülümsedi. "Kahvaltıda diğer mücevherlerden hiçbiri seninle konuşmazsa üzülme... Biz servis yaparken

görmezden geliriz. Kime olduğumuzu bilmemeleri daha güvenli." El salladı. "Güle güle."

Kızlar birlikte havlularıyla çıkışa doğru ilerlediler ve beni iki adamla yalnız bıraktılar. Kirk'ün kibirli tavrı bir anda söndü, sanki Rebecca ve Nancy'nin iyiliği için takınmış gibiydi, ama şimdi onlar gitmişti... Omuzları çöktü ve bir iç çekti. "Vücudumun daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim, Pete."

Peter başını salladı. "Biliyorum. Sadece kadar dayanmalıyız. Belki bir gün biri bizi kurtarır."

"Hâlâ bir kurtarıcının bu lağım çukuruna gizlice girip bizi kurtaracağını mı hayal ediyorsun?" Kirk gözlerini devirdi. "aşkına, mantar almayı bırakmalısın dostum."

Peter omuz silkti. "Eğer bir casusun gizlice içeri girip Efendi rolünü oynaması, bizi zorla sikmesi ve bu sırada bir kurtarma planı hazırlaması gibi küçük bir fantezi beni gün boyu rahatlatıyorsa, bırakın öyle olsun."

"Haklısın." Kirk, Peter'ın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Hepimizin bir şeye ihtiyacı var. Ve eğer kimse bizim için gelmezse, eninde sonunda ölüm gelecektir." Omuz silkti. "Bu boktan yerden son kaçışımız olacak."

Peter cevap vermedi.

Kirk bana göz kırparak yine kaygısız görünmeye çalıştı ama sesi ıstırapla doluydu. "Kahvaltıda görüşürüz, yeni kız. Bir kelime Tavsiye mi? Şimdi hap al, böylece ilk kez sikildiğinde la-la diyarında olursun." Sivri bir bakışla odadan çıktı.

Sessizlik, nemli hava kadar yoğun bir şekilde çöktü.

Peter tekrar elimi tutup beni sedefli kiremitlerden oluşan kafesinde parıldayan devasa su kütlesine doğru çekerken kalbim hızla çarpıyordu.

Ben yapmadım

Beni kenara sürüklerken konuştu ama lacivert üstümün eteğini yakaladığında inledi. "Bekle-"

Ben ona karşı koyamadan başımın üstünden çekip aldı ve sütyensiz göğüslerimi açıkta bıraktı.

"Hey!" Omuzlarımı kıvrarak kendimi kavradım. "Ne-"

"Sessiz ol." Eteğimi tutup aşağı çekerken burun delikleri alevlendi, güzel kumaş bacaklarımdan aşağı süzülüp gümüş çizmelerimin etrafında toplanırken bıraktı.

Anında yer değiştirdim, bir kolumla iki göğsümü, diğeriyle de göbeğimi kavradım. "Kes şunu!"

Kollarımı çekerek onları uzattı. "Hayır, sen kes şunu. Uslu durma zamanı, Ily."

Mücadele ettim ama benim zayıflamış, dehşete düşmüş halime göre çok güçlüydü. "Bırak beni."

O baktıkça tenim yanıyordu. Bakışları altında meme uçlarım çakıllaştı. Kalçamın iç kısmındaki nem beni mahkûm etti. İnceledikçe pantolonunun önü kabarıyordu.

"kamaştırıcısın," diye nefes aldı. "Yanılmıyorsam mükemmel bir C. İniş şeridi o daracık küçük amcığa giden yolu gösteriyor. Egzotik tenin bile muhteşem." Gözleri donuklaştı. "Yazık. Bu onları sadece işaretlemek neden olacak."

Tuttuğu yerde kıpırdandım. "Bırak beni."

Yavaşça kollarımı indirdi ve beni serbest bıraktı. " nedir? Sen nerelisin? Neden Hintçe konuşuyorsun?"

"Gerçekten bunu seninle paylaşmak istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Meh." Omuz silkti. "Eninde sonunda olacaksın. Beni istediğin zaman yanında olacağım. Şimdilik, en azından bir gece için tıraş oldun ve tüylerini aldın. Seni usturalamak zorunda kalmayacağım." Spaya el sallayarak, "Gir içeri. Yıkan. Eski hayatını yıka çünkü yeni hayatın başlamak üzere."

Dişlerini gösterdim. "Sen izlerken hiçbir şey yapmayacağım."

Eli pantolonunun altından sikini okşarken nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Yanıp sönen kameraya bir bakış fırlattıktan sonra kendini ve fısıldadı, "Seni içime alma şansını benden esirgeyecek kadar zalim misin? Bir sadist tarafından becerilirken içine gömülebileceğim fotoğraflarına sahip olmamı engeller misin?"

Bana doğru adım atarken, göğüslerimin kabarıklığına bakarken burun delikleri alevlendi. "Hepimizin fantezilere ihtiyacı var, Ily. Hepimizin ışığa ihtiyacı var. Eğer senin

Masumiyet beni sertleştiriyor ya da seni koruma arzusu beni inanılmaz derecede tahrik ediyor. Burada hiçbir şeyim yok. Gücüm yok. Değer verdiklerime göz kulak olma yeteneğim yok. Ben heteroseksüel bir adamım ama sapkın erkekler tarafından beceriliyorum. Bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Benim diyebileceğim hiçbir şeyim yok. Sana dokunamıyorum. Seni kurtaramam. Ama senin her görüntünü biriktirebilirim. Tüm kıvrımlarına batabilirim ve tadının nasıl olduğunu hayal edebilirim, böylece bir dahaki sefere

kıçımda bir alet olsa, dokunduğum kişinin sen olduğu, acı yerine zevkle çılgılık attırdığım bir peri masalı uydurabilirim ve seni sevdiğimde, seni kuruttuğumda ve tamamen doyduğunda, seni alır ve buradan dışarı taşıyım... tıpkı birinin seni taşımasını istediğim gibi Ben."

Kaskatı kesildim ve nefes alamadım.

Gözlerimiz kilitlendi ve onun içinde duygu dalgaları uyandı. Tek bir nefes almam yetti ve onu anladım. Ne kadar kırılgan olduğunu, ne kadar kırıldığını, bu bitmek bilmeyen kâbusun içinde topallamaya devam etmek için seksi nasıl bir koltuk değneği olarak kullandığını anladım.

Yavaşça kollarımı indirdim. Aç bir nefes çekti.

Bir şekilde çok daha fazlası olmuş bir yabancının önünde durdum ve kendimi Samuel'e hiç açmadığım şekilde ona açtım. Elbette, Sam beni çıplak görmüştü. Bana dokunmuş, beni öpmüş ve içime girmişti, ama bu... titreyen bir adamın yanan vücudumu okşamasına izin verdiğim bu tek an Her bir parçama bakmak bin kat daha samimiydi. Bin kat daha yok ediciydi.

Sonunda boğazını temizleyip geri adım atana kadar o an olması gerekenden çok daha uzun sürdü. "Teşekkür , Ily. Atlatmama yardımcı olacak bir şey verdiğin için teşekkür ederim."

Başımı salladım, saçlarım çıplak omuzlarımı öperken titriyordum. "Biri bizi kurtaracak... bir gün," diye fısıldadım. ". Bu fanteziyi seninle paylaşacağım."

Yarı gülümsedi. "Dikkatli ol, fantezilerin seni yok etmesin. sen." Çenesini kaplıcaya doğru eğerek, "Şimdi botlarınızı çıkarın, içeri girin ve yıkanın. Geç kaldık."

On Birinci Bölüm

Henri

Aynada KENDİME BAKARAK OTURDUM.

Geniş banyonun tüm duvarını kaplayan bir ayna. Duvarlarda çıplak taş, zeminde siyah mermer, büyük bir tavan penceresinin altında duşakabin ve tek bir ağaç kütüğünden oyulmuş bir makyaj masası.

Ellerim leğenin etrafında kıvrıldı, kulüpte kırdığım camın avucumda açtığı yarayı .

On dakika önce açtığım fokur fokur duşun buharı her yeri kaplamıştı. Ayna yağ damlacıklarıyla doldu, yansımamı bulanıklaştırdı ve renksiz gözyaşlarıyla kaniyormuşum gibi görünmesine neden oldu.

Soyunup duşa girmem gerekiyordu. Köleleri korunmasız becerip beceremeyeceğimi görmek için kan testinin hatırasını gerekiyordu. pis düşüncelerimi yıkadım ve çalkalanan midemi yemekle doldurmak için kahvaltıya indim.

Zihnimdeki yozlaşmayı gidermek için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

Kâhya beni sayvanlı dev yatağı, bronz şezlongu, devasa vitray penceresi ve gerçekmiş gibi görünmeyen yemyeşil bahçelere bakan küçük yuvarlak balkonu olan bu süite götürdüğünden beri cehennemin biraz daha derinlerine.

Burası kafamı karıştırıyordu.

Her taş ve lento beni şiddetin hayatın bir parçası olduğu bir döneme geri götürüyordu. İnsanlar günümüzde daha medeni gibi davranıyor, birbirlerini iftira ve anlamsız çevrimiçi savaşlarla yok etmeyi tercih ediyor, ama o zamanlar... saklanmıyorduk.

O zamanlar erkekler hayvandı ve kadınlar bunu biliyordu. Cinayet yaygındı ve kabul görüyordu.

Tecavüz yaygındı ve karşı çıkılmıyordu.

Kadınlar gücün kimde olduğunu, erkekler ise dokunulmaz olduklarını biliyorlardı.

Bu kale, Ily'nin dediği gibi sahte olsa bile, o tarihle tıslıyordu.
Duvarlarında ne kadar uzun süre durursam, bugünün toplumu o kadar ve ben dünde kalıyordum.

Gelişeceğim bir zamanda.

Aşağılanma ve kanunsuzluk zamanı.

Özgür olabileceğim bir zaman.

Parmaklarım lavabonun etrafında daha sıkı kıvrılmış, kalın porseleni kırmaya çalışıyordu.

Özgürsün.

İyi olmak için özgür. İtaatkâr bir kardeş olmak için. Sadistçe arzulara boyun eğmeyen bir adam olmak için.

Üst dudağım kıvrıldı, yansımama hırlayarak baktım.

Bu düşüncelerle tartışmalarım oldu. Bu düşünceleri dair korkularım vardı.

Bir iniltiyle kravatımı çıkardım, işe yaramaz kol düğmelerimi çözdüm, sonra blazer ceketimi ve gömleğimi silktim.

Tek başıma olduğuma dair korkunç his her kalp atışında daha da arttı.

Buraya başarısız olmak için gönderildiğim hissi klostrofobiyi tırmalıyordu.

Silahsız bir *şekilde* şeytanın inine atılmıştım ve itiraf etmeliydim ki...
boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım.

Yeterli.

Odaklan

Kendimi durulayarak temizlerdim.

Elimden geldiğince saf kalacağım.

Aşağıya iner ve kontrolümü kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapardım, böylece vaat edilmiş bir ölüme doğru sürüklenmezdim.

Sadece birkaç

saat.

Gelecektir.

Beni önemsemiyor olabilir ama onları önemsiyor.

Ayakkabılarımı banyonun köşelerine tekmeleyerek attım, aynı şeyi pantolonuma da yaptım. İyi kalmak için kararlılıkla doluydum. Bunu neden yaptığımı hatırlamak için. Hayatım boyunca acı çektiğim yalnızlığı hatırlamak için. Tek bir şeyi doğru yaparsam tedavi edilebilecek bir acı.

Ama tabii ki kader hiçbir zaman adil oynamadı.

Pantolonum havlu askısına takılmak için uçarken, içinden narin ve güzel bir şey düşerek yere çarptı.

Ah, kahretsin.

Görmezden gelme. Görmezden . Gir şu lanet duşa, Ri.

Kendimi dinleme konusunda hiç iyi değildim.

Krem rengi iç çamaşırı parçasına doğru ilerleyerek onu kaptım ve parmağımı Ily'nin amına sokulmuş olan parçanın üzerinde gezdirdim.

Başparmağım kumaşı okşarken donup kaldım. Islaktı.

Duvara doğru tökezledim.

Zihnim karardı, onu tekrar görüyordum. Eğilmiş.

Ben onu parmakladıkça inliyordu. Beni durdurmaya çalışıyordu.

Hiçbir kontrolüm olmadan, insan kalmak için hiçbir gücüm olmadan, boksörlerimi çıkardım, külotunu vuran horozumun etrafına sardım ve dökülen duşa doğru yürüdüm.

Başımı akıntıya doğru kaldırıp bir elimi siyah yanardöner fayanslara dayayıp kendimi becerirken sıcak iğneler tenimi deldi.

Elimi sıktı.

Yumruğum çekti ve cezalandırdı.

Ily'nin iç çamaşırı suyla ıslanmış, kendi ıslaklığıyla karışmış ve beni doğrudan cehennemin en karanlık çukurlarına göndermişti.

Kalçalarım avucumun içine girdi.

Kesem daha da sıkılaştı, yaklaşan bir serbest bırakma ile karıncalanıyordu.

Zihnim Victor'un duvar halılarından çok daha iğrenç fantezilerle dolup taşarken, kendimi kötüye kullandım, acıya -lezzetli bir acıya- neden oldum.

Ily'nin yüzü düşüncelerimin içine fırladı.

Eski sevgilisine bakıp onun kendisini asla hak etmediğini anladığında döktüğü tek ve lezzetli gözyaşı. Örnek aldığım bir gözyaşı. Nefes alıp verirken ve homurdanırken mideme buz gibi oturan ve onunla tanıştığımndan beri bana işkence eden bir kurtuluşu kovalayan bir gözyaşı.

"Tanrım."

Yırtıcı zevk şeritleri halinde geldim.

Döl telleri serbest kaldı ve yıkanıp gitmeden önce fayansları beyaza boyadı.

Saatlerdir beni rahatsız eden ereksiyon sonunda sönerken kendimi bıraktım.

Kendimi korumak için masturbasyon yaptım. Kendimi kontrol etmek için.
Kendime bir sürü şey söyledim.

Ama biliyordum.

Kopmaya ne kadar yakın olduğumu biliyordum ve dürüst olmak
gerekirse daha ne kadar hayatta kalacağımı bilmiyordum.

Ellerim titredi. Kalbim ağrıyordu. Başım çarpıyordu.

Orgazm beni boş ve tamamen tatminsiz bıraktı.

Ama... aynı zamanda bana netlik kazandırdı.

Fırtınada bir çatlak. En ufak bir ışık kırıntısı.

Bu dünyaya adım atmak isteyebilirdim. Farklı bir zamanda doğmuş
olmayı ya da birinin beni düzeltmesini ama... bunlar anlamsız dileklerdi.

Daha iyi olma şansım vardı.

Kendime ve ağabeyime, ne kadar iyi bir insan olduğumu kanıtlama fırsatım
oldu.

değerli, kalıtsal hastalığım ne olursa olsun.

Tek yapmam gereken rol
yapmaktı. Sadist gibi
davranmak.

Canavar gibi davran.

Victor'u nasıl alt edeceğimi bulana kadar başka biri gibi davrandım.

Kazanacağım ödül buna değerdi. Ondan
daha değerliydi.

Zevkten de öte.

Ödül mutluluktur. Aidiyet.

Aile.

Ve kahvaltıda ne olursa olsun, bunu mahvetmeyecektim.

On İkinci Bölüm

Ily

Devasa banyodan çıktığımda Peter'ın bana verdiği şeffaf sabahlığa bakıp, onu daha sıkı bir şekilde üzerime çektim.

Aramızda oluşan garip bağa ve onun yanında çıplak olmanın verdiği çelişkili garip rahatlığa rağmen kendimi iyi hissetmiyordum.

Saçlarımı yakamın su tuttuğu boynumu kuruladıktan sonra bana nefis kıvamlı ve cennet gibi tatlı bir meyveli smoothie uzatırken mide bulantısından kızardım.

İçtim çünkü vücudum beslenmeye ihtiyaç duyuyordu ama bu, akıl almaz dehşetin getirdiği hastalık kırbaçlarını durdurmadı.

Saatin her tik takı beni hayatta kalamayacağım bir şeye daha da yaklaşıtıyordu. Zihnim çatlamakla tehdit ediyordu. Kalbim çarpıntılı atlamalarla isyan ediyordu. Henri'nin benden utanarak çektiği ıslaklık kurudu ve beni Peter'ın beni önemseydiğine dair sözüne olabileceği gerçeğiyle yüzleşmeye zorladı, ama bu incinmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Çok kötü.

O kadar kötüydü ki, diğerleri dayanmak için uyuşturucuya başvurdu.

Peter elimi sıkıp beni banyo odasından gözyaşlarımı tutamadım. Saray gibi odalardan geçerken sessiz kaldık. Tüm mücevherler için ortak yatak odasını, blender, meyve ve çiğ sebzelerin bulunduğu küçük mutfak ve bir prens ya da prensese uygun kıyafetlerle dolu gömme dolabı gösterirken dikkatimi vermeye çalıştım.

Peter'ın bana verdiği elbise bacaklarımın etrafında dönüyor ve narin bir trenle arkamda sürükleniyor, sanki farklı bir çağa adım atmışım gibi görünüyordu. Cezayir menekşesinin en soluk tonu saçlarımın mürekkep rengini ortaya çıkarıyor, gözlerimdeki altın rengiyle çatışıyor. Kemer belime saplanmış, sanki kendimi kumaşa bağlayıp güvende olacağımı gibi normalden çok daha sıkı bağlanmıştı.

Giyinmiş olmak, göğüs uçlarımin ve amımın gölgeleri görülebilecek kadar şeffaf bir kumaş olsa bile, paniğimin bir kısmını hafifletti.

Bir başka umutsuzluk dalgasıyla çöktüm.

Sam'in iyiliği için Brezilya'ya gitmişim, bu isimsiz piçler için değil. Paris'e yapacağımız romantik gezide aramızdaki kıvılcımın yeniden alevlenmesi ihtimaline karşı vücudumun arzu edilir olmasını sağlamıştım.

İçgüdülerime güvenmeliydim.

Ağdacıya bacaklarımı açtığımda hissettiğim şeyin Sam'le yatmak için duyduğum heyecan değil, zorunluluk olduğunu bilmeliydim. Dört yıllık bir zorunluluk.

Aman Tanrım.

Yüzü olmayan bir adamın beni aşağı ittiğini ve sikini boğazıma soktuğunu hayal ederken gözyaşlarım aktı.

Bu olur muydu? *Ne*

zaman olur? Şimdi mi?

Bugün mü?

Bir dakika sonra mı?

İçimden bir inilti kaçtı.

Peter usulca iç çekti. "Her şey yoluna girecek. Sör V'nin senin için ne planladığından emin değilim ama... yeni mücevherlere iyi davranılır. Sana talep olacak. Bu talep genellikle biraz daha alışana kadar sana nazik davranılmasını sağlar."

İniltim ağlamaya dönüştü. "Peter, lütfen... *lütfen* beni onlara götürme."

"Başka seçeneğim yok."

"Var. Seçme şansın var."

Kara kara güldü. "Hiçbirimizin başka seçeneği yok. Olsaydı hala burada olur muyduk sence?"

"Neden itaat ediyorsun? Kendini banyo odasına kapatıp onların istediklerini yapmayı reddetmeni engelleyen şey nedir?"

Sanki aptalmışım gibi homurdandı. "Buna eğitim denmesinin bir sebebi var, Ily. Biz iyi eğitildik. Ve işleri bittiğinde sen de öyle olacaksın." Sesini yumuşattı. "Hepimiz senin gibi geliyoruz. İnatçı ve prensipleri yüzünden acıyı kabul etmeye kararlı. Ama söyleyeyim, çağırdıklarında çok geçmeden atlayacaksınız."

"Hayır, yapmayacağım. İstediklerini yapmayı reddediyorum. Savaşmadan bana bunu yapmalarına izin . Hayatta olmaz."

"Kaybedeceğin bir dövüş. Her seferinde."

"Denemekten daha iyidir-"

"Yanlış." Beni sarsarak durdurdu. "Kemiklerin kırılmadan ya da cildin cezadan şeritler halinde olmadan yaşamak daha iyidir. İnanın bana. Hepimiz bu dersi aldık, o yüzden kendi başınıza öğrenmek zorunda kalmadan bizden öğrenin.

kendin." Beni tekrar yürüyüşe çekerek, "Sence dövüşmek bunu daha iyi yapar mı? Yanlış, sadece daha kötü yapar. Kavga ederseniz, bedelini ödersiniz. Bu kadar basit." Ürperdi. "Sevgilimle yatmama izin verilmesini tercih ederim.

battaniye ve konforla dost mücevherler, buz gibi havada bir hafta geçirmektense

zindanlarda hiçbir şey olmadan. Kendi pisliğimde çürümektense buhar duşlarında yıkanmayı tercih ederim."

"Doğru olanı yapmak yerine o sahte hediyeleri seçiyorsun."

"*Doğru* olan ne?" Dişlerini gösterdi ve tekrar durdu. "Doğru olan, var olmak için ne gerekiyorsa yapmaktır. Bizi itaat ettiren zayıflık değil, güçtür, görmüyor musun? Şimdi çeneni kapa ve o öfkenden vazgeç. Eğer Sör V'ye bu tavırla gidersen, sana neler yapacağını düşünmekten korkuyorum. sen."

Yanına takılıp düştüğümde kalbim boğazımda düğümlendi.

Çıplak ayaklarım taş levhaların üzerinden geçti. Kanatları parçalanmış ve taç yapraklı elbiseleri mahvolmuş perilerin asılı olduğu büyük boy apliklerin yanından geçerken kaya duvarlar bizi çevreledi.

Peter'ın elini tekrar çekiştirdim, nefes almakta zorlanıyordum, kaçmak istiyordum. "Dur. Bekle. Çok hızlı gidiyorsun."

"Geç kaldık. Bunu sana söylemiştim." Parmaklarımı sıktı ve beni acı verici uzunluktaki koridordan aşağı çekmeye devam etti. Kapılar nöbetçi gibi sıralanmıştı, kapalıydı. Hiçbir doğal ışık bize dokunmuyordu ve koridorda titreyen gölgeler

aplikler idamıma yürüyormuşum gibi görünmesini sağladı.

Her birkaç metrede bir, bir muhafız gözlerini soğuk bir kıсарak geçişimizi izledi. Silahları vardı ama... birlikte çalışırsak bir tanesine el koyup onları alt edemez miydik?

"Neden isyan etmiyorsun?" Elimi kelepçeli bileğine sıkıştırıp onu çalışarak sessizce sordum. "Madem bu kadar çok köle var, neden bir ayaklanma organize etmiyorsunuz?"

Bir kaşını kaldırdı. "Hayal gücünüz başınızı belaya sokacak."

"Ya da bizi buradan çıkar."

"Onların onaylamadığı bir adım atamazsınız ve hızada kalmamızı sağlayan sadece muhafızlar değil." Koridora doğru bakarken iki kişi daha Gardiyanlar geçip gitmemizi bekledikten sonra üçüncü kez durdu ve parmağını boynumdaki ağır tasmaya . "Kuralları bitiremeden Kirk'ü durdurdum ama... dokuzuncu ya da onuncu talimatın bir yerinde şu vardı: Koşamazsın çünkü tasma şu çiftlik köpekleri gibi çalışıyor Görünmez çitler. Bir sınıra çok yaklaşırsanız, çarpılırsınız. Daha ne olduğunu anlamadan bilincinizi kaybedersiniz."

"Elektrikli mi?" Yutkundum. "Ama-"

"Tasma takılıyken kaçamazsın ve hiçbir koşulda çıkarmaya çalışmayacaksın. Yaparsan, ölürsün. Onu gördüm. Kokusunu aldım. Kaçabileceklerini düşünenlerin etleri cızırıyor." Beni kendine doğru çekerek nane kokulu nefesini dudaklarımda gezdirdi. "Ne olacağını bilmek ister misin?"

Başımı salladım, midem alt üst oldu. Yine de bana söyledi.

"İçten dışa doğru yanmışlar." Ağır ağır iç çekti. "Yakında bir Efendiye itaat etmezsen ya da yeterince hızlı hareket etmezsen, onlar parmağını bile kıpırdatmadan sana bunu yaptıracaklarını öğreneceksin." Beni . "Kanımda ateşle yerde kıvrana kadar, bir ayaklanma düşüncesinin neden hepimizi dehşete düşürdüğünü anlayamayacaksın."

Ürperdi ve tekrar elimi tuttu. "Şimdi, *hadi*."

Beni tekrar büyük, yankılı fuayeye girene kadar daha da uzağa sürüklerken nabzım hızla atıyordu. Nefretime rağmen gözlerim anında Henri'yi aradı.

Hiç kimse.

Geniş salon, müstehcen duvar halıları dışında boş kaldı.

"Bu ." Peter beni çarpıcı fayansların arasından, iç içe geçmiş merdivenlerden ve brokar, yaldız işi ve çökmekte olan gümüş duvar kâğıtlarıyla kaplı odalardan geçirdi. Karmaşık bir şekilde oyulmuş şömineler, çılgık atan kurbanları yutmak için bekleyen cehenneme açılan kapılar gibi aralıktı.

Ne kadar uzağa gidersek, güneş ışığı bizi o kadar çok öpüyordu, ta ki bir gibi açılmış, sabahı davet eden cam kapılardan geçene kadar.

taş tuzaklı kaleye yuvarlanır.

Eşikte donup kaldım.

Gözlerimi ovuşturup tüm bunların çarpık bir peri masalı olup olmadığına bakma isteği beni ele geçirdi. "Burası neresi?"

Peter gülümsedi. "bir gibi, değil mi? En güzel Görebileceğiniz en kötü türden hayvanlarla dolu bahçeler." Beni öne doğru çekmedi, ihtişamı içime çekmeme izin verdi.

On metre yüksekliğindeki heybetli duvarlar, parapetleri ve devriye gezen muhafızlarıyla bizi her yönden koza gibi sarıyordu. Kuleleri, gargoyleleri ve baca bacalarıyla kale, gerçeküstü, neredeyse fantastik bir alan boyunca kayıtsızca yayılıyordu.

Sol tarafta, göz alabildiğine uzanan mermer bir veranda, masalar, sandalyeler ve kahvaltıya gelenleri yeni günün güçlü güneşinden korumak için siyah şemsiyelerle tamamlanmıştı. Garsonlar konukların arasında dolaşıyor, kahve ve tatlı hamur işlerinin kokularını yayıyorlardı. Veranda o kadar mükemmel yeşil ve kusursuz biçilmiş çimlerin üzerine yayılıyordu ki, sahte görünüyordu. Canlı bir halı gibi yayılıyordu Evler kadar uzun çitlerin yükseldiği, akıllıca budanarak hayvanlara dönüştürölmüş uzakta. Tam uçuş halindeki bir kuş, kanatları bakımlı yeşilin üzerine gölgeler düşürüyor. Dört nala koşan bir at, zamanın içinde donmuş. Doldurulmuş bir oyuncak gibi çömelmiş, bambu bir çubuğu çiğneyen bir panda.

Çitlerin her birinin etrafından dolanan ve duvarın kenarını sıyıran gri bir koşu yolu, spor ayakkabılara tokat atmak ve özgürlük yanılsaması vermek için çağırıyordu. İki kız kendilerini zorluyor, yumrukları sıkılı ve terleri parıldayarak koşuyorlardı. Dar spor sutyenleri ve koşu şortları, şok edici pembe ve yeşil likralı vücutlarını ortaya çıkarıyordu.

Üç adam pistin etrafındaki şezlonglara seyirci gibi uzanmış, içkilerini yudumluyor ve yanlarından koşarak geçen kızların özelliklerini işaret ediyordu.

Biri pantolonunu indirdi ve herkesin gözü önünde sikini okşayarak çıkardı. Parmaklarını şıklatarak, şezlonguna bağlı duran başka bir kız dizlerinin üzerine çöktü ve onu ağzına aldı.

Midem aptalca içtiğim smoothie'ye isyan etti. Başka tarafa baktım.

Nefesim kesildi.

Doğal bir gölet şeklindeki devasa yüzme havuzu nefesimi kesti. Kayalar ve şelaleler, zambak yastıkları ve pırıl pırıl çakıl taşları; sanki

efsanevi bir ormana aitti, ama yine de buradaydı, bir genelevin ortasında idi.

Peter bana doğru eğilerek mırıldandı: "Bahçeler devam ediyor. Bir labirent, başka bir restoran, üç çardak, iki meyve bahçesi, çılgın bir sebze bahçesi ve..." Üst dudağını kıvrıdı, yüzünü nefret kaplamıştı. "Enfiye kutusu."

Bu kelimeyi duyunca
kulaklarım diken diken oldu.

Anında nefret ettim.

Bana Londra Kulesi'nde çalışırken her gün duyduğum ortaçağ terimlerini hatırlattı. Mücevher kutusu için kullanılan başka bir kelime olması umurunda değildi. Tek duyabildiğim tekrar tekrar *enfiye* kelimesiydi.

Öldürmek.

Öldürmek.

Öldürmek, yok etmek ve söndürmek için.

"Var..." Sertçe yutkundum. "Seni oraya götürdüler mi?"

Titremesini gizleyemeyerek başka tarafa baktı. "Evet."

Bana daha fazlasını anlatmasını bekledim ama dudakları inceldi ve karmaşık arkadaşlığımız yıprandı. Hemen ona sarıldım, zayıf bağımızı canlı tutmak için çaresizce çabaladım çünkü o sahip olduğum tek şeydi. "Özür dilerim Peter. Sana yaptıkları için üzgünüm."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi, bakışları tekrar benimkilere kaydı. İçini çekip bahçeye doğru bir bakış fırlatmadan önce aramızda muhtemelen olmaması gereken bir an daha geçti. Omuzlarını dikleştirerek bana doğru adım attı. Çok nazikçe, dökülmüş saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bana gerçek adımın Peter olup olmadığını sormuştun... değil." Dudaklarını yaladı ve omuz silkti. "*Yah Paavak hai.*" (Paavak.)

Arındırıcı.

Onun adı arındırıcı, ateş, parlak, saf anlamına geliyordu.

Yeryüzündeki en saf olmayan yerde kapana kısılmak ne zalim, ne acımasız bir şaka. "Hintçe biliyor musun?" Fısıldadım.

"Leeds'te doğdum ama ailem Jaipur'dan." Daha yakına eğildi. "Ama sen? Nereden geldiğini bilmiyorum ve kim olduğunu da bilmiyorum." Beni bıraktı ve dikkatli bir adım geri çekildi. "Ama sana söz veriyorum, nefes almanı sağlamak için elimden geleni yapacağım. Her kimsen, Ily, şimdilik onu unut. Burada kim olman gerekiyorsa o ol. Vücudunun ihtiyaçlarını kabul et. Seni çıldırtacak şehveti kucakla. Kullanılmanın tadını çıkar.

yapabilirsiniz. Yargılayan ve neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyen yanınızı kapatın. Pişmanlık yok, utanç yok. Keyfini çıkarın. Nefret edin. İsteyin. Onunla git... *jeevit rahane ke lie aapako jo bhee banana hai vah banen.*" (Hayatta kalmak için kim olman gerekiyorsa o ol.)

Cevap vermeme fırsat vermeden kelepçeli bileğimi kaptı ve beni bahçeye sürükledi.

Erkekler durup baktı.

Fısıltılar bizi takip etti.

Peter terastaki üç basamağı tırmanana, beni zarif bir fincan kahve yudumlayan Kuyumcu Usta'nın yanına çekene, sonra mavi elbisemi yırtıp atana ve beni canavarların önünde çıplak suskun bir şekilde diz çökmeye zorlayana kadar durmadı.

On Üçüncü Bölüm

Henri

Bahçeye girdiğimde bir anda durdum.

Hepsi budanmış ve doğal yaşamlarının bir santimi içinde evcilleştirilmiş ağaçların ve bitkilerin güzelliği yüzünden değil. Altın manşetleri parıldayan, yakalarından tasmalı pek çok mücevher yüzünden değil. Ve takım elbise ve şezlong kıyafetlerinin karışımıyla ayakta duran, gözleri sabah için emrettikleri köleye sabitlenmiş birçok adam yüzünden de değil.

Onun yüzünden donup kaldım.

Çıplak.

Kelepçeli ve yakalı.

Birdenbire öldürmeyi çok ama *çok* istediğim adamın önünde çıplak dizlerimin üzerine .

Sikey

im.

Ben.

Dokunmak ve bakmak arasında benzersiz bir fark vardı. Her ikisi de farklı şekillerde samimiydi.

Ona dokunmuştum. Parmaklamıştım. Neredeyse içindeydim. Yine de onu *görmek*?

Çıplak.

Diz çök.

İtaatkar.

Onun yakalanan güzelliği kara lekeli zihnimi paramparça etti.

İçimi kaplayan hastalıklı tutkuyu durduramıyordum.

Benimkini.

O benim.

Bacaklarını birbirine yapıştırma şekli. Dolgun göğüslerini avuçlayışını. Açgözlü gözlerden saklanmaya çalışırken bal rengi teninin nefis bir kırmızıyla kızarması. Çenesini aşağı eğerek kuzguni saçlarından bir perdeyle yüzünü kapattı.

Gece kulübünde gördüğüm bir dövmenin izi omurgasından aşağıya doğru . Narin ve dar, değerli bir taşla kaplanmış bir asaya benziyordu. Değerli taş çiçeklerden, yıldızlardan ve yağmur damlalarından oluşan benekler saçıyor, kaburgalarından aşağıya doğru süzöldükten sonra hiçbir şeye karışmadan dağılıyordu.

Büyöleyici ötesiydi.

Hiç şöphesiz gördüğüm en muhteşem yaratıktı ve onu aklımdan asla çıkaramayacaktım.

Asla.

Süitin gardırobunda bulduğum pahalı kıyafet seçkisi beni dişleriyle ısırdı. Kendimi kapana kısılmış hissettim. Hapsedilmiş. Beyaz gömleğın ve siyah şortun altında etim , açlık öylesine şiddetli, öylesine vahşiydi ki içimde alev alev yanıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Göğsümü yumruklamak, rakiplerimin kalbini sökmek ve daha yeni tanıştığım bir kızı sahiplenmek için duyduğum ilkel ihtiyacın altında asla ezilmedim.

Onu kahrolası hayatımdaki her şeyden daha çok istiyordum.

Tasmasına takılı olan tasmayı kapmak, arkasında dizlerimin üzerine çökmek ve kendimi o kadar derine, o kadar sert bir şekilde içine sokmak istiyordum ki, sadece şimdilik değil, *her zaman* kime ait olduğunu tam olarak bilsin istiyordum.

"Ah, Henri. İşte " Victor bana bir sırtış fırlattı, eli Ily'yi kendisine bağlayan tasmaya dolanıyordu. "Koridorlarda dolaşırken kaybolup kaybolmadığını merak ediyordum."

Kontrolümün her parçasını aldı.

İçimdeki canavarlığı yutarken ve umursamaz bir sırtış yapıştırırken her lanet gücü. "Bir ya da iki kez kaybolduğumu kabul ediyorum." Önünde yarısı yenmiş bademli kruvasan ve unutulmuş bir kahveyle metal bir masada oturduğu yere doğru ilerleyerek ellerimi boş bir sandalyenin arkalığına dayadım. "Sütlerde ve yaşam alanlarında hiçbir masraftan kaçınmamışsınız ama

Koridorlar bana baskıcı taşları, ok yarıkları ve yanan meşaleleriyle eski bir hapishaneyi hatırlatıyor."

Siktir, Ri.

Adama hakaret etme.

Yanlış bir şey söylemediğimi umarak gerildim ama Victor sadece güldü. "Ily'nin şu anda konuşma izni olsaydı, eminim sana tam olarak bu şekilde tasarladığımı söylerdi. Tam olarak Linlithgow Sarayı." Bana komplocu bir sırtışla baktı. "Bu benim bir hayalimdi.

moda sadece en derin, en karanlık karanlığın hayatta kalabileceği bir yer. Örneğin..." Işıl ışıl parlayan güneşe gülümsedi. "Bu muhteşem güneşli günde dışarıda oturuyoruz ama... zindanlara indiğinizde hiç ışığın olmadığı bir dünyada olduğunuzu sanırsınız. Kimsenin ne yaptığımızı göremediği yer. Yargılamanın olmadığı bir yer çünkü kınanacak bir ışık yok. Mükemmel bir metafor... sizce de öyle değil mi?"

Cevap veremedim.

Ily'nin disipline verildiğini ima ettiği andan beri onun iğrenç palavralarına hiç aldırış etmemiştim.

Ben konuşmayınca başını yavaşça kaldırdı.

Güneş ışığı gözleri benimkilerle buluştu.

Bakışlarım yanağına indiğinde bir öfke dalgasıyla boğuldum.

Artık kusursuz değildi.

Yanağı, dört ve bir başparmağının onu cezalandırdığına dair açık bir işaretle parlak kırmızı bir renk aldı.

Ellerim sandalyenin etrafında kıvrıldı. "Ona vurdun mu?"

Victor dramatik bir şekilde içini çekti ve tasmayı çekerek Ily'nin küçük bir iniltiyle öne doğru eğilmesine neden oldu. "Her gibi gevezelik ediyordu. Onu hoşgörümün sona ereceği konusunda . Diğer mücevherlerin önünde kurallarımı çiğnemesine izin veremem. Akıllarına bir şeyler gelebilir."

"Fikirler?"

"yanlarına kâr kalacağına dair fikirler." Şu anda boğazımı sıktığım sandalyeyi işaret ederek, "Otur Ward. Ye. Yapacak çok işimiz var. Tartışın." İtaat etmemi beklemeden bizi dinleyenlere baktı. "Değerli dostlarım, lütfen... eğer isterseniz. Bana biraz zaman tanıyın. Son misafirimize hoş geldin deyip mücevherini takdim edeceğim. Hakimiyetini kurduktan sonra, sizin eğlenmeniz için ona geçit töreni yaptıracağım."

Ily bir şeyler tısladı.

Victor ona ters ters bakarken kaskatı kesildim. "Bir şey söyle, tatlım?"

Omuzları geriye düştü, kendini korumak için kıvrılıp saklanmaya çalışsa da gururu göğüslerini ortaya çıkardı.

Her ne söylediyse, tekrar etmedi. Ve

içimdeki hasta bir parça hayal kırıklığına uğradı.

Cesur ve zehir dilli biriydi. Daha yüksek sesle ve daha uzun süre isyan etmesini beklerdim. Onu yanlış mı okumuşum? Onun mücadelesi neredeydi?

Beni besledin mi? Onun güvenliğini göz göre göre hiçe saymak neredeydi? Basit bir tokat onu bu kadar çabuk evcilleştiremezdi.

Eğer öyleyse, şanslı yıldızlarınıza teşekkür etmelisiniz.

Uysal ve uysal kalsaydı, gerçek doğamla savaşmak zorunda kalmazdım.

Neden burada olduğumu hatırlayabilir ve onu kırmaya yönelik çok gerçek, çok hastalıklı ihtiyaca karşı savaşmak yerine onu korumak için elimden geleni yapabilirdim.

Yavaşça nefes vererek kudurmuş kalp atışlarımı kontrol altına aldım. Sessizce sandalyeyi ve oturdum.

"Şimdilik hepsi bu kadar mı, Sör V?"

Gözlerim erkek kölenin yüzüne kaydı. Peter olduğuna inandım. Teni egzotik topraklardan geldiğini söylüyordu ama sesi İngiliz ritmiyle yankılanıyordu.

"Evet, evet, onu iyi takdim etmişsin," diye mırıldandı Victor. "Temiz olduğunu varsayıyorum? İçi ve dışı? Görevlerini yerine getirmeye hazır mı?"

"O hastaliksız ve doğum kontrolü aldı, Sir V. Ben şahsen İstendiği gibi banyo yapmasına ve hazırlanmasına nezaret etti." Peter çenesini eğdi, yüzü dikkatle okunamaz haldeydi. "Yapmasını istediğiniz her şeyi yapmaya hazır."

"Mükemmel." Deri tasmayı elime tutuştururken gülümsedi. "Gidebilirsin o zaman. Sanırım Usta U az önce uyandı ve senin kişisel hizmetlerini talep etti. Git onu bul ve dizlerinin üzerine çök."

"Evet, Sör V." Peter başıyla selam verdi, gözlerini yere indirdi ve avludan çıkarak şatoya doğru ilerledi.

Tasmasını ellerimde evirip çevirdim, tek bir çekişle Ily'yi kendime doğru çekebileceğimin son derece farkındaydım. Sahipliğin sembolizmi ruhumu karıştırmak için elinden geleni yaptı.

Gözlerini yakalamaya, mücadeleyi görmeye çalıştım ama bakışlarını dizlerine kilitlemişti. Nefes alış veriş ağır ve sertti, saklayamadığı bir öfkeyle kabarıyordu.

Başparmağımla bizi bağlayan deri kordonu okşayarak, "Neden tek bir itirazda bulunmadan itaat ediyor?" diye sordum. Kaya kavunu, çilek, kek ve buz gibi peynirle dolu tabaklar konurken garsonların ani telaşından kaçınmak için sandalyemde geriye yaslandım.

Victor küçük ziyafetin teslim edilmesini bekledikten sonra, kulüpte Ily'nin cep telefonunu karıştırmak için kullandığına benzer bir kumanda çıkardı.

Aklıma kuş kafesi kol düğmelerim geldi. Onları yatağımın başucunda bırakmıştım, sinyalin Victor'un teknolojisini aşır Q'yu bu canavarın ininden haberdar edip etmediğini anlayamıyordum.

"İtaat ediyor çünkü itaat ne olacağını biliyor." Victor bana kumandayı uzattı. "İhtiyacın olan tek şey bu küçük cihaz."

Omuz silkerek kabul ettim. "Yeterince masum görünüyor." "Bastır."

Gözlerimi kısımıştım. "Neden? Ne işe yarıyor?"

"Öğreneceksin. Bas gaza." Sırıttı ve bir parça peynir aldı. Ucunu ısırarak gülümsedi. "Buraya gelmek istedin ve ben de sana izin verdim. Nasıl özgür olunacağını bilmek istedin ve ben de sana göstermek üzereyim. Bas."

Başparmağım düğmenin üzerinde gezindi.

Ily'ye bir bakış fırlattım, sessizliği beni hem çok hem de çok korkuttu.

"Özgür olmak istiyor musun, musun?" Victor ikna etti. "Beni davetimden pişman etme Henri. Yap şunu."

Dişlerimi sıkarak düğmeye bastım. Ily çığlık attı.

Delici, cırtlak bir *çığlık*.

Yana doğru düştü, elleri spazm geçiren pençelere dönüştü, boynu gerildi, karnı büküldü, uzuvları ele geçirilmiş gibi seğirdi.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Bahçede bir kıkırdama dalgası yankılandı.

Dağılmamış olan erkekler Ily'nin seğirmesini ve sarsılmasını, bacaklarını açmasını ve vücudunu tümüyle sergilemesini izledi. Arzularının ezilmişliği Irkların, yaşların ve ahlaksızlığın karışımı. Birkaçının yanında bir mücevher vardı, tasmalıydılar ve güzel tenlerinde bir dizi iz vardı. Birinde diş izleri. Bir diğerinde kırbaç izleri.

Korkunç bir arzunun içinde boğulurken tüm vücudumu bir ürperti sardı. Ily'yi bu şekilde işaretlemek istiyordum, hayır, buna *ihtiyacım vardı*.

Ona asla yaklaşmasınlar diye sahiplenmek için. O çok güzeldi.

Böyle bir acının sancıları içinde güzel.

Teslimiyetin pençesinde çarpıcı.

Çığlıkları bir boğulmayla kesildi.

Ayaklarımın dibinde kıvranırken ürperdiğimi gizleyemedim.

Gözleri benimkilerle buluştu. Geniş ve dehşetle doluydu. Mide bulandırıcı büyüü parçaladı. Ölümüne soğudum.

Siktir!

Ne halt ediyorum ben?

Başparmağımı düğmeye vurarak, Ily boğucu bir durgunluğa gömüldü. Yukarı doğru yükselirken, kalçalarımın üzerine düşüp onu kollarıma sürüklediğimde sandalyem yüksek bir sesle geri düştü.

İnledi ama koymadı.

İrkildi ama beni itmedi.

Başı kolumun üzerinde sallanıyordu ve saçları parmak boyalı yanağına yapışmıştı.

Sesim insanlık dışıydı. "Sen oka-"

"Diz çök, Ily," diye emretti Victor. "Efendinin üzerine yayılma.

Diz çök."

İçimde bir burkulma.

Ruhumda bir hırıltı.

Ona olan bağlılığımı biraz gevşettim. Yapmazsam onu öldürecektim. Onu ezerdim. Onu kurtarmayı ne kadar çok istediğimle boğardım.

Dişlerini sıkarak başını kaldırdı ve benim çöküşüm olacak kavgayı kucakladı.

Gözyaşlarıyla kırıkan bakışları Victor'un kilitlendi. "Seni şimdi nasıl öldüreceğimi biliyorum. Kendi bedeninde boğulana kadar sana elektrik vereceğim. dil."

"Büyüleyici," dedi Victor. "Gücünü takdir ediyorum, evcil hayvanım, ama zekandan etkilenmedim. Seninle kuralların üzerinden geçtik. Onları test etme zamanı asla değil."

"Kurallar mı?" Ily yavaşça elimden kurtulup sürünerek uzaklaşırken sordum. Tasma sınırına dayanana kadar durmadı, parmaklarımı çekiştirerek daha fazla ilerlemesini engelledi.

Bana bir bakış fırlattı, gerçekten gizlenen şeyi saklayamıyordu. Korku.

Tanrım, kokusunu buradan

alabiliyordum. Burnumun arkasını

gıdıklıyordu.

Kemiklerimin iliklerine kadar işledi.

İzleyen herkese böyle bir dehşet yaşatması beni mahvetti. Onu biriktirmek istedim. Onun dehşetini sadece kendim için çekmek.

Merde, dur.

Hayatın boyunca bununla savaştın. Yap.

Yapma. Verme. Gir.

Tasmasını sıktım, yakasına titreşimler gönderdim.

Altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. Daraldılar. Yandılar.

Henüz onun korkusunu kazanacak bir şey yapmamış olabilirdim ama nefretini kazanmıştım.

Ve bu beni tahrik etti ve heyecanlandırdı çünkü benden nefret rağmen onu ıslatmıştım. Onu masaya yatırıp bacaklarını ayırdığımda ıslanmıştı ve-

Tanrı aşkına, dur!

Onu içime çekerken bir iniltiyle boğuldum.

Çaresizlik saplantıya dönüştü; aklımı yitirmiş bir şeye dönüştüm.

Gözlerim gezinip durdu, onun tüm sırlarını çaldım.

Yer değiştirip istemeden de olsa beni gösterince sarsıldım. Sadece bir tutam saç.

Tam olarak nereyi yalamam gerektiğini gösteren tek bir şerit.

Siktiğimin İsa'sı-

"Evimin kuralları," dedi Victor ve beni tamamen unuttuğum bir konuşmaya geri götürdü. "Tüm mücevherlerimin uyduğu kurallar. Bana saygılı davrandıkları takdirde yüce gönüllü olabileceğimi kısa sürede öğrenirler." Sanki davranışları gerçekten onun yüzünden değilmiş ve onları azarlamak ona acı veriyormuş gibi iç çekti. "Tek istediğim, değerli misafirlerimi kendi istekleriyle ağırlamaları, sağlıklı ve temiz kalmaları, arkadaşlarımla onlarla ilgilenebilmesi için kendilerini tatmin etmekten kaçınmaları ve kendilerini olabildiğince sessiz ve ağırbaşlı bir şekilde sunmaları. Hepsi bu kadar." Hesapçı gözleri benimkilerle buluştu. "istemek çok fazla değil, değil mi?"

"Eğer besin zincirinin tepesindeki kişi sizseniz, değil." Hafif titreyen bacaklarımla üzerinde ayağa kalktım ve sandalyeme döndüm. "Ama en alttakilerin yeni yerlerini kabullenmelerinin zaman alacağını tahmin edebiliyorum."

"Belki de." Victor kahvesiyle bana kadeh kaldırdı. "Ama kabul etmeleri ne kadar uzun sürerse sürsün, itaatleri derhal olmalı." Fincanı yerine koymadan önce espressosunu yudumladı. "Ve işte bu noktada sen geliyorsun içeri."

Yüzümü düzelttim.

Her duygunun üzerine buz koydum.

"Oh?" burnumu çektim.

"Kutsal alanıma mı girmek istedin? Pekala, içeridesin. Tüm kötü rüyaların gerçek olmak üzere, ama..." Sırıttı. "Küçük bir isteğim var." Kıkırdayarak elini salladı. "Bu bir istek bile değil.

Daha çok bir hediye, gerçekten. Bir adamdan diğerine bir hediye. Biraz zorlanmaya ihtiyacın var, bunu görüyorum. Ve bu yeni mücevherin disipline edilmesi gerekiyor. Hafta sonu için sana söz verdim ama asi davranışlarının diğer bulaşmasına izin vermeyeceğim. Roland'ın dediği gibi... O özel biri. Ona en sevdiğimiz oyunları öğretmeye hazır birçok Usta tatmak için sıraya girecek."

"Oyun mu?" Yüzümdeki çekingenliği sakladım. "Ne tür oyunlar?"

"Bir sürü ve bir sürü." Victor elini salladı. "Hepsinin adı mücevherlerden geliyor elbette. Benim kişisel favorim Yakut Gözyaşları denen bir şey. Ama... Elmas Öpücüğün çoğu misafirim sapkınlıklarının en önemli noktası olduğunu biliyorum... çünkü bunun çok nadiren olmasına izin veriyorum."

"Elmas Öpücük nedir?"

Daha yakına eğildi. "Bu seni ilgilendirmez... henüz. Eğer üye olursan, . Bir gün. Şimdilik..." Gülümsedi, acımasız ve keskin. "Senin akıl hocan olmaya karar verdim. Yöntemlerinizi denetleyeceğim. Ben yapacağım Çok vahşileşirsen müdahale ederim. Onu nasıl kıracağın ve kendini nasıl özgür bırakacağın konusunda eğitmenin ben olacağım. Buna ne dersin?"

"Bir öğretmene ihtiyacım yok." Beni izlediği, gölge gibi takip düşüncesiyle buzullara dönüştüm. "Onu kendi başıma alt edebileceğime eminim."

Tüm bunlar kendimi kırarken oldu.

"O zaman bana baba figürü diyebilirsin." Victor sıırıttı. "İçimden bir ses sende bunlardan birinin eksik olduğunu söylüyor."

Yumruklarımın nasıl kıvrıldığını gizleyemedim. Öfkemi bastırırken parmaklarımın etrafındaki tasma Ily'yi biraz daha yaklaştırdı.

Gıkını bile çıkarmadı.

Sanki hiç var olmamış gibi onun hakkında konuşurken gözleri benden Victor'a kaydı ve tekrar geri geldi. "Soy ağacımı sizinle paylaşmam gerektiğinin farkında değildim."

"Oh, mecbur değilsin. Ama nerede olduğunu bilmek için bir yeteneğim var insanlar nereden geliyor?" Ellerini dikleştirerek piranha bakışlarını daralttı.

"..." Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra burnunu çekti. "Tek çocuk ya da en azından tek çocuk olarak yetiştirilmiş. Küçük bir aile. Büyük ihtimalle hepsi ölmüş. Yalnız yetiştirilmiş.

Yalnız bir hediye. Haksız mıyım?"

Kahve fincanını parçalamak ve kırık seramiği gözlerine sokmak istedim.

"Buraya sevişmeye geldim, psikanalize değil."

Victor başını sallayarak güldü. "Güzel. Görüyorum ki sabırsızlığın hâlâ seni yönetiyor. Belki bugün birkaç kez geldikten ve o sıkı sıkıya bağlı öfkenin bir kısmını dışarı atmayı başardıktan sonra konuşmaya daha yatkın olursun."

Kibarca başımı sallamak için elimden geleni yaptım. "Belki."

Aklım üst kattaki kuş kafesi kol düğmelerime döndü. Ne olursa olsun, eğer kardeşim GPS konumunu aldıysa ve yola çıktıysa, bu kâbusun içinde hâlâ bir gün kadar zamanım vardı.

İçimdeki canavara teslim olmamak için ya oyalamak ya da sabote etmek için elimden gelen her şeyi yapmak

Göz ucuyla Ily'ye bakarken, parçalanmış kendime hâkimiyetime sarıldım.

"Yani..." Omuz silktim. "Mücevherleriniz için kurallardan bahsettiniz. Misafirleriniz için de kurallar var mı? Yoksa Ily'yi alıp istediğimi yapabilir miyim?"

Victor omuz silkti. "Hayatın her alanında kurallara ihtiyaç vardır. Yöneten ve yönetilen için." Parmaklarıyla sayarak şöyle dedi: "Ona zarar verebilirsin ama öldüremezsin. Onu istediğiniz gibi becerebilirsiniz, ancak onu yırtıp iş göremez hale getirirseniz, başka birine hizmet edemediği her gün için para cezasına çarptırılacaksınız. Ona ne istersen yapmasını emredebilirsin, ama ona on beş-

bir dakika ara vereceğiz, böylece bir sonraki tura hazırlanabilecek."

"Kulağa mantıklı geliyor." Kelimelerin tadı ekşiydi. "Peki onu çıplak sikebilir miyim?"

Temiz olduğunu ve benim yumurtalarımı taşımayacağını varsayıyorum."

Kelimeler zehir damlacıklarına dönüştü ve dilimin içinde eriyip gittiler.

Soğuk gözlü bir kadın doktorun kanımı aldığı kolumdaki küçük deliği ovuşturdum. Kalenin taş duvarları, sanki kayadan yapılmış bir kafeste olmayı hak ediyormuşum gibi üzerime bastırıyordu. El değmemiş bahçelerde, ayaklarımın dibinde mükemmel bir köleyle oturdukça daha da kötüleşen bir kafes.

Gözlerim Ily'ye kaydı.

Başını kaldırıp ters ters bakınca donup kaldım.

Artık elektrik uğramış gibi değil, elektrikle vaftiz edilmiş gibi görünüyordu. Damarlarında elektrik titreşimleri akıyor, dışarı fırlıyor ve beni cezalandırıyordu.

Aramızdaki farkındalık çatırtısı tutuşmak için o anı seçti. Sabit ısı ve hexing bağlantısı.

Hastalık beni ona çekiyordu. Bir şeyler *hissettim*.

Çok fazla hissettim.

Onun çağrıştırdığı şeyleri daha önce hiç hissetmemiştim. Hiç kimse ya da hiçbir şey için.

Hayatımı duygulardan yoksun geçirmiştim.

Sanırım yalnızlık insana bunu yapıyor.

Kalbiniz ölü ve boş olana kadar umutları geçersiz kılar, hayalleri aşındırır ve hayatı boğardı. Ancak ona baktıkça kendini kaburgalarımın doğru savurması artık ölü olmadığını ve kesinlikle boş olmadığını gösteriyordu. Lanet olası şey taşıyordu.

Victor sandalyesinde kaydı. Gün ışığı güneş gözlüklerinden yansıyor. "O temiz. Ve tüm mücevherlerim gibi ona da doğum kontrol hapı verildi. Dilediğin herhangi birinden faydalanmakta özgürsün."

"Harika." Ayağa kalktım. "O halde, bu mücevheri odama götürüyorum. Karnımı doyurduktan sonra onu geri getireceğim-" Victor bir kahkaha patlattı.

Avucuyla masaya vurarak, yüksek sesle bir kez daha kıs kıs gülerik başını salladı. "Hayır, hayır, hayır, benim saf arkadaşım. Yeni mücevherler herkesin tadını çıkarması içindir."

"Ama dediğini sanıyordum-"

"İlk sevişmeyi sen yapabilirsin. Ona ne istersen yapabilirsin, ama Onu kapalı kapılar ardında saklamıyorsun. Onu becermek mi istiyorsun? Bunu herkesin önünde yapacaksın. Yeterince kadar onu alacaksın. Ancak o teslim olduktan sonra daha özel bir oyun zamanının tadını çıkarabilirsiniz. Bu hem senin hem de onun güvenliği için, anlıyorsun değil mi?" Sırıttı. "Ayrıca, onları kırmanın bir eğlencesi de kırılmalarını *izlemektir*. O öyle gösterilecek ki Siz bunu yaparken herkes izleyebilir. Yoksa neden mümkün olan en nadir, en güzel mücevherleri bulmak için bu kadar titiz bir dikkat harcadığımı sanıyorsunuz? Diplomaları ve ödülleri olan erkekler ve kadınlar? Göz kamaştırıcı parlak gelecekleri olan kızlar ve oğlanlar? En parlak onlar. Belli bir türle parlıyorlar

ateşin. Ateşin söndüğü ve hayatta kalmanın mutlak itaate dönüştüğü an, hayal edilebilecek en iyi anlardan biridir."

Sözleri içime işledi, insanlığıma ne kadar tutunmuş olursam olayım bu bilgiyle aşındı.

Q'nun bizi ne kadar çabuk bulduğunun önemi yok.

Ily'yi kendimden ve bu adamlardan korumak için ne yaparsam yapayım.

...başarısız

olurdum.

Olağanüstü.

Bunun sahtesini yapmanın bir yolu yok.

Ben onu beceriyormuş gibi yaparken üzerimize serilecek mahremiyet battaniyeleri yoktu.

Bana hizmet ediyormuş gibi yapabileceğim, kameraların ulaşamayacağı hiçbir köşe .

Ona dokunmak

zorundaydım. Onu

kullanmalıydım.

Çünkü ben , başkası yapacaktı.

Ve her ne kadar berbat olsa da, ondan ben

sorumluydum. Onu fark etmiştim.

Onu hedef

aldı. Onu

sahiplendi.

Benim oldu.

O benim.

Kendimi hasta hissettim.

Victor donmuş salonumu fark etmiş olmalı ki nazik bir alayla elimi okşadı. "Omzundaki meleği dinlemeyi bırak Henri. Ona siktir olup gitmesini söyle. Burada halelere ve ahlak kurallarına yer yok. Bu dünyaya gelmeyi sen istedin. İçindeki şeytanı görmeseydim burada olmazdın. Seni şımartmaktan sıkılmadan önce bırak da oynasın." Arkasına yaslanarak omuz silkti. "Günün sonunda ya özgür olacaksın ya da ondan daha fazla kırılmış olacaksın. Bu tamamen sana bağlı."

Eskiden olduğum oğlumun parçalarını ve beni tanımlamaya çalışan geçmişimi bir kenara iterek omuzlarımı dikleştirdim. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Kıkırdadı ve çenesini hâlâ etrafta dolaşan adamlara doğru eğdi. "Beyler, daha önce Bir mücevheri eğitmenin ayrıcalığı, kaç tane sahiplik seviyesi vardır? Ve sizce Henri bunlardan kaç tanesini bir hafta sonunda başarabilir?"

Bir konuşma dalgası.

Ily'ye bakmaya cesaret
edemedim. O da
konuşmaya cesaret
edemedi.

İnce yapılı, İspanyol görünümlü bir adam avlunun merdivenlerinden çıktı.
A

Gümüş rengi şeffaf bir gecelik giymiş, altın yakası parıldayan ve boş gözleri yere kilitlenmiş muhteşem Asyalı kadın onu yakından takip etti.

İtaatkâr mücevherini görmezden gelerek masamıza doğru ilerledi. "Burada on iki mülkiyet seviyesi." Mokasenlerini temizlememi isteyecekmiş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra sıırttı. "Ve tek bir tanesini bile başarabileceğinden şüpheliyim."

"Şimdi, şimdi." Victor güldü. "Kibar ol, Loui."

"On iki mi?" Ben araya girdim.

"Bunları ezberlemek zorundaymışsın gibi hissetme. Sana her birini tek tek anlatacağım," dedi Victor. "Ama... ilgi çekmesi açısından, on iki sahiplik şunlardır: bedeninin sahipliği. Zihninin mülkiyeti. Düşüncelerinin, dürtülerinin ve duygularının. Zevklerinin. İçgüdülerinin. Sinapslarının. Görme, tatma, duyma, dokunma ve acı dahil olmak üzere duyuları. Utanç ve özgürlüğüne sahip olma. İtaat ve boyun eğme. Hayatının. Ruhunun." Daha yakına eğilerek alt dudağını yaladı. "Ve son olarak, her *şeyine* sahip olmak. Bu benim kişisel favorim."

Kendimi yutkunmaya zorladım, safradan boğuluyordum. "Hepsi mi?"

"Onun ölümsüz ve ölümlü varlığının her parçası. Onun her şeyi olacaksın. öylesine sahip olacaksın ki, kalbinin durmasını emretsen duracak."

Ağzımı sildim.

Elim kararmış bir özlemle titredi. "Bu... bu baş döndürücü bir güç seviyesi."

"Öyle. Gerçekten öyle. Bağımlılık yapıyor. Özgürleştirici. Dünyadaki iyi uyuşturucu." Victor aniden ayağa kalktı ve peçetesini kullanarak sabahın sıcağında alnında biriken teri sildi. "Peki... başlayalım mı?"

Ily'ye baktığımda her parçam tutuldu. Elleri
çıplak kalçalarında toplanmıştı.

Güneş ışığı saçan gözlerindeki ateş nefretle titriyordu.

Yavaşça, hissetmediğim bir zarafet ve sahip olmadığım bir güçle ayağa kalktım ve tasmayı yumrukladım. "Hangi mülkiyete sahip olmalıyım-"

"Böldüğüm için çok özür dilerim." Siyah takım elbiseli uşak, sözümü kestiği için biraz irkilerek Victor'a selam verdi. "Özür dilerim, Sör V, Efendi H."

Victor'un alnı çatıldı. "Ne? Ne oldu?"

"Beklenmedik bir ziyaretçi geldi efendim," dedi uşak, gözlerini yere indirerek. "Az önce kapı görevlisi aradı. Bay Howel ve Bay Sahn arabayla geliyorlarmış. Kendileriyle beş dakika içinde lobide buluşmanızı rica ettiler."

Victor gerildi ve saatine baktı. "Gerçekten daha uzun bir araba yoluna ihtiyacım var. Üç kilometre yeterli değil, özellikle de istenmeyen bir ziyaret gibi kaba bir kesinti söz konusu olduğunda."

Tanrım, mülkü ne kadar büyük?

"Tutuklandığınızı söyleyebilir miyim, efendim?" Kâhya başını kaldırmadı, ellerini önünde düzgünce kavuşturmuştu.

"Hayır, hayır." Victor içini çekti. "Onlarla ben ilgilenirim."

"Emredersiniz, efendim." Kahverengi saçları hafifçe dökülmüş orta yaşlı uşak keskin bir dönüp kaleye doğru yürüdü.

Onu takip etme dürtüsüyle savaştım.

Kendi ölüm fermanımı imzalamadan önce buradan kaçmak için.

Ama tek yapmam gereken, bizi birbirimize bağlayan tek bir deri parçasıyla verandada diz çökmüş Ily'ye bir kez bakmaktı ve ben de bozamayacağım bir söz verdim.

Birlikte gelmiştik.

Birlikte ayrılacaktık.

Bu benim yeminimdi.

Onu bu kurtaramazsam, benim de hiçbir yere gidemeyeceğime dair kana bulanmış bir yemin.

"Sanırım ders başka bir zaman beklemek zorunda kalacak," dedim usulca, hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek için elimden geleni yaparak.

"Kahretsin."

Victor kaşlarını çatarak başını salladı. "Ne yazık ki, evet. Politikacılar. Etraflarındaki herkesin hayatını tam bir sefalete dönüştürüyorlar."

"Politikacılar mı kalacak?" Bir kaşımı kaldırdım. "Diğer misafirleriniz gibi onlar da katılıyor mu?"

Victor Ily'nin başını okşadı. "Tabii ki katılıyorlar. Çok güçlü işleri var. Herkesin gevşemek için bir hobiye ihtiyacı vardır."

Ily, onun küçümseyici okşamalarından irkilerek uzaklaştı.

Konuşmadı ama bu meydan okuma hareketi Victor'un kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Yarın bu saatte, hâlâ bu kadar saygısız olmaya istekli olup göreceğiz, tatlım."

Onu cilalı ayakkabısının altındaki bir sakızmış gibi savarak bana baktı. "Söyle bana Henri. Gerçekte kim olduğunu inkâr etmek dışında başka hobilerin var mı?"

Parmaklarım tasmayı sıkıca kavradı. "Başkalarına ihtiyacım olduğunun farkında değildim."

"ama... Rahatlamak için ne yaparsınız? Kimsenin sizi göremeyeceği bir yerde yalnız olduğunuzu varsayalım mı?"

İrkildim.

Ily'ye bir bakış attım.

Delici gözleri benimkilerle buluştu.

Sanki bundan sonra söyleyeceğim her şey beni zaten içinde yuvarlandığım katrana boyayacakmış beni izledi.

İtiraf ettiğim şeylere rağmen, en büyük sırrım ve en zor kalp ağrım...

Yalnızım. Bu

.

Korkunç derecede yalnız.

İstenmeyen.

Acınası.

Kendimi sansürleyemeden, "Okuyorum," diye itiraf ettim. Ily'nin yumuşak nefes alışı göğsümü tekmeledi.

Victor burnunu çekti. "Okumak mı? Bu mı? Başka iskelet yok mu? Cinayet eğilimi ya da yasadışı faaliyetler yok mu?" Gözlerini devirdi. "Tanrım, hatta Şu anda benim bölgemden geçen politikacıların bundan daha iyi cevapları var."

Kendimi Ily'den başka tarafa bakmaya zorlayarak omuzlarımı dikleştirdim ve bir itirafta daha bulundum. Bunun paylaşılma istemeyerek dilime yapışması ne tuhaftı. "Benim... eh, bir başkasını kırma ihtiyacım dışında. Başka kötü alışkanlığım yok. Bu kadar yeterli. Gece gündüz beni canlı canlı yiyor. Sürekli orada, zihnimin arkasında fısıldıyor, bekliyor, ben de... yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kullanabileceğim tek çıkış yolunu buluyorum." Omuz silktim. "İstedığime sahip olamadığım bir dünyada yaşıyorum. Bu yüzden onu kurguda buluyorum. Hikayelerin bu kadar karanlık olabilmesi şaşırtıcı. Korkunun nasıl da

Sınırlar ve tarih, fantezilerimi çocuk haline getiriyor. Her türlü kitabı . Onların sayfalarında dolaylı olarak yaşıyorum. Ve kendime hatırlatıyorum ki

Çünkü kötü adamların masallarda ünlü olması, gerçekte de öyle oldukları anlamına gelmez ve asla hata yapamam çünkü yaparsam, ben-"

Dişlerim birbirine çarparak cümlelerin son kısmını ısırdım. "Hapse mi gireceksin? Öldürülmek mi? Ne?" Victor bir parıltıyla sordu Merak.

Ben yine omuz silkip cevabın hiçbir anlamı yokmuş gibi davranırken Ily başını çevirip bakmadı bile. "Anneme oğlunun tamamen bir yabancı olduğunu gösterecektim. Korkması gereken bir yabancı."

Kendisine on yıldan fazla bir süre boyunca tecavüz eden adamın tıpatıp aynısı olan bir yabancı.

"Ah." Victor başını salladı. "Evet, gerçekte kim olduğumuzu dengelemek ince bir çizgi. Bu durumda, kütüphaneyi ziyaret edebilirsiniz. Zemin kattaki güney kanadında. Gözden kaçmaz. Git bir kitap oku, Henri. Ben dönene kadar eğilimlerini dizginle ki özgürlüğün ilk tadına tanıklık edebileyim. Uzun sürmez."

Gözlerini Ily'ye dikerek ekledi, "Aslında onu da yanında götür. Artık özgür iradesi olmadığını bilmek ona iyi gelecektir. O sadece bir eğlence. Bir oyuncak. Nereye gidersen git ve ne emredersen onu yap. Kitap okurken onu ayak taburesi olarak kullan. Lanet kitabı tutmasını ve sayfaları çevirmesini sağla, umurumda değil." Bana doğru adım atarak kıkırdadı. "Kütüphanemde okuyabilir ya da mücevherinle oynayabilirsin, ama sana hatırlatırım, sen onu becermek değil. Sabır, yeni dostum. Pratik yap ve döndüğümde, Size mülkiyetin ilk kanununu bizzat öğreteceğim. Hala değerli konuklarım izlerken ona itaat ve boyun eğdireceğim."

Sırtıma okkalı bir tokat atarak masanın üzerine bıraktığım siyah cihazı bana uzattı. "Uslu durmazsa ona bir doz elektrik vermek için kumandayı kullan. Her mücevherin tasmaına programlanmıştır. Tek yapman gereken şok vermek istediğin kişiye doğrultmak. Herhangi bir tavır ya da isyana izin verme. Sana verdiğim aletlerle onu hizada tutmanı bekliyorum." Göz kırptı. "İyi eğlenceler."

Sanki bir pelerini ve tacı varmış, bu çürümüş imparatorluğun gerçek bir kralıymış gibi yürüyüp gitti.

Ancak o heybetli taş kalenin içinde gözden kaybolduktan ve diğer konukları kendi mücevherlerini alıp gittikten sonra Ily'ye baktım. "Ayağa kalk. Biz gidiyoruz."

Bölüm On Dört

Ily

AYRILIYORUM.

Tanrım, evet.

Gitmek için her şeyimi verirdim. Hemen şimdi. Hemen.

Bunu söyleme şekli içimde aynı özlemle yankılandı. Sanki o da kaçmak istiyormuş gibiydi. Bunun hiçbir anlamı yoktu çünkü ona hiçbir kuralın ya da kınamanın olmadığı aşağılık bir oyun alanının anahtarları verilmişti. Tam olarak ne olmak istiyorsa o olabilirdi. Olmak istediğini *itiraf* ettiği şey.

Fuayede itiraf ettiği şeyler zihnimde tekrar tekrar yinelendi.

*"Onun hayatını ellerimde tutmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.
Becermek*

*onu ölümün eşiğine getirmek. Onu hiçliğin sınırına kadar kanatmak için.
Kemikleri benim mülkiyetimle damgalanana kadar onu çürütmek."*

Bunu kim söyledi ki?

Bunu kim istedi?

canavar, işte o.

Tasmamı tekrar çekiştirip boğazıma takılı korkunç tasmayı sallayınca ürperdim. Sadece birkaç saat takmıştım ama her şeyden çok nefret ediyordum.

Klostrifobiden nefret

ederdim. Ağırılıktan.

Yanlışlık.

Acının, itaatin ve tutsaklığın sürekli hatırlatıcısı. Yeterince hızlı hareket etmediğimde "Ayağa kalk," diye tısladı.

Ayağa kalkmaya çalışırken, Henri gelmeden önce Victor'un bana vurmasıyla başım zangırdadığı için biraz sallandım.

Bana sadece bir tokat atmıştı ama şiddeti hâlâ elmacık kemiğimde zonkluyordu.

Peter'ın bana içirdiği meyveli smoothie midemde fermente oldu ve bunun gerçek olduğuna, bunun yaşandığına ve ne olursa olsun

Bu kâbustan uyanmayı ne kadar istesem de yapamadım. "Yürüyebiliyor musun, yoksa sana başka bir yerinden mi vurdu?" Henri sıkıca sordu.

Bakışlarım onunkilere kaydı. En azından gözlerimin içine nezaketini göstermiş ve çıplaklığıma bakmamıştı. "Umurunda mı?"

Çenesi çalışıyordu. "Tabii ki umurumda."

Kendimi örtme dürtüsüyle savaştım, ellerimi yumruk yaptım ve kollarımı yanlarımda tuttum. "Ah, özür dilerim. Burada bulunma sebebim siz olduğunuza göre, nezaketinizi müstehcenlikle karıştırmış olmalıyım."

Kısık bir iniltiyle burnunun kenarını sıktı. Bir an için cevap vermedi. Sanki bir yanıt bulamıyormuş gibi başını salladı.

"Henri, değil mi?"

Orta yaşlı bir misafir terk edilmiş kahvaltı masasının etrafından dolaşp elini uzatınca kafasını kaldırdı. Cildi fazla güneşten kösele gibi olmuştu ama gür kahverengi saçları kaz ayaklarının işaret ettiği kadar yaşlı olmadığını gösteriyordu. "Ben Patrick."

Henri yüzünde okunamayan bir ifadeyle Patrick'in elini sıktı. "Henri." "İlk gün, ha?" Patrick sırttı, yeşil gözleri bana dikildi ve kaygan yollarını çıplaklığımdan aşağıya doğru yapıyorlardı.

Titredim.

Meme uçlarım büzüldü.

Evrimin soğukluk, korku ve şehvet için aynı tepkiyi kullanmasından nefret ediyordum.

Biyoloji, meme uçlarımı neden çakılladığını ve cildimi son derece hassas, son derece reaktif farkındalık durumlarıyla kızarttığını umursamadı.

Kalp çarpıntısı. Terli
avuclar.

İliklerimdeki ani , gıdıklanma hissi savaştım, boyun eğmek ya da ağlamak için.

Artan duyarlılık sadece *iyi* şeylerden kaynaklanmalıdır. *İstenen* şeyler. Bunun yüzünden değil. Çok korktuğum ve midem bulandığı için değil.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya cesaret etti.

Henri'nin dikkati o tuzlu damlacıklara kaydı. Bakışları kalın siyah kirpiklerinin altında karardı. Daha uzun durdu, bir şekilde paramparça olmaya ne kadar yakın olduğumu hissetti. Kendimi kontrol etme yeteneğimin ne kadar kırılğan olduğunu.

Şaklamak istedim.

Çığlık atmak, bağırarak *ve kaçmak* istedim.

Tanrım, kaçmak istedim.

Ve koş, koş.

Taş duvarlara tırmanmak, kapalı asma köprüye tırmanmak ve beni biçecek olan silahtan çıkan kurşunlara göğüs germek istedim.

Burada

kalamam.

Yapamam.

Krish'in bana ihtiyacı var.

Bana *her zaman* ihtiyacı olacaktı.

Sam'le yaşarken bile onu en az bir kez görmediğim tek bir gün bile geçmemişti. Paris'e gitmemin tek nedeni, ne kadar süre kalacağıma dair bir takvim hazırlamış ve günde en az dört kez FaceTime'dan görüşeceğime söz vermiş olmamdı.

Nasıl başa çıkıyordu?

O da benim gibi kırılıyor
muydu? Umutsuz bir inilti kaçtı
içimden. *Tanrım, Krish-*

"Ağlamayı kes," diye bağırdı Henri, sesi siyah ve boştu. "Hemen şimdi." Dirseğimden tutarak beni yanına çekti. Gözleri Patrick'e kilitlendi; ses tonundaki kofluk yerini kutuplara bıraktı. "Tanıştığıma memnun oldum Patrick, ama bunu eğitmekle görevlendirildim ve gerçekten başlamam gerekiyor."

Patrick dudaklarını yaladı; sümüksü bakışları bacaklarımın arasında oyalandı. "İstersen yardım edebilirim? Vic'in sana kütüphanenin nerede olduğunu söylediğini duydum. O odayı henüz kullanmadım ve birkaç kitapla deneme yapmaktan çekinmem. Eminim daha kalın baskılar etimi güzelce morartabilir."

Dışlerimi
gösterdim.

Henri beni sarstı.

"Gerek yok. Kendi başıma çalışmayı tercih ederim."

"Eninde sonunda onu paylaşmak zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?" Patrick'in dostça tavrı dağıldı. "O yeni. dikkatini çekti." Hiç bitmeyen toplanmış ve bizi izleyen erkeklere el salladı. "Hepimizin yeni bir kızla sırayla ilgilenmesi gibi bir kural var. mücevher."

"Olabilir, ama hafta sonu benim." Henri, Patrick'in yanından geçip beni merdivenlerden aşağı sürükledi. Ayaklarım işbirliği yapmadığı için ona takıldım. Parmakları dirseğimi sıktı ama aşağıya bakmadı. "Bir sorunun varsa Victor'la hallet."

"Oh, yapacağım. Hepimiz yapacağız." Patrick kollarını soluk sarı polo tişörtünün üzerinde kavuşturdu. "Henüz üye değilsin. Sana harika bir hediye verildi ve bir süre onunla oynayabilirsin, ama sözümü unutma, bu geceden itibaren, o adil bir oyun olacak."

Göz kırparak parmak arası terlikleriyle döndü ve bakımlı bir çalının yanında diz çökmüş güzel bir köleye doğru yürüdü. Kızın kumlu saçlarından bir avuç tuttu ve onu yanında sürünmeye sürükledi.

İçimde şiddetli, bastırılmaz bir öfke kabardı.

Burası.

Bu insanlar.

Onlar... *aşağılıktı*. Hepsi.

Her birini.

Ben mantıklı davranamadan öfke alevlendi.

Saf nefret ve kontrol edilemeyen şiddet, kolumu Henri'nin elinden çekmeme ve kalabalığa bağırmama neden oldu. "Hepiniz bunun bedelini ödeyeceksiniz. Karma sizi yakalayacak. Eninde sonunda. Hepiniz piçsiniz. Kokuşmuş piçler. Her biriniz-"

Acı.

Keskin, kesici bir sıcaklık sinir geçerek ayakta durma yeteneğimi çaldı.

Çimlerin üzerine yığıldım, seğiriyordum, kasılıyordum.

Bugüne kadar hiç elektrik çarpmamıştım. Öldürecek kadar güçlü bir gücün damarlarımda ve kanımda dolaşmasının nasıl bir his hiç bilmemiştim.

Şimdi yaptım.

Bedensel işlevlerimi ele geçiren şey kesici şok değil, onun yumruğuydu. Sanki binlerce adam etrafımı sarmış ve yumruklarıyla beni dövüyormuşçasına zonklama üstüne zonklama.

Acı kemiklerimi parçaladığı kadar hızlı bir şekilde durdu.

Henri üzerimde durarak beni gölgesine aldı. "Bu izinsiz konuştuğun içindi."

Pislik.

Canavar.

Sadist.

Küçük bir topun içine girdim, kendime sarıldım, artık enerji içime yayılırken seğirdim.

"Ayağa kalk ve üzgün olduğunu söyle." Sabırsız parmaklar tekrar koluma kilitlendi, ancak bir çığlıkla koptu. "Lanet olsun." Henri elini sallayarak küfretti. "Beni şok ettin."

Bir misafir kıs kıs güldü. "Başka bir kural... Onları terbiye ederken mücevhere dokunmayın. Akım size geçer. En iyisi, emin olmak için düğmeye bastıktan sonra birkaç saniye dokunmamak."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Henri karanlık bir sesle. "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

Bir dahaki sefere mi?

İnledim ve onu öldürebilmeyi diledim.

Hepsini öldürmeyi.

Bir başka konuk, "Kendini onun eğitimine adadığını görmek güzel," dedi. "Birisi Victor'a senin bu işe uygun olmadığını söylerse çok yazık olur. görev."

Henri tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı. "İspiyoncuları ve dedikoduları sevmem. Bu mücevher benim ve bununla ilgili bir sorunu olan varsa doğrudan benimle muhatap olsun."

Bir kıkırdama dalgası daha. "O inatçı güzelliğini kırmaya devam et, hemen uyum sağlayacaksın."

"Niyetim bu." Tekrar üzerime eğilen Henri, bileğimi yakalayıp beni dik tutmadan önce tereddüt etti. "Kütüphanede özel bir seansla başlayacağız."

Beni kaleye doğru sürükledi. Tasmama takılı tasma sırtımdan aşağı sarkıyor, topuklarımı yalıyordu. Henri'nin onu tutmayı unuttuğu ve beni tutmayı tercih ettiği gerçeği gözümden .

Beni açık sürgülü kapılardan, dumanlı, boğucu bilardo salonunun çöküşünden, milyonlarca renkli likör şişesiyle dolu bir bardan, kapalı bir yüzme havuzunun buğusundan damlayan cam bir ve nihayet fuayeden geçirirken tüylerim diken diken oldu ilk geldiğimiz yer.

Fuayede bana çığlık attırmak istediğini itiraf etmişti çünkü bundan zevk alıyordu. Acımı istediğini itiraf ettiği yer. Gözyaşlarımı. Beni bastırıp ona ait olduğumu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bana kanıtlamak için kavgamı.

Göğsüm kendi içine çöktü.

Kalbim bir keder çığının altında ezildi.

Parmak uçlarımda karıncalanmalar devam etti ve gözyaşlarımı nefes almayı durdurabildiğimden daha fazla durduramadım.

Henri, kendisine verilen talimatları izleyerek beni kalenin derinliklerine doğru çekmeye devam ederken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Siyah mokasenleri traverten döşemelerin üzerinde zar zor fısıldıyordu. Lüksün içinden geçerken, salonlara ve çay odalarına açılan uzun kemerlerin yanından geçerken, yirmi arabaya kadar geniş alanlardan geçerken ve çeşitli vücut parçaları ölü gözlü mücevherlere çarpan birkaç misafiri görmezden gelirken hafifçe titreyen eli beni çok sert bir şekilde sıktı.

Aşırı doldurulmuş koltuklar ve kabarık çiçek desenli sedirlerle dolu bir odadan geçerken erkeksi bir nefes çenemi yukarı kaldırdı. Eğrelti otları ve palmyeler

devasa siyah saksılarda yetişiyordu ve geniş cam duvar bakımlı bahçeleri içeriye taşıyordu.

Sulu görüşüm sayesinde kaynağını buldum. Peter.

Henri beni boşluğa doğru çekerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama yeterince hızlı değildi. Peter'ın obez beyaz bir adamın bacakları arasında diz çökmüş, kıllı göbeği neredeyse dayanmış ve Peter onu ağzıyla tatmin ederken gördüğüm manzara karşısında tökezledim.

Adam Peter'ın saçlarından tutup yüzünü aşağıya doğru itmeden önce gözlerimiz tek bir kalp atışı için kilitlendi.

Bu gerçek olamaz-

İyi insanlar. Nazik insanlar. Canavarların merhametine kalamazlardı.

Bu hiç mantıklı gelmedi.

Bu doğru değil.

Bunların hiçbirisi doğru değil!

Ona yardım etmek için çaresizce Peter'a doğru sallandım.

Henri bir şeyler mırıldandı ve beni daha da hızlı çekti.

Yolculuğun geri kalanı, soğuk koridorlardan geçip kalenin derinliklerine doğru ilerlerken taştan bir bulanıklıktı.

yanaklarımdan süzülmesine engel olamadım. Ağladığımın farkında bile değildim.

Panikliyor ama uyuşmuş. Hiperventilasyon ama anestezi.

Dikkatimi vermeyi bıraktım.

Bakışlarımı çıplak bacaklarıma indirdim ve gitmek için elimden geleni yaptım. Bundan kurtulmak için meditasyon yapmak. Farklı bir varoluş hayal etmek için-

"Sonunda." Henri beni küflü, dairesel bir alana itti. Sanki benim onu hâlâ elektrikliymiş gibi beni bırakarak iki elini saçlarında gezdirdi ve mahrem kütüphaneyi arşınladı.

William Morris halısının ortasında takılıp durdum. Beynim tanıdık bir şeye kilitlendi. Dönen sarmaşıklar, meşe palamutları ve meşe yapraklarından oluşan son derece ayrıntılı desen. Morris'in popüler halı tasarımlarından biriydi; tıpkı bu kalenin her santimini başkalarından çaldığı gibi Victor tarafından çalındığına şüphe yoktu.

Halıya odaklandım.

O tek normallik kırıntısına tutunmuştum.

National Trust kartımla yola çıkıp muhteşem mülkleri ziyaret edeceğim herhangi bir Pazar günü olmasını diledim. Gündüz odalarında oyalanır ve cephaneliklere hayretle bakardım, ancak kendimi her zaman olduğu gibi fosiller ve antika mücevherlerle dolu dolapların önünde bulurdum. değerli taşlar ve mücevherler takarlardı.

Henri kafesteki bir canavar gibi volta atmaya devam etti ve açık taş kemere bir göz attı.

Kapı yok.

Kapatacak ya da bize mahremiyet sağlayacak bir şey yok.

Onu ve verdiği iç savaşı görmezden gelmek için elimden geleni yaparak bakışlarımı kaldırdım ve göğe yükselen rafları seyre daldım. Yukarıdaki tavan penceresinde şişlenmiş uçan atlar ve kanayan meleklerle dolu vitraylar vardı. Kanla lekelenmiş beyaz tüyler. Krem rengi bulutlardan kıpkırmızı damlıyordu.

Morbid.

Morose.

Çok

güzel.

Gözlerimi cennetin katliamından uzaklaştırıp, deri ciltli metinlerin, altın yaldızlı sırtların ve parlak renklere ve kalın yazı tipine sahip daha çağdaş edebiyata doğru ilerleyen düzenli sıraları takip ederken kalbim ağrıyordu.

Burada yüz binlerce kitap olmalı.

Kalp ağrısı, açgözlülük ve savaşa dolu milyonlarca kitap. Yanaklarımdan daha ağır gözyaşları süzüldü.

Bu kütüphanenin beni neden bu kadar üzdüğünü bilmiyordum. Neden yazılı kelimelerle ve sayfalarla dolu bir odada durmak beni uzaklara götürme yeteneğine sahipti?

bu hayat beni acı veren bir umutsuzlukla doldurdu.

Ben küçük bir kızken en sevdiğim Walt Disney *filmi Güzel ve Çirkin*'di - Belle büyülü bir canavarın kalbini ele geçirdiği *için değil*, çok akıllı olduğu için. Aptallar köyünde bir kitap kurdu. Bilgiye aç bir kadındı tüm bunlar hödük bir kocaya düşkünlüğün onun geleceği olduğu bir kasabada kapana kısılmıştı.

Onunla akraba olmuşum çünkü hayatı tarihteki diğer kadınlarınkini yansıtıyor gibiydi. Ziyaret ettiğim tüm malikânelerde ve kalelerde, erkeklerine boyun eğmiş, zar zor gülümseyen kadınların portreleri vardı. oturmuş, kırılğan omuzlarında erkeksi bir el, eteklerinde oynayan bir sürü çocuk ve malikânenin lordu

önemli bir boru.

Onlar maldan başka bir şey değildi.

Menkul.

Son kullanma tarihi olan bir aidiyet.

Nefesim sığlaştı.

Korkudan kanım dondu.

O adamın Peter'ı kullandığı gibi beni kullanacak.

Bana zarar verecek.

Diğerleri bana tecavüz edecek-

İçeride bir şey koptu ve dehşetin kapıları açıldı. Hava durdu.

Korku boğuldu.

Ve hayatımda ilk kez panik atak geçirdim.

Nefes

alamıyorum.

Bunu yapamam.

Yardım edin.

Herhangi biri. Herhangi biri. Lütfen!

Umutsuzluğun pençesinde daha da derine indim. Havasızlık.

Umudun.

Özgürlükten

.

Hepsini.

Gitti.

Bundan gurur

duymuyordum.

Durduramadım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve teslim oldum.

Sessiz hıçkırıklar bedenimi
sarstı. Göğüs kafesim kabardı.
Kalbim kırıldı.

Yüzümü çıplak kalçalarımın üzerinde sarsılırken gözyaşlarım
parmaklarımın arasından aktı.

Bu gerçek olamaz.

Sadece eve gitmek

istiyorum. Krish.

Kalbimi durduran bir hıçkırık daha beni sessizlik içinde
salladı. Çıt çıkmıyordu. Ne bir feryat.

Tüm enerjimi üvey kardeşime doğru gönderirken sadece sessiz bir kırıma.
Parçalanmış ışık darbeleriyle ona çılgınca özürler yolladım. Nerede olduğuma
dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen beni bulması için yalvardım.

Krish...yardım et.

Sana yalvarıyorum-

Ağır, sert eller omuzlarıma indi.

"Hayır." Kendimi bacaklarımın üzerine daha derine gömdüm. "*Yapma.*
Dokunma bana." Parmaklarım yüzümü tırmaladı, ıslak ve damlıyordu.

"Dur. Durmak zorundasın." Henri'nin gücü neredeyse hiç çaba harcamadan
beni alt etti, beni dik tuttu ve kelepçeli bileklerimi yakaladı. "Durmalısın.
mücadele edilemez bir güçle ellerimi gözlerimden çekti ve dondu kaldı.

Gri çalkantılı bakışları benimkilerle buluştuğu anda irkildi. Göğsünde
gırtlaktan gelen bir inilti yankılandı. "*Merde.*"

Dizlerinin üzerine çökerek beni kucağına sürükledi. Ayaklarım bir ,
omzum göğsüne gömülmüş, saçlarım kolunun üzerine dökülmüştü.

Yukarı bakmaya cesaret edemiyorum.

Ciğerlerim tedavi edilemez panik ataklarıyla nefes nefese kaldı ve başım
döndü.

"Nefes al." Henri beni salladı ve dudaklarını başımın üstüne bastırdı.

"Güvendesin. İyisin."

Yalanlar.

Hepsi yalan.

Daha çok ağladım.

"Durmalısın. Lanet olsun, durmalısın." Biraz geri çekilerek parmağını
çeneme bastırdı ve beni yukarı bakmaya zorladı.

Nefes almak için savaşırken kemiklerim çatırdadı. Tuzlu hüüzün, acıyan gözlerimden akıyor, çenemden damlıyor ve boğazımdan aşağı süzölüyordu.

Bakışları ıslak yüzüme kilitlendiğinde ruhundaki fırtına şiddetlendi.
"Sana yalvarıyorum, İly. Ağlamayı kes artık."

Siyah bir parıltı. Dudaklarının bir kıvrımı. Ve sonra, ağız yanağımdaydı, dili kederimi yalıyordu. İçinde barındırdığı lanetin altında ezilirken saf bir açlık nefesi kaçtı.

Beni bir canavar gibi yaladı. Bir
canavar gibi tadıma baktı.

Dilinin ucunu çenemin kıvrımından kirpiklerimin köşesine kadar
gezdirdiğinde kaskatı kesildim.

Beni sahiplendi.

Beni içti.

O taraftaki tüm gözyaşlarını yuttuktan sonra başımı çevirip diğeri tarafı
kucakladı.

Altımda titredi.

Tüm vücudu dağ gibi sertti ama sanki an kükürt ve sülfür fışkıracaktı
gibi titriyordu.

Hareket
etmedim.

Yapamadım.

Beni yalamasının şoku panik atağımın önüne geçti. Av
icğüdüsu kesinlikle hareketsiz kalmam için bağıırıyordu.

Kalbim tekledi ve hıçkırdı - hayatımın ne kadar tehlikeli olduğünün çok
ama çok farkındaydım. Yanlış bir hareketin şu anda bana garip bir şekilde sadık
şiddetiyle tapan canavarı nasıl kırabileceğinin.

Dilinin nazik olmasından nefret
ediyordum. Dokunuşunun nazik
olmasından nefret ediyordum.

Kalbimi allak bullak etti çünkü bana sarılma şekli şefkatle sızlatırken, beni
yalama nedeni ahlaksızlıkla kokuyordu.

Başını eğdi, dili boynumdan aşağı yuvarlanan önceki gözyaşlarının izini
takip etti.

Köprücük kemiğimi yalayınca
irkildim. Tersledim.

İki elimle göğsünü ittim ve kucağından yuvarlandım. "*Bırak beni!*"

Aniliğim bana avantaj sağladı. Ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım, dizlerim William Morris halısının üzerinde yanıyordu, yanaklarım her parçamı görebileceği için alev alev yanıyordu.

Ayaklarıma takılarak dişlerimi gösterdim ve geri . "Bunu bir daha *asla* yapma." Sesim, tahrif edilmiş bir İncil'in gofret inceliğindeki sayfalarını taklit ediyordu. On emrin yazılı olduğu yarı saydam parşömen Bu kaledeki herkes görmezden geldi.

Henri ağzını silerek ayağa kalktı.

Kendini toparlamadan ve ellerini birleştirmeden önce sallandı. Kısa siyah saçları tavan penceresinden parıldıyordu. Hafif çukur yanakları, sert çenesine gölge düşürüyordu.

Bir an için kütüphaneden çıkıp gidecekmiş gibi göründü ama sonra dişlerini gıcırdattı ve bana doğru ilerledi.

Gözleri çatık kaşlarının altından benimkilere kilitlendi. Tökezleyerek geri çekildim.

Ama o gelmeye devam etti.

Binlerce kitabın bulunduğu bir rafa çarpana ve elleri başımın iki yanına çarpıp beni hapsedene kadar aramızdaki mesafeyi kapatmaya devam etti.

Üzerimde yükselirken burun delikleri alevlendi.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu, taşlaşmış, öfkeli, nefret ve sıcaklıkla doluydu.

Konuşmadı.

Dudaklarını büzdü, başını salladı ve bana doğru eğilip burnunu burnuma dayamadan önce zihninde bütün bir konuşmayı tutuyormuş gibi görünüyordu.

Kaçmaya çalıştım ama arkamdaki kitaplar beni yere yatırdı.

Köşeye sıkışmış bir kedi gibi tısladım.

Yavaşça, çok yavaşça doğruldu ve içini çekti. "Bir sorunum var, Ily." Kara kara kıkırdadı. "Aslında milyonlarca sorunum var, ama şu anda en çok kızdığım şey, bu odada büyük olasılıkla yüz kamera olması ve her birinin seni kucaklarken beni kaydetmiş olması. Yayını izleyenler bir Efendinin kölesini kullanmak yerine onunla ilgilendiğini görecekler. Yanağını öptüğümü görecekler-"

"Beni öpmedin. Beni *yaladın*."

Başını kibirli bir şekilde eğerek bir parmağını kaldırdı. "Ah, ah. Bırak da bitireyim." Elini tekrar kitaplığa vurarak mırıldandı: "Dışarıdan bakan biri, oyuna bağlılığı konusunda şüphe uyandıran bir misafir görecektir. Sahibinin kaprisi üzerine davet edilmiş bir adam. Büyük olasılıkla her hareketimi rapor etmeleri için yardımcılara talimat vermiş olan bir sahip."

Bakışları tekrar ağzıma kaydı. "Görüyorsun ya... az önce olanlar çok kötü. Gerçekten kötü. İkimiz için de." Dişlerini birbirine vurdu. "Sana benim yanımda ağlama demiştim. Benimle kavga etmemeni söyledim. İçimdeki bu *hastalığı* tetikleyecek bir şey yapmamanı söyledim."

Bu ne cüret!

Yaptıklarının suçunu bana atmaya cüret ediyor.

Tipik.

Kendileri için hiçbir sorumluluk almayan her erkek için kesinlikle tipik bir durum.

"Siktir git," diye bağırdım. "Senin de hepsinin de canı cehenneme."

Kulağımın dibindeki birkaç kitabı yumruklayarak beni zıplattı.

"Dinlemiyorsan diye söylüyorum. Olacak olan tam olarak bu. Hepsi seni becerecek, o yüzden bunu engellemek için elimden geleni yaptığım için beni affet!"

"Sakın bunu çarpıtmaya ve benim için yapıyormuşsun gibi göstermeye cüret etme!"

Çenesi çalışıyordu. "Bağırma."

"Yoksa ne olur? Bana vuracak mısın? Tekmeler misin? O küçük siyah düğmeye tekrar basıp bana elektrik vermeye ne dersin? Gerçek erkekler böyle yapar, değil mi? Sırf korktuğun derin bir psikolojik dengesizlik yaşadığın için bir kadına işkence etmek-"

"Korkmuyorum," diye araya girdi. "Ve lanet olası sesini alçalt. Sana benimle dövüşme demiştim. Sana söyledim-"

"Bana bir şeyler yapacağını ve bunların hiçbirinin yasal olmadığını söyledin. Bana tek arkadaşım olduğunu söylemiştin. Büyük ihtimalle seni becerecek bir arkadaş. sunabileceğim her şeyi aldıktan sonra." Başımı salladım. "Bana anlamadığım şeyler söyledin ama yavaş yavaş anlamaya başlıyorum."

"Ne anlıyorsun?"

Burnumu kaldırdım. "Sen dengesizsin. *Hastalıklı*. Tıpkı kulüpte söylediğin gibi."

"Bana inanmaya başlamana sevindim."

"Bu yanına kalmayacak." "Hayır."

İç çekti. "Muhtemelen
kurtulamayacaksın."

Onu inceledim. "Boyun eğmiş gibisin."

"Ölümüne mi?" Omuz silkti. "Her zaman." Gözleri hızla parladı. "Ama senin ölümün? Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Onun yerine bana işkence edeceksin." Soğuk bir şekilde güldüm.
"Ölmemi neden umursuyorsun ki? Bana verilecek tek özgürlük bu olabilir.
Ben senin için bir hiçim. Kulüpte hedef aldığın aptal bir kızım sadece."

Sanki acı verici bir şaka yapmışım gibi alay etti. "Ah, keşke bundan daha fazlası olmasaydın."

Midem taşa döndü. "Sakın aramızda bir şey olduğunu söylemeye cüret etme. Sakın-"

"*Bir şeyler* olduğunu inkar edemezsin-"

"Şeytani." İçim buz kesti. "Aramızdaki şey *bu*. Sen busun."

"İly." Gözlerini sıkarak kapattı. "Dur. Sana yalvarıyorum. Benimle savaşmayı bırak.

Sözlü olarak. Fiziksel olarak. Sadece-"

"Bırak beni!" Omzumu göğsüne dayadım. "Gaz lambası saçmalığını bırak ve benden uzak dur!"

Şimşek hızında bir hareketle bileğimi kelepçemin altından yakaladı ve sırtımın arkasına sıkıştırdı, omurgamı eğdi ve çıplak göğüslerimi beyaz gömleğine bastırdı. Kameralara bir bakış fırlatarak beni biraz daha eğdi ve ben haykırıma kadar beni büktü.

"Madem hasta ve kötü olduğumu ve zar zor ayakta durduğumu biliyorsun, neden hâlâ bana karşı çıkıyorsun? Neden üzüntünle beni baştan çıkarıyorsun? Bana ne yaptığını bildiğin halde neden karşı koyarak beni delirtiyorsun?"

"*Biliyor* musun?" Alay ettim, gözlerim acıyla kocaman açılmıştı. "Nasıl bilebilirim ki? *Seni tanımıyorum*. Sen benim hayatımı çaldın, *ah*-"

Bileğimi bükerek beni raflara doğru kıvrandırdı. Dikkatinin yarısı bende, yarısı kameralarda gibiydi, sanki kendi zevkinden ziyade izleyenler için rahatsızlığımı manipüle ediyordu. "Sana karşı hayatım boyunca herkesten daha dürüst oldum."

Nefes nefese, nefretle dişlerimi gösterdim. "Etkilenmem mi gerekiyor? Bana elektrik verdiğin için sana teşekkür ederken ayaklarına kapanıp bayılmamı mı bekliyorsun?"

Parmakları bileğimin etrafından, kanın parmak uçlarıma geri akmasına izin verecek kadar gevşedi. "İlk yaptığımda cihazın ne yapacağını bilmiyordum. İkincisi için özür dilerim." Hırıltısını çiğnedi. "Ama sen güçlü, sadist adamlara bağıırıyordun. Misilleme yapmalarını engellemenin tek yolu buydu."

"Ah lütfen." Başımı salladım. "Eski...'*Seni sadece korumak için incittim*' saçmalığı. Kendine sakla." Boştaki elimle göğsünü ittim, kollarının kafesinden çıkmaya ihtiyacım vardı.

Hareket etmedi.

Avuç içimi gömleğine dayadığım sürece parmaklarımda karıncalanmalar oldu.

Göğsü inip kalkıyor, kalbi dokunuşlarımin altında gümbürdüyordu.

Tekrar ittim.

Hiçbir şey.

Elimi bıraktım ve arkamda bıraktığı acı akıntıya karşı yumruk yaptım. Beni hâlâ yüzükoyun tutmasından nefret ediyordum. Parmaklarının bileğimin etrafında bükülerek omurgama yaslanmasından -bir tehdit ve okşama bir arada- nefret ediyordum.

İkimiz de çok uzun süre konuşmadık.

Gerginlik ve farkındalık yoğunlaştı.

Kavga ve korku, nefret ve cehennem ateşi. Hoşuma gitmedi.

"Bırak beni," diye nefes aldım. "Sadece... lütfen. Beni buraya getirdiğin için gerçekten üzgünsen. Beni tecavüzcüleri eğlendiren tehlikeli bir sürüngene hediye ettiğin için, o zaman lütfen... buradan çıkmama yardım et."

Henri'nin gri bakışları raflarda gezindi; odanın köşelerini, av köpeklerinin ve geyiklerin bronz heykelciklerini, kirpi ve porsukların çerçevesi tuhaf nakışlarını ararken gözleri kısıldı. Bütün biblolar başka bir çağdan kalmaydı, bu kalede tahrif edilmiş ve çoğaltılmıştı.

Sonunda bana baktı ve sesini alçalttı. "Dört tane görüyorum kameralar açıkça. Başka yerlerde kaç tane gizli kamera olduğunu kim bilebilir? Sesli olup olmadıklarını bilmiyorum ama şu anda izlendiğimizi garanti edebilirim ve zaten kitaplığa karşı fısıldayarak çok uzun zaman geçirdik."

"O zaman bırak gideyim." Onu tekrar itecektim ama tereddüt ettim. Ona dokunmak hoşuma gitmiyordu.

Aramızda kıvılcımlanan garip hislerden hoşlanmamıştım.

Ŗu anda bile -yaptığı ve yapacağı her Ŗeyden sonra bile- bedenimin hâlâ onunkinin farkında olması hoşuma gitmiyordu. Hâlâ yasak olanın cazibesine kapılıyordum. Hâlâ tehlike tarafından kandırılıyordum.

Bakışları ağzıma kilitlenirken sertçe nefes verdi. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum ama başka seçeneğin de yok. Sana son bir kez daha söyleyeceğim... Burada sahip olduğun tek şans benim. Benim sayemde, seni asla bırakmayacak bir toplumun içine kaçırıldın. İçeri girmemin anahtarı sendin ve ben..." Yutkundu, boğazı çalışıyordu. "Özür dilerim."

"Üzgün müsün?"

"Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

Ŗekli. Arkasındaki acı gerçek. Beni duraksattı.

Onu incelememi sağladı.

Yavaş yavaş her Ŗey anlamsızlaşmaya başladı. İçeri girmenin anahtarı?

Oynama konusundaki isteksizliği?

Özrünün samimiyeti?

Kim bu adam?

Ve neden her Ŗey aynı olmasına rağmen farklı görünüyordu?

"Sen de kimsin be?" Gözlerim kısıldı. "Neden senden çelişkili duygular almaya devam ediyorum?"

Bileğimi bıraktı ama beni kitap raflarına doğru sıkıştırmaktan vazgeçmedi. "Kim olduğumu bilmene gerek yok, sadece bana itaat etmen gerekiyor."

Bu bile zorlama gibiydi. Hayır, zorlama değil... baskınlıktan başka bir Ŗeyle bağlanmış.

Daha iyisini bilmesem, sesindeki huysuz acının yalnızlık olduğunu söyledim.

"Beni incittin, Henri. Beni *isteyerek* incittin."

"Verdim."

Boğazıma bir taş düğümlendi. "Ve... hoşuna gitti."

Yüzünü buruşturdu. "İtiraf edebileceğimden daha fazla."

Derimin üzerinde diken diken oldu. "Gözyaşlarımı yaladın. Gece kulübünde ve şimdi."

"Sana söylemiştim." Ağır bir nefes çekti. "Senin üzüntün bana bir Ŗeyler yapıyor."

"Kötü bir şey."

İnledi ve çenesini indirdi. "Kontrol edemediğim bir şey."

Duraksadım, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Sapkın bir şatoda ben çıplakken ve o giyinikken fısıltıyla konuşmamız yeterince tuhaftı. Birbirimizi sadece bir gündür tanıdığımız ve bana neredeyse iki kez tecavüz ettiği gerçeği de buna eklenince, onu öldürmek için her şeyi yapacağımdan emin olmalıydım.

Ve yine de...

Affedilemez eylemlerine rağmen, acı veren belirsizliği içimi kemiriyordu. Bana bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Ama ne?

Şifreli ısrarının üzerinden geçerken kaşlarımı çattım.

Sahip olduğun tek arkadaş benim.

Benimle kavga etme, seni korumak için elimden geleni yapacağım.

Koruyun.

Tecavüz

değil.

Taciz değil.

Koruyun.

"Neden buraya girmenin anahtarının ben olduğumu söyledin?"

Kameraların kaydedemeyeceği kadar alçak sesle fısıldadım.

Kaşlarını çattı. "Fark etmez."

"Eğer seninle savaşmayı bırakmamı istiyorsan, evet... bu önemli."

Nefesini içine çekerek başını salladı. Bakışları başka yöne kaydı, kitapları ve edebi lüksü gözden geçirdikten sonra sonunda benimkine geri döndü.

Sesi zar zor duyuluyordu. "Burada olmaman gerekiyordu. Yalnız gelmem gerekiyordu. Ama... koşullar senin fark edilmeni gerektiriyordu, bu yüzden başka seçeneğim yoktu."

Son iki cümle zihnimde yer etti ve tekrar tekrar yankılandı.

Yalnız gelmek istemiştin.

Fark edildin, bu yüzden başka seçeneğim yoktu.

Kıpırdamadan durdum, onu anlamaya çalışıyordum.

İlk yorumunu soracaktım ama aptal egom ağızımdan kaçırdı. "Beni fark ettin mi?"

İnledi. "Endişelendiğin şey bu mu?" Eli kalçama indi, pençeli bir pençe gibi esnedi. "Merak etme, bu küçük hatanın bedelini hayatımın sonuna kadar ödeyeceğim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani seni satın almam söylendi. Eski sevgiline teklifte bulunmam, böylece seni yalnız ve kontrolümde bırakması. Ama gerisi... yaptığım diğer teklif? O gerçektir."

"Sana Sam'den kurtulman mı söylendi?"

"Evet."

"Kim tarafından?"

"Artık önemi yok, bitti."

Kalbim çarpmaya devam etti; zihnim onun sırlarını çözmeye çalışarak dönmeye devam etti. "Yani... yapmak istemediğin şeyler yaptın ama bana teklif ettiğin bir milyon avro senin seçimin miydi?"

"Evet."

"Beni kendin için istediğin için mi? Beni *fark ettiğin* için mi?"

Kaşları aşağı indi. "Beni fark etmediğini dürüstçe söyleyebilir misin?"

Yalanlar dilimi keskinleştirdi. Yalanları hançer gibi savurmak istedim ama bunun yerine bakışlarını tuttum ve onun kadar dürüst olmaya çalıştım. "Fark ettim ki sen."

Tanrım, bunu itiraf etmek neden acı veriyor?

"Sana çekildim."

"*Putain, c'est la merde.* (Kahretsin, bu çok boktan.) Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Keşke o lanet kulübe hiç gitmeseydin. Keşke sen beni hiç fark etmeseydin ya da ben seni fark etseydim. Sen güvende olurdun, ben de..."

Devam etmeyince ona doğru kaydım. "Sen...?" "Burada olurdum. Olmam gereken yerde."

Başımı eğdim, bir sorgulayıcı gibi onu inceledim. Krish ve onun sözsüz günleri sayesinde vücut dilini okumaya alışmıştım. Oldukça iyiydim, ama Henri'yi okumak zordu. Gerçek yüzünü saptamak zordu. Her yöne dağıldıklarında düşünceler.

Tecavüzcü rolünü oynayan bir adam için tuhaf bir şekilde üzgün görünüyordu. "Buraya yalnız gelmen gerektiğini mi söylemiştin?"

Kaşlarını çatı. "Bütün gün burada durup fısıldaşacak mıyız? İzliyorlar-"

"Seninle savaşmayı bırakmamı istiyorsan, o zaman soruya cevap ver. Anlamama yardım et."

Öfkelendi. "Peki. Evet. Burada olmaman gerekiyordu ve daha önce de söylediğim gibi, seni de yanımda sürüklediğim için özür dilerim. Bu asla senin görevin olmamalıydı, sadece benim."

"Görev mi?"

Başını eğdi, yorgunluk gözlerini kaplamıştı. "Evet. Ve şimdiden her şeyi mahvediyorum."

Söylediği her şey yapboz parçaları gibi dağılmıştı. Orada durduğumuz süre uzadıkça, kenarları daha fazla doldu ve itiraflarının renkleri bir resim çizmeye başladı... bulanık bir resim yavaş yavaş kelime kelime odaklanmaya başladı.

"Neyi sikeyim?" Mırıldandım.

"Bu!" diye fısıldadı. "Sen. Ben. Victor gerçekte kim olduğumu tahmin ederse

."

"Gerçekte?" Kalbim pıt pıt attı. "O tam olarak kim?" "Tanrım, yine mi o soru?" Alnını benimkine bastırarak

"Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum, tamam mı? Hepsi bu kadar." "Doğru olan şey..."

"Yardım etmek için." Gözlerini kapattı. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum." Ve işte oldu.

Ele geçirilmesi zor ipucu, son parça.

Rockin' Rabbit gece kulübünde tanıştığımızdan beri geçen her an gözlerimin önünden geçti. Bariz rahatsızlığı gerçek doğasıyla karışmıştı. İçindeki ihtiyaç ahlaki değerlerle yumuşatılmıştı. Daha derin bir güç onu yönlendirirken, sadece ona acı verecek gibi görünen bir şeyi yapmaya olan bağlılığı. Çok tanıdık gelen bir güçtü bu çünkü ben de hissediyordum.

Yükümlülük.

Değer verdiğiniz biri için bir yük. İhtiyaç duydukları şey için bir bağ.

Kardeşimi her şeyden çok seviyordum ama onun kız kardeşi olmak asla bir görevdi. Onu güvende, iyi ve mutlu tutmak için her zaman bir sevgi borcu taşıyacaktım.

Başka biri için burada. Tanrım, nasıl bu kadar *aptal* olabildim?

Nasıl görmemişim!

Gece kulübü.

Şimdi her şey mantıklı geliyor.

İsteksizliği, sertliği, beni o cehennemden gelen masanın olduğu odaya soktuğu anda benden kaçması. Bana tecavüz etmek istememişti. Sanki bana zarar vermektense kendine zarar vermeyi tercih ediyormuş gibi içki üstüne içki içti.

Gözlerimiz karşılaştığından beri -kötü talih ya da yönlendirilmiş kader- onunki yalanlarla maskelenmişti, böylece kimse onun gerçek niyetini görememişti.

Ama onları şimdi gördüm.

Cesaretimi kaybetmeden ya da vahşi aydınlanmamı ikinci kez sorgulamadan önce gömleğini yakaladım ve onu kendime çektim. Parmak uçlarımda durup dudaklarımı kulağına bastırdığımda gözleri parladı. "Sen gizli görevdesin. Değil misin? Bu yüzden sürekli karışık sinyaller alıyorum. Neden gelmen gerektiğini söyledin? Neden bu senin görevin? Buraya mücevherleri kurtarmak için gönderildin. Sen polis misin?"

"Ne?" Geri çekildi ve kameralardan birine bir bakış fırlattı. Geri çekildiği kadar hızlı bir şekilde, benim yaptığımın aynısını yaparak tekrar üzerime çullandı. Dudakları kulağımın kabuğunu sıyrarak tenimin üzerinde fırıldaklar oluşturdu.

"Böyle şeyler söylemenin sonu kötü olur," diye tısladı. "İkimiz için de. O yüzden söyleme."

İlk defa bir kurtuluş parıltısı hissettim. İnkâr etmedi.

Bana gülmedi ya da vurmadı.

Peter'ın beslediği hayal gerçekten o olabilir miydi? Bir gün isteksiz bir Efendi'nin bu kaleye sızacağı hayali. Kötü, çok kötü şeyler istiyormuş gibi davranan, tüm bunları yaparken de zamanını kollayan, uyum sağlamak için elinden geleni yapan, kolluk kuvvetlerinin bizi kurtarabilmesi için bilgi aktaran bir adam?

Tanrım, çok ani oldu.

Vınlayan, ısınan *umut*.

Ona

sarıldım.

Bunun tadını

çıkardı.

Kulağa ne kadar saçma geldiği umurumda değildi. Bir şeye inanmam gerekiyordu ve eğer bu şey oysa... o zaman dizlerimin üzerine çöküp ona dua edecektim.

"Öyle misin? Haksız mıyım?" Kirpiklerimi indirdim, çıplak olduğumu ve onun tamamen giyinik bedeninin beni kitap raflarına sıkıştırdığını tekrar fark ettiğimde sarsıldım. Şortundaki çıkıntı karnımın alt kısmına baskı yapıyordu.

İtiraf edemediği onca şey ve yaptığı onca hata yüzünden kendi karnı da inip kalkıyordu.

Kulüpte gördüğüm en güzel adam olduğunu düşünmüştüm. Açıklayamadığım bir şekilde ona çekilmiştim. O zamandan beri yaptıklarıyla bu iki şeyi de lekeledi, ama şimdi... o güzellik geri döndü. Bu anlaşılmaz bağlantı kaynıyordu. Eğer o gerçekten kötülük kılığına girmiş bir iyiye, o zaman... o sadece çekildiğim bir adam değil, ihtiyacım olan kurtuluşun ta kendisiydi.

Biri ne zaman gelecekti?

kaç memur doluşur?

Victor'un iğrenç misafirlerinin her birini vuracaklar mıydı? Onları tutuklar, sorguya çeker ve akranlarından oluşan bir jürinin önüne çıkarırlar mıydı?

Birdenbire yeniden güçlendim. Savaşmaya, dayanmaya ve hayatta kalmaya hazırdım. Henri cevap vermeyince kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım.

Gözleri , yüzü tamamen okunmaz haldeydi. Umudum, oluştuğu kadar hızlı bir şekilde kekeledi.

Korkum geri döndü.

Ily...seni aptal.

Hayal gücüm her zamanki gibi beni ele geçirmişti.

Umudun paniği sarmasına izin vermiştim ve gerçeğe çarpmak canımı çok acıtmıştı.

"Vay canına, ben bir aptalım." Dehşete kapılmış tüylerim diken diken oldu. "Bizi kurtarmaya gelecek kimse yok... değil mi?"

Tanrım... Ben çok, çok aptalım.

Henri öfkeyle küfretti. "*Bon dieu, tu vas me tuer.*" (Tanrım, beni öldüreceksin.)

Küfürleri kanıma zehir gibi işledi.

Titredim ve istenmeyen gözyaşlarımın bir kez daha akmasına karşı koydum.

Gözleri benimkilere kaydı; tüm yüzü buruştu. "Eğer bir daha ağlarsan, kendimi durduramam."

Kokladım. Kirpiklerimi

ovuşturdum. Tek bir damlacık düştü.

Hırladı ve iki elini saçlarımda birleştirerek beni tamamen hareketsiz tuttu. İrkildim, taciz edilmeyi, acı çekmeyi bekliyordum.

Dili yavaşça yuvarlanan damlacığı yakaladı ve sert bir nefes almadan önce onu içti. "Lanet olsun, sadece beni *dinle*. Ne istersem yap

bunu daha da zorlaştırmak yerine."

Kavramakta zorlandım ama kalçalarını karnıma bastırarak beni uyarılmışlığının kalın çıkıntısını hissetmeye zorladı.

"Bunu hissediyor musun? Gözyaşların yüzünden. Çünkü seni hıçkıra hıçkıra *ağlatırsam* ne kadar lezzetli olacağını düşünmeden edemiyorum. Gerçekten hıçkıra hıçkıra. Çirkin, lanet olası hıçkırıklar. Seni incittiğim için ağlasaydın? Kahretsin, kendimi kaybederdim. Kendimi istemiyorum. Gerçekten istememe rağmen seni incitmek de istemiyorum."

Nefesim kesildi, zihnim onun çelişkileriyle yarıştı. "Eğer istiyorsan, o zaman... seni durduran ne?"

"Biliyor musun?"

Başımı geriye doğru çekerken inledim, parmakları saçlarımı sıkıca kavramıştı. Sesim çok cılız çıkıyordu, umutsuzca anlamaya çalışıyordum. hüsnü kuruntuya kapılmış. ". Hiçbir şey bilmiyorum." Tekrar ağlamak için içimdeki acı dürtüyle savaştım. "Lütfen... sadece söyle bana. Bana nasıl bu iş biter. Lütfen-"

"*Sessiz ol.*" Parmakları sanki gerçek doğasıyla savaşıyormuş gibi saçlarımda açılıp kapanıyordu.

Eğer fuayede söylediği gibi bana zarar verecek olsaydı... şimdiye kadar yapardı.

değil mi?

Belki de peri masallarına inanacak kadar aptal değildim. Belki de aklım bana oyun oynamıyordu.

Bir elini davul gibi çarpan kalbinin üzerine bastırmak için tüm gücünü harcadı. "Söyle bana. Bana ne söylemediğini söyle. Neden farklı olduğunu hissettiğimi söyle."

"*Ben farklı mıyım?*" Kıkırdadı. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum." Kaşları aşağı indi. "Farklı olan sensin Ily ve bu benim için tam bir baş belası."

Sustum.

Bununla ne demek istedi?

Sertçe yutkunarak üçüncü kez fısıldadım: "*Kimsin* sen?"

"*Qui suis je?*" (Ben kimim?) Çenemi tutarak başımı yana doğru itti, sonra ateşli bir şekilde nefes aldı. "Asla yeterince iyi olmayacağını bile bile elinden gelenin en iyisini yapan adamım ben."

Tutuşuna karşı koymadım. Kameralara panikten katatonik olmuşum gibi görünecekti. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçeklikten uzak değildi.

Henri sahip olduğum tüm temeli başarıyla sildi. Beni şüpheyeye düşürdü. Beni sorgulattı. *Umutlandırdı.*

Ve bu yapabileceği en zalimce şeydi. "Lütfen..." Mırıldandım.

"Sadece söyle bana."

Ağzından bir sürü küfür döküldü. "Bunun zor olacağını ama imkansız olmasına hazırlıklı değildim."

"İmkansız olan ne?"

"*Sen.*" Gözlerini kapadı ve inledi. "*Siktir.*" Elinde titriyordum.

Kalçaları karnıma yapışmış haldeyken uzun süre konuşmadı. Bana sarıldıkça kalbim daha da hızlanıyordu. Korkunç bir farkındalık ve arzu tarifi içimi dışına çıkardı.

Ondan nefret
etmeliyim.

Ondan nefret
ettim.

Ve yine de... her zaman *bir şeyler vardı.*

Fısıldaşmamız uzadıkça daha da güçlenen bir şey. "Söyle bana," dedim. "Delirmeden önce."

"Anlatacak bir şey yok."

". Boğuluyorsun. Bana mı, onlara mı yoksa kendine mi yalan söylüyorsun?"

"Lanet ." Başını eğdi, kirpikleri yanaklarında koyu renkli örümcek ağları . "Kahretsin, bu kötü, çok *kötü* bir fikir. Aklımı kaçırdım." Kalçamı tutarak tısladı, "Kimseye söyleyemezsin, beni duyuyor musun? Tek bir kişiye bile."

Başımı salladım.

"I...Christ, sana hayatım pahasına güveniyorum, Ily."

Tekrar başımı salladım ya da o başımı yana doğru eğmeye zorlarken elimden gelenin en iyisini yaptım. "*Merde.*" Kaskatı kesildi, iç çekti ve sanki kendini kaybetmiş gibi üzerime doğru eğildi.

Savaş. "Bu muhtemelen yüzüme patlayacak ama bana kimseye söyleyemeyeceğimi söylemedi ve karşı değil benimle birlikte çalışmana gerçekten ihtiyacım var. Sadece birkaç saat oldu ve şimdiden aklım başımda değil." Alçak ve karanlık bir sesle inledi. "Eğer bu en kolay yolsa, en güvenli yolsa, o zaman... yani Olsun."

Bir yudum daha alarak kara sırları doğrudan ruhuma akıttı. "Sana söylediğim her şey gerçek. Ben de onlar gibiyim. Bir an bile öyle olmadığımı düşünme. Bu hastalıkla her an savaşıyorum. Nasıl durduracağımı bilmiyorum ve onu kontrol edecek gücüm var mı bilmiyorum ama deniyorum. Tanrım, deniyorum. olmak istemiyorum. Bu lanetle doğmayı ben istemedim. Beni buraya bundan daha iyi olduğumu kanıtlamam için gönderdi ve içimde başarısız olacağıma dair korkunç bir önsezi var, o yüzden..." Omuz silkti. "Yardıma ihtiyacım var. İşte, söyledim.

Burada olmaman gerekiyordu ve ben de senin için hazırlıklı değildim, ama oldu ve şimdi beni dinlemezsen ikimiz de mahvolduk. Bana karşı koyamayacağını söylediğimde beni dinlemene ihtiyacım var. Benimle savaşılamazsın. Sana dokunmalarını engellemek için elimden geleni yapacağım, İly. Seni korumak için elimden geleni yapacağım ama bunu yapmak için... sana dokunan kişi *ben* olmak zorundayım." Biraz geri çekildi ve yüzünü kendine çevirdi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Uçaktan yaptığı tüm şifreli çağrılar. Beni kovalarken ve yere yapıştırırken verdiği belirsiz ipuçları.

Kaçakçıları avlayan bir polis olsaydı, içinde karanlık olması mantıklı . Eğer gizli çalışsaydı, bu hastalıklara yakalanmadan bu kadar uzağa gidemezdi. piçler barındırdı.

Onlardan biri olmak zorunda

kalmıştı. Ama en azından savaştı.

En azından doğruyu yanlış biliyordu.

Tozlu kitapların arasında ezilmiş ve çırılçıplak bir haldeyken ilk kez güvende olduğumu hissettim.

Henri birçok şeydi.

Hâlâ tamamen yabancıydı ve şüphesiz tanıdığım en karmaşık adamlardan biriydi ama... Ona inanmıştım. Onun hakkındaki sezgilerime inandım. Onun için bundan, bizden, et ve korku alışverişinden çok daha fazlası olduğuna inandım.

Lütfen, lütfen haklı olmama izin ver.

Nefesimi tutarak başımı salladım. "Bana yaptığın her şeyin arzudan değil zorunluluktan olduğunu söylüyorsun."

"Aynen öyle."

"Ve sana güvenmemi istiyorsun."

"Her lanet parçanla. Tek bir şüphe kırıntısı bile yok. Eğer benden şüphe eder ve karşılık verirsen, o zaman... her şey biter. Benim hayatım. Senin hayatın. Onların hayatı."

Onların hayatları.

Diğer köleleri mi kastediyordu? Yalnız ve kırılmış mahkûmları mı? "Onlar için mi buradasın?" Fısıldadım. "Mücevherler için mi?"

Gözleri benimkilerle buluştu
ve tutuldu. Sadece bir kez
başını salladı.

Rahatlamış bir şekilde eridim. "Gerçekten mi? Gerçekten mi?"

Göğsünde bir hırıltı yankılandı. "Beni sorgulama. Her şeyi ikinci kez tahmin ederken olmaz." Hiçbir kameranın onu duyamayacağından emin olduktan sonra fısıldadı, "Buraya gönderildim, tamam mı? Olanları durdurmak ve iradeleri dışında kapana kısılanları kurtarmak için gönderildim."

Dünya dönmeyi bıraktı.

Ben korkudan aklımı kaçırmıştım ve kendi ölümümle meşguldüm ama Henri başkalarını kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı.

Beni bir araç olarak kullanmıştı.

Beni bu kâbusun içine sürükledi.

Ama... küçük bir fısıltıyla tüm paniğimi yardım etme inancına dönüştürdü.

Annem her zaman empatimin Krish'in bana güvenmesine ve sırlarını paylaşmasına yardımcı olduğunu söylerdi. Her zaman kendimi başkalarının yerine koymakla kalmayıp onların kıyafetlerini, düşüncelerini ve zorluklarını da anlayabilme yeteneğiyle lanetlenmişim.

Mücevherlerle sadece bir sabah geçirmiştim ama her kırığı görmek, her çürüğe, kırılmaya ve yalvarmaya tanık olmak için yeterliydi.

Tek bir kalp atışında, sadakatim kendi hayatta kalmamdan onlarınkine . Henri'nin doğruyu mu söylediğini yoksa bunun sadistçe bir oyun mu olduğunu bilmemin bir yolu yoktu ama... başka seçeneğim yoktu.

Bir şeye inanmak zorundaydım.

O da olabilirdi.

Düşündüğüm süre boyunca kafasını çevirmedi. Gitmeme izin vermedi. Kameralar için beni yakalamadı. Sanki cevabım onun için tahmin edebileceğimden çok daha önemliymiş gibi bekledi.

Çelik renkli bakışlarını tutarak fısıldadım: "Onları kurtarmak için burada olduğuna yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

Onu inceledim.

Paylaşmayı reddettiği tüm parçalara dalmak için elimden geleni yaptım. Gölgeler geri bakıyordu. Bu gölgelerin onu tüketip tüketmeyeceğini sadece zaman gösterecekti. "Bu durumda, sana güvenmeye hazırım."

"Bunun için şükürler olsun." Saçlarımdan bir tutam daha kaparak beni cezalandırırçasına başımı geriye doğru salladı. Fırtınalı bakışlarında vahşet parlıyordu ve bir an için çok büyük bir hata yaptığımdan korktum.

Sesi kalınlaştı ve ağırlaştı, sanki ona güvenmekten çok daha kötü bir şeyi kabul etmişim gibi. "Harekete geçmelisin, İly. Hayatın buna bağlıymış gibi davran çünkü öyle."

Parmaklarını çenemde gezdirip omurgam gerilene ve parmak uçlarımda durana kadar yukarı doğru iterken nabzım fırladı. "Benimle birlikte oyna. Benimle rol yap. Tek istediğim bu. Benim yanımda ağlama çünkü senin Gözyaşları beni gerçekten mahvediyor. Karanlığın üzerimde bir etkisi var, bunu inkâr edemem. Onlar gibi olduğumu kanıtlamak için seni incitmek zorunda kalacağım. Başkalarının sana tecavüz etmesini engellemek için seni becermek zorunda kalacağım. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve beni affetmeyeceğini de biliyorum ama misilleme yapma. Tartışma. Cevap verme. Cevap verme.

bana tek bir ateş parıltısı göster. Bunu yaparsan ikimiz de hayatta

kalabiliriz." Parmakları boynumu sıkıca kavrarken yutkundum. Kameraların göreceği görüntü, bir Efendi'nin mücevherini yavaşça boğazlamasıydı. Ama beni tutuş şekli gizli bir ortaklıktan bahsediyordu.

Boğazımı ısırdı, dişleri beni irkiltecek kadar battı. "Benimle birlikte oynadığın sürece seni korumaya odaklanabilirim. Eğer benimle savaşırsan, karanlık beni kör eder. Ama... eğer iyi parçalara tutunursan -yani tutunmak için elimden geleni parçalara- o zaman o gelene kadar dayanacak gücüm olur."

"O mu?" Doğru düzgün nefes alamıyordum. Kalp atışlarım her uzvumda çarpıyordu.

İrkildi. "Yeterince uzun konuştuk. Henüz birinin gelmemiş olmasına şaşırdım ve zamanımız azalıyor. Gurur bir şey yapmak zorunda kalacağım. Bu odada olan diğer her şeyi silecek bir şey." Parmaklarını gevşeterek alt dudağımı ısırdı. "Bekledikleri gibi olmak zorundayım. Ve sen de onların al."

Kıstırması alaycı bir öpücüğe dönüştü, karanlık tadı ağızımda patladı. Dişlerinin keskinliği kanımda farkındalık kamçıları gönderdi.

Sanki beni öpmek istememiş gibi ağzını benimkinden ayırarak inledi, "Benim için inle. Bana itaat et. Sana söylediklerimi yap. Sana verdiğimi em. Sana emrettiğimde yayıl. Bunu söz veriyorum seni buradan çıkaracağım. Bütün mücevherleri çıkaracağım."

Sorularım vardı. Çok, çok fazla soru ama yüzü karardı - kısmen kameralara göstermek için, kısmen de kara bir ruhu barındırdığı için.

Gözleri gümüş renginde parladı. "Bir daha konuşma şansımız olmayabilir. O yüzden bana güven, tamam mı? Bana kavga etmeyeceğine söz ver. Sana ne yapmak zorunda kalırsam kalayım, kutsal olan her şey aşkına... *savaşma*."

Acı ve aşağılanma getirecek şeyler yapmak zorunda kalacağı bilgisi, adalet duygumun kaymasına ve isyan etmesine neden oldu.

Her nasılsa, Peter ve diğer mücevherleri kurtarmaya yardım edecek kız olarak seçilmiştim.

Beni seçmişti.

Henri Ward denen bu muamma.

Kaderin garip bir cilvesiyle bu görev bana verilmişti. Eğer mücevherlerin oyun oynayarak son verebilirim, o zaman... ne gerekiyorsa yapardım. Sürünürdüm. Yalvarırdım. Emecek, yayılacak ve kendimi tamamen ona teslim edecektim çünkü bu kâbusu durdurabilecek tek kişi oydu.

Bunu yapardım çünkü o iyi bir adamdı.

Ve eğer babamın karmik bilgeliğine inansaydım, birbirimizi daha önceden tanıdığımızı bile söyleyebilirdim. Başka bir hayatta. Başka bir yolculukta. Belki de kaderimizde hep daha iyisi için birbirimizi incitmek vardı. Belki de bu tür bir sınava defalarca katlanmıştık. "Kavga etmeyeceğim," diye nefes aldım.

Bakışları benimkine kilitlendi, duman ve sırlarla yanıyordu. "Ne yapmam gerektiğinin önemi yok mu?"

"Ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?"

"Seni incitmek." Fısıltısı düzleşti. "Seni becermek. Seni küçük düşürmek. Cezalandırmak." Alnı benimkine çarptı. "Onlardan biri olarak görülmeye ihtiyacım var."

"Gizli kalmak için," diye fısıldadım, bir soru değil, bir gerçeği ifade ediyordum. Gerildi ve başka tarafa baktı. "Evet."

İtiraf etti.

O bir polis.

Omuzlarım ölçülemez bir rahatlamayla çöktü ama sonra tekrar gerildim.

Beni elektriklendirmesi düşüncesi mi? İçimde olması? Etrafta kimse yokken ve o bana zarar vermezken kavga etmeyeceğimi söylemek kolaydı ama *dışarıda* nasıl başa çıkacaktım? Bu kadar çok adam bana bakarken? Havada bu kadar açgözlülük ve pislik dönerken? Ne kadar dayanabilirdim Panik yükseldiğinde ve koruma misilleme yapmamı emrettiğinde pandomim mi?

Bilmiyordum.

Tepkilerimi tahmin edemezdim.

Ama... bu sadece benimle ilgili değildi.

Peter, Kirk, Rebecca ve henüz tanışmadığım diğer tüm köleler yıllardır buradaydı. Yıllarca dayanmışlardı. Yıllarca *hayatta kalmışlardı*.

Kimseleri yoktu ve şimdi Henri'leri vardı. Son bir soru sordum.

Aslında cevap istemediğim bir soruydu. "Doğruyu söylüyorsun... bundan zevk alacağımı mı?"

Olduğu yerde sarsıldı. Kameralara bir kez daha baktı, tüm tavrı sertleşti ama sonra çarpık bir dürüstlikle dudaklarını kulağıma bastırdı. "Evet." Sertçe yutkundu. "Keşke seni incitme düşüncesinden iğrendiğimi söyleyebilseydim ama... Başından beri dürüst oldum ve olabildiğince uzun süre dürüst kalacağım. Seni incitirken hissedeceğim şeyler hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak. Bundan zevk alacağım. Daha fazlasını istersem, her lanet günün her saniyesinde kendimle savaşıacağım ve... sana ne yaparsam yapayım, bin katını ödeyeceğimi de biliyorum. Cezamı çekmeyeceğimi sanma, Ily. Alacağım. İnan bana."

"Karma yüzünden mi?"

" gibi bir şey." İçini çekti. "Benimle kavga etmediğin sürece bunu atlatabiliriz. Birlikte."

Birlikte.

Ne kadar rahatlatıcı ve kınayıcı bir kelime.

"Sadece... bana birinin geleceğine söz ver."

Çenesi sıkıştı; gözlerini kaçırdı.

Ama sonra başını salladı. "Biri geliyor."

"Bu durumda, ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Mücevherleri kurtarmak için ne gerekiyorsa yapın."

Ağzı aniden benimkine çarptı.

Vücudu beni pek çok trajik, romantik hikâyenin omurgasına sıkıştırdı.
Öpücük şiddetliydi. Şiddetliydi. Nefesimi çalıyor ve kalbime tekme atıyordu.

Beni öptüğü kadar hızlı bir şekilde saçlarımı okşadı, beni kütüphanenin ortasına yürüttü ve sonra ayaklarımı altımdan tekmeledi.

Dizlerimin üzerine ağır bir şekilde
çöktüğümde haykırdım. Beni ileri doğru
iterken avuçlarım sızlıyordu.

Ve yüksek raflara doğru tepinerek geri dönüp, kapı sopası olarak kullanılabilecek kalınlıkta deri ciltli bir kitap seçip bana doğru yürürken kulaklarım çınladı.

On Beşinci Bölüm

Henri

Tanrım, onu öpmeyi bırakmalıyım.

Her kayışında, onun tadı ruhumun derinliklerine işledi. Her Dudaklarımız birbirine değdiğinde, sahip olamayacağım bir şeyi istemenin yokuşunda daha da kaydım.

Bir daha asla.

Artık öpmek
yok.

Artık fısıltı yok.

Artık gerçekler yok.

Bana kavga etmeyeceğine söz vermişti.

Bu kadarı yeterliydi.

O da işin içindeyken, onlar gibi davranabilir, onlar gibi sevişebilir, onlar gibi istismar edebilirdim, tüm bunları yaparken Ily ona verdiğim her yaranın daha büyük bir iyilik için olduğuna güveniyordu.

Daha iyi bir şey mi?

Kahretsin.

Bu bana neden bu kadar keyifsiz hissettirdi? Bu kadar kirli?

Senin polis olduğunu sanıyor.

Elimde bir kitapla onun arkasında durdum. Okumaya hiç niyetim olmayan bir kitap, rolümü oynamaya hazırdım.

Benimle oynayacağına söz vermişti.

Ve karşılığında, ona sessiz bir yemin
ettim. Onu bir daha asla öpmeyecektim.

Ona ne yaptığının önemi yok.

Onu kaç kez becermek, canını yakmak, hıçkırıklara boğmak, yalvartmak ve ağlatmak zorunda kalırsam kalayım, asla bir öpücük daha çalmayacaktım.

Böyle bir yakınlığın oluşmasına asla izin
verme. Benim *kurtarılabilir* olduğumu
düşünmesine asla izin verme.

Bu bir iş anlaşmasıydı. Başka bir şey değil.

Öpücük aşıklar içindi.

Kalpler, ruhlar ve için. Biz sevgili değildik.

Kahretsin, ne olduğumuzu anlatacak kelimelerim yoktu.

Her ne olursak olalım, ortak bir hedefe bağlıydık ve bu kurallara bağlı kaldığımız sürece, ona yaptığım her şey aklanacak ve açıklanabilir olacaktı.

Q kapıdan içeri girdiğinde başımı dik tutabilir ve kırılmamışım gibi davranabilirdim. Onu ve ailesini hak ettiğimi kanıtlamanın bir yolunu bulmuştum, tüm bunları yaparken de gerçekler ve yalanlardan oluşan kaygan bir oyun oynuyordum.

Polis olduğumu sanıyor.

Tekrarlanan düşünce, rahatsız edici bir solucan gibi kıpırdandı.

Sadece polis olduğumu düşündüğü için benim tarafımda.

Bu küçük beyaz yalan söylediğim tek yalandı.

Olabileceğimden iyi bir adam olduğumu düşünmesi suçum değildi.

Yöntemim şüpheli olsa bile niyetim hâlâ onurluydu.

Onu yaralamak için ondan izin almıştım.

Kurtarıcı rolünü oynamak için onu becermeye razı oldu.

Ne yani, kolluk kuvveti olduğumu düşünmesine izin vererek onu kandırmış mıydım?

Ne yani, SWAT'ın her an siperi aşip haklı bir ateş yağmuru getireceğini mi düşündü?

Onu düzeltmemiş olmam, ateşkesimizin haklı olmadığı anlamına gelmiyordu. Yine de onu ve diğer köleleri kurtarmaya niyetliydim. Ona ihtiyacım yoktu.

Bunu yapmak için bir rozet ya da üniforma. Benim daha iyi bir şeyim vardı; sayısız serveti ve acımasız bağlantıları olan bir üvey kardeş.

Ağır kitabı avucumun içine aldım.

Ily omzunun üzerinden baktı, yüzü bal teninin izin verdiği kadar beyazdı, vücudu kambur ve korkmuştu. Ama hareket etmedi. Sürünerek uzaklaşmadı.

Onun gerçek korkusu en tatlı parfümdü. Ama itaati? Bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

İçimdeki en karanlık parçaların onun kırılmasını arzulamasından nefret ediyordum. O kaçtıkça kovalamak için can atıyordu. Onu alt etme düşüncesiyle salyalarım akıyordu; bir anlaşılmaya vardığımız için bana olmasındansa, pençelerim ve dişlerimle ona boyun eğdirmek istiyordum.

Lanet olsun, ben normal değilim.

Dört ayak üstünde çıplak bir kadın vardı. Ona kitapla vurmak istediğimi çok iyi bilen ve yine de buna rıza gösteren bir kadın. Eğer basit bir tahakküm meselesi olsaydı, bu fazlasıyla yeterli olurdu.

Peki onun kanamasını istemem benim hakkımda ne söylüyordu? Bu korkunç düşünceleri kovalayarak mesafeyi kapattım. Arkasındaki kalın, desenli halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküp iri bir elimi sırtının alt kısmına yerleştirdiğimde Ily nefesini içine çekti.

İrkildi.

Sikim tepki verdi, onun sıkıntısından beslendi.

Keşke Q'ya karanlığını nasıl evcilleştirdiğini sorsaydım. Ondan nefret etmeyen bir eşi nasıl kazandığını.

Bilmem gerekiyordu.

Beni öldürmeden önce bu hastalığı nasıl tedavi edeceğimi öğrenmem gerekiyordu.

Omuzlarımı silkerek Ily ile paylaştığımız fısıltılı sırları bir kenara ittim ve satmak zorunda olduğum rolü benimsedim. Ağladığında onu kucağıma alarak yaptığım hatadan sonra Victor'un kendimi inanmasını sağlamalıyım.

Kalça kemiğindeki kıvrımlı eti sıkarken, kameraların alma ihtimaline karşı sesimi yükselttim. "Bana rüşvet verebileceğini mi sandın? Özgürlüğün karşılığında bana teklif edebileceğin her şeyle ilgileneceğimi mi sandın?" Güldüm, sesimin akli dengemi yitirmiş gibi çıkmasını sağladım. "Anlamıyor musun? Yapabilirim Senden istediğim her şeyi alabilirim. *Her şeyi* alabilirim. Ve karşılığında sana hiçbir şey vermek değilim."

Gözleri kısıldı ama karşılık vermedi. Onu övmek ve ona öfkelenmek istedim.

Kaçmayacağını bilmek tüm keyfimi kaçırdı.

Lanet olsun, işte bu yüzden seksten zevk alamıyordum. Neden her bir ilişkim, bir yandan gerçekten neye ihtiyacım olduğuna dair hayallere dalarken, bir yandan da bu işin içindeymişim gibi davranmakla doluydu.

Zihnim, her şeyi bitirmeye çok yaklaştığım o korkunç geceye geri döndü. Kanımdaki dürtüler çok ısrarcı, çok vahşiydi. Onları engellemeye çalışmışım. Başkası yerine kendime zarar vermeye çalıştım.

Bıçağı üst baldırıma sapladığının, tirbuşon gibi çevirdiğimin, femoral arterimi aradığının, içimdeki hastalıklı canavarlıktan başka bir şey hissetmemek için elimden geleni yaptığının farkında bile değildim-

Dur.

Kötü anıları göz kırparak uzaklaştırıp Ily'ye odaklandım. Gözlerimiz kilitlendi.

Güneş ışığıyla parlayan altın rengi gözleri burası için fazla parlak ve masum görünüyordu. Kabuslarla dolu bir dünyada bir ışık huzmesi. Bu onun gerçek çağrısıydı.

Onun gerçek kimliği. O, karanlığımın üzerine parlayan bir güneş değil, beni daha derinlere sürükleyen bir kâbustu.

"Başlangıç için beş vuruş." Kolumu kaldırdım, kitabı yumrukladım. "Beş sert

kaçış olmadığını bir kez ve herkes için anladığından emin olmak için tokatlar. Başını sallama ki dinlediğini bileyim."

Başını salladı.

Sikim kalınlaştı.

"Artık benimsin. Her nefesin, her damla kanın, her kemiğin, her düşüncen, duaların ve çılgınlıkların bana ait. Başını sallama."

Başını salladı.

Bir iniltiyi yuttum. "Beş vuruşta kıcını ne kadar pembeleştirilebileceğimizi görelim, olur mu? Dışarıdaki herkesin bana ait olduğunu bildiğinden emin ol."

Ona tepki vermesi için zaman vermedim.

Homurdanarak deri ciltli klasığı yere indirdim ve ona vurdum. Kameralar için elimden geldiğince şiddet katarken, sayfalar kıcına çarpmadan bir saniye önce gücümü azalttım.

gümbürtü, zambakların dans ettiği kütüphanede yankılandığında ağzım kurudu. Anında kıcı suçlayıcı bir kırmızıya büründü.

Ve aynen böyle, iğrenç bir şekilde sertleştim.

Gerçek. Sahte. Fark etmezdi. Savunmasız bir kadına vurmanın vahşiliği. Vahşetle korumaya yemin ettiğim bir kadın beni çözdü.

Ily hiç ses çıkarmadı.

Sessizliği her şeyi bin kat daha kötü hale getirdi. Bir elimi kalçasında tutarak kitabı tekrar kaldırdım. Gözlerimiz kilitlendi.

Kapattı.

Ve ona ikinci kez vurduğumda bir iniltiyle boğuldum. Tüm vücudum sarsıldı. Başparmağımı kalça kemiğinin üzerinde gezdirdim, tenine verdiğim renklerin izini sürdüm, onu en küçük bir nezaketle okşadım.

"Benim için çılgılık at," diye homurdandım ve kitabı tekrar kaldırdım.

Bizi izleyenler için elimden geldiğince güç uygulayarak kolumu aşağı doğru çekerken, hesaplaşmam ve kınamam bir aradaydı.

tüm gücümün ona zarar vermesini engelliyor.

Bu sefer bağırdı.

Tam bir çığlık değil. Bir ciyıklama değil.

Kalbimi ateşe veren baş döndürücü, acı verici bir homurtu.

Tüm vücudum bir ateşe dönüştü. Midem düğümlendi. Aletim zonkladı.

İçimde uyandırdığı duyguları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve kendimi pandomimin içine attım.

"Tekrar." Ona dördüncü kez vurdum. Şarkı söyleyen tokat en tatlı, en iğrenç müzikti.

Tutunduğu kıyıyı bırakırken gözyaşları bakışlarında titredi.

Dudaklarından saf keder döküldü ama yanakları damlacıklardan kuru kaldı.

Başka tarafa bakamadım.

Eğer ağlarsa, işim biter.

Kütüphanede asıldı, çizildi ve dörde bölündü.

Kederini yutarken boğazı düğümlendi. İpin ucuna gelmişim.

"Beş," diye fısıldadım, *Monte Kristo Kontu*'nun ilk baskısı havada süzülüp onun kırmızı çiçekli kışına çarptı.

İçinde bir şeyler değişti.

Omurgasından aşağı bir korku dalgası

aktı. Ruhundan bir çığlık döküldü.

Kütüphaneyi her türlü nefret, sefalet ve korkuyla doldururken kendini tutmadı. Daha önce hiç bir feryat duymamıştım. Birinin sesi beni hiç bu kadar içgüdüsel, ilkel bir seviyede etkilememişti.

O çığlık, bu iğrenç sözleşmeye attığı imzaydı. Hayatını bana teslim ediyor, sadist bir yabancıya güveniyor, bana istediğim her şeyi yapma hakkını veriyordu.

Beni çözdü.

Beni tüketti.

Vücudu kaskatı kesilmişti, sanki benimle oynamayı kabul etmesi boş bir sözmüş gibi, ama şimdi... şimdi onu istismar ettiğime ve ne yapmamız gerektiğini ilk elden deneyimlediğine göre, gelecekteki her vuruşa, kırbaça ve cezaya karşı isyan etti.

En kötü afrodisyak türü. En iyi tahrik edici.

Q...acele et.

Ayak sesleri taş koridorda yankılandı.

Ily donakaldı.

Ya şimdi ya da asla.

Onu al ya da başka bir canavarın ona tecavüz etmesini izle.

eğilip kulağına fısıldadım. "Ne yapmam gerektiğini biliyorsun." Sarsıldı ve titredi ama çok yavaşça başını salladı.

"Elimden geldiğince çabuk olacağım. Sadece... bana güvenin ve oyuna devam edin."

Geri çekilerek arkasına geçtim ve fermuarımı karıştırdım.

İnançlarımda bu kadar kararlı olacağımı kim düşünebilirdi ki? Bu zayıflamak yerine daha da güçlenen bir *ahlak*. Biriyle karşı karşıya dönüşmeyi seçtiğimde, insani parçaların bütünlüğe canla başla sarıldığını gördüm.

Taşaklarım gerildi, o bağılyken onu becerme düşüncesiyle bedenimin içinde çalıştım. İplerle ya da zincirlerle değil, onu hayatta tutacak kırılğan sözlerle.

Dürüst olmak gerekirse... ortaklığımız beni azdırmıyor, midemi bulandırıyor. Hâlâ iyi olmaya çalıştığım için nefret mi ediyordum yoksa hep kötü olacağım için lanet mi çözemiyordum.

Tanrım, özür dilerim.

Şortumu çekerek açtığımında, aletim dışarı fırladı, çarpık bir ihtiyaçla sınırdan çürümüştü. Bunun kelimenin en hastalıklı bir rol yapma oyunu olması umurunda değildi. Yeni keşfettiğim kahraman kompleksim de umurunda değildi. Tek umursadığı, Ily'nin kıcının cezam yüzünden kızarmış olmasıydı ve onu becerirken bu istismarın sıcaklığını hissetmek üzereydim.

Dikkatimi kemerli geçitte tutarak ve kulaklarım çınlayarak "Yanağını halıya bastır, kıcını kaldır ve . Gerçekten kime olduğunu öğrenmek üzeresin." Başparmağımı tekrar kalça kemiğinin üzerinde gezdirerek, vaatlerle onu okşadım. "Taşaklarım içine girdiğinde, sonunda bileceksin. Sen *benimsin*."

Ily'nin kürek kemikleri esnedi, kristal asa ve yağmur büyüğü dövmesi derisinin üzerinde dalgalandı. İstedığım şeyi yaparken sanki beni lanetlemiş gibi hissettim.

Gözlerini kapatarak sağ yanağını halıya bastırdı ve tırnaklarını kalın desene geçirdi.

Bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu.

Çok güzel. Çok trajik.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. daldığımı görecekleri kadar yakındı. O an için planlamıştım.

Bekle...

Bekle.

Kalbim boğazımda, parmaklarımı kalçasından bacaklarının arasına doğru gezdirdim.

Onun en özel yerine dalarken nefesimi içime çektim. Daha önce dokunduğum bir yere. Neredeyse içeri girmiştim. Eğer Q'nun ultiyatomu olmasaydı, asla istila etmeme izin verilmemesi gereken bir yer. açıklayamadığım bir farkındalık yaşadım.

Parmağım klitorisinin üzerinde gezinirken irkildi. Daha derine kaydım, içine girdim-

"Lanet olsun." Tepkimi kontrol edemedim. Ya da vahşi iniltimi.

"Kahretsin... ıslanmışsın."

Gözlerini daha da sıktı. Kirpiklerinde bir damlacık parlıyordu.

Nasıl bir cehennemin içinde olduğunu biliyordum.

Etkilenmişti.

Aynı benim gibi.

İstemememiz ya da ihtiyaç duymamamız gereken şeylerden etkileniriz.

Göğsüm kendi içine çöktü, katlandı ve buruştu.

Parmağım kendi isteğiyle tüylendi, onun kayganlığıyla sarhoş oldu. Gözleri kocaman açılmış, benimkilere takılmıştı.

Aramızda bir şey geçti.

Sözsüz ve anlamsız ama bir o kadar da güçlü. Doğru düzgün nefes alamadım.

Bir iniltiyle gözlerini tekrar kapattı ve aramızda akan *bir şeyin* kanalından beni kopardı.

Başka birinin kendi bedeni tarafından ihanete uğradığını bilmek? Onun nasıl mücadele ettiğini görmek? Bu beni ona tamamen farklı şekillerde bağladı.

İçimde yeni bir şiddet dalgası yükseldi. Tek bir parmağımı içine bastırdım.

Kalçaları geri sallanırken alt dudağını ısırды ve daha fazlasını teklif etti.

"*Tanrım, İly.*"

Ayak sesleri dışarıda yavaşladı, bana yaptığı büyüyü keserek bana amacımı hatırlattı. Performansımızı.

Sadece rol yapıyor, seni

aptal. Seni istemiyor.

Dediğini yapıyor!

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelerek dokunuşumu geri çektim ve vücudunun narin kıvrımlarına onun uyarılmışlığını bulaştırdım.

Arkasından şaha kalktım.

Bir elim kalçasında, diğeri sikimde, gerekeni yapmaya hazırlandım.

Victor ortaya çıktı, onu ilk geldiğimizde Ily'yi götüren köle takip .

"Ah, tam zamanında." Kalçalarımı salladım, birazcık içeri ittim.

Sikeyim.

Onun ıslak ve sıcak ateşiyle şaftımda şimşekler çaktı. Bacaklarımın arasındaki her damla kan ok gibi fırlarken nasıl konuşabiliyordum, bilmiyordum. "Onu becermek için seyirciye ihtiyacım olduğunu söylemiştin." Omuz silktim, sesim gergin ve karanlıktı. "Öyleyse... onu becerirken beni izle."

Yere baktım.

Ah kahretsin.

Bedenimin onunkine batmak üzere olduğunu görmek beni bir şeytana dönüştürmekle tehdit ediyordu. Oynamam gereken rol lanet olası kafamdan uçup gitti ve içim acıdı-

"Eğer onu becerirsen," diye tısladı Victor, "evimden dışarı çıkarılacaksın ve bir daha geri dönmen yasaklanacak."

Donup kaldım.

"Ne?" "Beni

duydun."

Kalçalarımı geriye doğru kaydırırken sikim hayal kırıklığıyla zonkluyordu. "Sabırlı davrandım. Bırak onu alayım."

Tırnaklarını gömleğine geçiren Victor burnunu çekti. "Senden hoşlanıyorum Henri. Özgür olmak için yaptığın beceriksiz girişimleri seviyorum. Dürüstlüğünü de seviyorum. Ama sevmediğim şey seçici duymam. Sana beklemeni söyledim. Sabrın bir erdem olduğunu söylemiştim. Katılığımın mücevherlerimle bittiğini mi sanıyorsun?" Gözleri sertleşti. "Buraya *benim* davetimle geldin. Şu anda kalemde yaşayan tüm insanlar *benim* lütfumla buradalar. En aşağılık duygularını yaşayabilirler. ve kendilerinden aşağıda olanlara acı verirler, ama *asla* benim hakkımı gasp edemezler.

emirleri." Beni işaret ederek dişlerini gösterdi. "Ve sen, benim sabırsız dostum, emirlerime karşı geliyorsun."

Ily endişeli gözlerini açtı ama halıdan kalkmadı.

Titreyen ellerimle kendimi sakatlamadan fermuarımı çekmek için elimden geleni yaparak şortumun içine geri soktum. "Bu bana üçüncü kez verdiğin mavi taşaklar, Victor." Sertçe ayağa kalkarken öfkenin sesimi bozmasına izin verdim. "Neden sürekli onun benim olduğunu ve istediğimi yapabileceğimi söylüyorsun anlamıyorum ama ne zaman bunu kabul etmeye başlasam beni durduruyorsun."

Victor sanki bu sapkın okulun müdürüymüş ve ben de akılsız bir öğrenciymişim gibi iç çekti. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor Ward? O yeni. Sen de . İlk sevişmeye her zaman tanık olunur."

"Ve sen de buna tanık olmak üzereydin," diye hırladım. "Sen ve yanında duran hayvanın."

"Peter beni almaya gelerek doğru olanı yaptı."

"Bekle." Ellerimi birleştirdim. "Beni ispiyonladı mı?"

Ily kendini yukarı kaldırdı, topuklarının üzerine otururken nefesinin altından tısladı. Kırmızı poposu, ayaklarının kontrast oluşturan solgunluğuna karşı kesinlikle parlıyordu.

Köle çocuğa baktı; aralarında konuşulmamış bir şey geçti.

Kalbim tekledi.

O bakış da neydi öyle?

Nasıl bakabildiler ki? İki dakika boyunca yıkanırken ve iğne yapılırken onunla birlikteydi.

"O sadece konuklarımla nasıl davranmasını istediğimi bilir." Victor sıkıca gülümsedi. "Ayrıca, planlanmamış randevum da halledildi. Artık bugünkü etkinliklere katılmakta özgürüm." Kolunu açıp koridora doğru geri adım atarak ekledi, "mi? Mücevherinizi terbiye etmenizi onaylıyorum ve bunu hak ettiğinden hiç şüphem yok, ama bence daha aleni bir Bir sonraki bölüm için yer ayırmanız gerekiyor, değil mi?"

"Onu herkesin önünde becermemi mi istiyorsun?"

"Evet. Başından beri söylediğim gibi. İlk bakışta biri hakkında çok şey söyleyebilirsin ve benim de seninkini izlememek gibi bir niyetim yok." Sesi aldatıcı bir şekilde sessizleşti. "Bunu yapmak istiyorsun benim küçük kulübümün bir üyesi olmak istiyorsun, değil mi? Daimi olarak hoş karşılanmak için?"

" biliyorsun."

"Peki o zaman... benim kurallarına göre oynarsan dileğin gerçekleşebilir." Elini Peter'ın omzuna koyarak sırtıttı. "Kim bilir, eğer Bugün beni etkilerseniz, Ily'nin bir kısmına sahip olmanıza izin vermeye bile ikna olabilirim."

Peter Victor'un dokunuşuna tepki vermedi. Yüzü okunmaz halde kaldı, gözleri Ily'ye kilitlenmişti.

Bir öfke kıvılcımı yükseldi.

Daha iyisini bilmeseydim, kanımda yanan lanet kıskançlık olduğunu söyledim.

Peter ona neden öyle baktı?

Etrafı etle çevriliyken neden sanki daha önce hiç çıplak bir kadın görmemiş gibi çıplaklığını içiyordu?

Kendimi Victor'a odaklanmaya zorladım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu şu demek... yüklü bir meblağ karşılığında onu her ziyaretiniz için rezerve edebilirsiniz.

mütevazı evime bahşediyorsun. Eğer başka biri onun üzerinde hak iddia ettiyse, senin gelişin bunu geçersiz kılacaktır. Sen tekrar gidene kadar senin olarak kalacak."

"Ama ben yokken onu başkaları mı kullanacak?"

Kıkırdadı. "Sen buradayken başkaları da onu kullanacak - tabii ki sen onun tadını çıkarmadığın zamanlarda."

"O zaman neden para ödeyeyim-"

"Çünkü bir mücevherin yaşamını ve refahını paylaşmak bir onurdur. Konuklar mücevherlerimi istedikleri gibi kullanabilirler, ancak parça sahipleri daha fazla haklar."

"Ne gibi?"

"Mücevherlerin geri kalanıyla birlikte kanada dönmek yerine senin odanda uyumasını sağlamak gibi. Karanlıkta ne olacağı senin kararın." Parmakları Peter'ın omzunda sıkılaştı. "Sana izin vermek bile cazip gelebilir onu ilk kez enfiye kutusuna götür. Belki de onu sevgili Emerald Bruises oyunlarımıza başlatmana ya da Sapphire Scars dediğim bir şeyle uğraşmana izin veririm. Ya da... eğer yeterince değerli olduğunu kanıtlarsan Ömür boyu üyelik, ona Elmas Öpücüğü verecek kişi sen olabilirsin." Peter hâlâ şoktaydı.

Ily'ye bakarken gözleri korkuya boğuldu.

Victor iki kez böyle bir öpücükten söz etmişti ve ben bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikre sahip değildim.

Ily olduğu yerde kaydı. Ona bakacak gücüm yoktu. Sanki satın almak üzere olduğum bir arabaymış gibi ondan bahsederken onunla göz teması . Karmaşık bir kullanım kılavuzu ve özel lisansıyla birlikte gelen çok pahalı bir spor araba. Diğer koleksiyoncularla paylaşmam gereken sınırlı sayıda üretilmiş bir arabaydı ve geceleri onu garajda kullanmam gerekiyordu.

Lanet olsun.

Başka bir mide bulantısı nöbeti beni boğazımdan yakaladı. Beni şaşırttı. Beni aydınlattı. Tüm derin, karanlık eğilimlerime rağmen, görünüşe göre, iğrenç seçimlerle yüz geldiğimde, hala herkesin egemenliğine ve güvenliğine değer veriyordum... alçak bir derebeyi tarafından köle olarak etiketlenenler de dahil.

Neden burada olduğunu hatırla.

Bu asla benimle ilgili değildi. Bu hep onlarla ilgiliydi. Kardeşimle ilgiliydi. Onun hakkında.

"Tamam." Başımı salladım. "Parça sahipliğini ben de istiyorum. Ne de olsa onu yakalamak için beni yem olarak kullandın. Ödülüne göz kulak olmam için teşvik edildim."

"Yem mi?" Kıkırdadı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kabul ediyorum, çok daha fazla kadını ve erkeği kendine çekebilecek bir kötü çocuk caziben var.

Belki, yarı mülkiyet karşılığında, benim için balık tutman için seni işe alırım. Yakalayabileceğiniz kalibre, her sendikada en mücevherlere sahip olmamı sağlayacaktır."

Ya onu ya da kendimi öldürme dürtüsüyle savaştım. "Senin için fark etmeyecekse, yakaladığım balıkları yemeyi tercih ederim." Dişlerimi sıktım ve gülümsedim. "Bütün gün burada dikilip yine şifreli mi konuşacağız, yoksa onu şimdi becerebilir miyim?"

Ily seğirdi ama tek kelime etmedi.

Onun yatağındaki çıplak görüntüsü beni tüketti. Onu gündüz olduğu kadar gece de yakınımda tutma düşüncesi -karanlık çöktüğünde ve canavarlar dolaştığında onu koruyabilmek?

Onun için en azından bunu yapabilirdim.

Ama sonra tekrar... eğer onu odama alırsam? Küçük şovumuzu izleyecek ya da duyacak kimse olmadan tamamen merhametime mi kalsaydı? Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum. Ne kadar düşeceğimi. Ne kadar kötü teslim olacağımı.

Victor'un soruma cevap vermesini beklemeden mokasenlerimle Ilynin bacağına tekme attım. Amcık gibi görünecek kadar sert, çürümeyecek kadar

yumuşak. Bu

midemin çalkalanmasına ve sikimin kalkmasına neden oldu. "Ayağa kalk. *Şimdi.*"

Ily hiç karşı koymadan ayağa fırladı. Altın yakası ve kelepçeleri kütüphanedeki loş ışıklara takıldı. Asa dövmesi sırtından aşağıya doğru esnedi. Nefretiyle savaşıp uysal kalmak yerine.

"Görüyorum ki sonunda ona ulaşabilmişsin." Victor sırıttı. "Ama insan merak ediyor... bu kadar uzun süre ne hakkında fısıldadın? kitaplar?" Gözleri kısıldı, beni dikkatle izliyordu.

endişeli kelebekleri susturdum. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Olmalı mıyım?" Victor başını eğdi. "Pek çok misafirin pek çok fetişi olduğunu biliyorum. Bazıları oyuncak kullanmayı sever. Diğerleri ise bozulma. Çoğu acı vermekten hoşlanır ama yine de..." Bana doğru bir adım attı. "Onlarla *konusmayı* seviyor gibisin."

"Bu yasak mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Yapamayacağımı mı söylüyorsun?" "Ne söylediğinize bağlı." Dikkatini Ily'nin üzerinde toplayarak

"Söyle bana tatlım. Sana ne hakkında bu kadar ateşli fısıldadı? Paylaşabilirsin. Onun sırları benimle güvende."

Omuzları gerildi ama çenesini saygıyla aşağıda tuttu. "Kütüphanedeki her kitapla beni çürütmek istediğini söyledi." Yutkundu ve biraz daha yüksek sesle konuştu. "Beni mümkün olan her şekilde kendine ait kılmak istediğini söyledi."

"Öyle mi?" Victor gülümsedi. "Peki bunlar hangi yollar?" Omurgamdan aşağı ter boşandı.

Ily tek bir cümleyle sadece varlığını bana devretmekle kalmadı, aynı zamanda benimkinin yanına bir mezar kazdı. Beni isteyerek korudu. Benim için yalanlar uydurdu. Benim adıma bir şeyler itiraf etti.

Bakışlarını halıda sabit tutarak, sanki söyleyeceği şeyler duyulamayacak kadar iğrençmiş gibi sesini alçalttı. "Beni parçalara ayırmak istediğini söyledi. Kanımı akıtmak ve her damlasını içmek istiyormuş. Tıpkı onun... tıpkı benim gözyaşlarımı içmeyi sevdiği gibi."

"Demek yaptığın buydu." Victor sanki büyük bir gizem çözülmüş gibi bacağını tokatladı. "Onu neden yerde kucakladığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. İtiraf ediyorum, bir an için senden şüphe etmeme neden oldu."

İçimin nasıl saklamak için elimden geleni yaparak, "Onun kederini içmek beni taş gibi sertleştiriyor," dedim.

Peter irkildi. Bu aşağılık konuşmadan etkilendiğinin tek işaretiydi.

"Çok hoş." Victor sırtıttı. "Bana biraz daha anlat. Seni başka ne sertleştirir Henri?"

"Sana zaten söyledim."

"Beni son bir kez şımart."

Piç kurusu.

"Peki." Boğazımı temizledim. "gözyaşı. Kan. Teslimiyet.

Çılgınlıklar. Bunlar benim ilk dördüm. Ama... hoşuma gitmeye başlayan bir beşinci var." Peter bana öyle kara, öyle nefret dolu bir bakış fırlattı ki neredeyse geriye doğru sendeleyecektim.

Ona ters ters bakarak, gözlerini indirmesini ve uysal küçük köleyi oynamasını bekledim.

Meek, kıcımın kenarı.

Victor'un ona duyduğu güvene ve mücevher hiyerarşisindeki biraz daha yüksek konumuna bakılırsa, muhtemelen bir süredir burada olduğunu düşünürsek, içinde Ily kadar ateş vardı ve bu etkileyiciydi.

"Oh?" Victor parmaklarını salladı. "Beni merakta bırakma."

"Kelimeler." Omuz silktim. "İçlerinde öyle bir güç var ki." Ily'nin yanına kayarak parmaklarımı onun gür, mavi-siyah saçlarına geçirdim. Bu bana onu kitap raflarına doğru nasıl tuttuğumu hatırlattı. Yüzükoyun ve merhametimle, bir polis olduğuma inanmasına izin vererek.

"Zihinsel işkencenin daha 'kafa açıcı' bir tat kattığını düşünüyorum.

Okumayı seviyorum. Okuyorum çünkü kelimelerin bize zarar verme gücü var - hem bir kâğıda basılmış

ve birinin kulağına fısıldadı. Önce ne yapmayı planladığımı söylemeden neden onu fiziksel olarak taciz edeyim? Ona tam olarak ne istediğimi söylersem, bu bir imaj çizer. Ben daha ona dokunmadan o şeyleri görmesini, hissetmesini ve bunlara katlanmasını sağlar. Kimse onu kurtarmaya gelmeyecek. Kimse beni durduramaz.

Tüm bu sözleri gerçekleştirmemi hiçbir şey engelleyemeyecek."

Kıkırdamaya zorlandım, Q'nun bunu hiç görmemesini umuyordum.

Bunun kayıtları. Böyle şeyler söylediğimi hiç duymamıştım... özellikle de doğru oldukları için. "Ne de olsa Victor, bana sürekli beklediğime degeceğini söylüyorsun. Ben sadece acının tatlılığını, onu

Ben ona elimi bile sürmeden tekrar tekrar yaşayacak." Victor bir an için konuşmadı.

Kendimi ifşa ettiğimden endişelendim. Çok fazla gösterdim.

Ama sonra karanlık ruhunda parlayan hastalıklı bir gülümseme gözlerine ulaştı. "Senden hoşlandığımı biliyordum Henri. Ve içgüdülerim genellikle asla yanılmaz."

"Onur duyduğum." Başımı öne eğdim. "Umarım burada olma şansına sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuzdur. Özgür olmak için."

"Yeter, ." Güldü. "Beni pohpohluyorsun ve ben de buna izin vereceğim... sadece bu seferlik."

"Bu sonunda fetişlerimi yaşamama izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

"Fetişler gözyaşları ve fısıltılar mı?" Peter'a baktı. "Misafirim ol. Eğer tek istediğin , eminim her mücevher senin için diz çökmekten mutluluk duyacaktır." Sesi alçaldı. "Ama içimden bir ses bana bunun sadece Başlangıç."

Bakışlarını tuttum.

Burnunun dibinde Ily ile konuşmam için bana izin vermişti. Onu incitirken özür dilememe.

Ily'ye gizlice fısıldayabileceğimi bilmek bana biraz küstahlık sağladı. Kazanma telaşı, tüm bunların işe yarayacağı umuduyla beni biraz sarhoş etti.

Doğuştan sahip olduğum hastalığı kabullendim. Bağlarımı biraz gevşettim.

"Gerçeği bilmek ister misin Victor? İstedğim şey beni bile korkutuyor. Sanırım bunu tamamen benimsemek biraz zaman alacak."

Ürperdim.

Bu kadar dürüst konuştuğum için nefret ediyordum. *Gerçek olmasından nefret ediyordum.*

"O halde." Victor ellerini çırpıttı, sanki benim şiddet ve hırçınlık eğilimlerimi tamamen anlamış ve aslında üzülmüş gibi bakışlarımı tuttu. "Hadi gidip şu talihsiz mavi taşak vakası için bir şeyler yapalım, hmm?"

"*Sonunda.*" Ona doğru yürürken, Ily'nin peşimden gelmesi için parmaklarımı şıklattım. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Victor'un kıkırdaması ayak bileklerimizi yalarken, Peter 'u, ben Peter'ı ve Ily de beni takip etti. Birlikte, tahkim edilmiş koridorlardan, ok yarıklarından ve silah kulelerinden, lüks ve ahlaksızlıktan geçerek, güneşin her türlü canavarın üzerinde ıslıl ıslıl parladığı melek bahçelerine geri dönmeden önce bozulmuş bir alay oluşturduk.

On Altıncı Bölüm

Ily

"GARDİYANLAR, ALIN ONU."

Kaleden çıkar çıkmaz iki takım elbiseli adam beni dirseklerimden tutup kaskatı ve dehşet içinde Henri'den uzaklaştırıp bahçelerin derinliklerine taşırken kontrol edilemeyen korku tüm kaslarımı ele geçirdi.

Boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Panik, tekmelemek ve savaşmak için bacaklarımı ağrıttı.

Beni bir serçenin bakımlı çitlerinden birinin yanından geçirip kahvaltı verandasından görünmeyen küçük bir avluya sokarlarken, kendimi tuttukları yerde yüzüstü kalmaya zorladım. Küçük kutu çitler şeytani güzellikteki alanı çevreliyordu. Mutlu bir melek heykelinden çeşme ve mükemmel bir ahşap podyum ile neredeyse tuhaf bir glade. Morsalkım çiçekleri ortasından çıkan bir direğin etrafında kıvrılıyordu.

Kalbim küt küt atıyordu.

Bir şeyler gitti. O biliyor.

Victor, Henri gözyaşlarımı yaladığı anda oyunumuzu anladı ve şimdi bizi öldürecek.

"Victor, ne halt sen?" Henri muhafızların yürüyüşüne ayak uydurarak arkamdan sordu.

Gözlerim podyuma kilitlendi, podyum gittikçe büyüyordu.

Hayır.

"Sana arzuladığın şeyi vermek." Victor kıkırdadı. "Peter, git Gerald'a değerli misafirlerimi toplamasını söyle. Onlar için bir ikramım var."

"Evet, Sör V." Peter'ın yumuşak sesi, çimenlerin susturduğu ayak sesleriyle birlikte kayboldu. "Onu burada mı becermemi istiyorsun?" Henri sordu, sesi gergindi. "Sabır, *dostum*. Sabırlı ol."

Muhafızlar beni platforma doğru taşıırken korkuyla yutkundum. Beni güçlü tutuşlarıyla havaya kaldırdıklarında ayaklarım yeri sıyırdı. Güneş ışığı, kürsüyü çevreleyen ve kalenin dışındaki daha büyük hendeği taklit eden kristal berraklığındaki hendeğe göz kamaştırıcı parıltılar gönderiyordu. Kürsüye küçük bir köprü uzanıyordu; muhafızların botları yıpranmış tahtalar üzerinde gürültüyle gıcırıyordu.

Çok fazla güzellik.

Çok fazla ihtişam.

Tüm bunlar platformun ortasından yükselen uzun, kalın bir direk tarafından mahvedildi. Üstünden kırılmaz zincirler sarkan ve demir bir kancayla son bulan, kullanılmaktan pürüzsüz hale getirilmiş bir direk.

Muhafızlar beni zahmetsizce direğe doğru taşıyıp, toplanan kalabalığa bakacak şekilde döndürüp kollarımı başımın üzerine kapattıklarında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bileklerimdeki altın kelepçeler kancaya takılıp beni parmak uçlarıma çekerken nefesim kesildi.

Henri bir adım öne çıkarak dikkatimi ona yöneltti.

Yüzü tıpkı nöbet tutan diğer sapkınlar gibi görünüyordu -tembel bir kibir, sırttan dudaklar ve gözlerinde iğrenç bir parıltı- ama bu maskenin altında içindeki gerilimi, soruları ve kararlılığı hissettim.

Sanırım pazarlığımız test edilmek üzereydi.

Beni ilk kez özel olmasını ummuştum - ya da en azından bu cehennem evinde olabildiğince özel olmasını. Nasıl başa çıkacağımı, onun nasıl başa çıkacağını, bu rol oyunumuzun nasıl gelişeceğini öğrenmek istemiştım.

Sanırım bu şimdi olmazdı.

Herkes görecekt. Ve eğer batırırsak.

Bir polis, korumaya yemin ettiği kişiyi incitmeyi nasıl kaldırabilirdi? İçindeki karanlık kontrolü ele geçirecek miydi, yoksa Doğruluk beni kurtarmak için elinden geleni yapar mı?

Kalbim yerinden fırladı.

O bir memur.

Kanun.

Sana ne yaparsa yapsın, mücevherleri kurtarmak için yapıyor.

Bunu hatırladığım sürece her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Kimliğini açığa çıkarma.

Telepatik komutları paylaşmaya çalışarak bakışlarını tuttum.

Aptal olma.

Aramızda ne tür bir bağ varsa önemli değildi. Benim hayatımı bu kaledeki diğer kölelerden üstün . Onlar için gelecekti. Ben sadece onu içeri sokacak anahtardım.

Onlara yardım et.

Ne gerekiyorsa.

Keşke Peter Henri'nin kim olduğunu bilseydi. Henri, filosofunun bizi bulmasına yetecek kadar uzun süre gizli kalabildiği sürece katlandığı beş yıllık işkencenin neredeyse sona erdiğini.

Cimri bir soru kaşlarımı çatmama neden oldu. Neden hala gelmemişlerdi?

Henri'yi takip edemedikleri için miydi?

Victor'un karıştırma teknolojisi bütün bir görev gücünü kör edecek kadar güçlü müydü?

Nabzım hızlandı.

Ya hiç gelmezlerse?

Henri dudaklarını yalayarak başını yana eğdi, sanki çözülüşümü tadabiliyormuş gibiydi. Bana bir şekilde Krish'i hatırlatıyordu. Korkunç ama aynı zamanda rahatlatıcı bir şekilde.

Direğe doğru sarsıldım.

Beni Henri'ye çeken şey bu muydu? Ağabeyime benzediği için değil, özenle koruduğu dış görünüşünün altında diğerlerinden çok daha derin, çok daha yoğun bir şekilde?

Elleri kısa ceplerinde, gömleği geniş göğsünün üzerinde hafifçe gerilerek dururken üzerine güneş ışığı dökülüyordu. Uzun boylu, gururlu, vahşi ve güzel olan bu adam bu vadiye fazlasıyla uyuyordu.

Gri bakışlarını ayırarak adamlardan birinin söylediği bir şeye kıkırdadı. Başını salladı ve sanki tatmak için sabırsızlanıyormuş gibi dudaklarını yaladı.

Çok fazla duygu.

Çok fazla hareketli

parça var. Bu çok

fazlaydı.

Çok tehlikeli.

Eğer Victor bu numarayı ve bugün beni öldürmeyecekse... yarın öldürebilirdi. Bu oyunu ne kadar uzun süre oynarsak, kaderimiz o kadar kötü olacaktı.

Ya Victor Henri'ye beni öldürtürse? Ya kimse gelmezse?

Ya hayatımın geri kalanını tecavüze uğrayarak geçirirsem? Tanrım.

Boğuldu
m.

Sakin ol,

Il.

Nefes al.

Sadece nefes al.

Başka bir panik atağa teslim olmamak için mücadele ederken görüşümün kenarları karardı. Endişelendiğim kadarıyla, kütüphanedeki ilk ve son panik atağımdı. Mutsuzluğa teslim olmayı göze alamazdım. Henri'nin yanında tekrar ağlayamazdım. Kendimi bir umutsuzluk uçurumuna bırakamazdım.

Henri.

Morarmış kığım direğe bastırırken göğsüm sıkışmıştı. Bana vurmuştu. Asla unutamayacağım bir acı vermişti. Hayatım boyunca hiçbir şekilde cezalandırılmamış ya da taciz edilmemiştim ve şimdi bedenim bununla şarkı söylüyordu.

Gözyaşlarım yine gözlerimi yaktı.

Henri'nin bakışları benimkilere kaydı ve beliren ıslak parıltıya kilitlendi.

Sertçe yutkunarak onları geri ittim.

Bazıları içkileriyle, bazıları köleleriyle, hepsi de gösteriye hazır olan daha fazla adam şirin açıklığa girerken zihnimin sürüklenmesine izin verdim. Henri birkaçıyla konuşurken harika derecede hassas kardeşimin düşünceleri beni boğdu. Bu kadar çok duygunun uçtuğu bu yerde kendini kaybedebilirdi.

Şehvet ve umutsuzluk, arzu ve korku, hükümdar ve köleleştirilmiş.

Krish duyguları, yaşlı bir kadının artritli kemiklerinde hava değişikliklerini hissedebilmesi gibi hissedebiliyordu. Doktorlar tarafından etiketlenmişti.

Psikiyatristler onu spektrumda ve tuhaf buluyorlardı. Ona kaç kez şu, bu ve kırık olduğu söylendiğini sayamadım.

Bu yüzden onlardan nefret ettim.

Onu bir duruma indirgemelerinden ve bize sahte bir tedavi satmaya çalışmalarından nefret ettim.

Garip değildi; harikaydı, inanılmazdı çok daha fazlasıydı.

Farkındalığının bir parçasına dokunarak, bunu hepimizden daha iyi yaptı.

Dünya onun için çok parlak ve gürültülüydü.

Gözlerimi kapatarak adamları, çeşmeyi ve koruyu görmezden geldim ve koşuşturan düşünceleri geride bırakıp huzurlu bir sessizlik bulmaya çalıştım.

Sam için bir parçamdan vazgeçmiş olabilirim.

Bir şekilde. Sadece kafamın içinde olsa bile kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

Henri'nin derin kahkahası konsantrasyonumu yarıp geçerek gözlerimi açtı.

Göğsüm kararlılıkla kabardı.

Bu sapık sarayı yıkmasına yardım etmekle görevlendirilmiştim.

İlk sınavımızda başarısız olmayacaktım.

Victor, hendeğin üzerindeki küçük köprünün üzerinde durmak üzere hareket eden adamların arasından sıyrıldı. Birisi ona buz ve kehribar rengi alkolle dolu bir bardak vermişti.

Bir yudum aldıktan sonra bana doğru sırtı ve herkesin dikkatini çekmek için tırnaklarıyla bardağa vurdu.

"Beyler. Arkadaşlar. Hoş geldiniz."

Sesler kayboldu. Bedenler bana ve Victor'a doğru döndü. Siyah gömleğinin manşetlerini kıvrımış, ağarmış sarı saçlarını geriye atmış, gururlu ve ukala bir şekilde duruyordu. Yakışıklıydı... eğer kokuşmuş ruhu olmasaydı.

Serçe çitinin arkasından birkaç adam daha belirip kalabalığa katılırken Henri gözlerimi kaçırdı.

Aynı derecede kokuşmuş konuklarına sırtarak bakan Victor, içkisiyle onların şerefine kadeh kaldırdı. "Aramızda yeni bir arkadaşımız olduğunu fark etmişsinizdir." Çenesini Henri'ye doğru eğerek, "Bu hafta sonunun geri kalanının nasıl geçtiğine bağlı olarak, Henri seçkin küçük ailemizin kalıcı bir üyesi olabilir ya da olmayabilir" dedi.

Bazı adamlar ona gülümsedi, bazıları ise kaşlarını çattı. Henri tıpkı beni görmezden geldiği gibi hepsini görmezden geldi.

"Ayrıca yeni bir mücevherimiz var." Victor yüzünü bana döndü ve kadehini alaycı bir selamla kaldırdı. "Henri tarafından seçildi, Henri tarafından yemlendi ve Henri tarafından tuzağa düşürüldü, tabii ki Pazar gecesine kadar Henri'nin."

Victor kıkırdayıp elini kaldırmadan önce bir itiraz sesi duyuldu. "Hepinizin yeni mücevherimi denemeye hevesli olduğunuzu biliyorum ve itiraf etmeliyim ki ben hevesliyim. Bildiğiniz gibi, bazılarınız şu parıldayan mücevherlerin ortak sahiplerisiniz.

Bu nedenle Ily'nin böyle bir anlaşmaya şimdiden ilgi duyması şaşırtıcı olmamalı."

Kalabalığın enerjisi entrikalarla doluydu.

Birkaç adam öne çıkıp ellerini kaldırıncı midem bulandı. "İlgimi kaydetmek istiyorum."

"Ben de."

"Evet, ben de." "Ben de varım."

Henri'nin omuzları gerildi. Dudakları inceldi.

Her adam bir adım öne çıkarken Victor başını salladı. "Sizden birkaç kişi tahmin ediyordum. Bu yüzden bunu halka açık bir teklif haline getirmeye karar verdim."

"Şimdi ne olacak?" Henri'nin gözleri Victor'a kilitlendi. "Ama sen dedin ki-

"Yarı mülkiyete açık olduğumu söyledim. Ve sana bu hakkı .

Bunun artık bitmiş bir anlaşma olduğunu

söylemedim, değil mi?" Ellerini yumruk yapan

Henri akıllıca davranarak konuşmadı.

Fransa'dan bizimle birlikte gelen iri göbekli piç Roland ortaya çıktı.

Victor'a sırtı ve sadece bir kez başını salladı.

O bakış neydi?

Victor sırtı. "Dün gece bir arkadaşım Ily'nin eşsizliğinin -özel ilgi alanları ve keskin zekasının- çarçur edilmemesi gerektiğini söyledi. Görünüşe göre, gerçekten de nadir bulunan bir mücevher toplamayı başarmışım... Bakalım ne kadar nadir, değil mi?"

"Yüz bin!" diye bağırdı gür bıyıklı bir adam. "Yarı mülkiyet için yüz bin ödeyeceğim."

Henri'nin ağzı açık kaldı. "Ne oluyor ? Bu bir müzayede mi? İcabına bakacağımızı sanıyordum-"

"Senin rahatsız edici mavi taşak vakan mı?" Victor kıs kıs güldü. "Evet, ona geliyoruz." Toplanan adamlara elini sallayarak, "İşte . Ily'nin bir kısmına sahip olmak isteyenler tekliflerini verecekler. En yüksek teklifi veren kazanacak. Sana söylemekten korkuyorum Ward ama kazanan doğal olarak ödülünü almak zorunda kalacak. Yani... en çok parayı ödeyen onu ilk becerecek." Sahte bir teslimiyetle kollarını kaldırdı. "Şimdi, bana kızmadan önce, söz veriyorum o hafta sonu senin. Sadece çünkü ilk sikişin gerçekleşmiş olması, doyamayacağınız anlamına gelmez. Ancak..." Kaşları aşağı indi ve gözlerini gölgeledi. "Bir kez para

hisselerini kim satın alırsa alsın, her gece onların olacak."

"Mülkiyet yüzdesi nedir?" Henri tersledi.

"Kendimi nazık hissettiğime göre, diyelim ki... yetmiş otuz. Tabii ki benim lehime."

"Yarı yarıya." Henri sertleşti. "Ve ayrılırken onu da yanımda götürebileceğim... tabii üye olarak onaylanırsam."

"Bu çok fazla şey istemek olur." Victor'un öfkesi ortaya çıktı. "Yanağın , şimdi seksen yirmi oldu. Ve bu benim son teklifim." Gülümsemesi sinsî ve yılancaydı. "Yarına kadar o hâlâ senin Henri, buna rağmen Sonuç." Mavi gözlerini kalabalığa dikti. "Kimse benim sözümün eri olmadığını söyleyemez."

"Sen onurlu bir beyefendisin!" Birisi kıkırdadı.

"Kimse bunu inkâr edemez." Bir diğeri kadehini kaldırdı.

Victor eğildi.

Henri nefesinin altında bir küfür mırıldandı.

"Ne dedin sen?" Victor ayağa fırladı.

Henri dişlerini sıkarak hırladı: "Hiçbir şey. Hiçbir şey demedim. Beş yüz bin ."

Kalbim durdu.

Bir kez daha bedenime ve hayatıma parasal bir rakam koydu.

*Ne kadar parası var? Soğuk kar
omuzlarıma çöktü. Seni aptal, onun
hiç parası yok.*

O bir kamu görevlisi. O kadar yok.

Tanrım... Teklif verip kazansa bile, bu numarayı sürdüremezdi.

Söz verdiği parayı bir şekilde Victor'a aktarmadığı sürece olmaz.

Desteğin gelmesine daha ne kadar var?

Elbette bu tür şeylerin bir protokolü vardı. Victor'un karıştırıcısı Henri'nin mesaj göndermesini durdurmuş olsa bile ekibinin bir B planı olmalıydı, değil mi? Ondan haber alamamaları durumunda başvuracakları bir şey?

Kancalı kelepçelerimin içinde debelenirken parmak uçlarım kansızlıktan karıncalandı. Kaçma dürtüsü bacaklarımda ağrıyordu, umutsuzca uzaklara, çok gitmek istiyordum.

Şakaklarımda basınç oluştu. Güneşin parlaklığı beni baygın hissettirdi. Yiyecek ve içecek eksikliği, var olmayan uyku ve güvenlik... hepsi

boğucu bir sis gibi dönüp duruyordu.

"Altı yüz bin!" diye bağırdı uzun boylu bir adam. Egzotik bir kız ayaklarının dibinde eğildi.

Henri ona kaşlarını çatı.

Victor elini bardağına vurdu. "Mükemmel. Harika teklifler, dostlarım. Anlaşmayı biraz daha tatlı kılmak için... kim kazanırsa onu hemen becerebilir. Tam burada. Hemen şimdi." Kaşlarını salladı. "Neden bir kurban gibi asıldığını sanıyorsun?" Köprüyü geçip merdivenlerden bana doğru yürürken dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bir mayıs direğine bağlanmış, odunların üzerinde duruyorsun. Seni bir cadı gibi yakabiliriz. Bir domuz gibi kanını akıtacağım. Ya da... seni bir succubus gibi beceririm." Yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Zehir gibi sistemime işledi ve beni içten dışa doğru öldürdü.

Victor bana doğru eğilerek saçlarımı okşadı, gözleri neredeyse hüzünlüydü. "Sen gerçekten de büyüleyici küçük bir şeysin, Ily. Söylesene... Bu nasıl bir isim?

Bir şeyin kısaltması mı? Belki bir lakap?"

Yüzüne tükürme dürtüsü beni ele geçirdi.

Ama sonra Henri'nin Victor'un omzunun üstünden kapalı bakışlarını yakaladım ve kütüphanede benden istediği her şey geri geldi.

Kavga etmeyin.

Ne yaparsan yap... kavga etme.

Bu yüzden... onuruma mal olsa da, tüm içgüdülerimi görmezden gelsem de, yapmadım.

Çenemi eğdim.

Evcilleşti.

Kırık çalındı.

"Yedi yüz bin!"

Gözlerim Roland'ın boncuk gibi kayarken nefesim kesildi.

Hayır.

O sadist pislik dışında herkes.

"Sekiz yüz," diye homurdandı Henri, köprünün üzerinde tepinerek.

"Bir adım daha atma. Olduğun yerde kal." Victor yanıma geldi.

"Şampiyonumuzu bulana kadar kimsenin buraya çıkmasına izin yok. Söyleyin çocuklar. Bu leziz küçük yaratık için en çok kim ereksiyon oluyor? Cepleri yeni arkadaşımın daha dolu olan başka biri var mı?" Bir kaşını kaldırdı ve bir yığın adamı taradı.

"Sekiz yüz elli bin!" diye bağırdı Orta Doğulu bir adam.

"Yaklaşıyoruz." Victor ciddiyetle başını salladı. Bana bir bakış fırlattı. iç çekti. "Peki sen ne düşünüyorsun, Ily? Bu iyi bir rakam mı yoksa çok mu düşük? Seni sikmesi için kimi seçerdin?"

Buz küpüyle doldurulmuş içkisinin çiyiyle buz tutmuş parmakları uzanıp çıplak göğsümü kavrayınca kaskatı kesildim.

Gözlerim kapandı.

Dokunuşunun soğukluğu ateş gibi hissettirdi.

Git.

Git.

Unut gitsin.

Beni yumrukladı, beni çok fazla hazır tuttu.

Alt dudağımı ısırarak, hassas dokuları ezerken ve meme ucumu kötü niyetli bir neşeyle sıkarken ağlama dürtüsüyle savaştım.

Henri'ye bakmadım.

Onun bakışlarında kurtuluş
aramadım. Bunu durduramazdı.

Ve ondan bunu isteyemezdim.

"Dokuz yüz!" Roland'ın teklifi içimin ayaklarıma dolanmasına neden oldu.

Bana doğru eğilen Victor, sanki ona fısıldamışım gibi aniden kulağını ağzıma dayadı. Çılgın bir saraylı gibi gülmeden önce dramatik bir şekilde başını salladı.

Tuhaflığı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ne oluyor lan?

Kalabalık, büyük olasılıkla aynı şeyi düşünerek yüzlerinde çatık kaşlarla yer değiştirdi.

"musun, Ily? Ben de aynı fikirdeyim." Victor göğsümü bıraktı ve çenesini erkeklere doğru eğdi. "Ily az önce, sen onunkine bakarken ona seninkini göstermenin adil olacağını söyledi." İçkisinden büyük bir yudum alarak, "Mücevherime teklif verenler, ellerinizi paranızın olduğu yere koyun. Güzel mücevherime ne alacağını gösterin."

Şu anda teklif veren beş adam öne çıkıp kürsüyü ayıran hendeği çevreleyen bir sıra oluşturdıklarında omurgamda yeni bir korku dalgası oluştu.

Teker teker soyuldular.

Düğmeler çözülmüş, gömlekler çıkarılmış, ayakkabılar tekmelenmiş, pantolon ve şortların fermuarı açılmış ve boxerlar...

Beş adam iç çamaşırlarını çıkarıp çimlerin üzerine atarken yutkundum.

Tek bir adam bile yumuşak değildi.

Kıllı kalçaların arasında beş sik sert ve kızgın bir şekilde duruyordu.

Bazıları kısa ve şişman, bazıları uzun ve dar, hepsi de tecavüzcülere ait olduğu için iğrençti.

Kontrolümü kaybedip dövüşürken zincir başımın üzerinde sallanıyordu. Öfke içimde zirve yaptı.

İktidarsız öfke.

Çaresiz bir

öfke.

Rahatsız edici her bir uzvu koparıp kaçmak istedim.

Koşun!

Victor kıs kıs güldü. "Ah, şuna bakın beyler. Onu azdırdınız.

Belki de hepinizin onu becermesine izin vermeliyim? Hevesli kunduz o."

Birinden hiç bu kadar şiddetli nefret etmemiştim. Bu kadar tamamen.

Seni öldüreceğim. Bir

şekilde. Bir şekilde.

Hepinizi öldüreceğim.

"Evet." Adamın biri homurdandı, kendini avuçladı. "Aylardır iyi bir toplu tecavüzden zevk almamıştım."

Buz gibi oldum, *buz* .

Hayır.

"Şanssız beş numara olmadığım sürece ben de varım." Bir diğeri güldü.

"Sonuncu kim olursa olsun, orada ne kadar çok sperm olacağından, erkek sümüğünün içine sokuyormuş gibi hissedecek."

Korkunç bir kahkaha sesi duyuldu.

Henri'yi aramadım. Beni savunmak için atlamasını beklemiyordum.

İkimiz de çok ince bir çizgide yürüyorduk. Her an kopabilecek en küçük iplikçik.

"Müzayedeyi durdur Vic, bırak da onu senin için alıştıralım." Kel kafalı adam kadehini kaldırdı. "Hepimiz tadına bakabiliriz."

Kalbim doğru ritmini bulamayarak tekledi. Bildiği tek ritim dehşet gibi .

Victor daha da yaklaşıp parmak ucunu yanağımda gezdirirken ürpererek susmak için elimden geleni yaptım. "Bunu ister miydin, İly? Beş adam? Yirmi adam? Elli mi? Birbiri ardına, hepimize hizmet edene kadar tekrar tekrar mı? Bu kesinlikle yeni hayatına bir başlangıç olur."

Yüzümü onun dokunuşundan çektim.

Ona cehennemde yanmasını söylemek istedim. Eninde sonunda karmasıyla yüzleşecekti ama o kıkırdadı ve elini vücudumun uzunluğuna indirdi. "Bakalım bu fikir hakkında ne düşünüyorsun, hmm?" Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Senin için yanıp tutuşan bir erkek kalabalığı olduğunu bilerek ne kadar ıslandığını görelim mi?"

Ben tepki veremedim.

Ben kendimi kapatamadan ya da parçalanacak olan parçamı koruyamadan Victor ayak bileklerimi tekmeledi, parmak uçlarımdaki duruşumu açtı ve elini bacaklarımin arasına daldırdı.

Bir parçam kırıldı.

Çatlağı duydum.

Asla düzeltemeyeceğim bir şey verdiğimi hissettim.

Henri'nin huzurunda asla akıtmayacağıma yemin ettiğim gözyaşlarım fişkırdı, doldu ve döküldü.

Hiç ses çıkarmadım. Dövüşmedim, tekmelemedim ya da mücadele etmedim. Yapamadım.

Parmakları araştırırken, bulurken ve girerken hayatımın en moral bozucu, cesaret kırıcı, üzücü şeyiydi.

Sarsıldım.

"Kaygan küçük şey, değil ?" Kıkırdadı. "Bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Belki de bunu yerine getirmemiz gerekecek... Elimden gelen her kuruşu

senden." Yanağımyı yaladı. " de bir teklif yapmak istiyorum. Bu küçük tatlı amcık üzerinde hak iddia için."

Parmakları beni ayırdı.

Mızrağı daha derine saplayınca irkildim.

Bedenimin doğal nemi ve Henri'nin uyandırdığı arzu beni tamamen mahkûm etti.

Bir başka çatlak, bir başka yarık, derinlerde bir kırılma sesi duyulurken kelepçelerimin içinde asılı kaldım.

"Sıkı ama bakire değil," diye fısıldadı Victor, nefesi tatlı konyak dumanlarıyla doluydu. "Yazık ama beklenmedik değil."

Dokunuşu groteskti. İğrençti.

Aşağılık.

İki parmak üç oldu.

Dilimi sıktım. Çığlıklarım

boğazımda düğümlendi.

Çarpıcı, felç edici korku doruğa ulaştı.

Her organ yok oldu. Her kemik paramparça oldu. Gözyaşları boğuluyor, beni bir panik nehrinde sürüklemekle tehdit ediyordu.

Lütfen...

Lütfen, dur-

Anlar.

Birkaç dakika uzaktaydım-

"İstedğin para biriminde iki milyon. O lanet parmaklarını benim olan şeyden çekmen için iki milyon."

Sessizlik çöktü.

Herkes dondu kaldı.

Sulanmış gözlerim açıldı ve sadece Henri'yi

gördüm. Vahşi, gizemli, sadist Henri.

Gömleği çoktan çıkarılmış ve ayaklarının dibinde ölmüştü. Mokasenleri gitmişti. Şortunu ve boxer'ını çıkarırken parmakları fermuarını karıştırıyordu ve üç ayrı kez bana karşı hissettiğim aynı horozu ortaya çıkardı. Mükemmel kalçalarında kızgın kırmızı bir yara izi vardı.

Sanki anatomisinin onu buraya getiren kısmına lanet ediyormuş gibi elini yumruk yaptı.

Her küçük ayrıntıyı

gördüm. Onun

güzelliğini

damgaladım.

Ama fiziksel bağlantımızın altında onu

hissediyordum. Tıpkı Krish'in bana öğrettiği gibi.

Tıpkı onu ilk gördüğüm andan beri hissettiğim gibi.

Henri karanlık ve tehlikeliydi ama tüm bunların altında... , çok derinlerde iyilik, nezaket ve benim için çılgın atan bir ruh vardı.

Çimlerin üzerinde gözle görülür bir şekilde titriyordu, dikkati

gözyaşlarıma kilitlenmişti. Göğsümdeki tekme. Kalbimdeki duman.

Bana bakışı, sırf gözlerimden akan yağmuru içebilmek için damlacık başına iki milyonu seve seve ödeyebileceğine beni.

Victor yavaşça zehirli dokunuşunu kaldırdı ve konyak bardağını en yakındaki çalılığa fırlattı. Topuklarının üzerinde dönerek kollarını açtı. "İki milyon... bir kez gidiyor. İki kez." Mavi gözlerini diğer çıplak adamlara dikti. "İki milyon üçüncü ve son kez gidiyor."

Adamlar küfürler ve çarpık suratlarla kıyafetlerini toplamaya başladılar. Teker teker başlarını salladılar.

"Son bir kez beyler." İçimde parmaklarından birini emdi ve iğrenç bir inilti çıkardı. "Her kuruşuna değer, sizi temin ederim."

Bir sıkıntı homurdanması.

Daha fazla kıyafet taşıyor.

"İki milyon..." Victor ellerini gürültülü bir alkışla birbirine vurmada önce gerilimi, dramayı uzattı. "*Satıldı!* Adama-"

" ilk gördüğünden beri kendisine ait olan şeyi nihayet talep edecek olan kişi," diye Henri. Köprüyü geçmedi. Hendeğe girdi, çimenlerin üzerinden suyu dalgalandırdı ve ellerini ahşap kürsüye koyarken platforma vurdu, sanki yerçekimine karşı bağışıklık kazandıran kanatları varmış gibi dikleşti, sonra bana doğru yürüdü.

Victor, Henri'nin çıplak pazusunu yakaladı. "Onu nasıl istersen öyle becer. Ama sonra sen ve ben? Tamamlamamız gereken bir işlem var. Bana söz verdiğin her avroyu bekliyorum."

Henri cevap vermedi.

Victor'u bir hırıltıyla silkeledi, sonra doğrudan yürüdü.

Titreyen elleriyle kavradı, başparmaklarını en yumuşak okşamayla kalça kemiklerimin üzerinde gezdirdi, sonra parmaklarını belime soktu ve beni yukarı kaldırdı.

"Bacaklarını kalçalarımına dola. Yap ." Sesi insanlık dışı, şeytan tarafından ele geçirilmiş ve isle kömürleşmiş gibiydi.

Onun çelik grisi derinliklerine bakamıyordum. Anlaşmamızı unutmuştum. Tüm bunların bir rol olduğu umurumda değildi. Bana bakışı saklanabileceğim, gelişebileceğim bir yer veriyordu.

Minnettarlıkla taze gözyaşları döktü ve açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi üzerime düştü.

Beni acı içinde direğe doğru iterek aramıza uzandı ve kalın, sert sikini kavradı. Dizlerini bükerek beni daha yukarı kaydırды, böylece göbeğim onun tepesiyle aynı hizaya geldi.

Ve sonra durakladı.

Yarım kalp atışı için.

Ve olmaması gereken her ne varsa dalgalar ve rüzgarlar arasında savruldu.

Bi

z. "Özür dilerim," diye homurdandı ve
sonra... Beni kazığa oturttu.

Beni aldı.

Beni

becerdi.

Vahşi bir hamle.

Şiddetli bir iddia.

Bağırdım.

İnledi.

İki beden birdenbire acımasız bir vahşetle bir oldu.

Kütüphanede fısıltılarıyla yarattığı ıslaklık ve

Bana vurma konusundaki isteksizliği ve morluklarımdan duyduğu zevkle
verdiği sözler yeterli değildi. Victor'un iğrenç dokunuşları sayesinde
kurumuştum.

Bedenim onu geri

çevirdi. Sıkıştırdım.

Acı çektim.

İri boyu bencilce ve kararlılıkla istila edip ele geçirirken, irkilerek direğe
karşı sarsıldım. Ama ona hayır demedim. Tek kelime bile etmedim.

Bu .

yaptığım iblis.

Güvenimi verdiğim bir adam... iyi ya da kötü.

Ağzı yanaklarıma düştü. Dili gözyaşlarımı yaladı, hızlı ve sıcaktı, beni
kederden arındırdı, beni bu yerden kurtardı.

Aleti içimde kıpırdadı.

Beni içine çekerken burun delikleri alevlendi.

Dilini kulağıma nefes alırken göğsünde gürleyen bir hırıltı yankılandı,
"Kahretsin, hissediyorsun-" Kalçaları öne doğru itilerek beni direğe daha çok
sıkıştırdı. "Hissediyorsun-" Geri çekildi ve tekrar sapladı.

İrkildim.

Canım

yandı.

Bana bakacak kadar uzaklaştı.

Gözlerimiz kilitlendi ve bu sefer bedenim farklı bir tepki verdi. Bir
hızlanma.

Bir çırpınış.

Kalçaları, sanki içimdeki en karanlık parçayla konuşuyormuş gibi, arayış dolu bir nabızla sallanıyordu.

Cevap verdi.

İsteksiz uyarılma eridi, sıkışmayı ve acıyı yatıştırdı, istilacı penetrasyonunu kayganlaştırdı.

Bedenim yavaşça boyun eğerken çenesi sıkıştı.

Karnımda ısı toplandı.

Kalçalarım onun kalçalarının etrafında titredi.

Beni da erimeye teşvik ederken başımın üstündeki zincir şingirdadı, vahşi küçük pompalarla içime doğru sallandı.

Ve...oldu.

Hissettim.

Verdiği son ateşli acıyı yatıştıran sıvı sıcaklığını hissetti.

Tutkunun en küçük iplikleri çözülene kadar girişini kolaylaştıran nemi hissetti.

Tanrım, o kadar güçlü, o kadar tüketen, o kadar... *gerçek* hissettiriyordu ki.

Sam'le seks hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Her şeyi tüketen. Bu kadar derin. Bu seks değildi.

Bu hayatta kalmaktı... ikimiz için de. O içimdeyken kendimi yalnız, korkmuş ya da kırılgan hissedecek yerim yoktu.

Kendimi güvende hissettim.

Güvendeyim çünkü... Yalnız değilim.

"Hiç düşünmemiştim. Bilmiyordum..." Homurdanan fısıltıları, alnını benimkine bastırıp parçalanmış bir nefes çekerken boşluğa sürüklendi. Ben kalçalarımı oynatırken inledi, istilanın tamamlandığı, iki tekin harikulade bir şekilde bir olduğu o mükemmel anı arıyordu.

Biraz geri çekildi, tekrar içime girdi. Ve işte oldu.

Kıkırdama

.

Mandal.

Bağlama.

Aynı anda hissettik. Anahtar yerine kayıyor. Kilit açılıyor.

Artık çimdik yok.

Artık acı yok.

Sadece

ihtiyacım var.

Pislik ve korkuyla çevrili, birleşik ve bağlı.

Gözünden kaçırdığı bir damla yaşı yakalayıp diline gözleri gümüş rengine döndü ve inledi. Sertliği içimde sarsıldı ve birbirimize baktık, anlamadık, cehennemden gelen canavarlarla çevriliyken bunu, bu... *açlığı* hissedebildiğimizi kavrayamadık.

Bu onun hakkında ne

söylüyordu? Bu benim

hakkımda ne söylüyor? Bir

polis ve bir gemmolog.

Korkunç koşullarda kapana kısılmış bir kız ve erkek.

Sanki içinde durumu ve uymamız gereken senaryoyu aniden hatırlamış gibi kalçaları öne doğru fırladı. Köpek dişlerini Alt dudağı, alnı tekrar tekrar içime girip cezalandırıcı, acımasız bir ritim tuttururken çatıldı.

Göğüslerim zıpladı. Kıçım direğe çarpıyordu. Kelepçelerim takırdadı ve zincirlerim şingirdadı.

O beni aldıkça her şey kayboldu. Beni daha derine götürdükçe.

"İsa-" Dudakları diğer yanağımı kaptı, aşağı inip ağzımın üzerinde gezinmeden önce her kurumuş gözyaşını yaladı.

Titredim.

Çenemi yukarı kaldırdım.

Beni öpmesini *istedim*.

o açıklanamaz büyüğü hissetmek istedim. İçinde boğulmak istiyordum çünkü böyle bir gücü bir daha ne zaman tadacağımı kim bilebilirdi ki?

Ama dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken aniden geri çekildi. Sanki o kadar ileri gitmek istememiş gibi gözleri parladı ve yüzünü benimkine gömdü.

Boğazımı sıktı ve beni ısırdı.

Beni becerirken haykırdım. Daha

önce hiç kadar sert.

Bükülmüş kalçaları yukarı kalktı ve güçlü kolları ağırlığımı tuttu. Dümdüz karnı her dalışta benimkine karşı esnedi. Tekrar ve *tekrar* ve *tekrar*.

Arkasında beni izleyen birçok erkeğe bakmadım. Kendimi bir fahişe, bir köle ya da bir mücevher olarak etiketlemedim. Birkaç değerli dakika için, ben sadece Ilyana'ydım ve o da sadece Henri'ydi.

Beni yemeye niyetli bir adam. Beni
çürütmeye.
Beni her yönden onun yapardı.
"Tanrım, *böyle* hissedeceğini hiç düşünmemiştim."
Hayal kırıklığı artmıştı. Bu cümleye üç başlamış ve üçünde de sözünü
kesmişti.
Bilmek istedim.
Bilmem gerekiyordu.
"Söyle bana," diye soluk soluğa kulağına eğildim, hızı arttıkça siki demir
gibi kalınlaşıyordu. Homurtuları kalbimdeki yok edici alevleri körüklüyordu.
Acı verecek kadar derine inmeden önce bir an dondu
kaldı. Cevap vermeyecek diye endişelendim.
Fısıldaşmalarımızın çok tehlikeli olduğunu, özellikle de herkesin gözü
önünde, ama sonra... dudakları kulağımı gıdıkladı ve tüylerim diken diken
oldu. "Hissediyorsun... *merde, j'ai l'impression que tu es faite pour moi.*"
(Sanki benim için yaratılmışsın gibi hissediyorsun.)
Nefesimi içime çektim.
Bu itirafın karmaşıklığını çözmeye çalıştım ama Henri kendini kaybetti.
Seyircilerin önünde beni sert bir şekilde becermekten, bana her şeyini
vermeye geçti.
Kalçaları vahşi bir iddia ile pistonlandı.
Dokunuşu vahşi ve hayvani.
Beni direğe sıkıştırarak bir elini ağzıma götürdü ve parmaklarını
dudaklarıma kenetledi. Alnını alnıma dayayarak ağzını elinin arkasına bastırdı
ve ağzını tıkayarak beni öptü.
Ve sonra, bıraktı.
Barbarca ve gaddarca.
Tekrar ve tekrar, tekrar ve tekrar.
Çürükler ve nefesler, almak ve sahip olmak. Beni kullandı. Beni sahiplendi.
Beni öldürdü.
Uzun sürmedi.
Tüm vücudu gerginleşti. Farklı türde bir ölüm için gerilirken gözleri
kapandı.
Geldi.

Bir havai fişek kadar hızlı ve patlayıcı.

İçimin derinliklerinde, fişkırdı ve titredi, gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşaldı, beni sadece tek bir gece ve gün tanıdıktan sonra salınımını besledi, beni tohumla kapladı.

Yapabileceğim tek şeyi
yaptım. İşaretini kabul
ettim.

Bunun basit bir ilişki ya da normal bir durum olmadığını kabul ediyorum. Bir şekilde bana birkaç dakikalık bir rahatlama vermişti. İçimde nabızı atarken, hayatta kalabileceğimiz umuduna sarıldım.

Ağır bir iniltiyle doruk noktası sona erdi.
Donmuş bir şekilde içimde mızrak gibi
kaldı.

Sesi pişmanlıkla çarpılmıştı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

İçime girerken özür dilemişti ve şimdi de geldikten sonra özür diledi. Belki bir gün özrünü kabul edebilirdim ama şu anda özür dileycek hiçbir şeyi yoktu.

O olduğu için minnettardım. Başka
biri olmadığı için minnettardım.

Böyle şeyleri söyleyecek kelimelerim yoktu.

Gözlerimi yakalayamadan yavaşça geri çekildi ve bacaklarımı kalçalarından indirdi. Ayaklarımı yerden kaldırarak, bacaklarımın yerinde olup olmadığını görmek için bekledi.

Beni hiç umursamıyormuş gibi bırakmadan önce dengemi sağladı.

Kalpsiz, acımasız bir maske yüzüne düşerken, çıplak kıçlı ve ıslak horozlu bir şekilde döndü ve kollarını hala izleyen adamlara doğru kaldırdı.

"O mücevherin artık *benim* olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Bazı adamlar kıkırdadı. Başka bir çift kadehlerini kaldırdı. "İki milyon eder miydi?"

"Ona tekrar binsen iyi olur, çaylak," dedi kızıl saçlı, sakalları kesilmiş bir adam. "Pek uzun süre dayanamadın. Paranın karşılığını almalısın."

"Paramın karşılığını almak niyetindeyim, sen merak etme." Henri güldü ve parlayan ereksiyonunu kavradı. "Hafta sonunun geri kalanında beni onun içinde taşaklarıma kadar göreceksiniz ve eğer herhangi birinizi benim olanı tadarken , bana bu kadar pahalıya mal olan oyuncaklarla paylaşmadığımı göstereceğim."

Bir başka kahkaha korusu.

Victor gururlu bir baba gibi yavaşça alkışladı. "Sonunda tamamen senin merhametine kalmış birini becermek nasıl bir duygu Henri?"

"Nasıl hissediyorsun?" Henri kendini bıraktı ve dönüp bana baktı. Gözlerindeki ölü bakışı. Yüzündeki acımasızlık. Aramızdaki sırlara güvenmeseydim, direğin içine kaybolmaya çalışırdım. Hınzır bir sırıtışla, "Çok güçlü hissettiriyor, böyle hissettiriyor. Çok güçlü. Daha fazlasını istiyorum. *Her şeyi* istiyorum."

"İyi çocuk." Victor alkışlamayı bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu. "Artık onun teninde yüzde yirmi payın var, o yüzden daha fazlasını alabilirsin. Ne kadar istersen o kadar alabilirsin. Ama... şimdilik." Taş kaleye doğru el salladı. "İş için lütfen. Zevk için bekleyin."

Henri Victor'a bir bakış fırlattı. "Ona başka kimsenin dokunmayacağı konusunda senin ve misafirlerinin onayını aldım mı? Paylaşmayacağım. *Hiç kimseyle.*"

"Evet, evet. İki milyon, bir köle üzerinde biraz hakimiyet kurmaya yetiyor. Eğer paranız yatarsa, o sizindir ve *sadece sizindir...* yarın geceye kadar, tabii Elbette." Parmaklarını şıklatarak havladı, "Peter. Peter?! Nerede o lanet olası!"

"Buradayım, Sör V." Peter serçelerle süslü çitlerden birinin gölgesinden çıktı. Başını kibarca eğmişti ama karanlık, acı dolu gözleri benimkilerle buluştu.

İçlerindeki yoğunluk bir tokat gibi geldi. İrkildim.

Derinliklerindeki öfke. Çaresizliği. Keder. Bu benim için miydi?

Ne kadarını görmüştü?

Henri içime girerken neye benziyorduk -kucağına hapsolmuş, kollarım başımın üzerinde bağlı, tüm bedenim şeytanın ta kendisiymiş yutuluyordu.

Victor, Peter'ın gözlerini benden ayırmamasını umursamıyor ya da fark etmiyor gibiydi. Bakışları bacaklarımın arasında, Henri'nin zevkinin yavaşça yuvarlanmasının iç uyluğumu işaretlediği yerde gezindi.

"İly'yi götürün. Efendisi bir saat kadar rahatsız olacak. Öğle yemeğine hazır olduğundan emin olun."

Peter başını salladı, hiçbir şey anlaşılmıyordu ve itaatkârdı. "Emredersiniz, Sör V." Köprüye doğru ilerlerken, Henri'nin "Bekle" diye bağırmasıyla adımlarının ortasında durakladı.

"Evet, Efendi H." Peter başını eğerek kendisine söyleneni yaptı.

Henri bana doğru dönerek tehditkâr bir şekilde alanıma girdi. Çıplak dizi üst değene kadar durmadı. Fısıltısını duymak için zorlandım. Nazik bir veda için ama tek yaptığı kömür gibi simsiyah gülümsemek oldu. "Aç o güzel bacaklarını."

Parmaklarım kaldırdığım kelepçelerimin içinde kıvrıldı. Vücudum emre karşı isyan etti ama dizi yavaşça baskıyı artırarak bana sormadığını hatırlattı.

*Kavga
etmeyin.
Hatırladın
mı?*

Nefesimi içime çekerek, utancımdan titreyerek ayaklarımı birbirinden ayırdım ve gözlerimi kaçırdım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Victor'un duyabileceği kadar yüksek sesle. "Şimdi herkese bedenem, zihnen ve ruhen benim olduğunu gösterelim."

Parmakları klitorisime doğru inerken nefesim kesildi, sonra tek bir hareketle yukarı ve içime doğru kaydı.

Aman Tanrım.

Parmak uçlarımda yükselirken, bana derinlemesine dokunduğunda bir heykele dönüştüm.

Arzu dalgaları parmaklarının etrafında sıkıştı.

Nefesini içine çekti.

Hassas olduğum ve tahrik olduğum hastalıklı gerçekliği arasında boğuldum.

"Tanrım, İly... Beni öldürüyorsun."

Fısıltısı kalbime işlerken gözlerim kapandı. Dokunuşuyla tüylerimi ürpertti.

Bir iniltiyle boğuldum.

Nefesinin altında bir küfür kalabalık için performansına devam etti.

"Spermlerimle ıslan." Sesi kum ve nehir taşını andırıyordu. "Benden ne kadar sağdığınla damlıyor."

İki parmağını içime sokup, içimdekileri dışarı çıkarırken ürperdim. zevkinin kalıntıları. Elini çekerek parlayan pisliği havaya kaldırdı. Islaklığı ağzıma bastırarak dudaklarımı menisine buladı.

*Gözlerim
parladı.
Onunki
kararmış.*

"Konuştuğun her kelime artık benim." Sanki onun başyapıtıymışım gibi beni resmetti. "Diğerlerine karşı her zaman dilsiz kalacaksın."

Günahkâr bir sırtıyla elini çenemden aşağı indirdi ve çıplaklığıma bulaştırdı. Boğazımı, göğüslerimi, karnımı ve göbeğimi kaplamayı bırakmadı. "Yaptığın her hareket benimdir. Benim hiçbir emre aldırmayacaksın ve nefis vücudunun her santimi bana, *sadece* bana ait olacak."

Parmaklarını tekrar içime sokarak, daha fazla sıvı toplama şovu yaparken aramızdaki elektrik çatırtısını görmezden geldim. Dişlerini sıkarak alnımı karışmış ıslaklığımızla ıslattı ve beni bu sefil yerde vaftiz etti. "Ruhun artık zevk ve acı içinde benim. Şu andan itibaren son anına kadar."

Sanki gerçekten de beni kendisine bağlayacak bir büyüsü varmış gibi sırtımdan aşağı soğuk bir rüzgar esti.

Rahatsızca yer değiştirdim.

Bu ritüele , değil mi? Elbette, bu sadece beni taciz etmek için bekleyen canavarları korkutmak için bir taktikti?

Gözlerinde bu sözlerde ciddi olduğuna dair bir işaret aradım.

Beni sahiplenmek istiyordu.

Beni bağlamak için.

Gizli senaryomuzdan kalbimi yerinden oynatacak kadar saptı.

Çoğu oyuncu sahnede böyle mi hissediyordu? Arkadaşlarıyla birlikte Yaraticılar ama aynı zamanda güvendikleriniz önceden onaylanmış sahneye sadık kalmadığında sürükleniyorlar mı?

Bana bakmadan dokunuşunu göz kapaklarıma, meme uçlarıma, göbek deliğime ve klitorisime bıraktı. "Bütün ilklerin benim. İlk çığlığın. İlk sıızlanman. İlk kırbacın. Benim." Her göğsümün etrafında nemli bir daire çizerken, sümüksü dokunuşu sanki üzerime rünler çizmiş gibi hissettiriyordu. "*Benim.*"

Çıplak bedenini artık meni yapışmış bedenime bastırırken gri bakışları buluştu. Yaptığımız pazarlık onun derinliklerinde parlıyordu. Aramızdaki gerçek, yalanların altına gömülmüştü.

Ağzını kulağıma bastırarak fısıldadı, "Seni güvende tutmak için elimden geleni yaptım. Sadece... yalnız dolaşma. Seni bulmaya geleceğim-"

"Henri. Tuhaf fetişlerini anladığım kadarıyla." Victor araya girdi.

"Başkalarının önünde fısıldaşmak kabalığın daniskasıdır. Özellikle de fısıldamanın senin için bir ön sevişme olduğunu anlamayanların. Söyle bize, ona ne söyledin?"

Henri kaskatı kesildi.

"ama." Victor kıkırdadı. "."

Henri yüzüne yapışmış soğuk bir sırtışıla, dağılmakta olan kalabalığa doğru döndü. "Özür dilerim." Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Ben sadece ona bu ilklerin neleri içerdiğini hatırlattım. Benim ellerimde ilk kanaması. Onu becerirken ilk boğuluşu. İlk kırbaçlanması... Sözümü keserken başka bir şey söylemeyi başaramadım."

"Ne hoş değil mi?" Victor bir çingiraklı yılan gibi gülümsedi. "Onun tüm ilklerini gerçekleştirmeni izlemek için sabırsızlanıyorum. Ama beni şımartmalısın. Şimdi mücevherini spermle boyadığına göre - oldukça yaratıcı olduğunu söylemeliyim - şu iki milyon avroluk iğrenç işi ödeyelim, olur mu?"

Yutkundum.

Henri bana bakmadı.

Aman Tanrım.

Bundan nasıl kurtulacaktı?

Victor parası olmadığını öğrenince onu öldürecek miydi? Onu cezalandırmak için beni başkasına hediye eder miydi?

Midem sıkışmıştı ama kalbimin kıyaslanamazdı.

Eğer Henri artık beni korumak için orada olmasaydı-

"Elbette." Henri sanki iki milyon onun için iki pound kadar önemsizmiş gibi başını salladı. "Yolu gösterin. Bunu resmileştirmek için sabırsızlanıyorum." Platformdan atlayıp hendeğe girdi ve çimenlere geri döndü. Karmak

Beyaz gömleğini yerden aldı ve bacakları hâlâ ıslak olan şortunu giymeden önce silkindi.

Uygun bir şekilde giyindikten sonra bana sahiplenici bir sırtış fırlattı. "Sana banyo yapmayı yasaklıyorum, Ily. Diğerleri sana dokunmamaları gerektiğini bilsin diye döllerimle kaplı kalacaksın." Bana bir öpücük kondurduktan sonra Victor'la birlikte arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

İzleyecek bir gösteri kalmadığından, kalan adamlar yapacak başka şeyler buldular ve beni direğe bağlı bıraktılar. Kalan tek kişi Peter'dı ve Canavarların gittiği anda ellerini yumruk yaptı ve köprüünün üzerinden bana doğru hışımla yürüdü.

Hızlı parmaklarıyla beni direktten ayırdı ve omuzlarıma masaj yaptı.

Acıyla nefesim kesildi.

Korkunç kelepçelerime lanet okuyarak kollarımı indirdim ve parmaklarıma iğneler battı.

"Birazdan geçer." Boynumu ve sırtımı yoğurdu. Sesinde ne yumuşaklık ne de teselli vardı. Sadece... kızgınlık.

"Sorun ne?" Sıkı bir düğüm üzerinde çalışırken inledim. "Bir şey yok."

"Ama-"

"Sessiz ol."

Gözlerime bakmayı reddetti.

Bana neden bu kadar kızgın görüldüğünü bilmiyordum.

Önerdiği şeyi yapmamış ? Savaşmayı bıraktım ve katlandım.

Tüm mantığa rağmen *kabul etmişim*.

Başparmağını kürek kemiğime sapladığında bir rahatsızlık dalgası tıslamama neden oldu. Karıncalanma ve iğnelenme yavaş yavaş azaldı.

Bana masaj yapmayı bıraktı ve beni takip etmemi bekleyerek köprünün üzerinden geri yürüdü.

Onun sorunu ne?

Nazik bir söz beklerdim. Belki teselli edici bir kucaklaşma.

Dürüst olmak *gerekirse*, güzel bir söze *ihtiyacım vardı*. Henri'nin ne yaptığını ya da diğer canavarların ne arzuladığını düşünemezdim. Çıldırırdım. Teknik olarak tecavüze uğradıktan sonra ayakta kalmanın tek yolu bunu tamamen görmezden gelmekti.

Bölmelere ayırmak için. Sadece meseleye odaklanmak ve o anki mesele de Peter'ın soğukluğuydu.

"Peter..."

"Burada olmaz," diye tersledi.

Bir talim çavuşu gibi yürürken, ben de ona ayak uydururken buz gibi ve sessiz kaldı.

Biz bahçelerden taş şatoya doğru hayaletler gibi ilerlerken o sessiz kaldı. Üst sınıf fahişeler gibi güneşin kavurduğu lüksün içinden geçtik, ancak yenilmiş fareler gibi gölgelerle kaplı koridorlarda koşuşturduk.

Beni yaldızlı arşitravları, iki katlı tavanları, kavisli, parmaklıklılı balkonlara açılan devasa kurşun ışıklı pencereleri ve sayamayacağım kadar çok yatağı olan devasa bir odaya götürdüğünde çıplak ayak parmaklarım soğuk kaldırım taşları yüzünden uyuşmuştu. Her yatak, birbiriyle uyumlu bembeyaz çarşaf ve tek bir beyaz yastıkla askeri bir düzene sahipti.

Diğerlerinden boş.

Sadece biz.

Midem çalkalandı.

Mücevherlerin geri kalanı neredeydi ve onlara ne kadar kötü davranılıyordu? Henri'nin ekibinin onları çıkarmasına daha ne kadar vardı?

Peter özenle yapılmış tek kişilik bir yatağın yanında durarak yatağı işaret .
"Bu senin."

Tüylerim diken diken oldu. Bu mücevherlerle dolu yatakhane uyuma düşüncesi beni rahatlatmamalıydı ama rahatlatıyordu. Uyurken yalnız olmayacağımı bilmek sahte bir güvenlik hissi veriyordu. Sonra tekrar... Burada uyuyacağımı düşünmemiştim. Henri bu hakkı daha yeni satın almıştı-

Parası olmadığı için hiçbir şey satın almadı. Victor'un onu vurması an meselesi.

Derin bir iç çektim.

Peter bir adım daha yaklaştı. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi? Seni Dr. Belford'a götürmemi ister misin?"

Neredeyse histerik bir kıkırdama duyuldu. "Bana iyi olup *olmadığımı* mı soruyorsun? Beş yılı aşkın süredir terörize edilen bir köle, sadece bir gün dayanmak zorunda kalan yeni kıza iyi olup olmadığını mı soruyor?" Yeni gözyaşları yaktı, onları durduramayacak kadar hızlı bir şekilde gözlerime hücum etti. "Paavak-"

"Gerçek adımlı kullanma. Burada olmaz. Sana neden söylediğimi bile bilmiyorum." "Bana söyledin çünkü bir arkadaş istedin."

"Arkadaşlarım var."

"Bir tane daha alabilirsin."

Omuzları geriye düştü. Boğazındaki altın yaka pencerelerden sızan güneşte parlıyordu. "Peki. Eğer aniden bu kadar istekli olduysan Arkadaşım ol, sana bir tavsiyede bulunmama izin ver."

Yaklaştığında gerildim ama çok da . Kameralardan göz atarak fısıldadı. "Seni becerdiğinde nasıl göründüğünü gördüm. Ondan etkilendiğini biliyorum. Muhtemelen bundan zevk bile aldığını biliyorum."

"Ne? Hayır, ben-"

"Doktorun muayenehanesinde söylediğim gibi: bundan zevk *almalısın*. Şehvete ve sekse ne kadar çok teslim olursan, buradaki hayatın o kadar kolaylaşır. Eğer ondan tahrik oluyorsan senin adına mutlu olurum. Seni azdıran biri tarafından becerilmek, kusmak istemene neden olan biri tarafından becerilmekten kesinlikle daha kolaydır. Seni yargılamıyorum. Aslında, bu kadar iyi karşılamanla gurur duyuyorum... ama... çok basit, çok önemli bir kuralı asla unutmamalısın."

"Kural mı?" Kollarımı çıplaklığıma doladım, beni bu kadar savunmasız bırakmasından hoşlanmamıştım. "Ne kuralı?"

"Hepsi piç kurusu. Her biri. Ve Efendi H -size sahip olmak için iki milyon avro ödeyen adam- en kötüsü."

Donup kaldım. "En kötüsü-?"

"Tanıdığım insanlar var." O da kollarını kavuşturmuş, çıplak siki bacaklarının arasında sarkmıştı.

Banyo odasında bu kadar çok çıplak et görmeye alışacağımı söylediğinde ona inanmamıştım. Yanlışlığın kaybolacağını söylemişti. Ama... mümkün olduğuna inandığımdan çok daha hızlı olmuştu. Artık çıplak bir adama bakıp tabu, yanlış, lütfen giyin diye düşünmüyordum. Sadece birini gördüm Benim gibi. Korumadan, nezaketten ve şefkatten yoksun biri.

"Sapıkları tanırım, katilleri tanırım ve sana söylemekten nefret ediyorum Ily, ama Efendi H sadece senin gözyaşlarını mutlulukla içen sadist bir ucube değil. Daha da kötüleşecek, bu sözümü unutma. Burada kaldığı her saat biraz daha kayacak. İnsan kalmaya çalışan küçük bir parçası kopana kadar kaymaya devam edecek ve-"

Burnunun kenarını sıktı, sanki hayatım onun sorumluluğundaymış ve sonunu çoktan görmüş gibi başını salladı. "Sana tecavüz ettiği için üzgünüm, bunu tekrar yapacağı için de üzgünüm ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için de üzgünüm. Ama... en çok üzüldüğüm şey... hepimizin geçtiği aşamalardan geçmeni engelleyememem. Efendinizin farklı olduğu umudu. Seni kendine saklayacağı ve seni Diğerleri. Seni çok fazla incitmeyeceği umudu. Umut, lanet olsun... *umut* mu? Bu hayal edilebilecek en kötü işkence ve şimdiden içine battığını görüyorum." Dişlerini gösterdi. "Aptal olma, Ily. Onun diğerleri gibi olmadığına inanma çünkü hepsi aynı."

O değil.

O-

"Onun yanında sakın gardını düşürme, beni duyuyor musun?" Öfkesini bir kenara bırakan yakışıklı yüzü korkuyla doldu. "Ona güvenme. "Ona güvenme. Seni kurtaracağını hayal et. Sakın onun farklı olduğuna inanmaya kalkma çünkü değil."

"Ama o-" Dehşet içinde elimi ağızıma kapattım.

Aman Tanrım, Ily.

Kameralar ve itiraflar birbirine karışmadı.

Peter'a Henri'nin gerçekte kim olduğunu söylesem bile bana inanmazdı. Aklımı kaçırdığımı dşünecekti. Bana tecavüz eden ilk canavara dşünecekti. Sonra tekrar.

Peter'ın en büyük hayalı, bir gün isteksiz bir Efendi'nin gelip hepimizi zgrleştirmesiydi. Henri başarırsa, o Efendi olacaktı.

Ama paylaşamadım.

Henri'yi asla tehlikeye atamazdım çünkü o düşerse hepimiz dşerdik-

"Lanet olsun." İnledi. "Yapma. Umudun seni öldürmesine izin verme.

Lütfen.

O kadar aptal olma." Yaklaşarak ağzını kulağıma dayadı ve tıpkı Henri'nin yaptığı gibi fısıldadı. "Sana hizaya girmeni söylediğimi biliyorum. Karşı koyan ve kaçmaya çalışan mücevherlere ne olduğunu paylaştığımı biliyorum ama... Ben

düşün..." İçini çekti ve sessizce nefes almadan önce bir kameraya baktı, "Bence kamalısın. Bu senin tek şansın olabilir."

İçimdeki her şey kapandı. "Ne? Ama-"

Elini uzatıp dirseğimi yakaladı ve beni . Tırnaklarını koluma geçirerek beni sertçe sıktı. "Eğer düşündüğüm kişi olursa. Eğer bu sabah fuayede söylediği her şeyi benimserse, o zaman... Kimsenin onun gibi olmasını istemem. O hala son ahlak kırıntılarıyla savaşıırken kaç. Fırsatını bulduğunuz anda kaın çünkü

Elmas pck yerine elektrik şokuyla ölmek daha iyidir ve o da size tam olarak bunu verecektir."

On Yedinci Bölüm

Henri

"SİZDEN SONRA." VICTOR sürüngen sırtışıyla ofisinin eşiğinde .
Basit bir ofis olduğu söylenemez.

Bu ucube şatonun en üst katına gizlenmiş olan şato, her köşesini antik bir korumayla çevreleyen parapet ile taş bir güverteye akıyordu. Gargoyleler kanatlarını açmış izliyordu. Melekler asılmış, şişlenmiş ve kanlar içinde, kumtaşı goblinlerinin kılıçları tarafından katledilmişti.

"Ne güzel bir yeriniz varmış." Ödünç aldığım makosen ayakkabılarım yoğun altın halının üzerinde fısıldayarak büyük alana girdim. İki süslü masa bir araya getirilerek uzun bir çalışma alanı oluşturulmuştu. Bir uçta dört bilgisayar ekranı, diğer uçta bir dizüstü bilgisayar ve ortada, klavye yerine kuğu tüylerinin kullanıldığı eski günleri onurlandırırçasına bir tüy kalem ve mürekkep kabı.

"Teşekkür ." Victor iltifatımı kabul etti. "Kabul ediyorum, hoşuma gitti. Zamanımın çoğunu burada geçiriyorum." Kapıyı kapatarak beni takip etti. "Pratik ama rahat bir şeye ihtiyacım vardı."

"Göz kamaştırıcı eğlenceden vazgeçtiğine inanmamı mı bekliyorsun? Aşağıda mı?" Kaşlarımı kendimden nefret ederek salladım. "Yoksa masanızın altında sakladığınız kendi mücevherleriniz mi var? Paylaşmadığınız köleler."

Güldü. "Ben hallederim, merak etme." Beni geçip masasına gitti ve dizüstü bilgisayarını açtı. "Her ne kadar her gün zevk ve eğlence düşkününü bir adam olmak istesem de, hâlâ çalışmam gereken bir imparatorluğum var. koş."

"İmparatorluk yeni köleler mi oluyor?"

Sormadan önce beni dikkatle izledi, "Söyle bana Henri. Kaçakçılık ticareti hakkında ne biliyorsun?"

İçim buzla kaplandı. "Dürüst olmak gerekirse mi? Çok değil."

"Hiç kara internete girip kendi küçük oyuncağınızı bulmaya çalıştınız mı? Belki Fransız ya da İspanyol bir şey. Belki Rusya ya da Brezilya'dan bir oyuncak?" Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Her lezzet. Her özgünlük. Hepsi mevcut... eğer nereye bakacağınızı biliyorsanız."

Umursamaz yanımda -kardeşimin ve ailesinin arkadaşlığını kazanmak için her şeyi yapabilecek yanımda- gerçekler, sırlar ve bilgi için çırpınıyordu. Victor'un operasyonu hakkında ne kadar çok şey bilirim, sonunda geldiğinde Q'ya o kadar çok bilgi verebilirdim.

Ama temkinli yanımda tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı. Bilmek istemiyordum.

Çaresiz kurbanların sanki Pokémon kartlarıymış gibi satın alındığını ve hediye edildiğini hayal etmek istemedim.

Ayrıca bilmek de istemiyordum çünkü bu tür şeyleri bir kez öğrendiğinizde, daha az... grotesk hale geldiğini hissediyordum. Eğer Ily gibi bir kız Amazon'dan sipariş edebilecekmişim gibi fiyat etiketi ve gönderim tarihi ile listeleyen bir web sitesi görürsem, bu içimdeki arzuları bir kez daha dürtecekti

o da kötü değildim. Siyah dürtüler daha da kötüleşecekti, lanet olası bir insana sahip olmaya gücüm yettiği değil, dünya bunu komik bir şekilde *normalmiş* gibi gösterdiği için.

Sikeyim.

Dilime ekşilik sıçradı. "Belli ki nereye bakacağını biliyorsun." Zorla sırtıttım, Victor hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmeyi seçtim, böylece onu bitirebilirdim, bir yandan da bunun beni bitirmeyeceğini umuyordum. "Göster bana. Mal alıp satmak için hangi siteleri kullanıyorsun? Ben de katılabilir miyim?"

Victor güldü. "Bir kız için iki milyon avro harcadığına ve şimdiden bir tane daha almak istediğine göre epey bir servetin olmalı Ward."

"Eğer iki milim Ily'yi gerçekten satın almış olsaydı, bir başkasına ihtiyacım olmazdı, değil mi?" Gözlerimi kıstım. "Bir kölenin piyasa fiyatı hakkında hiçbir fikrim yok. Ve... zoru oynadığınıza ve bana sadece yüzde yirmi hisse verdiğinizde göre, eve gittiğimde elim boş döneceğim. Kendimi eğlendirecek başka bir oyuncak bulmam gerekecek."

Sanki çok mantıklı konuşmuşum gibi başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

"Tabii..." Başımı eğdim. "Önümde sallayıp durduğun o üyeliği bana ver. O zaman her hafta sonu onu ziyaret edebilir ve bu arada uslu durabilirim."

"Bana teklif ettiğiniz iki milyonu ödeyin, belki de bunu tartışırız." Victor dizüstü bilgisayarının tuşlarına birkaç saniye dokunduktan sonra masadan uzaklaştı. "Sizin için hazır."

Arkasında, tavandan tabana uzanan kitaplıklar bana Ily ile pazarlık yaptığımız kütüphaneyi hatırlattı.

Ateş kanımı yaladı. Sikim seğirdi.

Bahçede olanlar... *Siktir.*

Daha önce hiç bu kadar hızlı ve sert boşalmamıştım. Zirveye ulaşmak için başka şeyleri hayal etmeye ihtiyaç duymadan asla tamamen o anın içinde olmamıştım. Tek ihtiyacım olan oydu.

Ve bu onu incittiğim için bile değildi.

O farklıydı.

Ve farklı olan dehşet vericiydi.

"Ya sana iki milyon daha verirsem?" Sansürlemeden önce soru ağzımdan kaçtı. "Hemen şimdi mi?"

"Oh?" Kaşları yukarı doğru kalktı. "Ne için?" "Bir üyelik satın alacağım, tıpkı ona aldığım gibi."

Hareket etmedi. Gözünü kırpmadı.

Kahretsin, yanlış hamle, Ri.

Onu gücendirmiş miydim? Gerçek yüzümü mü gösterdim?

Saçmalama dürtüsü ağzımı kelimelerle doldurdu.

Sertçe yutkundum, bakışlarını tuttum ve geri adım atmadım.

Sonunda, "Resmi misafirim olmak için bana iki milyon öder misin?" diye sordu.

"Ömür boyu üyelik mi?"

"Öyle."

"O zaman evet."

"İlginç." Bir parmağını dudaklarına götürdü. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşlarını çatı. "Sunduğum ütoppyayı mı yoksa şu anda onun içinde hapsolmuş tek bir köleyi mi istediğini merak ediyorum. Çünkü... Seni uyarmalıyım, Henri. Eğer bunu çarpık bir sorumluluk duygusu hissettiğin için yapıyorsan

-Çünkü benim adıma Ily'i tuzağa düşürdün.

Sahiplenici duygular size sadece keder getirir. Sana bunu söylemiştim. Göz dikmemen için seni uyarmıştım. Biz bu dünyada tek eşlilik yapmıyoruz.

Karışık yaşıyoruz. Hoşgörölüyüz. Et ettir. Delik deliktir. Ve eğer

itaatkâr bir köle ile aşık olduğunu düşündüğün aptal küçük bir kız arasındaki farkı , o zaman... cevabım hayır."

Buz organlarımın yerini aldı.

Ezmek mi?

Ben aşık olmadım. Ne saçma bir düşünce.

Karakterimi korumak için çabalayarak sordum: "Peki ya buraya ne kadar uyum sağlayabileceğimi kendim görebildiğim içinse? Çılgın kalenizde ne kadar özgürlük bulacağımı... O zaman ne olacak?"

"Şey..." Omuz silkti. "Bu işleri değiştirir."

"Tamam." Kesin bir ifadeyle başımı salladım. "Dört milyonu transfer edeceğim ve-"

"O kadar hızlı değil." Elini kusursuz saçlarında gezdiren Victor beni incelemek için zaman ayırdı. "Sana bir hafta veriyorum. Buna ne dersin? Bu cömertlikten de öte. Ben bir iş adamıyım, bu yüzden para benimle konuşur, ama sonuçta bir zevk uzmanıyım. Bu gece biraz oyun oynayacağız, biraz eğlence izleyeceğiz ve istediğimiz kişiyle sevişeceğiz. Sonra, birkaç gün içinde, nasıl üye olabileceğinize dair kararımı vereceğim."

Bana verdiği açık kapıyı kaçırmadım.

Söylenmeyen karşılama, eylem ya da nakit yoluyla üye olabileceğim yönündeydi. Her iki şekilde de, kalmanın bir yolunu bulabilirdim, bu da bana Ily'yi tek başına bırakmak zorunda kalmadan konumu Q'ya ulaştırmak için daha fazla zaman. "Anlaştık." Ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım.

"Bu gece nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum, yeni dostum." Elim sıkı Victor gitmeme izin verdi ve dizüstü bilgisayara el salladı. "En yüksek seviyede şifrelenmiştir. Tüm işlemler izlenemez. Banka hesap numarası şuradaki post-it'in üzerinde yazılı."

Cebimden işe yaramaz telefonumu çıkarıp havaya kaldırdım. "Tüm banka bilgilerim burada. Sinyal karıştırıcınızı kapatıp ödemeyi kendi cihazımdan yapmama izin verseniz daha kolay olmaz mı?"

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Korkarım ki hayır. Konuklarımın hepsi konutumda kalmanın cihazlarını ve bağlantılarını kaybetmek anlamına geldiğini biliyor. Benim sunucularımda olmadığı sürece hiçbir şey içeri ya da dışarı gönderilemez."

İlginç.

Aklım hemen ofisine nasıl girebileceğime ve GPS koordinatlarını Q'ya nasıl gönderebileceğime dair gizli bir göreve başladı.

"Peki ya kalmak için gelenlerin dış dünyayla kalması gerekiyorsa?" Aptal rolü yaparak sordum.

"Cennetin bedeli bu." Victor geri çekildi. "Sadece sen ödemeye istekli olup olmadığına karar ver." Taba rengi deri koltuğa doğru ilerledi, yayıldı ve parmağını kola vurdu. "Kendi zamanınızda, Henri."

Çatık kaşlarımı gizleyemeden masa sandalyesini kaptım, oturdum ve parmaklarımı dizüstü bilgisayarın tuşlarına yerleştirdim. Neyse ki Q otuz milyonu kişisel hesabıma aktarmıştı. Yazılımın her tuşa basışımı kaydetmesi ya da Mercer soyadını görmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. İnternetteki tüm işlerimde hâlâ Ward soyadını kullanıyordum.

Banka hesabıma girerek Victor'un karaladığı numarayı kopyaladım ve ŞİMDİ ÖDE tuşuna bastım.

Büyük bir para yatırma ve ardından yüklü bir para çekme işlemi sayesinde muhtemelen üzerimde her türlü uyarı vardı. Vergi memuru piyango kazandığımı ve harcama çılgınlığı yaptığımı düşünürdü.

Q'nun parası Victor'un hesabına geçerken ve dizüstü bilgisayar beni otomatik olarak dışarıda bırakırken hiçbir suçluluk hissetmedim.

Ofisin karşısındaki Victor'a bakarak ayağa kalktım. "."

"Mükemmel." Koltuktan zarif bir şekilde kalktı ve çıkışa doğru yürüdü. "Para yatırılana kadar bekleyeceğim ve sonra kutlayacağız. Öğle yemeği bir saat içinde servis edilecek. Dilediğinizi yapmakta serbestsiniz. Bize katılırsın ya da katılmazsın, karar senin." Onun yanından geçip oklarla ayrılmış koridora girdiğimde sırtıttı. "Keyfine bak Ward. Seninle iş yapmak bir zevkti. Ta-ra."

Kapıyı yüzüme kapattı.

* * * * *

Günün ikinci düşünün buz gibi iğnelerinin altında durdum.

Son düşümün aksine, Ily'nin iç çamaşırını alıp mastürbasyon yapmadım. Aşağı inip rol yapacağım için gergin değildim. Hiç rol yapmak zorunda kalmayacağım korkusuna kapılmadım. Düşüp düşüp onlardan biri olacağımdan korkmuyordum.

Tek hissettiğim
hastalanmaktı. Şiddetle,
acımasızca hasta.

Öne doğru eğilip kustuğumda sırtım kasıldı. Hiçbir şey çıkmadı. Dün öğle yemeğinden beri bir şey yememiştim ama yine de asidik safra yanmasını durdurmamıştı.

Vücudum tekrar tekrar kusarken boğazımın arkası beni fayanslara tırmalattı.

Victor'un ofisinden çıkarken kendimi iyi hissediyordum. Kıvrımlı merdivenlerden inip kendi katıma çıktığımda da iyiydim. Odamı bulup içeri girdiğimde ise hafif bir rahatsızlık hissettim.

Ama kapı arkamdan kapandığı anda, tüm hayatım boyunca etkilendiğim yalnızlık üzerime çullandı.

Sertçe saldırdı.

İlk kasılma sırasında tuvalete zor yetiştim.

Hayatım boyunca tek başıma olmak beni tanıdık bir acıyla ezdi.

Dört ay öncesine kadar, annemin benden geri çekilmesi için neyi yanlış yaptığımı hiç anlamamıştım. Çok yaklaştığımda neden irkildiğini. Neden bana gözlerinde korkuyla baktığını. Neredeyse otuz yıl boyunca korkunç bir şey yaptığımı düşündüm. Özür dilemeye çalıştığım ama asla affedilmediğim bir şey. Ölüm döşeğindeki itirafları sayesinde nihayet benden korkmadığını, beni doğuran adamdan korktuğunu anladım. Hayatta kalmayı imkansız kılan bu iğrenç DNA parçasını bağışlayan adamdan.

Keşke onu atabilseydim, içimden çıkarabilseydim.

Bir kardeşim olduğunu öğrenmiş olmama rağmen, bana nasıl daha iyi olabileceğimi öğretmek yerine kontrol edemediğim bir şey için beni öldürmeyi tercih etmesinden nefret ediyordum.

Beni umursamadı.

Tıpkı annemin beni istemediği gibi.

Bir kez daha reddedilmiştim, hem de test kisvesi altında.

Başarısız olduğum bir test.

Vücudum yaptığım ve yapacağım tüm korkunç şeylerden kendini arındırmaya çalışırken inledim.

İstediğim tek şey ait olmaktı. Ve beni kabul eden tek kişi oydu.

Değerli taşlara ve güneş ışığı gibi gözlere hayranlık duyan çarpıcı bir kız. Doğrudan ruhuma bakıp beni uzaklaştırmayan ilk ve tek kişiydi.

Bana dokunmuştu. İsteyerek.

Beni dinledi. Cesurca.

Ve sadece geleceğimizi , varlığımızı da birbirine bağlayan bir pazarlık yapmıştık.

Ne kadar trajik.

Kabul edilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek için yirmi dokuz yıl beklemek zorunda kalmam ne kadar acınası bir durumdu, üstelik sonunda onu yok edeceğimi bile bile.

Acıdı.

Lanet olsun, acıttı.

Onunlayken yalnız değildim. Onunla, istenmeyen biri değildim. Onunla yandım, acı çektim ve lanet olası dikişlerimden ayrıldım.

Bana sanki *değerli* gibi baktı. Onu bir köle gibi sikerken ağlamadı.

Onu zorla çığlık atmadı. Yapılması gerekeni yapmıştım.

Ve *Tanrım*... Hoşuma gitmişti.

Ah, kahretsin.

Sırtım dönerken dört ayak üzerine düştüm.

Tekrar ve tekrar kustum.

Onu becerdim.

Onu becerirken neredeyse kalbim duracaktı.

Varlığından bile haberdar olmadığım yerlerimde acılar çektim ve onu yakında tekrar becermediğim takdirde bana ihanet etmekle tehdit eden bir kalbe ev sahipliği yaptım.

Onun kırılğanlığı ve korkusu beni tuttu. Onun güveni ve umudu beni savaşmaya devam ettirdi.

Ama... daldığım anda bir şeylerin koptuğunu inkâr edemezdim. İrkildiğini hissettim. Onu incittiğimi biliyordum. Ve geri çekilmek yerine, daha derine ittim.

Onun acısı beni on kat daha sert

yaptı. Yüz kat daha çaresiz.

Bin kat daha şiddetli.

Onu tekrar almanın görüntüleri altında sakat kaldım. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak titredim.

Onun gözyaşlarını, kanını ve çığlıklarını istedim-

Dur.

Bir ağız dolusu safra tükürerek, yırtık pırtık bir nefes çektim.

Ily'nin içine gömüldüğüm an, yalnızlığın hayatım boyunca taşıdığım bir çarmıh olabileceği, ama aynı zamanda beni hizada tutan tek şey olduğu gibi korkunç bir bilgiyle yüz yüze geldim.

Onunla ilgilenmeyi aklımdan bile geçirsem, içimdeki canavar kükrerdi.

Victor aşık olduğumu mu
sanıyordu? Hayır, bir *saplantım*
vardı.

Onu canlı canlı yüzmek ve parçalara ayırmak istedim.
hayvan yüzünden değil, adam sonunda beraberliği tattığı ve şimdi açlıktan
ölmek üzere olduğu için.

Daha ne kadar insan
kalabilirdim? Kırılmadan önce
ne kadar?

Bir gün
mü?

Bir hafta
mı?

Bir saat
mi?

Ne kadar sürerse.

Ne kadar o kadar dayanırsın.

Kusma hissi geçince ayağa kalktım ve yüzümü suyun altına soktum.
Düşün zihnimi pislikten arındırmasını diledim ama su ne kadar soğuk olursa
olsun ya da yüzüme kaç tane buzlu iğne vurursa vursun, Ily'yi aklımdan
çıkaramıyordum.

Onu arzuluyordum.

Ona *ihtiyacım vardı*.

O benim olduğu sürece yalnızlığım biraz olsun azaldı.

Victor sırtıp beni köleleri ve sırlarıyla baştan çıkarırken, ben de "ya
olsaydı?" fikriyle uğraşıyordum.

Ya hiç geri dönmezsem?

Ya Q beni ailesine hiç kabul etmediyse?

Ya *burada* nihayet biri olabilecekken *dışarıda* hep yalnız kalsaydım?

Ily'nin refahından pay almıştım. Onun
bedenine ve ruhuna sahiptim.

Q'ya nerede söylemek zorunda
değildim. Eğer söylersem, onu benden
alırdı. Onu serbest bırakırdı.

Beni tekrar o karanlık ve sonsuz boşluğa iterdi.

Belki de Victor haklıydı. Belki de insanlığımın son gecesinde onu
avladığım ve yakaladığım için Ily'ye karşı bir şeyler hissediyordum. Belki de
canavarlığa doğru düşüşüm kaçınılmazdı ve savaşmayı bırakıp teslim
olmalıydım.

GPS koordinatlarını Q'ya ulaştırmanın bir yolunu bulsam ve o da hepsini katletse bile, bu yine de hastalığı tedavi etmezdi. Yapabilirdim. Fransa'ya taşınmak ve bir kardeşe miras kalmak, ama gerçekten... Her zaman bu dürtölere sahip olacaktım. Her zaman bu hastalığa sahip olacaktım. Her zaman kapana kısılmış, yalnız ve acı çekiyor olacaktım.

Merde.

Burnumun kenarını sıkarak duvardan aşağı kaydım ve duşun zeminine .

Yapamam... Rol yapmaya devam edemem.

Dışarıda numara yapıyorsun, burada da numara yapıyorsun.

Artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Hiç sanmıyordum çünkü dürüst olamayacak kadar çok korkuyordum.

Burada kalabilirsin. Q'nun

parası sende kalsın.

Sende kalsın.

Bir sakinlik örtüsü çöktü.

Birkaç saniyeliğine bu yolu seçtim ve huzur hissettim. Sadece kendim olmak için her şeyimi verirdim.

Özür dilemeden, gerçek ben olarak.

Ve eğer bu benim kötü adam olduğum anlamına geliyorsa, o zaman...

Derin bir iç çekerek kollarımı dizlerime doladım. Su yağmaya devam etti. Düşünceler yarışmaya devam etti. Bağırsaklarım çalkalanmaya devam etti.

Artık ne istediğimi bilmiyordum ama oraya geri dönemezdim. Onunla yüzleşemezdim. Onun için iyi, diğer herkes için kötü adam davranamazdım.

Henüz değil.

Zamana ihtiyacım vardı.

Bunun benimle ilgili olmadığını hatırlama zamanı. Bu benim aptal, reddedilmiş kalbim için bir tedavi değildi. Bu *onlarla ilgiliydi*. Çalınan ve köleleştirilen erkekler ve kadınlar.

Onları ilk sıraya koyduğum sürece ışıkta kalabilirdim. İly benimle savaşmadığı sürece iyi kalabilirdim.

Yaşa ya da öl.

Aşk ya da yalnızlık.

Kaderim, annem bir canavar doğurduğu anda belirlenmişti. Günün birinde biri beni öldürecekti.

Ve o gün geldiğinde, artık mücadele etmek zorunda kalmayacaktım.

Dinlenebilir
im.
Tek başına.
Her zaman
yalnız.
Sonsuza
kadar.

On Sekizinci Bölüm

Ily

Güneş batarken kavisli balkonda çaprazlama oturdum, yavaşça okyanusa doğru intihar ediyordu. Kırmızılar, portakallar ve altın yaldızlı şeftalilerden oluşan ateşli renkleri, gün geceye dönüşürken lacivert bir pelerinin altında söndü ve Henri hala beni çağırmadı.

Gölgeler düzgün patikaları, çitleri, fiskiyeleri ve çardakları yutarken aşağıdaki arazi yavaşça gözden kayboldu. Talihsiz köleleriyle çimenleri süsleyen adamlar, mücevherlerine emir vererek içeri girdiler. takip et. Bahçeler boşaldıkça, kızlar ve erkekler döl, kan ve teri yıkamak için geri döndükçe arkamdaki yatak odasının gürültüsü arttı.

Arada sırada birileri gülüyor, bu lağım çukurunda bir şekilde mizah buluyordu. Bir parçam onlara katılmak istiyordu ama çoğum yalnız kalmak için can atıyordu.

Olduğum yerde kaldım.

Akşamın serin havası kollarımın arkasındaki ince tüyleri okşayarak beni ürperti.

Duş almış ve gardıropta bulunan tek sabahlığı giymiştim: Peter beni ilk kez bahçeye götürdüğünde giydiğim gibi başka bir şeffaf sabahlık. Bu sabahki deniz salyangozu mavisinin aksine, bu gül altınıyla parlıyordu, etek ucu ve yakasının etrafındaki dantel muhteşem bir kaymaktaşı beyazıydı.

Sam beni böyle şehvetli bir şeyin içinde görse ne derdi? Sık sık pazen pijamalarımın şikâyet eder, uyumak için G-string ve korse giymemi ister, her zaman onun zevki için giyinmem konusunda beni suçluluk duygusuna sürüklerdi.

Kırmızı bayraklar kabul etmek istediğimden çok daha uzun süredir dalgalanıyordu. Hayatımın dört yılını onun için harcamamalıydım. Fransa'ya hiç gitmemeliydim.

Eğer bunu yapmamış olsaydım, Krish'in koridorunun hemen aşağısındaki çocukluk odama geri dönmüş, sevgili ebeveynlerim ve hassas erkek kardeşimle güzel bir aile yemeğini paylaşmak üzere olurdum.

Göğsüm ağrıyordu ama gözyaşı dökmedim.

Sanırım bütün gün istismar edilmeyi bekledikten sonra geceye dokunulmadan ulaştığım ağlamaktan uyuşmuştum.

Bütün öğleden sonra yapacak başka bir şey olmadığı için geçmişe dalmış, geleceği ya da bugünü düşünmeyi kasten reddetmişti.

Eski sevgilim tam olarak ne yapıyor?

İngiltere'ye geri dönmüş ve tüm bavullarımı otelde mi bırakmıştı? Eşyalarımı almak için eve dönmediğimde sinirlenir miydi? Aileme ve Krish'e kaybolduğumu söyler miydi?

Beni arayan var mı?

İç çekerek, sıcak ve arkadaşlarla dolu bir yere gitme isteğime karşı koydum. Burada kaldığım sürece -gün batımına dokunabilecek kadar yüksekte ve sıçrayan sörfün beneklerini hissedebilecek kadar yakındaydım- özgürmüşüm gibi davranabilirdim. Ama

İçeri adımımı attığım anda, gerçek beni tokatlayacaktı ve dürüst olmak gerekirse, rol yapmaya devam edecek cesaretim olup olmadığını bilmiyordum.

"Akşam yemeği otuz dakika sonra." Peter başını küçük cam kapıdan uzatarak benim , parmaklıklılı sığınağımı işgal etti. En azından fuayede onunla ilk karşılaştığımda giydiği keten pantolonu giymişti.

Giysilerinin hafifliği ve teninin zengin bal rengi, etrafımda ve üstümde kıvrılmış, kalenin duvarından dışarı çıkan bir kuş kafesi oluşturan siyah dövme demir basamaklarla büyük bir tezat oluşturuyordu. Başka bir hayatta -Antik kalıntıları keşfettiğim ve kalelerin ve kalelerin özenle restore edilmiş koridorlarında sürüklendiğim böyle kafesler görmüştüm.

Bilgi levhalarında bunlara cehennem kafesleri deniyordu. Hainleri ve suçluları ölene kadar asmak için kullanılırdı, derileri çürümüş ve güneşten ağarmış iskeletleri herkese uyarı olarak korkuluklardan sallanırdı.

Peter'la yüzleşmek için döndüğümde boş midem gurulduyordu. "Akşam yemeği bizim için mi onlar için mi?"

Hırıldayan karnıma bakıp sırtıttı. "Her gece bir kral için uygun bir ziyafettir. Eğer efendiniz nazik ve yüce gönüllüyse, size verdiği lokmaları yiyebilirsiniz." Balkona doğru adım atarken sesini alçalttı.

"Bazılarımızın nazik ustaları yok, bu yüzden aşağı inmeden önce bir smoothie içiyoruz. Bu şekilde masanın altında bayılmayız."

"Kendi kendimiz almıyor muyuz?" Yavaşça ayağa kalktım. Uzun süre bağdaş kurmaktan dizlerim tutulmuştu.

"Yedikleri zengin yemekleri değil, hayır. Mutfağımızı gördün. Isıtacak ya da pişirecek bir şey yok. Sadece bir blender ve bir lavabo. Taze meyve ve sebzelerimiz var. Bazılarımız bunları çiğ olarak atıştırıyor ama çoğumuz içimize mümkün olduğunca çok alabilmek için smoothie'nin içinde yiyoruz."

"Smoothie'ler tam olarak tatmin edici değil." "Hayır, ama en azından bizi sağlıklı tutuyorlar."

Üzüntüyle iç çektim. "Sağlıklı güçlü bir kelime."

Başını salladı. "Peki. Ölmemekle edelim."

"Fiziksel olarak belki." İnce yapılı vücudunu baştan aşağı süzdüm ve o günkü efendisi ona ne yaptıysa ondan kalan morlukların gölgelerini fark ettim. "Peki ya ruhsal olarak? O nasıl gidiyor?"

Gözleri kısıldı. "Bunun nasıl olacağını bildiğine eminim." Bir an için huysuz kişiliği ortaya çıktı. "Hepimiz hayatta kalıyoruz, gelişmiyoruz. İdare ediyoruz. Tıpkı senin de öğreneceğin gibi."

Kalbim biraz çarptı. Bu adam söz konusu olduğunda karmaşık duygular içindeydim. Beni hizmetine almasına kızgınlık. Ezilmişliği karşısında hayal kırıklığı. Bazen hoşlanmama. Diğerlerinde empati. Çoğu zaman kafa karışıklığı.

Konuyu değiştirmeye karar vererek gülümsemeye zorladım. "Şu herhangi bir şey yiyebilecek , bu ne olurdu? Hamburger ya da pizza ister miydin? Suşi mi makarna mı? Ben mi? Annemin tereyağlı sarımsaklı naan, safranlı pilav ve malai kofta versiyonu için adam öldürürdüm-"

"Ah, bana işkence etme." Başını yorgun bir şekilde sallayarak kıkırdadı. "Diğerlerinin bu oyunu oynamasından nefret ediyorum. Ağzım o kadar çok sulanıyor ki iğrenç."

"Sen ne alırdın?"

Gecenin örttüğü kayalıklara doğru baktı. "Kuzenimin restoranında yediğim muz çiçeği ve hindistan cevizli köri için birini öldürebilirim. Karısıyla birlikte işletiyor ve onun kadar iyi bir şey bulamadım." Üzüntüyle omuz silkti. "O kadar lezzetli bir şey tatmayalı yıllar oldu."

Kalbim bu sefer sadece acımadı, ikiye bölündü. "Çok üzgünüm, Peter."

Kendini salladı. "Önemli değil. Geçmişe takılıp kalmanın anlamı yok. Bir gün yine zengin yemeklerin tadını çıkaracağım. Bir sonraki hayatta olabilir, ama umarım

bunda."

Kendime engel olamayıp uzandım ve kolunu sıktım. "Bunun içinde olacak. Bunu biliyorum."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Nasıl? Bizi buradan kaçırarak mısın?"

Ben değilim. Ama Henri öyle.

"Ben sadece-" Elimi kolunun üzerinde tutarak Henri'nin gerçek niyetiyle onu teselli etme isteğimi geri çektim. Aklıma gelen ilk soruyu ağzımdan geçirerek, "Nerede yakalandın?" diye sordum.

Ona dokunduğum yere baktı ama uzaklaşmadı. "Dediğim gibi, ailem İngiltere'ye göç etti. Ben Leeds'te doğdum ama geniş ailemin çoğu hâlâ Jaipur'da yaşıyor. Okulu bitirdikten sonra onları ziyarete gittim. Burayı İngiltere'den daha çok sevdim ve kalmaya karar verdim. Tur rehberi olarak bir iş buldum ama ne yazık ki bir gece sorumlu olduğum İngiliz grup çok sarhoş oldu ve başlarına bela oldular. Sonunda sokakta kavga ettiler ve ben de yardım almaya gittim. İyi giyimli Amerikalı bir adam onları otellerine geri götürmeyi teklif etti. Minnettar oldum. Arabasına bindim ve ona yolu tarif ettim ama..."

"Seni başka bir yere götürdü."

Benden uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu. "Bu arada yeni Efendinin kurallarından şimdiden çiğnedin."

Kaşlarımı çattım.

Kurallar mı? Ne kuralı?

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana kimseyle konuşmamanı söyledi. Onun dışında herkese karşı dilsiz olacaktın. Yine de benimle rahatça konuşuyorsun."

Geri çekildim. "Yani benden sessiz kalmamı mı bekliyor... diğer mücevherlerin yanında bile?" Kameralara bir bakış attım, kırmızı yanıp sönüyorlardı ve

taş duvarlar. Henri o tuhaf ayini başkalarını uzak tutmak için yapmıştı, beni kontrol etmek için değil... değil *mi*?

Gerçekten konuşmamamı mı bekliyordu? Her köleye polis olduğunu söylememden korktuğu için mi yoksa acımasız bir kontrol seviyesi yüzünden mi?

"Tek bildiğim, benimle konuştuğunuz görüntüleri tekrar oynatırlarsa sizi cezalandıracağı."

Hayır, yapmaz.

Sertleştim.

Evet, .

Numara yapmaya devam etmek için başka seçeneği yoktu. "Bozduğum diğer kural neydi?"

"Duş almışsın." Peter burnunu çekti. "Oldukça fazla sabun kullanmış olmalısın çünkü sardunya kokuyorsun."

enem yukarı kalktı. "Baharatlı iek kokmak sperm kokmaktan daha iyidir."

Kıkırdadı. "Seninle aynı fikirdeydim ama... sana şakasını üzerinde tutmanı söyledi. Sen yapmadın."

Kurumuş dölün yapışkanlığını hatırlayarak ürperdiğimi gizleyemedim. Henri'nin misk kokusu çok fazlaydı ve Peter şimdiki Efendisine hizmet etmek için ayrıldığı anda duşa girmiştim.

"Sana açıkça yıkanmamamı söyledi," diye homurdandı. "Bunun için de seni cezalandıracak."

Ona Henri'nin diğerleri gibi olmadığını söyleme dürtüsü dilimi yeniden yaktı.

Daha önce hiç sırrım olmamıştı.

Onu korumanın ne kadar maliyetli ve enerji gerektiren bir şey olduğunu hiç öğrenmedim. Özellikle de kimsem yokken: güvenebileceğim, beni kurtaracak kimse yokken.

Çenemi eğerek Henri'nin yapacaklarından korkuyormuş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. "Umarım nazik davranır." Sesim titriyordu, ki bunu taklit etmek gerçekten zor değildi çünkü Victor duş aldığımı ve konuştuğumu öğrenirse -Henri'nin talimatlarına rağmen- cezalandırılırdım. Hem de herkesin gözü önünde. Kötü şeyler yapıyormuş gibi davranan iyi bir adam tarafından. Hepsi sırrını biraz daha saklamak içindi.

Ama ne *kadar* sürecek?

Eminim ekibi şimdiye kadar endişelenmeye başlamıştır.

Neredeyse yirmi dört saat olmuştu. Bir casusun planına göre tam bir mr.

Peter alay etti. "Nazik mi? Bu adamda pek çok şey var ama naziklik bunlardan biri değil."

"şimdiye kadar nazik davrandı."

Oops.

Anında o sözleri geri alabilmeyi diledim.

Peter ters ters baktı. "Kahretsin, Ily. Sana aptal olmamamı söylemiştim ve işte buradasın... aptal oluyorsun." Parmağıyla göğsümü işaret ederek tısladı, "Seni henüz gerçekten incitmemiş olması incitmeyeceği anlamına gelmez. Bununla yzleş. Bunu kabul et.

Böylece böyle bir şey , en azından kırık kemiklerinizin yanı kırık bir kalbiniz de olmayacak."

Omuzlarımı yuvarlayarak rol yaptım. Rol yaptım. Henri ile aramızdaki pazarlığı gizlemek ve olması gerektiği gibi tepki vermek için elimden geleni yaptım: kesinlikle taş kesilmiştim. "Özür dilerim, Peter. Ben... sadece." Gözyaşlarım bir anda fişkırdı ve kurumadığımı kanıtladı. "Bugün hayatımın en kötü günü oldu. Nasıl hareket etmem, konuşmam, diz çökmem ve davranmam gerektiğini bir yana bırakın, kendi adıma bile zar zor hatırlıyorum." Islak kirpiklerimin arasından yukarı baktım. "Ama bana daha önce söylediklerini hatırlıyorum ve sana söz veriyorum bunu yapacağım. Gardımı düşürmeyeceğim. Var olmayan şeylere inanmayacağım."

"Ama mesele de bu, Ily." Derin bir iç çekti. "Daha gardını bile almadın ve şimdiden mucizelere inanmaya başladın. En azından geri kalanımız fantezilere sığınmadan önce dibe vurduk." Gözlerini ovuşturarak başını arkaya eğdi ve ince bir nefes verdi. "Her neyse, özür dilemesi gereken sen değilsin. Benim. Seni terslemek istememişim. Huysuzlanmaya devam ediyorum ama bunun tek nedeni..."

"Endişeli misin?"

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Onun gibi bir şey."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Arkadaşım olmak istediğin için mi benim için endişeleniyorsun?"

Bıyık altından . "İlk tanıştığımızda sana sarkmama izin vermiştin. Bir şey istediğim için beni kınamadın. Gün boyunca, yani evet... Arkadaş olmak isterim ve sanırım senin bana yardım ettiğin gibi ben de sana yardım edebilirim."

Sinir bozucu, sürekli izleyen kameraya bir kez daha bakarak fısıldadı, "Bir arkadaştan diğerine bir tavsiye mi? Eskiden olduğunuz kıızı bir kutuya koymaktan ve onu bir süreliğine unutmaktan korkmayın. Doğru. Artık anne babanız, kardeşleriniz, kariyeriniz ya da paranız yok. Kelimenin tam anlamıyla bir hiçsin." Dalgalanan saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak iç çekti. "Bunun korkutucu gelebileceğini biliyorum ama gerçekten... hiçbir şey olmamak sahip olduğumuz en iyi özgürlük. Hiçbir şey olmamak, sevdiğin yiyeceklerin ya da aşerdiğin şeylerin olmadığı anlamına gelir. Umutlarınız ya da hayalleriniz yok. İsteklerden ve korkulardan arınmışsınızdır ve burada hayatta kalmanın tek yolu da budur... gerçekte kim olduğumuzu unutarak."

Elini bırakarak yatak odasına geri döndü. "Şimdi içeri gel. Hizmete çağrılmadan önce geri kalanımızla birlikte hazırlanın."

* * * * *

"Sana sahip olmak için iki milyon dolar ödediği doğru mu?" Hayatımda gördüğüm en büyük, en mavi gözlere sahip köle kız, uzun beyaz-sarı saçlarını tararken bana göz kırptı.

Peter birkaç erkek mücevherle birlikte banyo odasında kaybolmuş, beni hepsi de soyunmanın çeşitli aşamalarında olan beş kadar kızla baş başa bırakmıştı.

"Euro olabilirdi," dedi başka bir kız. "Sir V Amerikan banknotlarını küçümsüyor, unuttun mu? Sadece sterlin ya da avro."

"Bu para için giden diğer kıza ne olduğunu hatırlıyor musun?" Endonezyalı bir kadın dramatik bir şekilde titredi. "O zamanlar bu kadar değerli olmasının onun daha güvende olacağı anlamına geleceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım."

Dilime ani bir mide bulantısı sıçradı. "Ona ne oldu?"

Dev göğüslü kızıl saçlı Nancy, dudaklarını boğucu bir şeftali rengine boyamayı bitirdi. "O öldü, olan bu." Siyah saten bir taburenin üzerinde dönerken, yansıması birçok soyunma odasındaki sayısız aynada yankılandı. duvara dizilmiş masalar. "Onun hisselerinin bir kısmını satın alan adam onu öldürdü."

Nabzım kulaklarımda atmaya başladı. "Onu bu yüzden mi satın aldı? Onu öldürmek için mi?" "Hayır." Başka bir çıplak kız sürüklenerek gardıroba doğru ilerledi.

"Eğer bunu yapmak isteseydi, ona bir-"

"Bilmesine gerek yok." Endonezyalı kız araya girdi. "Henüz değil zaten. Zavallıya kabuslar yaşatmayalım."

"Bunun için çok geç olduğuna eminim," dedim usulca. "Onlara ömür boyu sahip olacağım." "Burada ne kadar uzun yaşarsan o kadar çok olur. Ama... endişelenme."

Nancy bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Eminim Efendi H seni hayatta tutacaktır. Ne de olsa iki milyon avro boşa harcanacak bir ton para."

Parası .

Ödemiş olamayacağı bir para.

Aşağıda neye bulaşmış olabilirim ki?

Belki de Henri kendi darağacı kafesindeydi, Victor'un sahte bahanelerle kalesine sızdığı için açtığı kurşun deliklerinden kan damlıyordu.

Aman Tanrım.

"Diğer kız prenses değil miydi?" diye sordu buz sarısı odadakilere. "Çinli bir adam bir buçuk milyon falan ödedi, yoksa bir nokta yedi miydi? Hatırlayamıyorum. Tek bildiğim, sürekli prenses olduğunu söyleyip duruyordu."

Avrupa'da tanınmayan bir aileden geliyordu ve özgür bırakılması gerekiyordu. Litvanyalı olduğundan bahsetti mi? Yoksa Estonya mıydı?"

Endonezyalı kız, "Kraliyet ailesinden olduğunu iddia etmesi öyle olduğu anlamına gelmiyor," dedi. "İsteseydim kendime Sultan'ın kızı diyebilirdim ama bunun doğruluğunu anlamak için soy ağacımı yüzlerce nesil geriye gerekirdi."

Konuşmada bir durgunluk oldu. Kollarımı ovuşturdum. "Onu aramaya gelen oldu mu? Prensesi yani. Eğer kraliyet ailesinden olsaydı, insanlar onu bulmak için her yeri arardı."

Kızların hepsi birbirine baktı. Kahkahalara boğuldular. "Hiçbirimiz için kimse gelmiyor." Nancy saçlarını kabarttı, göğüsleri bağladığı kırmızı korsenin üstünden taşıyordu. "Unutulduk. Kaybolduk.

Biz zaten ölüyüz ve yakında bir gün... eğer merhamet bizi hatırlamaya karar verirse, gerçekten öleceğiz ve özgür olacağız."

"Bu kadar ürkütücü konuşma yeter," diye mırıldandı siyah saçlı, mavi gözlü bir kız. "Hazırlanın. . İçimizden biri geç kaldı diye bir dayak daha yemeyeceğim. Ya hepimiz zamanında geliriz ya da hepimiz kemeri yeriz."

Kemer mi?

Yutkundum ve yatağında daha derine oturdum, keşke beni bütünüyle yutup oradan ışınlayabilseydi. Şeffaf sabahlığıma sarılarak, kütüphaneden hala tam olarak kaybolmamış olan panik atağa teslim olmamak için elimden geleni yaptım.

Herkes hazırlanmaya devam ederken bir telaş başladı.

Boş midem yine guruldadı. Başımın dönmesi beni hafifçe sersemletti. Cinayetleri ve bir kadının hayatı için ödenen paraları duyacak gücüm yoktu.

Etrafta böyle konuşmalar dönerken yemek yiyebileceğimi bile sanmıyordum.

Yarın gelecekler.

Yarın, Henri'nin ekibi gelecek ve tüm bunlar sona erecek-

"Bahçedeki cadı kazığının üzerinde seni becerdiğini duydum."

Başım başka bir kıza kaydı. Kıvrımlı, iri göğüslü, parmaklarım kadar uzun kirpikleri olan siyah bir güzel.

"Kazık mı?" Ben sordum.

"Seni ilk kez oraya götürmüştü, değil mi? Bu öğleden sonra bana sahip olan Efendi daha sonra beni astı. Yeniden yaratmak istediğini söyledi.

Hafta sonunun geri kalanında sana sahip olamayacağı için Efendi H'nin seni nasıl aldığını."

Aynı anda ürperdik.

"Hatta daha sonra beni dölle boyadı. Hasta piç kurusu."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu da mı kopyaladı?"

"Yani, Ustan kendi dölüyle senin üzerinde lanet bir vudu ayini mi yaptı?"

Duştaki düz göğüslü kız Rebecca sessizce, "Voodoo değildi," dedi.

Gözlerini aşağıda tutarak siyah dantelli bir G-string ve ona uygun şeffaf bir sütyen giydi. "Onun fetişleri var. Çok tuhaf fetişler."

"Hepsi öyle değil mi?" İspanyol bir kız ofladı pufladı. Yatağımda yanıma oturup gümüşü beyaz bir gecelik uzattı. "Al bakalım. Yeni mücevherler ilk yemeklerinde hep beyaz giyerler. Bu sapkın kulüpte evlendirilen hassas, masum bir gelin olduğuna dair bir başka hastalıklı fetiş."

İç çamaşırını sadece en ufak bir koruma kokusu verdiği için aldım. Transparan sabahlığımdan sıyrılıp ışıltılı kumaşın içine girdim ve kıcıımı zar zor sıyırdığımda yutkundum.

"Var mı... bir çift iç çamaşırı alabilir miyim?"

"Özür dilerim." İspanyol kız başını salladı. "çift giyme hakkını kazanmanız ya da şu anki Efendiniz tarafından giymenizin emredilmesi gerekir. Bazı erkekler göremedikleri şeylerden tahrik olurlar, ama çoğu... istedikleri zaman aval aval bakmak ve dokunmak isterler."

Tekrar sabahlığa uzandım ama Rebecca üzgün bir omuz silkmeye onu aldı. "Onu da alamam, üzgünüm."

"Herkes hazır mı?" Kurt, vücudunu saklayan iyi donanımlı köle Kendini beğenmiş cesaretinin altında yatan kırgınlığı, yatakhanenin eşiğinde belirdiğinde sordu.

Arkasından birkaç adam daha girdi, bazıları dar boxerlar, diğerleri dökümlü keten pantolonlar giymişti, çoğu kendi tenlerinde çıplaktı. Bir kuyu gibi-

hepsi kendi yataklarına gittiler, yastık kılıflarının en uzak köşesine uzandılar ve sonra kurnazca ağızlarına dokundular.

Sarışın kız beni izlerken yakaladı. Yaklaşarak fısıldadı, "Kendi kendine ilaç tedavisi. Çoğumuzun geceyi atlatmasının tek yolu. Sen... sen de ister misin?"

Başımı hızla salladım. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum." "Ne? Hiç mi?"

"Ben... Ben on beş yaşımdayken bir esrara kötü tepki verdim. Almak istemedim ama o sırada bir arkadaşım bana baskı yaptı. Sonunda kendimi acil serviste buldum."

"Oh kahretsin." Ayağa kalktı. "Bu hiç iyi değil." Hayır, iyi değildi.

Üst katta kardiyoloji bölümünde çalışan babam çağrılmıştı. Esrara karşı nadir görülen bir reaksiyon gösterdiğimi görmek zorunda kalmıştı. Krish, babamın annemle yaptığı bir telefon görüşmesine kulak misafiri olarak iyi olmadığımı öğrenmiş ve beni kaybetme düşüncesiyle tam bir yıkıma uğramıştı. Annem onu hastaneye götürene kadar sakinleşememiş ve benim dar yatağıma sürünerek girmiş.

"Tamam." Peter dikkatimizi çekmek için ellerini çırparak yatakhaneye girdi. "Hadi gidelim. Bu işi ve bu gece şok olmaya hiç niyetim yok." Gözlerini Endonezyalı kıza dikti. "Sana bakıyorum, Citra."

Başını salladı. "Özür dilerim. Geçen hafta tamamen benim hatam değildi."

"Öyleydi ve bedelini hepimiz ödedik." Peter yorgun bir gülümsemeyle içini çekti. "Ama sorun değil. Sanki başka pek çok şey için mangalda pişirilmemiş gibi.

nedenlerle." Eşikte dönerek eğildi ve kolunu uzattı. "Önden buyurun bayanlar ve baylar."

Onu içime çektim.

Onu muhtemelen Sam'i gördüğümünden çok daha fazla kez çıplak görmüştüm.

Dört yıldır çıplaktı, ama şimdi kıyafet giydiği için bir şekilde daha erotik görünüyordu.

Diğer köleler dışarı çıktı, bazıları Peter'ın omzunu sıvazladı, diğerleri yanaklarına kondurduğu öpücüğü kabul etti. Her biri sanki Peter onların lideriymiş gibi davranıyor ve cehennemde onlara rehberlik etmesi için ona güveniyorlardı.

Kollarımı kendime dolayarak yalınayak ona doğru yürüdüm. Kısa geceliğin sıyrılması ve bacaklarımın arasındaki çıplaklık beni öz-bilinç altında boğdu.

Önünde durup, ona tam oturan siyah açık yeleğine ve özel dikim siyah pantolonuna gözlerimi diktim. Vücudu morlukları gizlemek için makyajla harmanlanmıştı ve boynundaki köle yakasının etrafına bağlanmış papyon onu açılmak üzere olan bir hediye gibi gösteriyordu. "Neden giyindin?" Sertçe yutkundum, aklıma bir sürü korkunç neden geldi. "Efendin mi istedi?"

Elleri yumruk oldu; yüzüne bir siyahlık çöktü. "Corine ve ben bu gecenin eğlencesiyiz."

"Eğlence mi?"

". " Ellerinden birini açarak sırtımın küçük kısmına yerleştirdi ve beni öne doğru itti. "Gitmemiz gerek. Biliyorum, hepimizin Çobanlarımızın emrettiği yere giden beyinsiz koyunlarız, ama daha önce de söylediğim gibi, itaat etmemizin bir nedeni var. Davranmanın bir hikmeti olduğunu bilecek kadar çok ceza aldık."

Nefesimin altında fısıldamadan önce bir süre onu inceledim, "Eğer kaçabilseydin... kaçarmıydın?"

Beni mücevherlerin odasından çıkarmadan önce bakışlarımı yakaladı. Karanlık, taş koridorlar bizi aç yılanlar gibi yuttu. "Kaçtığım gün, sınıırıma ulaştığım için kaçmış olacağım. Kaçışa doğru koşmayacağım. Ölüme doğru koşuyor ol. Çünkü bu-" Papyonla sarılı altın yakasına dokundu. "Bu beni birkaç kez öldürmeye yaklaştı. Dayanılmaz bir şey ama... bir noktadan sonra vücudunuz kapanmaya başlıyor ve o zaman sadece kalbinizin de onunla birlikte durmasına izin vermeniz gerekiyor."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

Sadece uzandım, elini tuttum ve sıktım. O da bana iç burkan bir omuz silkme hareketi yaptı.

Henri'nin ekibi acele etse iyi olur çünkü burada ne kadar uzun süre kalırsam ve bu zavallı unutulmuş, kötü dövülmüş köleleri ne kadar çok tanırsam, içimdeki öfke o kadar alevlendi.

Henri onları kurtarmasaydı, *ben* .

Ceza olsun ya da olmasın.

Acı olsun ya da olmasın.

Hayatımı onlarınkiyle takas edebilirdim çünkü acı çekmeye, hayatta kalmaya devam etmelerine izin veremezdim.

Buraya yardım etmek için getirilmiştim. Mümkün olan her şekilde.

Ve ne gerekiyorsa yapacağım.

On Dokuzuncu Bölüm

Henri

Onu görmeden önce hissettim.

Sandalyemde dönerken, gözlerim fenerlerle kaplı bahçeye doğru uçu ve şu anda bize doğru ilerleyen köle sürüsünü aradı.

Nerede o?

Baş döndürücü güzellikleri gözden geçirdim ve yakışıklı erkekleri görmezden geldim, tek bir mücevheri arıyordum-

Ah, orada.

Onu gördüğümde vücudum bir gevşedi bir gerildi. Giydiği kısa, seksi geceliği içime çekerken kalbim hızlandı ve yavaşladı. Bakışlarım bacaklarının arasına, beyaz dantelin zar zor örttüğü seksinin gölgesine düştüğünde kanım ısındı ve buz kesti.

Erkeklerin takdir mırıltıları etrafımda süzülüyordu.

Ily'ye ne yapmak istediklerinin fısıltıları. Hafta sonu ayrıcalığım sona erdiğinde onu ne kadar sert sikeceklerine dair kıkırdamalar.

Ben hasta ve sapkın bir adamdım, ama diğerlerinin fırsatını bulsalar ona neler yapabileceklerini duymak... *Tanrım.*

Ellerim masanın üzerinde

toplanmıştı. Bu gece tam bir

cehennem olacaktı.

Sadece yorgunluktan ölmekle kalmıyordum, aynı zamanda kendi yaptığı bir hapisane hücrelerinden yeni çıkmış bir adam gibi performans göstermek zorundaydım. Duşta yaşadığım talihsiz kusma olayından sonra yatağıma yığılmış ve Ily'yi bağlayıp onu baştan çıkarmanın korku dolu fantezilerini hayal etmişim.

Uyanırken düşüncelerim ve eylemlerim üzerinde hala gücüm olsa da, bilinçaltım beni gerçekten görmezden geliyor gibi görünüyordu.

İçimdeki kötü adam daha cesur, daha soğuk, daha aç hale geldi.

Zindanlarda Ily'nin peşine takılmaktan bahsedildiğinde birbirlerine dirsek atan adamların kahkahaları, içimde hızla yıpranan kahramana tutunmamı sağladı,

ama onu zincirleyen, morartan, beceren kişi olma fikri-

Tanrım, kes şunu.

Ellerimi ovuşturarak bu çarpık akşam yemeği partisinden sonrası için planımı gözden geçirdim.

Birinci adım, herkes sarhoş olup sızana kadar bekle.

İkinci adım, Victor'un ofisine git ve içeri gir.

Üçüncü adım, sinyal karıştırıcıyı bul ve kuş kafesi kol düğmelerimin kahrolası

GPS koordinatlarını göndermesine yetecek kadar kapat.

Dördüncü adım, karıştırıcıyı tekrar açın.

Beşinci adım, yatağa git.

Altıncı adım, kardeşim buradaki her piçin üzerine kurşun yağdırırken

helikopter ve makineli tüfek sesleriyle uyan.

Ben hariç... umarım.

Ily'ye zarar vermediğim ve o da benim aldatmacama ortak olmadığı sürece, ben bir piç değildim. Elbette, bu tanımın sınırlarında dolaştım ama ona asla doğrudan tecavüz etmeseydim, o zaman... ölmek zorunda kalmazdım.

Merde, kendini duyabiliyor

musun? Onu dllerinle boyadın.

Bir okul çocuğu gibi içine fişkırdın çünkü sefil hayatında ilk kez seks gerçekten iyi hissettiriyordu.

Lanet olası bir aşk acısı çekiyorsun, Tanrı aşkına!

En kötü kısmı da buydu.

Victor'un o kelimeyi hiç kullanmamış olmasını dilerdim.

Keşke zihnim bunu bir saplantıya dönüştürmeseydi.

Yirmi dokuz yaşındaydım ve hiç aşık olmamıştım. şehvet düşüncesinin peşinden gitmiştim ama hiçbir zaman gerçek bir şey hissetmemiştim çünkü hiçbir kız bana zaman ayırmamıştı.

Bende bir tuhaflık sezmişlerdi. İçimdeki canavardan kaçtım.

Göz göze geldiğimiz anda Ily'nin canavarımın uyanmasına neden olması uygunsuzluğun ta kendisiydi ama yine de belki de sefil kalbim bana bir iyilik yapmıştı. Onu ne kadar kırılgan ve kırılabilir görürsem, eğilimlerime o kadar uzun süre dayanabilir ve kendimi her konuda yanıldığıma ikna edebilirdim.

İstediğim şey hakkında yanılmışım.

İçten içe kim olduğum konusunda yanılıyordum.

Duştaki küçük çöküşümden sonra, neredeyse kendimi normal olduğuma ve kölelerin var olduğu ve Efendilerin hüküm sürdüğü bu ahlaksız ütopyada yaşamının hayal edilebilecek en kötü varoluş olduğuna ikna edebilirdim.

Sonunda ait olduğum yeri bulduğumu söyleyen o lanet fısıltı olmasaydı, neredeyse iyileşmiş gibi davranabilirdim.

Dişlerimi sıkarak düşüncelerimi kapattım.

Düşünmekten *bıkmıştım*.

Bu gece oynamam gereken bir performans vardı. Herkes yattıktan sonra Q'ya konumumu gönderip bu işi bitirecektim.

Onu seçmeden önce bitirirdim.

Ily ve diğer mücevherler güverteye tırmanıp Victor'un ekibinin inşa ettiğı devasa, açık kenarlı çardağı girerken yerimden kıpırdamadım.

Kendimi tekrar toparlarken öğle yemeğini kaçırmıştım ve Victor arayıp paramın -K'nın parasının- geçmesi nedeniyle yemeğe katılmam için ısrar etmişti. Görünüşe göre kutlamayı hak etmiştim.

Ily diğerlerini çardağın ortasına doğru takip ederken bakışlarını etrafta dolaştırdı. Ustalar oldukları yerde kaldılar, sandalyelerde uzanıp Beyaz giysili masalarda mumlar titrerken ve kumaş tavandan peri ışıkları sarkarken içecekler. Hava çiçek parfümleri ve çökmekte olan yemek kokularıyla ağırlaşmıştı.

Oradaki sahneye bakarken kaskatı kesildim.

Akla gelebilecek her türlü sapıkça oyuncakla dolu bir rafı olan basit siyah bir podyum.

Kırbaçlar, kırbaçlar, prangalar, kelepçeler, tıkaçlar ve zincirler.

Mücevherler sahnenin durduğunda kalbim daha da hızlandı.

Victor masasını terk etti ve platforma tırmandı. Işıl ışıl parlıyordu.

"Hoş geldiniz, beyler. Bildiğiniz gibi, her gece bir kutlama nedenidir ve biz kesinlikle nasıl kutlama yapacağımızı biliyoruz, ancak bu gece... iki yeni nedenimiz var. Onlarla müzayedede tanıştınız ama size resmi olarak tanıtmama izin verin.

onları." Beni işaret ederek çenesini eğdi. "İlk olarak Henri Ward'a hoş geldin diyelim. Hızla favori projelerimden biri haline gelen ve umarım dostlar arasında olduğunun farkına varan bir adam."

Odun tütsülü burbonumu kaldırdım ve tembel bir gülümsemeyle kadeh kaldırmasını kabul ettim. "*Merci beaucoup*."

Victor gözleri Ily'ye kaymadan önce sırttı.

Köle kalabalığının içinde durmuş, vücudu kaskatı kesilmiş ve yargılıyordu.

Ustaların yemyeşil bahçelerde sürünen ve zincirlenmiş çıplak mücevherlerle geçit töreni yaptığı günün aksine, şimdi çoğu iç çamaşırı parçaları giyyordu. Burada bir büstiyer, orada bir jartiyer kemeri. Korselerden sarkan meme uçları ve G-stringlerle bölünmüş çıplak kalçalar. Erkek mücevherler boxer, papyon ve dökümlü pantolondan oluşan bir kombinasyon giyyordu. Altın manşetlerin ve yakaların ışıltısı hepsinin üzerinde eşleşiyordu.

Elektrik cihazı cebimde ağır bir şekilde duruyordu.

Ily'ye isteyerek zarar vermek için değil, aniden kanunsuz ve sözlü bir şekilde hareket etmeye karar verirse bir kontrol yöntemine sahip olmak için yanımda getirmiştım.

etrafımızdaki tehlikeli sürünge nleri suistimal etmek.

Bakışlarım saplantımın nesnesine kilitlendi, bakir beyaz geceliğini içime çektim. Mavi-siyah saçları ağır ağır omuzlarına dökülürken, asa dövmesi kürek kemiklerinin arasından mürekkep gibi bir meydan okumayla çıkıyordu.

"İkinci olarak, yeni bir değerli mücevherimiz var." Victor sırtıttı.

"Bakabilirsiniz beyler ama dokunamazsınız. En azından henüz değil."

Bir dizi inilti . "Bize bir tat ver, Vic. et!" Victor kıkırdadı.

"Birkaç gün içinde, dostlarım. Sabırlı olun."

Ellerini çıkararak, servis elemanları diğer girişten çardağa doluşmaya başladı. Tabak tabak restoran kalitesinde yemekler, dumanı üstünde ve enfes bir sunumla sunuldu.

Düzgün siyah bir önlük giymiş bir kadın önüme bir tabak koyarken arkama yaslandım. Kızarmış tempura sebzelerinden oluşan bir kule, yeşil bir pürenin üzerine kırmızımsı sulu bir hendekle yığılmıştı. Sos pıhtılaşmış kana benziyordu ve midemi bulandırıyordu.

Midem hem iğrenerek hem de aç bir şekilde guruldadı.

Uzun masamdaki üç adam bana kadeh kaldırdı. "*Bon appétit.*"

Başımı salladım ve içkinin sınırlarımı yatıştıracağını umarak içkimi yudumladım.

"Hepiniz başlangıçlarınızı aldınız," dedi Victor. "Şimdi lütfen bu gece size eşlik etmesini istediğiniz mücevheri çağırın ve gecenin eğlencesi başlasın."

Eller havaya kalktı, parmaklar aşağılayıcı bir otoriteyle şakladı. "Rachel, çabuk!"

"Nancy, buraya gel."

"Gareth, dizlerinin üstüne çök. Bütün gün ağzını istedim."

"Citra, buraya. *Şimdi*."

"Rebecca, bir arkadaşını getir."

"Kirk, bana o güzel kışını göster."

Yakalı erkekler ve kadınlar ölü gözlerle ve kapalı ifadelerle farklı masalara ve ustalara doğru sürüklendiler. Birkaç isim daha ve birkaç isteksiz ayak sürüme. Gecenin yoğun havası itaatle dalgalanırken aniden bir çığlık yükseldi.

Bir erkek mücevher yere düştü, seğiriyor ve nefes nefese kalıyordu, tüm vücudu dişlerini gıcırdatan bir kasılmaya kilitlenmişti.

"Sana daha hızlı hareket etmeni söylemiştim Toby. Ama yapmadın." Gümüş saçlı, uzun boylu, zayıf bir adam masasının yanında durmuş, başparmağını tanıdık siyah bir alete sokmuştu.

Köle elektrik çarpmasıyla sarsılırken ellerimi masanın altında birleştirdim.

Diğer adamlar kıkırdadı ve gözlerini devirdi, böylesine acımasız bir disiplin görmeye alışmışlardı.

Toby dilini yuttu.

Benden birkaç koltuk ötedeki adamlardan biri bana doğru sırttı. "Lanet mücevherler. Her zaman şansını zorlayan bir ya da iki kişi olur."

Bir şeye vurmak isteyen yanımı susturdum ve güldüm. "Disiplin itaatten çok daha eğlencelidir."

"Ve çok tatmin edici." Sırttı ve elini uzattı. "Bu arada ben Charles. Sen de Henri'sin."

"Öyleyim." Önümdeki cinayeti izlememek için elimden geleni yaparak elini sıktım. Parmaklarını doğru miktarda sıktım, yüzümde umursamaz bir gülümseme vardı. "Buraya bir süredir mi geliyorsun?"

"Ah, evet." Arkasına yaslanan Charles elini kısa kahverengi sakalında gezdirdi. Başındaki saçlar seyrelmiş, çenesini tercih ediyor gibi görünüyordu. Gözlerinin yanındaki karga ayakları ve ellerinin arkasındaki yaşlılık lekeleri onu ellili yaşlarının ortalarında gösteriyordu. "Gelecek ay on dört yıl olacak. Vic benim için büyük bir şey planlayacağını söyledi. Belki de enfiye kutusunu tek başıma kiralamama izin verir."

On dört yıl mı?

Tanrım.

Q'nun sızmak için beni kullanmasına şaşmamalı. Eğer o bile buraya dokunamıyor ya da bulamıyorsa, o zaman Kuyumcu Usta değerli bir düşmandı.

İçkimi yudumladım. "O zevki tatmadım."

"Oh, . Muhteşem bir şey." Sırıttı. "Orada hayatının en güzel anlarını yaşayacaksın, inan bana."

Omuz silktilim. "Yani enfiye kutusunu sadece kendin için mi kiralayabilirsin? Yalnız mı?" "Şey, benim için ve bir ya da iki mücevher için." Kıkırdadı. "Belli ki."

"Belli ki." Ben de onun gülüşüne karşılık verdim. "Paylaşmayı da sevmiyorsun, ha?" "Hayır, sadece seyirciyi sevmiyorum." Gözleri karardı. "Ben..."

Acele etmeyeceğim." Yemek bıçağını eline alarak yavaşça havada gezdirdi. "Eğlenmeyi severim, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Sertçe yutkundum, her türlü aşağılık şeyi hayal ettim. Çatalımı ona saplamak kadehimi kaldırdım. "Duyduk duymadık demeyin."

"Yeter," diye sessizce emretti Victor, gözlerimi devam eden işkenceye geri döndürerek. "Onu öldürüyorsun Bruce ve ben Toby'den hoşlanıyorum."

Bruce sert bir of çekerek düğmeye basmayı bıraktı.

Toby yerde gevşedi. Nefesi tıkırdıyordu. Burnundan kan akıyordu.

Birkaç saniye nefes nefese kaldıktan sonra Victor ona doğru ilerledi.

"Toby, Efendine git lütfen. Beni ikinci kez sormak zorunda bırakma."

İstismara uğramış mücevherini parmakladı. "İşte iyi bir delikanlı."

Toby inledi ve başını salladı.

Dürüst olmak gerekirse bunu nasıl yaptığını bilmiyordum, ama samur saçlı ince köle yavaşça ellerine ve dizlerine doğru çekildi ve Bruce'a doğru süründü. Masaya ulaştığı anda Bruce pantolonunun fermuarını açtı, sert aletini çıkardı ve hizmet edilmeyi bekleyen bir kral gibi sandalyesine oturdu.

Başka tarafa

baktım. Ve

donup kaldım.

Çardağın ortasında sadece üç mücevher kalmıştı.

Ortadoğulu olduğunu tahmin ettiğim bir kız, karma Ily ve koyu kahverengi saçları ve bronz teniyle Hindistan'dan geldiğinden şüphelendiğim Peter.

Aslında, onu Ily'nin yanında görünce, ten renklerinin benzerliği, onun da benzer bir kökeni olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ama yine de açık ela gözleri tamamen başka bir yerden geliyordu.

"Peter." Victor bu iğrenç sirkin elebaşı gibi gülümsedi. "Sen ve Corine bu gece sizden ne beklendiğini biliyorsunuz. Oraya çıkın."

"Evet, Sör V." Corine başıyla onayladı ve Toby gibi bir şoktan kaçınmak istediği belli olan küçük, hızlı bir fare gibi sahneye doğru koşmaya başladı.

Peter kibarca selam verdi ama o kadar çabuk ayrılmadı. Gitmek için döndüğünde Ily'nin bakışlarını yakaladı, sonra neredeyse görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde onun elini tuttu, sıktı ve bıraktı.

Yüzünü buruşturdu.

Ily'nin gözleri onun üzerindeyken Corine'le birlikte ayrıldı. İçim karmakarışık oldu.

Bir kez daha içimi bir sahiplenme ve bir miktar kıskançlık duygusu kapladı. Dostça görünüyorlardı. Sırlarını paylaşacak kadar dostça.

Sırlar mı?

Ily ve benim sırlarımızı paylaştığımız gibi mi?

, benimkini paylaşmadı, değil mi?

Öğleden sonra kendisine teklifte bulunabilecek piçlere cevap vermesini engellemek için konuşmasını yasaklamıştım ama diğer mücevherlerin yanında da ağzını tıkamak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Gerçek hayatımı ellerinde tutuyordu.

Burada ne yaptığımı bir kişiye bile söyleseydi, ölmüştüm. Ölmekten de beter. Parçalara ayrılırdım.

Peter ve Corine sahneye çıktığında Ily tek başına duruyordu.

Kıskançlık korumaya dönüştü; ayağa fırladım. Parmaklarımı evcil bir fino köpeğiymiş gibi şaklatarak, "İly, buraya gel. Kucağım soğuk."

Başını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu. Altın bakışlarında korkudan daha derin bir şey parladı. Gün ışığı onun parlayarak beni daha fazla kâbusa boğdu.

Yemek masalarına ve onların zalim, sadist sakinlerine hızlı bir bakış atarak bana doğru fırladı. Kıyafetinin narinliği ve eteğinin kısalığı onu izleyen hemen herkesin dikkatini .

Alt dudağını ısırarak önümde durdu.

Victor da dahil olmak üzere bizi izleyen o kadar çok insan vardı ki tüylerim diken diken oldu. Ona fısıldayamadım. Ona eşlik etmesini hatırlatamadım.

Tekrar , bacaklarımı ukala bir amcık gibi açtım ve kucağımı işaret ettim.

"Yüzünü çevir, otur ve neler olup bittiğini yeniden öğren.

"Yemeğimi yedikten sonra içine gireceğim."

Yavaşça istediğimi yaparken keskin bir nefes aldı. Olduğu yerde dönerken, vücudu masum bir gölgenin altında daha da baştan çıkarıcı görünüyordu.

Bana doğru geri çekilip dizimin üzerine oturmadan önce bembeyazdı.

Yeterince iyi değil.

Kolumu beline dolayarak, kızı karnımın alt kısmına çarpana kadar onu geriye doğru çektim. Dizlerini birbirinden ayırarak onu üstüme çıkıttı. Çıplak bacaklarının arasındaki sıcaklık beni yaktı.

Yürümem gereken ince çizgi, kendini rahatlamaya zorladığı anda biraz daha yıpranmış ve çok daha tehlikeli görünüyordu. Kendini çok iyi, çok kırılabilir, çok güzel ve *benim gibi* hissediyordu.

Bedenim zorlayıcı, yozlaşmış bir ihtiyaç dalgasıyla tepki verdi.

Bir kalp atışı içinde sertleştim, ağrımaya başladım ve çok sinirlendim.

Masanın aşağısındaki Charles'a bir bakış fırlatarak Ily'nin sol göğsünü yumrukladım. "Tatlı için sabırsızlanıyorum."

Charles kıkırdadı, dikkati kendi kölesindeydi. Koyu sarı Mohawk saçlı yakışıklı bir erkek mücevher. "Evet, ben de."

Ily kucağımda kayarak rahatlamaya çalıştı.

Zonklayan sikime sürtünürken istemsizce inledim. Elim göğsünü kavradı; alnım omurgasına çarptı. "Böyle yapmaya devam edersen seni tatlı olarak değil, başlangıç yemeği olarak yiyeceğim."

Dondu kaldı.

Meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım.

Onu elde etme dürtüsü tüm işe yaramaz hisleri bastırdı.

Beni çok sertleştirdi ve aşırı hassaslaştırdı. Şehvet söz konusu olduğunda tüm erkekler böyle mi hissediyordu?

Hayatım boyunca bunu nasıl kaçırmışım?

Beynim neden erkeklerle dolu bir odada sertleşecek kadar zehirliydi?

Köleler mi? Ölüm tehdidi üzerimizdeyken, tanımadığım bir kız olmaya bir kız- okşarken neden canlandı?

Normal olsaydım hayat çok daha kolay olurdu.

Kalçalarım kendiliğinden yukarı fırladı ve ereksiyonumu ona doğru itti.

Göt

Beni çok kötü bir şekilde arzulattı, çok karanlık bir şekilde arzulattı.

Nefes nefese kaldı ve öne doğru eğildi. Elleri dizlerimin üzerine indi ve keskin tırnaklarla.

Zihnimin üzerine karanlık çökerken bacaklarımdaki tüm kaslar tutuldu.

Gerçek bir toplumda bu asla olmazdı. Gerçek dünyada asla aletimi ona domalmasını söyleyemez ve onu herkesin önünde masanın üzerinde beceremezdim.

Ama bunda.

Tanrım, bu sadece teşvik edilen bir şey değildi, *beklenen* bir şeydi ve bu...
bu beni en temel, ilkel seviyemde mahvetti.

Yap hadi.

Emri ver.

İstedğini biliyorsun.

"Çekil ." Titreyen ellerimle onu ittim. Ya kendimi baştan
çıkarmaktan vazgeçecektim ya da teslim olacaktım.

Ve hiçbir şekilde teslim olmayacaktım.

Ben bundan daha

*iyiyim. Ben **iyiyim**.*

Bileğini yakalayıp yüzüme doğru döndürdüğümde ayağı bana takıldı, biraz
sallandı.

Çok fazla göz izliyor. Çok fazla adam bekliyor.

Nasıl olduğunu ya da ben duşta kustuktan sonra katatonik bir baygınlık
geçirirken ona ne olduğunu sormadım.

Tek yapabildiğim kendimi kontrol etmeye ve savaşmaya devam etmektir.

"Diz çok." Dişlerimi gösterdim. "Yanımda diz çok ve o küçük güzel ağzını
aç."

Charles kıkırdadı.

Ily sertleşti.

Temkinli bir bakışla çenesini indirdi.

Ve sonra... çok yavaş ve çok zarif bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve
ardına kadar açıldı.

Yirminci Bölüm

.....

Ily

GÖZLERİMİ KAPATMAK İSTEDİM.

Kemerini ve fermuarını açmasını izlemek istemedim. Henri sikini çıkarıp beni herkesin önünde ona sakso çekmeye zorlarken diğer piçlerin ona baktığını görmek istemiyordum.

Sadece... fermuar sesi
gelmedi. Emir gelmedi.

Başımı kaldırdım ve bir çatal dolusu zengin ve kremi bir şey ağzıma girerken neredeyse boğuluyordum.

Henri beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla üzerimde belirince gerildim. Saçları özellikle düzgün görünüyordu ve yanakları acıyla çukurlaşmıştı. Ayrıldığıımızdan beri on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu ve ne olduğunu sormak için dayanılmaz bir istek duydum.

Neden gözleri periliydi?

Neden bir kayıp ve acı aurası bir pelerin gibi arkasından sürükleniyordu? "Ye onu," diye gürleyen bir bariton sesiyle talep etti.

İçimden itaat aktı, ardından kendimi koruma geldi. Yemek.

Muhteşem, *harika* yemekler.

Dudaklarımı dişlerin etrafına sararak, bana yedirdiği lokmayı emdim ve dilimde patlayan tatlarla neredeyse eriyordum. Sarımsak ve biber, karamel ve tereyağı. Bezelye püresi ile başka bir şey. Daha derin ve dünyevi bir şey. Belki yer mantarı ya da belki-

"Aç."

Aceylele yutkundum ve dediğini yaptım.

Bir çatal dolusu daha. Bu seferki çıtır çıtır hamurla kaplanmış ve mükemmel tuzlanmış bir parça havuç.

Ben çiğnerken gözlerini hiç ayırmadı, dikkati dudaklarıma kilitlenmişti. "Ağzının içinde bir şey olduğu sürece, gerçekten ne istediğimi

orada istiyorum."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Tüm vücudum tehlikeli bir şekilde canlandı. eğilerek fısıldadı, "Sana verdiklerimi yemeni mi izleyeceğim?"

Merde, seni beslemenin acelesine hazırlıklı değildim. Sanki ben -"

"Henri, yine fısıldamaya başladın." Victor'un alaycı sesi çok yakından geliyordu.

Ona lanet ettim.

Henri neyi itiraf etmek üzereydi? Beni beslemek ona ne hissettirdi? Geriye doğru çekilerek, Henri çatalını başka bir tempuraya sapladı- hırpalanmış sebze. "Özür dilerim Victor. Ona sadece enerji seviyesini nasıl yüksek tutması gerektiğini söyledim çünkü onu bütün gece kullanmayı planlıyorum." Kara bir gülümsemeyle başını eğdi. "Ne de olsa para yattı. Sanırım onu şafak sökene kadar, her neyse ona geri göndermeden tutabilirim. barındırıldıkları ahır?"

Victor başıyla onayladı. "Bu doğru. İsterseniz bu gece sizin odanızda uyuyabilir."

"Oh, uyumak falan yok." Henri kıkırdadı. "Seni temin ederim." Çelik grisi bakışlarında bir gölge titriyordu. İşbirlikçi bir tür ortaya çıktığı kadar çabuk sönen bir gölge. "Aslında biraz uykusuzluk gibi bir alışkanlığım var. Beni tuhaf saatlerde kalenin etrafında dolaşırken yakalayabilirsiniz. Bu sorun olmaz, değil mi?"

Victor kaşlarını çattı. "Benim evim senin evindir. Mantık çerçevesinde."

"Harika." İçkisinden bir yudum alan Henri, "Diğer konukların bir zindandan bahsettiklerini duydum...?" diye sormadan önce yutkundu.

Victor aniden güldü ve Henri'nin omzuna vurdu. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, *dostum*." Göz kırptı. "Bu hoşuma gitti." Sahneye doğru bakarak ekledi, "Bak ne diyeceğim. Eğer bu geceden sonra hâlâ azgınsan performansını ve buna bağlı olarak oyun zamanını gösterdikten sonra sana zindanları bizzat göstereceğim. Benim iznimle güneş doğana kadar Ily ile birlikte aşağıda kalabilirsin."

"Harika." Henri kadehini kaldırdı. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Şimdi müsaade . Kendimi şımartmam gereken akşam yemeğim var." Victor kibar bir selamla masaları dolaştı, konuklarına başıyla selam verdi ve sahneye en yakın masada yerini aldı. Siyah saçlı, mavi gözlü mücevher hemen başını eğdi ve kendini Victor'un dizlerine yasladı.

Başka tarafa
baktım. Henri iç
çekti.

Işıklar teker teker söndü - sanki biri sihirli halkın kanatlarını koparmış ve hepimizi karanlığa gömmüş gibi sönen güzel peri ışıkları.

Gizli hoparlörlerden yankılanan müzik, Latin esintileri taşıyan boğucu ve kabile müziği idi.

Dev bir spot ışığı yanarak sahneyi aydınlattı ve Peter ile Corine'i sahte bir güneşin altında bıraktı.

Işık onları yerlerine sabitlediği anda Peter sırtıttı ve Corine'i etrafında döndürmeden önce Broadway'de parası tamamen ödenmiş ve istekli bir aktörmüş gibi eğildi. Corine'in belindeki fırfırlı siyah kumaş genişleyerek iç çamaşırı giymemişti. Eşleşen siyah sütyeni geniş göğsünü zar zor destekliyordu.

Sonra... dans etmeye başladılar.

Ethereal ve güzel, tamamen uyumlu ve pratik.

güzelliğinde kendimi kaybettim; adımlarının eşzamanlılığında ve vücutlarının birbirini yansıtan dönüşlerinde. Her nasılsa, onlar İki genç aşığın dans pistinde birbirlerini baştan çıkardıkları, yeteneklerinin ve ritimlerinin kıskandırdığı Güney Amerika'ya götürdü beni.

Peter'ın bu gecenin eğlencesi olarak kastettiği bu muydu? Salsa dansı yapabilen Hintli bir adam mı? Nerede öğrenmiş? Nasıl bu kadar iyi oldu?

Corine'i havaya fırlatıp yakalayarak gövdesinin etrafında katladından sonra ayaklarının üzerine koyup eteği yok olana ve çıplaklığı ışıkların altında parlayana kadar döndürürken, döndürürken, döndürürken nefesim kesildi.

Çardağın dört bir yanından yemeklerini yiyen erkeklerin sesleri geliyordu. Çatal bıçaklar tabaklara sürtünüyor ve buz küpleri bardaklarda şingirdiyordu. Köleler efendilerinin yanında diz çökmüş, başları öne eğik, elleri dizlerinde, göğüslerini zorlukla hareket ettiriyorlardı.

Efendileri obur suratlarını tika basa doldururken neredeyse hiçbirinin karnı doymadı.

Peter Corine'i ve dans gösterisi sona erdiğinde Henri kıpırdamadı. Zor nefes alarak birbirlerinden ayrıldılar.

El çırpma dürtüsü avuçlarımda karıncalandı.

Henri titredi, sanki benim düştüğüm sersemlikten kurtulmuş gibiydi. Sarsıntılı hareketlerle biraz daha püre ve tempura topladıktan sonra çatalı diz çöktüğüm yere doğru indirdi.

Gözlerimiz kilitlendi.

Nefes alış verişimiz durdu.

Aramızdaki güç zerrecikleri, sadece onu görene kadar diğer her şeyi sildi. Sadece onu.

Çok yavaşça dudaklarını kulağıma doğru eğdi. "İkimizin de rol yaptığını biliyorum ve muhtemelen seni buradan çıkarabileceğim zamanlar dışında kim olduğum umurunda bile değil, ama... sana karşı dürüst olmaya alışmaya başladım, Ily."

Çatalı ağzıma soktuğunda gözlerimi kırptım. Beni beslerken elinin esneme şekli.

Kendisi için olan bir şeyi bana verirkenki nezaketi. Hiç başka tarafa bakmadım.

Yapamadım.

Aramızdaki bağ ateş gibi yükselmişti. Bir şey bizi birbirimize bağladı.

Görünmeyen, istenmeyen ve mücadele edilemeyen bir şey.

Sam'le geçirdiğim onca yıl ve yaşadığım onca cinsel an boyunca, bir kez bile tüm vücudumu karıncalandıran bir farkındalık hissetmemiştim. Bir erkeğin kokusunun ve yakınlığının hiç bu kadar farkında . Yemek yemek gibi basit bir şey beni hiç bu kadar korkutmamış ve aşırı derecede tahrik etmemişti.

Yemiyorum.

Beslenmek...

Dişlerini dikkatlice dişlerimin arasından geçirışı. Ben lokmayı emerken alt dudağını ısırması. Ben çiğnemeye başladığımda titremesi.

Neden?

Neden *bu* an, *bu* adam ve *bu* hareket?

Yutkunacak kadar bile odaklanamıyordum.

Bana yedirdiği şeyin tadını almadım.

Onun kokusu olmadan nefes

alamıyordum. Kendimi tamamen

ona kaptırmıştım.

Sanki düşünceleri benimkileri kovalıyormuş gibi daha da yaklaştı. "Size içimde ne kadar karanlık eğilimler olduğunu anlattım. Sana burada sahte bir

bahaneler. Sana hiç kimseye söylemeye cesaret edemediğim şeyleri söyledim ama şu anda... Başka bir itirafım daha var." Yanağını öperek fısıldadı, "Seni beslemek şimdiye kadar yaptığım en erotik, en güçlendirici şey."

Bir nefes çektim. İçim
sıvılaştı.

Bir lokma daha aldıktan sonra çatalı ağzıma dayadı, ben ağzımı açıp
ikramını kabul ederken tamamen donup kaldım.

Serbest eli enseme dolanarak beni dudaklarına yaklaştırdı. "Sana rızık
verdiğimi bilmek. Seni hayatta tuttuğumu
sağlayan-"

"Kendini tanrı gibi hissettiriyor, değil mi?"

Henri sessiz bir küfür savurarak eğildi ve birkaç sandalye ötedeki adama
ince bir gülümsemeyle baktı. Derli toplu sakalı olan kahverengi saçlı, yaşlı bir
piç.

"Bir şey söyle Charles?" Henri başını , çatalını yemeğine sapladı ve ilk
ısırığımı aldı.

Gözlerimi çenesinin çalışma şeklinden, boğazının esnemesinden, teninin
parıltısından alamıyordum.

Aramızda her ne halt oluyorsa ateş ve sıcaklıktı ve tamamen anlaşılmazdı.

"Onları beslemek mi? Biz hak etmediklerini düşünmedikçe lüks yemek
yemeyeceklerini bilerek mi?" Charles omuz silkti. "Bunun beni bir tanrı gibi
hissettirdiğini düşünüyorum. Ben onların yöneticisi ya da efendisi olmaktan
çok daha fazlasıyım. Bir gün daha yaşamalarının sebebi benim."

Henri kaşlarını çatı. "Yani... Victor onları Üstatların kendi tabaklarından
paylaştıkları dışında beslemiyor mu?"

Charles bir tempura kuşkonmaz aldı ve yanında diz çökmüş olan Mohawk
saçlı mücevhere uzattı. Yakışıklı mücevherin yemeği almasına izin verdi, ama
sadece ağzı kuşkonmazın ucundan aşağı doğru kayarak Efendisinin
parmaklarını sıyırdığında.

Charles mutlu bir şekilde iç geçirerek başını salladı. "Sanırım odalarında
meyve ve benzeri şeyler var ve Vic'in doğru vitaminleri almalarını sağladığını
biliyorum.

mineraller ve hatta herkesin sağlıklı olduğundan emin olmak için altı aylık kan
testleri düzenleyecek kadar ileri gidiyor, ancak yemeklere gelince... sadece
bizim aldıklarımızı alıyorlar.

sağlayın."

Henri bir çatal dolusu daha alarak beni beslemek için döndü. "Bu durumda. Ye."

Midem çalkalandı, bu tuhaf, karışık ana başka bir Efendi'nin sızmış olmasından nefret ediyordum. Artık şehvetli ya da çiğ değil, kirli ve açıkçası oldukça kadın düşmanı hissettiriyordu.

Henri, "Sana yapmayı planladığım şey için güçlü olmana ihtiyacım var," diye kestirip attı.

Charles güldü. "Onu çok fazla besleme. Sen hamlenin ortasındaiken üzerine kusmasını istemezsin." Daha sert güldü. "Tabii ...sen de bundan hoşlanıyorsun." Sesini alçaltarak çenesini yanımdaki masaya doğru eğdi; esmer bir adam, yanında diz çökmüş buz gibi sarışın mücevhere hiç dokunmadan mezesini ağzına tıktırıyor. "Ferdinand orada mı? Dışkılama konusunda iğrenç bir fetişi olduğunu duydum." Gözlerini Ferdinand'ın yanındaki tombul, korkunç adama dikti. "Oh, Roland da onları seviyor ölüm sınırında."

Henri'den gürleyen bir hırıltı yükseldi. Bakışlarını Charles'ın üzerine dikerken ellerini kavuşturdu. "Roland'ın nelerden hoşlandığını çok iyi biliyorum. Geçtiğimiz altı ay boyunca onu oldukça iyi tanıdım."

"İlginç bir adam, değil mi"

"İlginç derken reşit olmayanların oynadığı snuff filmlerden hoşlandığını mı kastediyorsun?" Henri ağzını sildi. "Elbette. İlginç."

"Ah, hepimizin tuhaflıkları var." Charles kıkırdadı ve kölesine bir başka hırpalanmış sebze yedirdi.

Henri ona cevap vermedi. Cevap verebileceğini sanmıyordum.

Bezelye bir çatal dolusu daha alarak neredeyse ağzıma tıktı.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve boğazımın arkasından bıçaklanmaktan kıl payı kurtuldum.

Çabucak çiğneyerek, bakışlarımı bırakmadan önce Mohawked mücevherinin gözlerini yakaladım. Bana kısa bir gülümseme verdi, cesaretlendirici ve nazikti.

Kalbim bir kez daha kırıldı.

Bu zavallı insanlar yakalanmış, kaçırılmış ve kötü niyetli sahipleri için evcil hayvan olmaya zorlanmışlardı. Uyumaları için kulübeleri, şoklandıkları tasmaları ve iktidardakiler tarafından verilen katı bir diyetleri vardı.

Birdenbire dünyanın dört bir yanındaki evcil hayvanlara karşı empati duymaya başladım.

Yağmur altında zincirlenmiş bir köpeğin hissettiği çaresizlik. Sahipleri gittiğinde bir kedinin hissetmesi gereken açlık-

"Popo fişini kullan!" diye bağırdı biri, boğucu Latin müziğini keserek. Bir diğeri, "Hemen o lanet olası yere git!" diye emretti.

İkimiz de Peter ve Corine'in dans etmekten ter içinde kaldıkları sahneye bakarken Henri dondu kaldı. Göğüsleri kabarmıştı; spot ışığı onları kör etmişti. Peter'ın gözleri Victor'a kaydı, kaşları çatıldı.

Victor çok ince bir şekilde başını salladı.

Peter derin bir iç çekerek kırbaç, kırbaç ve diğer cinsel işkence aletlerinin bulunduğu rafa doğru yürüdü.

"Oyuncak yok," diye emretti Victor. "Onlar misafirlerimiz ve yemek bittikten sonra onların zevkleri için. Sadece şov, Peter tatlım, eğer çok nazık olursan."

Peter başıyla selam vererek Corine'e doğru yürüdü.

Kıpırdamadı ama birbiriyle uyumlu yaka ve manşetleriyle iki mücevher tamamen farklı karakterlere bürünürken görünmez bir kabullenme pelerini üzerinden kaydı.

Odanın dört bir yanında erkekler sandalyelerine iyice yerleşti ve birbirlerine .

Müzik yumuşadı; hava beklentiyle yoğunlaştı.

Peter kollarını kavuşturup yüksek ve soğuk bir sesle, "Bu sizin beşinci dans dersinizdi hanımefendi. Buraya düğün gecenizde size salsa yapmayı öğretmem için yalvarmaya geldiniz ama bana hiç ödeme yapmadınız. Ödeme bekliyorum. Şimdi."

Corine omuzlarını silkti ve belki de müstakbel kocasını baştan çıkarmak için ders almaya gelmiş utangaç geline dönüştü. "Biliyorum. Özür dilerim. Avantaj elde etmek istememiştim."

"Bundan daha fazlasını yaptın," diye tersledi Peter. "Benimle alay ettin ve fark etmeyeceğimi sandın. Bu kıyafetler? Bakışlar mı? Sen kötü, çok kötü bir kıyım."

Olamaz.

Sırtımdan aşağı soğuk su aktı. Henri sandalyesinde kaskatı kesildi. Gözlerimiz kilitlendi.

Alt dudaklarını ısırıldı.

Peter gürleyen bir otoriteyle, " borçlanmışsınız hanımefendi," deyince irkildim. Gelecek hafta düğününüz var ve bir daha geri döneceğinizden şüpheliyim.

Balayındasınız." Elini uzatarak parmaklarını açıp kapattı. "Paramı öde. Ödeyene kadar buradan ayrılmaya izin vermeyeceğim."

Corine dramatik bir şokla avuçlarını yanaklarına bastırdı. "Ama benim hiç param yok. Bu yüzden onunla evleniyorum. O zengin. Sana ihtiyacım vardı. Bana onu nasıl memnun edeceğimi gösteriyor, o da bana harçlık veriyor ve-"

"Bahaneler. Bahanelerden bıktım usandım." Peter kızın bileğini yakaladı ve onu tekrar döndürerek vücuduna yapıştırdı. Sanki gerçekten bir Latince öğretmeniymiş gibi onu sahnede dolaştırdı. Yuvarlanan kalçaları ve şehvetli düşüşleriyle kesinlikle bir öğretmen gibi hareket ediyordu. "Sana onun seni istemesini nasıl sağlayacağını öğrettim. Sana bir erkeği neyin sertleştirdiğini gösterdim. *Beni* sertleştirdin. İsteddiğini yaptım ve şimdi... bana borçlusun."

Corine onun kollarını iterek sahnenin diğer tarafına doğru koştu. "Bana birkaç gün verin. Biraz para bulacağım. Sana getireceğim ve-"

"Hayır." Peter yine kollarını kavuşturdu. "Para şimdi ya da..." Duruşunu gevşeterek ellerini pantolonuna götürdü. "Ya da bana başka şekillerde ödeme yaparsın."

Corine yutkundu. "Başka yollar mı?"

Ona doğru yaklaşan Peter pantolonunun düğmesini açtı. "Henüz evli değilsin."

"Bekle! Şunu demek istemiş olamazsın-"

"Seni beceririm ve ödeşmiş oluruz." Peter pantolonunun üzerinden sikini okşarken gülümsedi. "O yaşlı sürüngenle evlenmeden önce sana gerçek bir erkeğin nasıl sikiştiğini göstereyim."

"Yapamam." Hızla uzaklaştı. "Ben nişanlıyım."

"Yani?"

"Yani...yapamam. *Yapmayacağım.*"

"Ne yapmayacaksın? Benimle dalga geçmeyecek misin? Çünkü bütün hafta bunu yaptın." Çenesi aşağı doğru eğildi. "Hakkım olanı almamaktan bıktım bayan ve bu da demek oluyor ki... ya ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp alacaksın ya da..."

Ellerini göğsünde birleştirerek göğüslerini yukarı kaldırdı. "Yoksa?"

"Yine de alıyorum."

Henri burnunun kenarını sıktı, gölgesi karanlıkta sarsılıyordu.

Pantolonunun kabarıklığı onun da benim kadar etkilendiğini gösteriyordu. Akşam yemeği eğlencesinin düpedüz porno olması onu da şok etmişti. Bir o kadar da dehşete düşmüştü çünkü o bir polisti ve bunların hiçbirini kabul etmemişti.

Tenim sıcaktan karıncalandı. Onu izledikçe içim alev alev yanıyordu. İsteksiz kanun uygulayıcısı efendiye dönüştü. Korkunç pelerini

iğrendiği bir rolü oynamaya karar verdi.

İçime girdiği anların hatıraları hızlı ve yoğun bir şekilde geldi. İçimi nasıl doldurduğu.

Hissettiğim eşsiz bağ.

Boşalmamıştım. İzlenirken ve teknik olarak istismar edilirken boşalacağımdan şüpheliydim ama... zevk almıştım. İstendiğimi hissettim. Ve dolambaçlı bir şekilde bana değer verildiğini hissettim.

Ve sonra, beni besledi.

Benimle ilgilendi.

Charles bunu mahvetmeden önce, bana sağladığı şey ön sevişmenin nazik bir şekli gibiydi. O anda her zamankinden daha fazla arzu duymuştum ve bu arzu şimdi hücrelerimden süzülüyor, bacaklarımın arasında ıslak ve ağırlı bir şekilde toplanıyordu.

Zonkladım.

Ben istemedim. Keşke durdurabilseydim. Ama o yaptı.

Beni *etkiledi*.

Onu ilk gördüğüm andan beri beni etkiliyordu.

Nasıl kapatacağımı bilmiyordum. Azarlayan zihnimi ya da çığlık atan kendimi korumamı nasıl dinleyeceğimi bilmiyordum.

Tek bildiğim onun farklı olduğuydu ve-

Yere bakarken hırıltıyla boğuldu. Gözlerimiz birbirine çarptı.

Hayır,

hayır, hayır.

Görmedim.

Bilmiyorum.

Yarattığı sıcaklığı nasıl maskeleyeceğimi bilmiyordum. Ya da çok çıplak, çok açık bacaklarımın arasındaki uyarılma parıltısıyla nasıl başa .

Nefesini içine çekti, görüyordu,

biliyordu. Olduğum yerde kıpırdandım.

İçimdeki ateş daha da alevlendi.

Meme uçlarım çakıldı.

Ve şok edici bir nem akışı kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oldu.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirerek yere baktım.

Yumuşak bir hırıltı çıkardı ve tüylerim diken diken oldu.

Göze çarpmayan personel tarafından bir başka yemek servisi daha yapıldı. Henri, önüne lezzetli bir şeyler konduğunda dimdik oturdu.

Ona bakmadı.

O anda gösteriye dalmış olan Charles'a bir bakış fırlatırken parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, sonra kendi dikkatini tekrar sahneye yöneltti. Peter'ın Corine'bileğini tutup onu platformun ortasına sürüklediğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım.

Shivers başladı.

Peter onu itip yere düşürürken, dört ayak üzerinde döndürürken ve üzücü bir bahane olan eteğini yukarı kaldırırken olduğum yerde titredim. "Ne olacak, bayan? Bana nakit mi ödeyeceksiniz yoksa am mı?"

Corine'in bacakları bile başı öne eğikti. "Lütfen... eğer kocam öğrenirse."

". Tabii sen ona söylemezsen." Fermuarını karıştıran Peter, bir eliyle kızın kalçasını sıkıca tuttu, böylece kız sürünerek kaçamazken, diğer eliyle de sertleşmiş sikini çıkardı.

Titrek bir nefes aldım. Henri'nin

kafası bana doğru döndü.

Gözleri benimkileri yaktı. Yemin ederim bir kıskançlık parıltısı gördüm. Peter'ı izleyerek tahrik olduğumu mu düşünüyordu? Yoksa artık onun yanında kendimi kontrol edemediğimi mi biliyordu?

Kalbim.

Vücudum

.
Her şey darmadağındı.

Bir hırıltıyla aniden parmaklarını şıklattı. "Ayağa kalk."

Durmak mı?

Kalçalarımın arasında belirgin arzu varken ve göğüslerim hiç olmadıkları kadar ağırken mi?

Hayır, ben-

"Şimdi, Ily."

Ayağa kalkmaya çalışarak önünde sallandım. Gözleri benimle sahne arasında gidip geliyordu. "Onun kızı becermek üzere olduğunu görmek seni tahrik ediyor mu?"

Ben daha kendimi toparlayamadan eli dizime dokundu, sonra hızlı ve sahiplenici bir şekilde iç uyluğuma doğru ilerledi.

Vücudum titreyerek patladı.

"Bakalım, olur mu?" Sesinden siyah damlıyordu.

Parmakları bacaklarımın arasından kayarken sendeledim. Dokunuşunun en küçük sıyrığı bile içimin derinliklerinden bir iniltiyi sürükledi.

Sarsıldı.

İğrenç bir Fransızca döktürdü. "*Putain de merde, tu es mouillée. Qu'est-ce que tu me fais, bordel.*" (Lanet olsun, ıslanmışsın. Bana ne yapıyorsun?)

Yüzümü başka yöne çevirmeden hemen önce yakışıklı, sert yüzünü gölgeler kapladı. "Onun performansı seni ıslatmış olabilir, Ily, ama beni? Ben seni sıırıslıklam yapacağım." Bir kolunu arkamdan dolayarak beni kucağına çekti ve kalçalarımı onunkilerin iki yanına açtı.

İfşa oldum.

Tamamen

açık.

Tutuşuna karşı koymaya çalıştım ama beni göğsüne hapsedti ve ağrıyan göğüslerimden birini avuçladı. Dişleri arkadan kulağımı tırmaladı. "Onu izle. Onları izle."

Büyük eli karnımdan aşağı inerken gözlerim bulanıklaştı. Bu rol yapmak ya da rol oynamak değildi.

Bu başka bir şeydi. Tehlikeli bir şey.

Peter aniden sahnede üzerine çıkınca Corine haykırdı. Aleti Corine'in derinliklerine battı. Sırtını kamburlaştırdı. Homurdandı.

Birbirlerine çok iyi uyuyorlardı. Adam geri çekildi ama tekrar onun içinde kayboldu.

Müstehcen bir hoşnutlukla kendini onun üzerine bıraktı.

Efendiler köleleri hizmet etmeye çağırırken tabaklar bir kenara itildi. Charles sandalyesini masadan uzaklaştırdı ve parmaklarını şıklattı. Erkek mücevher hemen dizlerinin üzerine kalktı, Efendisinin şortunu çıkardı, sonra Charles'ın sert aletini ağzına soktu.

Victor ayağa kalktı ve mücevherini masanın üzerinde çevirdi. Hiç dokunmadan ya da alay etmeden bacaklarını ayırdı, pantolonunun fermuarını açtı, sonra da sert aletini içine soktu. Bazı Ustalar mücevherlerine rafa gidip bir kırbaç, zincir veya getirmelerini emretti. Diğerleri ise onları vahşi pompalarla yüzüstü yere yatırdı.

Tüm çardak, Peter ve Corine'in önderliğindeki akşam yemeği partisi ve seks partisinin bir uyumsuzluğu haline geldi ve itişmeleri çılgınca ve çılgınca büyüdü. Peter küfrediyor ve kükrüyordu. Corine inledi ve yalvardı. Birbirlerine bindiler ve ben

Henri tek parmağını içime sokarken gözlerimi onlardan .

Aman Tanrım.

Vücudum onun istilasına kenetlenirken görüşüm bembeyaz kesildi.

"Tanrım," diye homurdanarak ikinci bir parmağını soktu.

Tüm vücudum aynı hem gevşedi hem de sertleşti. Neden?

Neden beni bu kadar etkilemek zorundaydı?

Neden benim üzerimde bu güce

sahipti? Çok iyi hissettirdi.

Çok iyi.

Hayatımdaki herhangi bir erkeğin dokunuşundan daha iyi.

Elini tokatlayarak uzaklaştırmak mı yoksa bacaklarımı açıp daha fazlası için yalvarmak mı istediğimi bilmiyordum.

nefese, dokunuşunu içimde gezdirdi, beni pek çok uygunsuz şekilde gerdi. Nefesi sıcak bir şekilde yükseldi. "Neden sen, ha? *Neden?*"

Sorularının benimkilerle uyuşması.

İkimizin de buna verecek cevabı olmadığı gerçeği... bizim için... aklımı karıştırdı ve tüm çekingenliğimi ortadan kaldırdı.

Nerede unutmuşum.

Korkuyu ve pazarlıkları
unuttum. Dünyam sadece ona
daraldı. O ve onun pompalayan
parmakları.

Bir inilti ile biraz daha geniş açıldım. Parmakları içimde *derinlere* doğru ilerlerken başım geriye, omzuna düştü. Rol yapmayı ya da sırları düşünmedim. Hiç düşünmedim.

"Beni bir kâbusun içinde var ediyorsun," diye inledi. "Bir türlü bir kâbus."

"O zaman uyu," diye fısıldadım, gözlerimi önümdeki korkunç sahneye kapadım ve sadece ona odaklandım. Sadece ona. Dokunuşuyla beni okşarken, geri çekilirken ve sonra sertçe dalarken ürperdim.

İyi hissettirdi. Kötü. Yanlış. Mükemmel.

Nefes nefese kaldı. "Onu kıskanıyor muyum yoksa izlerken bu kadar ıslandığımı bildiğim için tahrik mi oluyorum karar veremiyorum."

Ben cevap veremeden burnunu boynumda gezdirdi. "Onunla konuştun mu?" Beni içine çekti. "döllerimle yıkadığımı biliyorum. Ama sen Artık benim gibi kokmuyorsun, bu da beni deli ediyor. Bana bir kez itaatsizlik ettin, peki... bana iki kez mi itaatsizlik ettin?" Parmakları hızlı ve keskin bir şekilde

cezalandırmak. "Sana sessiz kalmanı söylediğimde onunla konuştun mu? Tüm sırlarımı anlattın mı?"

Korkmalıyım.

Normal ve mantıklı olup bunu durdurmalıyım.

Yine de akliselime ulaşmak için hiçbir gücüm yoktu.

Yorulmuştum.

Bitkin.

Sadece özgür olmak istiyordum ve o bana dokunurken birkaç mutlu saniye için... uçtum.

Çekirdeğim parmaklarının etrafında kenetlenirken nefesim kesildi, bir mutluluk tepesine tırmanan bir yoğunluk dalgası.

İnledi ve kulağımı ısırды. "Siktir, boşalabilir misin? Buraya mı? Benimle mi?"

Başka bir dünyada, başka bir günde, böyle bir dinsiz olduğumu ima ettiği için dönüp onu tokatlardım. Ama o gün, bu kâbusta, aramızdaki oyuna boyun eğdim ve başımı salladım.

"Tanrım, İly." Dişleri boynuma battı. Parmakları daha derine indi, her şeyi ele geçirdi.

Bağırdım.

Kıvrandım.

"Bunu benim için imkansız hale getiriyorsun, küçük kabus. İyi kalmam imkansız."

Bu sözler kanıma işledi ve beni bozdu. Beni değiştirdi.

Kimse bizi duymadı.

Kimse bizi izlemedi.

Bunun nasıl bilmiyordum. Nasıl bu

kadar kaybolduğumuzu.

Birbirimizin içinde kaybolduk.

Kalçalarım kendi kendine sallandı.

Onunki omurgamda sallanıyordu.

İçim eridi.

Nefesi hızlandı.

Kontrolümü tamamen

kaybettim.

Karanlıktan korunmuş, uykusuzluktan sersemlemiş ve açlıktan başı dönmüştü; her şey çok . Her şey bir rüya, bir kâbustu,

bir yanılsama. Korku pervasızlığa, dehşet deliliğe dönüştü.

Henri de cehenneme inişimi çok iyi hissettiren karanlıktaki canavardı.

"Daha fazla," diye iç geçirdim. "İstiyorum..."

İhtiyacım var-" "Yapma," diye boğuldu.

"Bunu bana yapma." Göbeğim kalın

parmaklarının etrafında titriyordu.

Sıcak ve keskin bir şekilde tısladı. "*Merde, à chaque fois que tu contactes, ça me donne envie d'être en toi.*" (Kahretsin, her sıkıldığında, keşke içinde olsaydım diyorum)

Bugün erken saatlerde içime girdiğine dair anılar zihnimi boğdu.

Vücudum sıvılaşırken ve onu kabul ederken hissettiğim zevk. Ben

Tatmin olmamış ve bitmemiş. Hiç incelik göstermeden acımasızca götürülmüştüm ama bana bıraktığı acı bütün öğleden sonra sürmüştü.

Bu acı artık saf bir ıstıraba dönüşmüştü; beni bu ıstıraptan kurtarması için inliyordum.

Bana bunu verebilecek tek kişi oydu. Beni bir seks çetesine sokan ve bunu gerçekten istememi sağlayan adam.

"Yap şunu," diye nefes aldım. "Lütfen..."

"Ne istediğini bilmiyorsun." Fısıltısı yırtık ve kırık. "Bunun bana ne yaptığını bilmiyorsun." Sesi kanıma daha zengin bir ateş kattı. Eli göğsümde, parmakları içimde.

Kucağında bir kukla gibi oturmuş, onun zevkine boyun eğmiştim.

Cinselliği seven biri olduğumu hiç düşünmemiştim. Samuel'le seks yapmayı tolere etmiştim ama o benim ilk ve tek cinsel ilişkimdi. Onunla hiç boşalmamıştım. Bu kadar *yoğun* olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Henri'nin dokunuşu içimde titreştikçe tek bir şeyi daha çok .

Peter haklıydı.

Tüm o ilkel katmanlarımın ve düzgün yetiştirilme tarzımın altında asi bir şey gizleniyordu. Karnımın alt kısmında gittikçe daha da sıcaklaşan, kıvrılan ve örülen, parmaklarının her itişinde daha da parlayan büyüye tamamen takıntılı günahkâr küçük bir yaratık.

"Lütfen..." Henri'nin göğsüne doğru gerildim, düşünülemez olanı yaptım. Teslim oldum çünkü başka seçeneğim yoktu.

Yalvardım çünkü *ihtiyacım vardı*.

Ona her şeyimi verdim, karşılığında bana kendisini vermesini umdum.
"Lütfen."

Henri üçüncü parmağını da içime sokarken kara bir küfür savurdu. "Beni öldürüyorsun amına koyayım." Boğazımı ısırarak köpek dişlerini etime batırırken parmakları sahiplenici bir şekilde derinlere saplandı. "Bunu mu istiyorsun? Beni istiyor musun?" Beni tutuşu ilkelleşti. "Ne dilediğine dikkat et."

Göğsümü yumruklarken ve G noktamı okşarken haykırdım.
O dokunana kadar o lanet noktanın nerede olduğunu bile bilmiyordum. Yoğunluktan neredeyse kucağından fırlayacaktım.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Parlak ışık ve yıldızlar.

Çılginca bir baskı ve patlama vaatleri. İnledim.

"Merde, durmalısın. Bunu yapmamalıyız. Bunu yapmamalıyım. Lanet olsun, kontrolümü kaybedersem beni öldürür." Fısıltıları kana ateş ve tıslayan alevler gönderdi.

Onu kim öldürecek? Kaptanı mı? Diğer üstleri mi?

Bana dokunduğunu bilecekler miydi? Bu küçük pandomimin üzerinde anlaştığımız senaryoyu aştığını? Bunu yapmak zorunda değildik. Herkes başka işlerle meşguldü. Yargılayan gözler yoktu. Dikkatle izlemek yok.

Oyunculuğa ara vermiştik ama yine de... kendimizi daha derinlere attık.

Gü

nah Daha yükseğe

. tırmandım. Daha

sıkı sıkıttım.

". Durmam *gerek*. Durmamalıyım. Kahretsin, ben... Duramıyorum. I-"

Kalçaları yukarı doğru kalktı, parmakları geri çekilirken ereksiyonunu kıcıma itti, sonra tekrar içime daldı. "Siktir et. Gel, İly.

Lanet olası elimin her yerine boşal. Yap hadi. Fikrimi değiştirmeden yap."

Daha yükseğe çıktım.

Terden ve vahşi baştan çıkarıcılıktan karıncalanıyordum.

Evet...daha fazla.

Biraz daha ver.

Sanki aramızda telepatik bir bağ varmış gibi Henri parmaklarını asırlık çiftleşme ritmiyle itti.

Onun hızını takip ettim. Biraz daha sıkı sarıldım. Düşmek için uçuşuma uzandım.

Mutlak bir coşku içinde havada asılı kalırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Peter sahnede Corine'i sikmeye devam ediyordu. Elleri kalçalarına kenetlenmiş, sert ve hızlı bir şekilde içine giriyordu. Öfkeyle ve içinde yaşadığı aynı öfkeli çaresizlikle becerdi.

Onun için üzüldüm. Ondan tahrik oldum. Onun yüzünden işkence gördüm.

Sanki beni izlediğini hissetmiş gibi başını çevirdi. Gözleri karanlığı aradı.

Bakışlarımız odanın öbür ucunda kilitlenirken itiş kakışları sarsıldı. Ben Henri'nin kucağında yayılmış ve parçalanmak üzereydim. Ustamın eli hınzırca bacaklarımın arasına daldı. Ve yanaklarım ağladığımı hatırlamadığım taze gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Bir kısmı arınma, bir kısmı yıkım olan gözyaşları.

Henri'nin fark etmediği gözyaşları... ta ki o fark edene kadar. "Kahretsin, ağlıyorsun. Yapma. Ah, *siktir-*"

Hayvani bir kükremeyeyle parmaklarını içimden çıkardı ve beni acımasızca kucağından itti.

Belirsiz bir şekilde yere düştüm. Vücudumun her yeri aşırı hassasiyet ve morarmalarla zonklarken, sert ve karmakarışık bir şekilde haykırdım, *zonklayan* arzu.

Çok yaklaştın.

Çok yaklaşmıştım.

Hayal kırıklığına uğramış titremeler içimde titreşti.

Çekirdeğim uçuşumun kenarında asılı kaldı, takla atmak için çaresizdi ama son bir itmeye ihtiyacı vardı.

Hayal kırıklığıyla titredim ama sonra gözümü kırptım ve gerçeklik geri geldi.

Kızıışmış, kokuşmuş adamlarla dolu bir çardağa geri döndüm. Cehenneme.

Aşağılanmışlık beni yere yıktı.

İki elimi karnıma bastırdım ve çığlık atma isteğimle savaştım.

Aklından ne geçiyordu!?

Henri inledi ve dirseklerini masaya dayadı. İki elini saçlarında gezdirerek, kısa saç tellerine benim tahrikimi bulaştırdı.

Tüm vücudu suçluluk duygusuyla kıvranırken konuşmadı. Bana dokunduğu için suçluluk.

Suçluluk       bunların hiçbiri iyi değildi.
Kalbim utançla burkuldu. Tek yapmak istediğim saklanmaktı ama...
Kendinden nefret etmesine izin veremezdim.

Suçluluk duygusu ikimizi
de sarmıştı. Onu
cesaretlendirmi tim.

Unutmak için onu ve şimdi her şeyi mahvetmi tim.
Birinin görmesini umursamadan kalçasına dokundum.
Sanki onu vurmu um gibi davrandı.

 kiye bölünerek üzerime katlandı ve saçlarını yakaladı. Burnu benimkini
sıyırdı. Dudakları beni öpmekten bir tüy kadar uzaktı. "Benden uzak durmanı
istiyorum ama seni g nderebilece im güvenli bir yer yok. Seni sikmeye çok
ihtiyacım var ama sikersen-"

"Az önce siki  kelimesini söylediğini mi duydum?" Charles inledi, gözleri
kapalıydı, oral seksin tadını çıkarıyordu. "Devam et. Yap hadi. İzlemek
istiyorum. Ona verdiğin parmakla siki  çok hoş görünüyordu." Bana göz kırptı.
" yi bir kız gibi geldin mi? Efendine sana iyi davrandığı için teşekkür ettin
mi?"

Yanaklarım kızardı.
Henri dişlerini gösterdi.

Bir an için adamı yemek taba ıyla katledece inden korktum ama sonra
arkasına yaslandı, nefesini içine çekti ve bir barbar gibi sııttı. "O gelmedi."
Hâlâ nemli olan parmaklarından birini alt duda ının üzerinde gezdirdi. "O
hediye yi hak edecek hiçbir şey yapmadı. En azından henüz."

 ekirde im bo lu a sıkı tı.

Reddedilen serbest bırakılmam acı verici bir ihtiyaç d   m ne dönüştü.

"Hızlı   reniyorsun." Charles, mücevheri aletini çalıştırmaya devam
ederken kıkırdadı. "Orgazmı reddetmek onları istekli tutar." Elini
m cevherinin omzunda gezdirerek ekledi, "Bunu al. Bir asker gibi sakso
 ekiyor ve bir  ampiyon gibi g tten alıyor. Bana heteroseksüel olduğunu
söyledi ama onu becermemden ho lanıyor. Değil mi, Dane?"

Dane ba ını salladı, dudakları Efendisinin sikinin etrafında gerilmi ti.

"Beni diğerlerine tercih ediyor       ara sıra onu mast rbasyonla
 d llendiriyorum." Charles yana doğru eğilerek a a ı uzandı ve Dane'in
Çıplak ereksiyonunu yakaladı.

Dane hemen dizlerinin üzerinde doğruldu ve kalçalarını Efendisinin
yumru una doğru salladı.

Henri sandalyesinde kaskatı kesilirken dudaklarında bir gülümseme vardı. "Sanırım eğitimim üzerinde çalışmaya devam etmem gerekecek."

"Şimdi devam et. Benim yüzümden durma." Charles, Dane'i bırakmadan ve iki elini başına koymadan önce Dane'in sikini acımasızca bükte. "Yeni mücevherinizin nerede olduğunu ve neye dönüştüğünü izlemek akşam yemeğimin en önemli anıydı." Homurdandı, itme hareketleri hızlandı ve Sığ. "O seni istedi, dostum. Tıpkı benim istediğim gibi-" Boşalırken . Beyaz tişörtünün altında tonlanmamış karnı sıkıştı, bir tutsağın ağzına doğru sarsılırken sakalı titredi.

Henri başka tarafa baktı.

Ekşilik dilime sıçradı.

Charles'tan ritmik homurtular yükseldi ve bir anda Henri'yle aramızdaki o kara tutku ve açıklanamaz çaresizlik yok oldu.

Puf.

Silindi.

Gerçeklik bir kez daha üzerimize kova kova kar yağdırarak bize nerede olduğumuzu hatırlattı. Neden burada olduğumuzu ve yakalanırsak ne olacağını.

Aman Tanrım,

Ily. Nasıl ?

Neredeyse nasıl gelebildin?

Nasıl isteyebildin?

Omuzlarım boğucu bir kendinden nefretle yuvarlandı.

Şehvet bana bir an için bile olsa unutturacak kadar güçlü olduğu için kendimden nefret ettim.

Tanrım, Krish ne düşünürdü?

Bana ne oldu böyle?

Kollarımı hırlayan göbeğime dolayarak Henri'nin ayaklarının dibinde sallandım.

Gözyaşları yine sel oldu, bu kez doluydu.

Henri nefesinin altından "Yapma," tısladı, gözleri parıldayan sıvıya kilitlenmişti. "Sana yalvarıyorum-"

"Al bakalım!" Peter, Corine'in içine girerken sahnede kükredi ve kendi doruk noktasına ulaşırken onu yerde sürükledi. Corine sanki o da boşalmış gibi dramatik bir çığlık attı. Boşalıp boşalmaması izleyen birçok erkek için önemli görünmüyordu.

Performans sergileyen çift şehvetin katalizörünü harekete geçirdi ve doruk noktasına ulaşan orgazmların baş döndürücü, ağır iniltileri müziğe karıştı.

Kendi tamamlanmamış sürümüm beni sadece hasta etti.

Uzakta, Victor kendi zevkiyle sarsıldı, sonra ayrıldı ve pantolonunun içine geri sokuldu. Parmaklarını şıklatmasıyla, az önce kullandığı köle dizlerinin üzerine çöktü, başı aşağıda, ellerini kavuşturmuş, dudaklarını sıkıca bastırarak sessizliğe gömülmüştü.

Oturup el değmemiş yemek tabağından bir şeyler alan Victor masaların üzerinden bize baktı. Henri'ye. Ve çatalının yarısını ağzına götürerek dondu kaldı.

Yavaşça yemeğini geri koydu ve peçeteyle ağzını sildi. Sandalyesini geriye iterek bir diktatör gibi bize doğru yürüdü.

Peter ve Corine gösterilerini bitirdi. Birbirlerinden ayrılarak sahneden kaçıştılar, ancak odanın karşı tarafındaki iki Efendi tarafından çağrıldılar. Birisi yakasındaki şok düğmesine basarak dizlerinin neden olunca Peter tısladı. Düşmedi ama ona şok veren kişinin zalim kahkahası odaya yayıldı. "Bu başkasını becerdiğin ve bundan zevk aldığın içindi, Pete. Buraya gel. Şimdi *seni* sikme sırası bende."

Hemen gözlerimi indirdim.

Peter'ın kaçırıldığını ya da Victor'un Henri'ye doğru görmek istemiyordum. En azından aramızdaki masa bir nebze koruma sağlıyordu.

Victor kollarını kavuşturarak Henri'yi çok yakından inceledi. "Neredeyse pantolonundan dışarı fırlayacaksın, dostum." Başını eğdi, mavi gözleri kısıldı. "Söylesene, eğer görüldüğün kadar azgınsan neden sakin kızın içinde değil? Ne de olsa bu hak için iki milyon ödedin."

"Ben de tam aynı şeyi sormak üzereydim." Charles sırtıttı, zavallı bir kölenin boğazından aşağı tükürdüğü için kendi yemeğine yumuldu. "Elinin her yerinde bir fahişe gibi kıvranıyordu." Kirli çatalını bana doğrultarak ekledi: "Kızın ağzı sulanıyor, ama... her şeyi ve herkesi istediği şekilde becerebileceğini kavradığını sanmıyorum. henüz."

"Onu sadece sikimi alması için ısıtıyorum." Henri dişlerini sıkarak . "Onu gevşetmem lazım, böylece yırtıl-"

"Elbette." Victor gözlerini hızlıca devirerek başını salladı. "Ama sen Biliyorsun Ward, onu ısıtmana gerek yok. Sen onu nasıl istersen o da seni öyle kabul edecektir. yırt, parçala, bu tamamen senin ayrıcalığın." Sesi komplocu bir yoldaşlıkla alçaldı. "Sen, o kıza borçlu değilsin.

Dışarıdaki olağan kurallar. Burada ön sevişme yapmanıza gerek yok. Burada

onun zevkini önemsemelisin. Eğer sen onu aldığında boşalıyorsa, kendini şanslı saymalı. Onu boşaltmak senin elinde değil. Sizi memnun etmek onun elinde." Başını sallayarak homurdandı. "Bu konuda neyi anlamadığınızı anlamıyorum."

Tanrım, senden nefret ediyorum.

Henri kaşlarını çatı. "Peki ya onun aklını şehvetle karıştırmaktan hoşlanıyorsam? Kollarımda tamamen sarhoş olana kadar ıslak amını parmaklamaktan hoşlanıyorsam, o zaman ne olacak?"

"O zaman sanırım düşündüğümünden daha uysalmışsın."

"Ya da yemeğimin tadını çıkarmayı severim." Henri dişlerini birbirine geçirdi.

"Korkunun yemeği bozduğunu herkes bilir. Bir kuzuya bıçağı gösterirsen eti tel tel olur. Tarlada mutluyken öldürürsen, en yumuşak rosto olur. hiç tatmadın."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Bir polis için, nasıl psikopat gibi konuşulacağını iyi biliyordu.

"Peki." Victor burnunu çekti. "Onun için para ödedin, nasıl istersen öyle al." Henri başını eğdi. "Minnettarım-"

"Ancak. Sadece işleri kolaylaştırmak için. Size yardım etmeme izin verin. Diana?" Victor havlayarak, servis yapmaya hazır birkaç garsonun dolaştığı gölgelere baktı. "Henri ne içiyorsa ondan bir sürahi getir."

"Peki efendim." Kadın reverans yapıp hızla uzaklaştı ve birkaç dakika sonra elinde tıpalı kristal bir şişeyle geri döndü. Şişeyi dikkatlice masadaki Victor'un yanına yerleştirdikten sonra arka planda kayboldu.

Victor bardağa çok sağlıklı bir miktar koydu ve Henri'ye doğru itti. "İç bakalım."

Henri kaşlarını çatı. "Susamadım."

"Yine de iç."

Victor'un bakışlarını üzerinde tutan Henri elini bardağın etrafına doladı. "Zaten bir tane içtim. Bu benim limitim. Asla sarhoş olmamaya özen gösteririm. Son seferden sonra olmaz."

"Külüpte sana Ily'yi masaya bağlamayı söylediğimde içki üstüne içki içtin."

"Bu... hafifletici ."

"Ama neden kendinizi hoşgöründen mahrum ediyorsunuz? Diliniz içkiyle yağlandığında söylememeniz gereken şeyleri mi söylüyorsunuz?" Victor ona çok dikkatli bakıyordu.

Dikkatli ol, Henri.

Lütfen.

"Hayır." Henri kadehi kaldırdı ve kehribar rengi alkolü yudumladı. "Kafam iyiye yasaları çiğneyen şeyler yapma . Bu yüzden bu işe bulaştım. karmaşa."

"Dağınıklık mı?" Victor'un sesi soğuklaştı.

"Bağışlayın beni." Henri başını kibarca eğerek gülümsemeye zorladı.

"Demek istediğim, sarhoş olmasaydım ve yaptığım şeyi yapmasaydım kendimi kandırmaya devam edebilirdim. Böyle ihtiyaçlar uyandırmayabilirdim."

"Evet, sürekli şu *ihtiyaçlar*." Victor mavi gözlerini kıstı. "Henüz oyun oynamak için ortaya çıktıklarını görmedim."

"Onu direğe karşı becerdiğimi gördün."

"Yaptınız ve tekrar yapma hakkı için küçük bir servet ödediniz. yüzden... yap." Avuçlarını masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi. "Seni görüyorum Henri. Saklanarak iyi bir iş yaptığını sanıyorsun ama öyle değil. Oyalanıyorsun. Evet, mücevherini parmaklamaktan zevk almış olabilirsin ama onu becermekten çok daha fazla zevk alırsın. *Özellikle* de seninle dövüşürse."

Henri nefesini içine çekti.

Mücadelesinin gerçekliğine tanık olmak istemediğim için gözlerimi kaçırdım.

"karanlığı görüyorum," diye mırıldandı Victor. "Seni bütünüyle yuttuğunu görüyorum. Gerçekte olduğun kişi bu, yine de savaşmaya devam ediyorsun. Bütün gün savaştın ve itiraf etmeliyim ki sabrımı sınamaya başladın."

Tırnaklarını gömleğinin koluna geçiren Victor omuz silkti. "Üyelik isteyip duruyorsun. Burada özgürlüğü bulduğunu duruyorsun ama benim gördüğüm tek şey hâlâ kendi yarattığı bir kafese hapsolmuş bir adam." Bardağı işaret ederek, "İç. Serbest bırak. Ana yemek olarak onu becer. İçinde gerçek..." Dudaklarından kocaman bir sırıtış yayıldı. Olduğu yerde dönerek ellerini çırpı. "Değerli konuklar, bu gece başka bir gösteri izlemek isteyen var mı?"

Bir alkış tufanı koptu ve birkaç kişi "Çok hevesliyim!" diye bağırdı.

"Kesinlikle evet!"

"Ne kadar çok o kadar iyi!"

Henri'ye dönerek şeytan gibi gülümsedi. "Her şey ayarlandı. Sahneye çık *dostum* ve mücevherini de al. Görünüşe göre onu yeterince ıslatmışsın, bu yüzden onu alabildiğin kadar sert al. Bu *ihtiyaçlarına* boyun eğmeye başladığını görmek istiyorum, anladın mı?"

Henri ayağa kalkarak yumruklarını masaya vurdu. "Ben senin emir verebileceğin bir piyon değilim Victor. Onu kendi lanet zamanımda becereceğim. Onun parasını ben ödedim. Benim param artık senin paran. Bu öğleden sonra onu becerdiğimi gördün ve bu gece kendi odamın mahremiyetinde ona istediğimi yapma hakkını satın aldığımdan eminim."

Olamaz.

Kalbim hızla
çarpyordu.
Derim diken
diken oldu.

Henri az önce yarattığı karmaşayı nasıl düzelteceğini bulmaya çalışıyormuş gibi yerde kıpırdandı.

Ancak Victor sakın ve kültürlü bir koklama ile ondan önce davrandı. "Bana huysuzluk eden ilk kişi sen değilsin Ward, sonuncu da olmayacaksın. Seni aceleye getirdiğim için bana kızgın olduğumu sanıyorsun ama aslında sahip olamayacağını düşündüğün şeyleri istediğin için kendine kızgınsın."

Henri ile göz göze gelince gülümsedi. "Sana söylemek için buradayım, onlara sahip olabilirsin. *Hepsine* sahip olabilirsin - her hasta ve sadist küçük fantezi

Senin olsun. Neden seni kararlı olduğumu bilmek ister misin? Çünkü inkâr edip durduğun gerçeği görmek istiyorum. Görmek istiyorum. gerçekte kim olduğunu gör." Masanın üzerinden eğilerek Henri'nin yanağını küçümseyen bir pislik gibi okşadı. "Küçük kulübümün ömür boyu üyesi olmayı hak edip etmediğini başka nasıl anlayabilirim ki?"

Henri onu tokatlayamadan elini bıraktı ve siyah bir cihaz çıkardı. Gerginleşmeme ya da kendimi korumama fırsat vermeden cihazı bana doğrulttu ve düğmesine bastı.

Şok dalgaları.

Alevli alevli.

Yumruklar, tekmeler ve dayanılmaz *acılar*.

İnledim ve yana düştüm, kısır akımlar içimi yırtarken seğirdim.

Ben.

Henri umursamaz piç rolünde kalmayı başardı ve beni izledi. ayaklarının dibinde çırpınıyor.

"Ben onu becermeden önce öldürmeye niyetli misin Victor?" Sesi can sıkıntısından gibiydi. "Çünkü az önce Charles'la Roland'ın özel zevklerini tartışıyorduk ve ikimiz de yarı ölümlerin tercihimiz olmadığı konusunda hemfikiridik. Ben onları sıcak, ıslak ve canlı severim."

"Onu kesinlikle ıslattı." Charles güldü, kıkırdaması damarlarımda seken acıyı kesiyordu. "Pantolonundaki şu nemli lekeye bak."

Victor, Henri'nin pantolonunda bıraktığım parlak lekeye baktı. Güldü. "Biliyor musunuz dostlarım? Ben onları sıcak, ıslak ve canlı seviyorum. " Bana elektrik vermeyi bıraktı, sonra ellerini ceplerine soktu.

Nefesim kesildi.

Seğirdim.

Nefret

ettim.

"Tamamen senindir Ward. Tamamen şarj oldu ve iyi bir sürüş için hazır. Keyfini çıkar."

Victor nefesinin altında ıslık çalarak uzaklaştı.

Acı ve yapışkan havayı içime çekerek kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorladım.

Artçı şoklar içimi cehennem ateşi gibi yaktı.

Kalbim nasıl doğru atacağını hatırlayamıyordu. Tanrım, canım yanıyor.

Her yerde.

"Al. Bunu kullan." Charles Henri'ye bir tasma attı. "Onu sahneye doğru süründür. Onu evcil hayvanınız gibi beslediniz; şimdi de bir evcil hayvan gibi hareket etmesini sağlayın."

Henri onu havadan kaptı. Bir ona baktı. Çenesi kilitlendi. Başını sonsuza dek salladı.

Sonra , parmak ucunu omzuma kısa bir süreliğine bastırarak şok verip vermeyeceğini kontrol ettikten sonra tasmayı alçak tasmama taktı.

Bizi bağlayan deriyi çekiştirdi. "Gel, küçük kabus. Gösteri mi istiyorlar? Onlara lanet olası bir gösteri sunacağız."

Bölüm Yirmi Bir

Henri

Cehennemde lanet olası bir baştan çıkarıcıyla birlikte yaşadım.
Pantolonumdaki ıslak yama her adımda baldırıma yapışıyordu. İçim içime sığmıyordu.
Zar zor nefes alabiliyordum.
mağrur bir kedi gibi sürünen Ily'ye bakarken, kafatasını yarmak ve düşüncelerini didik didik etmek istedim.
Ne *düşünüyordu ki?* Elimde kıvranırken? Kulağımda böyle inliyor muydu?
Onu daha derinden, daha sert parmaklamam için yalvarıyordu... Onu boşaltmamı istiyordu.
İsa.
Sertçe yutkundum.
Beni bu kadar kötü etkilememeli.
Mantığımı karıştırmamalı ve beni şehvetten intihara sürüklememeli.
Çatalımı Victor'un kendini beğenmiş suratına saplamamak ve onu masanın üzerine fırlatmamak için tüm gücümü harcadım. Sikimi onun içine sokmamı mı istiyordu? Tek isteyen o değildi. Çıldırmanın mı istiyordu? Kahretsin, teslim olmak için *her şeyimi* verirdim.
Onu şimdiden etrafımda hissedebiliyordum.
İçine, çok *derinlerine* girdiğimde sikimin üzerine boşalmasını hissettim. Çok yaklaşmışım.
Fermuarımı açıp onu kucağıma oturtmaya *çok* ama *çok* yaklaşmışım.
Uzunluğumun üzerine çökmesini ve onu almasını emretmeye.
Eğer onun gözyaşları olmasaydı-
Lanet olsun.
Arzusunu taklit ettiği için mi ağlamıştı?
Belki de bana verdiği her söz sahteydi ve herkesle oynadığı gibi benimle de akıllıca oynuyordu?

Ona karşı hissettiğim her şeyi. Eğlendirdiğim her umut. İçimden çıkardığı her duygu en kötü fantezi olabilirdi.

Neden tuzağa düşürüp kaçırdığım bir kızın benim tarafımda olacağını düşünmüştüm ki? Neden bana güveneceğini, beni seveceğini düşündüm ki?

Benim *gibi* mi?

Siktir, Ri.

İnanmak için ne kadar aptalca bir şey. Benden hoşlanmıyordu.

Beni kullanıyordu.

Onu güvende tutmak için.

Onu herkesten uzak tutmak için.

Onun küçük numarasının aramızda var olanlarla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey bizim performansımızla ilgiliydi.

Parmaklarımı birbirine sürterek kurumuş tahrik tozuna lanet okudum.

Madem bu kadar ustaca davranıyordu, neden sıırılsıklam olmuştu?

Kalbim göğsümde burkuldu. Onun yüzünden. Peter.

Aralarında bir bağ varmış gibi görünen mücevher. Adam sahneye çıktığında o narin, küçük nefesini içine çekişini. Adam bir köleyi sikerken yerde kıvranışını.

Sana katlanamıyor.

Senden nefret ediyor.

Ve iyi bir sebepten dolayı.

Onu bana bağlayan tasmayı çektim. "Daha hızlı."

Bu ne kadar çabuk , Q'ya koordinatları o kadar çabuk gönderebilirdim, böylece ondan uzaklaşabilirdim.

Ellerini ve dizlerini güvertenin üzerinde sürüyerek ilerliyordu, beyaz geceliği aşağı sarkıyor ve sallanan göğüslerini ortaya çıkarıyordu.

Tanrım, bu hiç adil değildi.

Bininci kez gökyüzüne "*Neden o?*" diye bağırmak istedim. O neden farklıydı?

Neden tek bir bakışıyla sikimi ağlatacak ya da tek bir nefesiyle beni delirtecek güce sahipti?

Onunla geçirdiğim her an, ruhum ortadan ikiye ayrılıyordu. İçimdeki kahraman onu hak etmek için elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu.

ve onu korumak. Ama kötü adam? Kahretsin, onu kırmak, mahvetmek ve beni yönetmeye zorladığı aynı cehennemde zincirlenmiş halde tutmak istiyordu.

Sahneye yaklaştıkça kalbim nasıl unutuluyordu. Herkes bizi izliyordu.

Herkes gördü.

Victor'a kurnazlık yaptığımı sanmıştım. Bir rol düşündüm.

hep hissettim ama asla kabul etmedim. Meğer beni benden daha iyi tanıyormuş.

Sahip olduğum tek

şey oydu. Tek

istediğim .

Ve sonunda bana yalnızlıktan başka bir şey hissettirebilecek birini bulmanın yeniliği nefes almamı imkânsız hale getirdi.

Onu emekleyerek kısa basamaklardan sahneye çıkarırken Ily tek kelime etmedi. Sahne ışığı çok parlak görünüyordu.

İçki içime bir kaya gibi oturdu.

Yiyecek eksikliğime rağmen bir rahip kadar ayıktım.

Masalar ve ustalar denizine bakarken nefesim kesildi. Çok fazla gözle karşılaşınca ensem diken diken oldu.

Sahne korkusu bir şey miydi? Sahneye çıkabilecek miydim?

Sertleşmemi ayarlayarak hassasiyetimi test ettim. En ufak bir sıkımda neredeyse ikiye katlanıyordum.

En azından hızlı olurum.

Ily'nin bana uzun süre tahammül etmesi gerekmeyecekti, çünkü ihtiyacım olduğu için doğru düzgün göremiyordum.

Onu durdurmak için tasmaını çekiştirirken, içine hafif bir nefes çekti.

Aşağıya bakıp neye odaklandığını fark edene kadar ben olduğumu düşündüm.

Siyah kumaş zemin üzerinde yarı saydam bir nokta.

Cum.

Döl.

Peterin, rol yapması emredilen köleyi sikerken boşalması.

Bu geceki iki eylemin de tamamen uydurma olması komik miydi yoksa trajik miydi?

Özgürlüğün tam kalbinde attığını iddia eden bir kalede bile duyabildiğim tek şey zincirlerdi.

"Kırbaçla onu, dostum!" diye
bağırdı biri. "Onu bir dildo ile
gerin!"

"Şuradaki kırbaçla dövmesini parçala. Dokuz kuyruklu kedi onları
gerçekten iyi keser!"

Ily'nin kredisine göre, hareket etmedi. Tek bir seğirme bile olmadı.

Sıçrayan ve takla atan midem için aynı şeyi söyleyemem ama dışarıdan,
çardağın köşesinde yavaşça eriyen ejderha buz heykeli kadar soğuk
görünüyordum.

Victor'un sahip olduğu zenginlik seviyesi. Nüfuzunun ağırlığı.

İçeri ilk adım attığımızda Ily'nin fark ettiği eskimiş kilit taşı doğruysa, bu
cehennem yirmi yılı aşkın bir süredir faaliyettedir.

Yirmi yıldır bu oyunlar ediyordu. Köleler dövüldü.
Mücevherler tacize uğradı. Hayatlar söndürüldü ve onlara sinekten başka bir
şey değilmiş gibi davranıldı.

Sineklerden
daha az. Pislik.

Derin bir iç çekerek Ily'yi bahçeden odama sürükleme isteğime
direndim. Bunun yerine, tasmayı bıraktım ve etrafında dolaştım.

Bu iş ne kadar çabuk biterse, onu o kadar çabuk .

Gözlerini aşağıda tutarak, ben onun etrafında dönerken
gerildi.

Seyirciler için sesimi yükselterek, "Eğer bu gece onu , yarın için hiçbir
beklentim kalmaz," dedim.

"Her zaman yarın da!" Birisi kıs kıs güldü.

Kıkırdadım. "Doğru. Ama yarın için özel bir planım var." "Anlat bize!"

Burnuma dokundum. "Sır."

Kahretsin, şimdi bir şeyler bulmalıydım. Ona zarar vermeliyim.

Tanrım, Ri.

Ellerim titreyerek kemerime gitti. Hayatlarımızı olduğundan daha da kötü
hale getirmeden önce bu sahneden inmem gerekiyordu.

Kendimi tutabildiğim sürece, Victor'un ofisine gizlice girip Q'nun GPS
konumunu aldıktan sonra dinlenebilirdim. Beni ya aklayacak ya da
öldürecekti ve şu anda hangisi olduğu umurumda değildi.

Sadece birkaç saat daha rol yapacaktım -onu bir canavar gibi becermek zorunda olduğum bir an daha- ve sonra onu kimsenin dokunamayacağı odama güvenle .

Ben de dahil.

Ellerimi kavuşturarak son bir kez daha etrafında dolandım, etrafına bir sahiplik halkası işeme dürtüsüne karşı koydum, çok derinlere battım.

İçimdeki hayvani eğilimler.

Bu kaledeki her erkek bir tehditti. Her erkek benim düşmanımdı.

Ona dokunmadan önce her birini katleddim. Senaryo olsun ya da olmasın.

Ily başını eğmiş, mavi-siyah saçları yüzünü perdelemiş ve ince boynunun arkasını ortaya çıkarmıştı. Altın yakasının parıltısı bana kabul etmek istemediğim şeyler yaptı.

Ereksiyonuma bastırırken titredim.

Bunu

yapabilirsin.

Yapacaksın.

Bunu olabildiğince nazik ve hızlı bir şekilde yapacaksınız çünkü aptal küçük takıntınız ne olursa olsun, o aynı şekilde hissetmiyor.

Rol yapıyor.

Çok korkmuş.

O daha iyisini hak ediyor.

Tüm düşünceleri kovarak seyircilerin ne dediğini hatırlamaya çalıştım.

Kemerimi ilmeklerinden çekerek kalabalığa doğru kaldırdım. "Kırbacı başka bir geceye saklayacağım. Şimdilik esaret yeterli."

Ily'ye baktım.

Hiç bile.

Rollerimize olan bağlılığını övme dürtüsü, tepki vermemesinin yarattığı hayal kırıklığıyla gölgelendi. İçimdeki canavar şöyle homurdandı Tam da ona yalvardığım gibi, bu kadar uysal, bu kadar uysal kalmasına sinirlendim.

"Onu bağlayın da hepimiz tadına bakalım," diye bağırdı biri. "İyi fikir!"

Öfke içime işledi.

Ily'nin etkileyici otokontrolü kırılmak için o anı seçti. Sadece birazcık.

Fark edilmeden geçmedi.

Her şeyi.

Vücudu titredi; parmakları kalçalarında yumruk oldu. Titremesi saçlarını ürpertti ve sırtındaki mürekkepli asa, beyaz geceliğinin içinden sessiz bir büyü dokumuş gibi parladı.

Arkasında kamburuma doğru eğildim ve kalın saçlarını tutma bahanesiyle ağzımı kulağına dayadım. Tüm eksikliklerime ve günahlarıma rağmen, onun olmasını istediği polismişim gibi davrandım.

"Bana güveniyor musun?" Nefes aldım.

Hayır de.

Bana asla ama asla güvenme.

Nefesi kesildi ve titredi, sonra başını salladı.

"Dediğimi yapın ve çabuk olun." Geri çekilerek kalabalığa emrettim, "Ellerinizi arkaya koyun, küçük kabus. Sizi asalım da ziyafet çekebileyim."

Erkekler kıkırdadı.

Hemen itaat etti. İki taraf.

İki duygu.

İçimdeki adam çok minnettardı. Onunla birlikte oynadığı için.

Dövüşmedim. Canavarımı tetiklemedim. O , ben nazik olabilirdim. O uyurken, ben insan kalabilirdim.

Ama diğer parçam... onu ne kadar ölü tutmaya çalışsam da yavaş yavaş canlanan o canavar, hızla büyüyen bir öfkeyle ofladı.

Küçük bir mücadele istemek çok mu fazlaydı? Tek bir kelime isyan için?

Onu tekrar hizaya getirmenin mutluluğu tarif edilemez-

Kötü.

Korkunç.

Odaklan

!

Kemerimi yavaşça kelepçeli bileklerine doladım, onu sıkıca bağladım ama çok sıkı değil. Dudaklarımı gizlemek için saçlarının perdesini kullanarak kulağına fısıldadım, "Seni az önce izlediğimiz şovdaki gibi arkadan alacağım. Çabuk olacağım. Sadece... bana karşı koyma ve yakında bitecek."

Çenesini indirdi.

Yakında bitecek nedenini ona söylemek istemedim. Ona karşı herkesten daha dürüst olabilirdim, ama neredeyse

Parmaklarım onun sıcaklığının içine battığı anda kışına doğru geldi. Islak ihtiyacı etrafımda kenetlenirken patlamama sadece bir sürtünme kalmıştı.

Bu tehlikeli oyunlara ve zihin savaşlarına rağmen bedenlerimiz gerçeği kurgudan ayırt edemiyordu.

Benim için damlıyordu-

Yalanlar, hatırladın mı?

Islaklığı benim için değildi. *Onun içindi.*

Ve Tanrım, bu beni olması gerekenden çok daha derinden yaraladı.

Tasmasını yakasından çözerken ellerim titredi. Onu atmayı planlamıştım, ama... aklıma bir fikir geldi.

Mücadele edemedim.

Savaşmak *istemedim*.

Kendi zevki için parmaklarımı kullanmıştı - beni başka biriymişim gibi, başka bir yerdeymişim gibi. Beni kaçmak için kullandı.

Bu yüzden, ben olsam onu geri kullanırdım.

Onun bana bindiği gibi ben de ona binecektim - mümkün olduğunca kişiliksiz ve duygusuz bir şekilde, böylece ikimiz de bunun daha fazlası olduğuna dair hiçbir yanılsamaya kapılmayacaktık.

Deri tasmanın iki ucunu da sıkarak başının üzerine uzandım. Sesimi yükselterek emrettim, "Isır. Sana binmek istiyorsam dizginlere ihtiyacım var."

Sertleşti.

Birkaç kıkırdama.

Birkaç alkış.

Hızlı bir nefesle Ily güzel dudaklarını açtı ve deri tasmayı dişlerinin arasına sokmama izin verdi. "Isır."

Isırdı.

"Sakın . Seni sikerken ısırmayı kesersen, ..." Tanrım, ne?

Ona

vurmak

mı?

Şaplak mı

atayım?

Bu iki ceza da beni çılgına çevirirdi.

Adamlar hastalıklı öneriler sunamadan kıkırdadım. "Diğerlerinden birinin de binmesine izin vereceğim."

"Dizginleri çıkar tatlım!" diye bağırdı bir adam tahmin edilebileceği gibi.
"Binmek istiyorum!"

Ily dişlerini deriye daha da sıktı. Asla
bırakmayacaktı.

Ve bu beni günahkâr bir gururla doldurdu.

Anlaşmamızı lanetleyebilir ve ölmemi dileyebilirdi, ama bu konuda sadece beni istiyordu. Sadece beni. Bu beni bencil bir adam yaptı çünkü sadistlerle dolu bu kalede onun ilk ve tek tercihi olarak, bir anlığına hissettiğim kadar yalnız değilmişim gibi davranabilirdim.

Burnumu boğazında gezdirerek fısıldadım, "Seni öne doğru eğceğim ve kalçalarını kaldıracacağım. Yanağını yere koy ve sadece... gözlerini kapat. Başka birini düşün. İstedğin birini düşün. Sadece... benimleymiş gibi davranmaya devam et ve bunu birlikte atlatalım."

Birlikte.

Yine o kelime.

Kütüphanede beni ve şimdi uzun süredir yalnız olan kalbimde acı veren bir kömür gibi yanıyordu.

Yukarı çekerek onu öne doğru yatırdım ve yanağını aşağı indirirken ağırlığını aldım. Elleri arkadan bağlı olduğu için kalkıp kaçmasına imkân yoktu. Benimle mücadele edemezdi. Hiçbir gücü yoktu.

İçimdeki canavar . Seğirdi. Salya akıttı.

'Dizginleri' sırtına yerleştirerek, kalçalarımın dizlerimin üzerine çöktüm ve geceliğinin kısa eteğini yukarı kaldırdım ve... *sik beni.*

Vahşi, *vahşi* bir şehvet dalgası kükredi.

Pembe.

Islak.

Benimkini.

Hepsi benim.

Ağzım sulandı.

Tadına bakmak

istedim.

Isırmak, yalamak ve tüketmek için.

Ama bu gerçekten de yasak bölgeye girerdi. Onu tekrar öpmeyi kendime yasaklamıştım. Benim için olmayan tek bir parçasını bile asla tatmayacaktım.

Ben sadece onu ödünç alıyordum. Rol yapma isteğini kiraliyordum.

Bu benim öfkemi tekrar alevlendirdi.

Lanet bir tahterevalliydim, aklı başındayken delirmiştim.

Doğrudum, düğmelerimi ve fermuarımı açtım. Boxerımın karanlık sıcaklığına uzanarak sertliğimi yumrukladım ve dışarı çektim.

İly gözlerini kapatarak parlak ışığı ve bizi izleyen canavarların gölgelerini engelledi.

Ona fısıldamak istedim. Onu teselli etmek. Ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Onu ne kadar çabuk alırsam, beni o kadar çabuk temizleyebilirdi.

Bitir şu işi.

Şimdi.

Bir elimi kalçasına koyarak onu geriye çektim ve sikimin tepesiyle aynı hizaya getirdim. Ereksiyonumun ucu ön spermle parlıyordu, parlak ve kırmızıydı.

Tabanımı yumrukladım, sıktım.

Merde.

Zevk dalgaları omurgamdan taşaklarıma doğru yayılıyordu. Birkaç vuruştan sonra patlayacaktım.

Çabuk ol.

Kesinlikle hızlı olur. O zaman
bir merhamet.

Onu hemen becerecektim ve yarın, Q geldiğinde ve her şey bittiğinde, onu bir daha asla görmeyecektim.

Göğsümde acımasızca acı veren bir şey kıvrıldı.

Siktir et onu.

Başka biri sizi kenara itip bunu sizin yerinize yapmadan önce.

Gözlerimi onun ıslak kıvrımlarına dikerek dizlerimin üzerinde öne doğru sallandım.

Aletimi, nirvana vaat eden o gizli, karanlık deliğe doğru iterken, aklımı yitirmiştim.

Tacım onu delip geçerken alnı çatladı.

Elleri kemerlerinin içinde toplanmış, sırtının alt kısmına sıkışmıştı.

İki seğirme. Rahatsızlığının tek işaretiydi ama lanet olası kriptonit gibiydiler. Beni reddetme eğilimiyle savaştığını biliyordum. İçine girmeme izin verebileceğini ama yine de isteksiz olduğunu biliyordum.

Tanrım, bu neredeyse benimle açıkça kavga etmesinden daha kötüydü.

Zorlukla nefes alarak parmaklarımı tabanımdan çözdüm. Bir elimle dizginleri toplayıp diğer elimle kalçasını sıkarak onu geriye doğru çektim.

Eğer durdurulması gereken bir kısrağ olsaydı.

Arkasındaki duruşumu genişlettiğimde titredi.

Fısıldayamadım. Uyaramadım. Tek yapabildiğim onun yanında olmaktı. Ben onun bedenini alırken onu kendi bedenimle beslemek, bizi vahşi ve tarifsiz bir şekilde birbirimize bağlamak.

"Bin o zaman!" diye bağırdı biri.

"Yap !" Bir adam kıkırdadı. "Bütün gece bekleyemezsin."

Ily'nin sıkılmış gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü. Burnu tarafından engellenen köşede parıladı.

Sessiz çırpınışları kanımı tutuşturdu. Hüzünlü

üzüntüsü alevleri körükledi. Doğrudum,

biraz daha derine çentik attım.

Titrek bir nefes çekti.

Islaklığı bulaşmış ve hoş karşılanmıştı.

Ve dayanabildiğim tek şey buydu.

Tırnaklarımı etine geçirerek ağızındaki tasmaya baskı uyguladım ve sonra...

itme.

Zor. Doğru. Son derece derin.

Lanet olsun.

Ona bindiğimde haykırdı.

Sonuna kadar soktuğumda inledi.

Amcığı sikimin etrafında

dalgalanıyordu.

Tüm mantığımı kaybettim.

Uçlarım onun tepesine çarptı, kalp atışlarımız senkronize oldu ve... o

bitmi

şti.

Kendimi tutmaya çalışmadım.

Dayanmaya çalışmadım.

Dizginleri yumrukladım, tüm bağlarımı kestim ve ona lanet olası bir piç gibi bindim.

Sert, hızlı, acımasız. İtme, alma,

kızışma.

Göğsümden homurtular yankılandı.

Havai fişekler karnımda toplandı.

Onun zevkini hiç düşünmeden bitiş çizgisine doğru koştum. Bu seks değildi.

Bu şehvet değildi.

Bu hayatta

kalmaktı.

Doruk noktam karnımın alt kısmında süzüldü, sikimi sifonladı ve dökülmekle tehdit etti. Arzunun keskinliği beni sadece canlı canlı yakmakla kalmadı; içinde bulunduğum her şeyi küle çevirdi.

Çenem öne düştü.

Şaftımda ısı toplandı.

Ily ağzının etrafında inledi ama ısırmayı bırakmadı.

Kalçalarım delirmiş bir yaratık gibi pistonlayana kadar hızım arttı, her santimini beni istemeyen bir kızın içine soktum.

Bunu istediğimi sanmıştım. Bunu arzuladığımı sanırdım. Mutlak iktidarın sarhoş edici sahipliği olmadan asla sanıyordum.

Ama Ily bağlı ve itaatkârken, tek bir şikâyetle bulunmadan sikimi alırken, artık ne istediğimi bilmiyordum.

Acı, evet.

Otorite, kesinlikle. Ama

bu değil.

Bu değil... üzüntü.

Bu kırık teslimiyet değil.

Dövüş benimle.

Yalvarış ruhumda yankılandı.

Benimle savaşa gir.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve boğucu arzuların altında kaybolmadan önce kendimi serbest bırakılmamın içine attım.

sürdüm ve sürdüm, tüm vücudum kırılma noktasına ulaşırken hızlı ve hızlı pompaladım.

Orgazmımı buldozerle atlattım.

Onun içinde parçalanırken ben de parçalandım.

İlk hamlede kükredim. İkincisinde boğuldum. Gelmeye devam ederken omurgam yuvarlandı, sıcak, kalın sıvıyı ikinci kez içine dökerken tüm içimi içine zorladım.

Ve hiç ses çıkarmadı. Tek bir

gık bile.

Kendini kontrol etti, soğudu, gözlerini açmayı reddetti.

Ve bundan *nefret ettim*. Onu canlı istiyordum.

Onun kavgacı ve öfkeli olmasını istedim. Onun öfkesinin benim öfkemi ateşlemesini istedim.

Daha fazlasını istedim.

Yine de tek aldığım dölleri için sessiz bir kaptı ve işim biter bitmez geri çekildim, ıslak sikimi pantolonuma geri soktum, sonra eğildim ve onu sahneden kaptım. Şaşkınlıkla nefesi kesilirken dizginler dişlerinin arasından düştü.

İğrenme duygusu ensemden diken diken oldu.

Utanç, omuzlarıma buz gibi bir çamur gibi damladı.

Çıplak bedenini omzuma attığımda çıkardığı homurtu içime işledi. Elleri hâlâ bağılyken ve bacakları önümden aşağı sarkarken, Victor'un misafirlerinin çıplak kığını ve bacaklarının arasına bulaşan ıslaklığı kuş bakışı görecekleri için lanet ettim.

Benden ve ondan gelen ıslaklık.

Onu güvenli bir şekilde odama götürdüğüm anda üstesinden gelmeye niyetli olduğum birleşik bir karmaşa.

Sertçe eğilerek seyircilerimize son bir veda ettim. "Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir. Şimdi izin verirsiniz, bir zindan bulmaya gidiyorum."

Erkekler güldü. "Karanlığı takip et. Onu kaçıramazsınız."

"Umarım çığlıklarını buradan duyarız!"

"Elimden geleni yapacağım." Sırıtarak kığına kırmızı bir el izi bırakacak kadar sert bir tokat attım. "İyi geceler beyler." Kalabalığın içinde Victor'u bulduğumda parlak spot ışığına karşı gözlerimi kıstım. "Bu senin için yeterli mi?"

Piç kurusu.

"Şimdilik." Ayağa kalktı ve çenesini dikleştirdi. "Sabahleyin kıldığının kanıtlarını görmeyi umuyorum Henri. Onu biraz hırpalamaktan çekinme. Seni benim zevkime göre biraz fazla mükemmel."

"Benim için zevktir." Yüzümü çevirerek dişlerimi kalçasına geçirdim. Bir çığlık attı.

Bir başka hastalıklı kahkaha korosu.

Onu incitmeden nasıl işaretleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu daha sonrası için bir sorundu. Kığına bir tokat daha attıktan sonra göz kırptım, sahneden atladım ve çıplak mücevherimi çardaktan geçirerek gecenin örttüğü bahçelere ve Victor'un sahte kalesinin kalbine götürdüm.

Merdivenlerden çıkıp odama girene kadar durmadım ve kapı arkamdan kapandığı anda neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

Ily

Biz eşiği geçerken HENRI sendeledi.

Öne doğru hamle yaparak beni karga tulumba yatağına attı, zincirlenmiş bileklerimdeki kemerden kurtardı ve sanki onu yakmışım gibi geri çekildi.

Bulut gibi yumuşaklık, temiz çarşafların ve onun eşsiz topraksı, odunsu kokusunun kokusuyla beni sardı. Zevkinin yapışkanlığı bacaklarımın arasından süzülürken kalbim küt küt atıyor, omzundan dolayı morarmış kaburgalarım ağrıyordu.

Buraya ölü bir geyik gibi taşınmak hiç de rahat değildi ve karnımdaki yiyecek eksikliği şimdi daha da belirgin .

Akşam yemeğindeki birkaç lokma açlığımı zar zor bastırmıştı ama... tamamen dürüst olmam gerekirse, açlık çektiğim şey yemek değildi.

Yatağın üzerinde kayarak bacaklarımı altımda topladım ve diz çöktüm. Klitorisim dikkat çekmek için zonkluyordu. Tüm vücudum daha fazlası için gergindi.

Henri'nin gri bakışları benimkilerle buluştu.

Ve kanımdaki tüm ateş *tutuştı*.

girdiğinde mi? Tanrım,

neredeyse boşalıyordum.

Beni becerdiği zaman mı?

Bundan zevk almamak için kendimi zor tuttum.

Ve kükreyip boşaldığında? Neredeyse onu takip edecektim.

Onu takip ederdim. Eğer

onlar için olmasaydı.

Piçler bizi izliyor.

Başkalarının hayatlarını mahveden canavarlar. Ve ben yapamadım.

Kendimi .

Mide bulandırıcı bir öfke ve nefretten başka bir şey hissetmeme izin veremedim.

Peter'ın bir genelevde yaşamının her şeyin cinselleşmesine neden söylemesi umurumda değildi. Vücudumun çoktan kayganlaşmaya başlamış olması umurumda değildi.

yok oluşuna doğru eğim.

Bu beni tahrik etmedi.

Bunu istemedim.

Ama *onu* istiyordum.

Kötü gibi davranan iyi adam.

Bana zarar vermek için kendini zorlayan

polis. Üzerime çıkarken kısıtlamasını

hissetmiştim. Beni iterken çaresizliğini

hissetmiştim.

Bu hikayedeki senaryom sefalet ve istismarla geldi, ama onunki? Onunki daha da kötü olabilir.

Kurtarıcı olmak için doğmuşken istismarcı olmak mı?

Tüm hayatınızı o yönünüzü inkâr ederek geçirdikten sonra istemediğiniz bir şeye dönüşmek mi?

Tanrım, bu ona zihinsel olarak ne yapıyordu?

Kopmadan önce daha ne kadar dayanabilirdi?

"Henri..." Elimi kaldırdım, ondan bir şey istedim.

Karanlıkta sadece biz varken başladığı işi bitirmesi için.

Bir Efendi ile kölesi arasındaki kurgusal sevişmeyi *daha fazla* bir şeyle silmesi için.

Sesim içinde bulunduğu büyüü bozdu. Tüm yüzü

buruştu; gözleri acıdan kan çanağına döndü.

Alt dudağını ısırarak başını salladı, beni bağlamak için kullandığı kemeri odanın köşesine fırlattı, sonra banyoya yürüdü ve kapıyı çarptı.

Gidişinin ani olması odayı esnetti ve şaşkınlıkla parıldamasına neden oldu.

Artık bana itaat etmiyor gibi görünen gözyaşları aniden yanaklarımdan aşağı ıslak ve tuzlu bir şekilde yuvarlandı.

Orada ne oldu? *Aramızda* ne

oldu?

Nasıl oldu da beni beslemesi hayatımın en erotik şeyi haline geldi ve ardından seks yapmak en aşağılayıcı şeylerden biri oldu?

Neden kalbim ortadan ikiye bölündü ve kendi kendine savaş açtı? Yarısı yaptığı şey için ona lanet okurken, diğer yarısı dizlerinin üzerine çöküp beni koruduğu için ona teşekkür etmek istiyordu. Bedenini benimkini korumak için kullandığı için. Diğerlerini uzak tutmak için canavar olduğu için.

Beni kendi isteği dışında kullandı.

Birbirimizi istediğimiz ya da şehvetin muhakememizi gölgelemesine izin verdiğimiz için değil, bir kâbusun içine hapsoldüğümüz için zamansız bir eylem gerçekleştirmiştik.

Bu yaptıklarımızı affettirir miydi yoksa sadece ne kadar zayıf olduğumu mu gösterirdi?

Zayıftım çünkü umutsuzluğumun altında onun başladığı işi bitirmesine duyduğum çok gerçek, çok korkunç ihtiyaç yatıyordu-

Yeter, Ily.

İçimi çektim ve yaşaran gözlerimi ovuşturdum. *Yorgunsun ve doğru düşünümüyorsun. Onu istemiyorsun.*

Göğsündeki o kabarcıklar duygu değil.

Tanrım, yapma.

Dişlerimi sıktım ve zihnimin sakinleşmesi için yalvardım.

İki kez inkar ettiğim orgazmım dişlerimde ve sinir uçlarımda yaşıyordu. Utanç tekrar geldi, ardından sefalet.

Krish için korku.

Benim için korku.

Mücevherler için endişe.

Kendimi tanıyamayana kadar her şey süzüldü ve .

Henri'nin yatağında oturduğum süre uzadıkça, içimdeki öfke daha da patladı. Nefretle hızla alevlenen haklı bir öfke.

Son yirmi dört saat gözümün önünden geçerken ellerim titriyordu. Dün özgürdüm.

En büyük endişem aptal küçük bir çocuktan ayrılmaktı ve bugün, karanlık bir adamın merhametine kalmıştım.

Henri'yle birlikte oynamayı kabul etmişim ama burada olmamın sebebinin o olduğu gerçeğini hiçbir şey gizleyemezdi.

O olmasaydı, İngiltere'ye dönmüş olurdum.

Eğer o beni hiç fark etmeseydi ve ben de onu hiç fark , bu karmaşanın içine asla sürüklenmezdim. Asla onun dölünü içimde hissetmeyeceğim. Asla zorunda kalmazdım

Yüzlerce kişi tarafından tecavüze uğramamak için onun her emrine itaat ettim.

Öfke daha sıcak akıyordu.

Farkında bile olmadığım bir öfke, bir hışım la ortaya çıktı.

Tatmin edilmemiş bir şehvet ve ihanet eden bir kalple, içinden çıkılmaz bir şatoda tek başıma otururken düşüncelerim zehirli bir hal aldı.

Lanet olsun

ona.

Lanet olsun

onlara.

Her şeye lanet olsun.

Tırmalamak, çığlık atmak ve öldürmek
istedim. Ağlamak, yalvarmak ve kaçmak
istedim.

Buraya getirildiğimden beri ilk kez düşüncelerime bir an buldum ve onlar da üzerime atladılar.

Bana bağırdı. Beni
azarladı ve doğradı. Çok
fazla duygu.

Çok fazla *korku*.

Boğuldum.

Bu onun

hatası.

Bunu o

yaptı.

İçeri girmek için beni

kullandı. Hayatımı çaldı-

İçimi burkan bir hıçkırık boğazımdan yukarı tırmandı.

Bir yumruğumu ağzıma sıkıştırarak ısırdım ve sessiz kalmaya kendimi .

Bu o.

Hepsi onun yüzünden.

Gözyaşları patladı ve aktı. *Ve*

sen onu istediğini mi

sanıyorsun? Bunu nasıl

yaparsın?

Yanaklarım kederle doldu. Ağlamamam için verdiği kesin talimatlar zihnimde yankılandı. Başka bir kural. Başka bir kanun. Kelepçelerim ve yakam kadar bir hapis.

Onlardan nefret

ederdim.

Her şeyden nefret

ettim.

Hepsini.

Herkes.

Sadece eve gitmek istiyorum.

Battaniyeleri çekiştirerek altlarına girdim ve sinip kaldım. Yumuşak pamuk aşırı hassas tenime işkence ederken titredim. İhtiyaç şimşekleri bacaklarımın arasında çakarken inledim.

Umutsuzluk, fke, keder ve hiddet dolu bir lağım çukuruna battım. Ağlamadan duramıyordum.

O göremiyor.

Ne yapacağımı biliyorsun.

Ev özlemi ve dehşet içinde boğulurken, yatağının başucundaki kuş kafesi şeklindeki kol düğmelerinin yanındaki mendil kutusuna uzandım.

Elim yle ki, kazayla bir tanesini dşurdım. Halının zerine düştü, ışıkta parıldıyordu.

Yumuşak bir yere düştü. Eşinden ayrıldı. Yerde yapayalnızdı. Daha çok ağladım.

Tek başına.

Tanrım, kendimi çok ama çok yalnız hissettim.

Onu orada bırakamazdım. Ait olduğu yerden koparıldığı için çektiğim acının onda birini izin veremezdim.

Nefes nefese, onu almak için kozamdan çıkmak istedim ama banyonun kapısı kırılarak açıldı ve Henri tekrar içeri girdi. Kısa siyah saçları, sanki ıslak ellerini saçlarında gibi havaya . Su damlacıkları sert çenesine buz kristalleri gibi yapışmıştı. Elmacık kemikleri ekstra keskin görünüyordu. Gözleri anlaşılmaz derecede karanlıktı.

Dondu kaldı.

Bakışları yüzümde gezindi ve gözyaşlarıma takıldı.

Sertleştim.

Kendini üzerime atmasını ve her damlasını yutmasını bekledim.

Kedere olan garip eğiliminin altında titriyordu.

Titrek nefesle bana doğru adım attı, sadece... yalnız kol düğmesinin parıltısı yerde parlıyordu.

Yatağa doğru fırlayıp bir dizinin üzerine çökerek onu kaparken gri bakışlarını panik kapladı. Dik durarak masadaki diğerini yumrukladı ve de boğdu. "Ne oldu lan? Onlara dokundun mu? Kahretsin, ne yapmış olabileceğin hakkında bir fikrin var mı?"

Topukları üzerinde dönerek tavana doğru baktı. "Tanrım, İly."

Yanaklarımı çarşafla sildim, gözyaşlarımı hızla ıslatarak her türlü cazibe kırıntısını yok ettim. Yüzüm kuruduktan sonra çenemi eğdim.

yüksek. "Onlar sadece kol düğmesi."

Nefesinin altında bir küfür mırıldanırken dudakları büküldü. Gözleri, kameraların bizi burada bile izlediğini ima eden küçük kırmızı noktaların bulunduğu odanın köşelerine kaydı.

Hırıltısını yutarak bana cevap vermedi. Yatağın diğer tarafında duran kablolu telefona doğru yürüdü ve ahizeyi kaldırdı.

Birini mi aramaya çalışıyordu? Bu kadar kolay olabilir mi?

Bana bakmıyordu, diğer taraftan biri onunla konuşurken omuzları çökmüştü. Elleri kol düğmelerinin etrafında kenetlenmişti.

"Evet, merhaba. Acıktım. Bu lanet şatoda oda servisi var mı?"

Verilen yanıtı başıyla onayladı. "Güzel. Hepsini. Odama getirin." Telefonu kapattıktan sonra kol düğmelerini pantolonunun cebine soktu ve burnunun kenarını sıktı.

Ağır bir iç çekişle yatağın ayak ucuna oturdu.

Yatak , beni yorganın altına itti ve aşırı hassas cildimin yeniden tepki vermesine neden oldu. Nefesim kesildi, zonklayan cinsel hayal kırıklığının beni rahat bırakmasını diledim.

Nefesini içine çekti ve bana doğru döndü.

Gözlerimiz kilitlendi.

bir sürü şey girdi. Suçluluk duygusu.

Suçlu.

Öfke.

Düşmanlık.

Aşağıda yapılması gerekeni yapmıştı.

Victor ve canavarlarıyla bir günü daha atlatmıştık.

Bu bizim ödülümüzdü, kilitli bir kapının ardında saklı ve güvendeydi. Öyleyse neden bakışları benimkilere kilitlenip farkındalığı hançer gibi keskinleştğinde bu en kötü ceza gibi hissettirdi?

En uzun sürenin ardından omuzları çöktü. "İki tane kaçırdın" diye mırıldanırken sesi acı verecek kadar kısıktı.

Kaşlarımı çattım, battaniyeme sarınmışım. "Neyi kaçırdın?"

Gözlerini kararlılıkla halıya dikerek başka tarafa baktı. "Gözyaşları. Alt kirpiklerinde iki tane var, düşmeyi bekliyorlar." Göğsüm sıkıştı.

Bunun bedeli.

Bana anlatmak için kazandığı savaşı.

"Teşekkür ." Yüzümü tekrar kuruladıktan sonra, çarşafı düzeltip oturmadan önce çenemin altını temizlediğimden emin oldum. "Artık bakabilirsin."

İsteksizce yüzünü bana döndü. Yavaşça çenesini ve gözleri her santimi taradı. Sonunda başını salladı ve bana bir trajik yarı gülümseme. "Daha iyi."

Onun yoğunluğu altında kızardım. "Kol düğmeleri için özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Sorun yok. Onlar iyi. Aşırı tepki gösterdim." "Belli ki senin için çok önemliler."

Eli cebine gitti ve kumaşın üzerinden onları okşadı. Hüzünlü bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onlar kardeşime ait."

Hemen Krish'i düşünerek kalbim tekledi. "Onlardan bende de bir var."

"Hatırlıyorum." Homurdandı. "Yine de... Benimki gibi olduğunu hayal edemiyorum."

Başımı salladım, sevgi ve özlem göğsümü sıkıştırıyordu. "Hayır, benimkinin seninkine hiç benzemediğini rahatlıkla söyleyebilirim. O... farklı. *Harika bir şekilde* farklı."

Sertleşti. "Tıpkı senin farklı olduğun gibi mi?" Sertçe yutkunarak başını salladı. "Buna cevap verme."

Bakışları yakama düştü. Elleri yumuldu.

Bana bakarken her ne gördüyse, bakışlarında gümüş gölgeler topladı.

Çok yavaşça ayağa kalktı.

Tenim karıncalandı.

Meme uçlarım çakıldı.

Önceden gelen her dürtü ve acı, çaresiz ve istenmeyen bir şekilde geri döndü.

Acı.

Bana dokunmasını istememden nefret ediyordum.

Ona çaresizce ihtiyacım olduğu için kendime lanet ettim.

"Yapma." Gözlerini kaçırarak iki elini yüzünde gezdirdi. "Tanrım, yapma."

Yapma mı?

Neyi

yapmayayım

?

Savunmasız olmak mı?

Üzölmek, korkmak... muhtaç olmak?

Kaşlarını çatıttım. Sormaya gittim-

"Bana o altın gözlerinle bakma. Yapma-" Kameralara bakarak sözünü kesti. Söylemek istediğı her neyse Victor'un duymasını istemiyordu.

Victor.

Bu korkunç sirkin elebaşısı.

Hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığımız her korkunç, trajik şeyin yönetmeni.

Çaresizlik içimde yükseldi, tüm öfke ve korkuma düğümlendi. Yalnız zayıflığının bir kısmının kaçmasına izin verirken nabzım hızla atıyordu.

"Sanırım az önce olanlardan sonra biraz gergin olmaya hakkım var, değil ? Üzgünsem ağlayabilirim. Kapana kısıldığım için kızgın olmaya hakkım var. İstemeye hakkım var-"

"Dikkatli ol, Ily." Ölümcöl bir şekilde hareketsiz kaldı. "Çok dikkatli ol." Uyarısının kameralar için mi yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordum.

Sert vücut dilini okumaya çalıştım. Ama yapamadım.

Ve aniden... bu çok fazlaydı.

Onun yanında böyle hissederek . Kendime hiçbir şey *hissetme* izni veremezdim.

Özellikle de ihtiyaç ya da cazibe ya da kafa karışıklığı ya da öfke ya da değil. Bizi öldürtecek bir şey söyledim.

Ve muhtemelen pişman da olmazdım.

"Biliyor musun?" Kollarımı kavuşturdum, meme uçlarını okşarken ürperdim. "Sanırım bu gece diğer mücevherlerle uyumayı tercih ederim."

Ellerini indirdi, sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

Yatağın üzerinde sallandım.

Bu kelimeler nereden ? Onları düşünmemiştim bile. Nerede uyuyacağımı ya da artık yalnız olduğumuzda ne olacağını bile düşünmemiştim. Tek bildiğim kaçma isteğimin dayanılmaz bir yanmayla geri döndüğüydü ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Peter.

Onun dik başlı, saçma sapan tavrını istiyordum. Onunla hiçbir gölge yoktu. Takip etmem gereken bir senaryo yoktu. Diğer tüm mücevherlerin yanında uyumak istedim, böylece güçlü kalma ve onları kurtarma yeminimi güçlendirebilirdim.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp nefesimi içime çektim ve ayağa kalktım. Beyaz geceliğim hiç var olmamış gibi görünüyordu. Kendimi çıplak ve korunmasız hissettim. Yakalanmış ve kelepçelenmiş. Ve yalnız.

Korkunç, *korkunç* derecede yalnız.

Ben yatağın diğer tarafında dururken Henri ters ters baktı. Dört direkli yatağın oymalı ahşap spiralleri siyah boyalı tavana doğru uzanıyordu. "*Omunla* yatmayı tercih edersin demek istiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "O mu? Kim?"

Yırtıcı bir hayvan yavaşlığıyla bana doğru ilerlerken çenesini aşağı eğdi. Gölgeli gözleri çözemediğim mesajlar veriyordu. Sıkı dişleri asla söylemeyeceği şeyleri . Yatağın benim tarafıma geçip parmaklarını saçlarımın arasından geçirdikten sonra başımı arkaya yatırdığında hareket edemedim.

Dudakları kulağımı bulduğunda nefesim kesildi. "Burada rahatça konuşamayız. Her yerde kameralar var ve rollerimizi asla unutamayız. Benimle bu şekilde konuşamazsın ve bundan kurtulamazsın. Victor görecektir. Görecektir.

Seni cezalandırmam için bana meydan oku. Gerçekten ne söylemek istiyorsun? Şimdi söyle, biz de rol yapalım ve uyuyalım. Tanrı biliyor ya, ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı var."

Zengin, gürleyen sesi tam kalbimde yankılandı.

O haklı.

Uykusuzluk sadece birbirimize kızmamıza neden olur.

Bu yüzden .

Neden gergin, ürkek ve kavga etmek için kaşınıyorum.

Azgın olduğum için değil. Ve kesinlikle zihnimin onun üzerime çıkıp beni almasını canlandırmasına engel olamadığım için de değil.

Hiç görmemiştim.

Bakmaya cesaret edemedim.

Ama bir duyguyu inkâr ederek, diğerlerini daha da güçlendirmiştim. Her itişinde homurdanıyordu.

Aletin beni sahiplenme duygusuyla girmesi.

Dilimin deri tadıyla yanması.

Ama en ... sanki milyonlarca güneş beni diri diri yakıyormuş gibi tenimin kabarcıklı, kör edici bir ışıkla parlamasıydı.

Tanrım.

Bu çok fazla.

Hepsini. Onu. Burası. Yaptıklarımız.

Sanki kırılmaya ne kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi beni bıraktı.

Kollarımı kendime doladım ve bileklerimi saran metalin soğukluğu karşısında irkildim. Kelepçelerimin ağırlığı neye dönüştüğümü unutmama izin vermiyordu. Kalçalarımın arasındaki sümüksü ıslaklık, onun İçimde. Yaptığımız şeyin rızayla mı yoksa zorlamayla mı olduğunu bile anlayamıyordum.

Beni sıkıştıran Henri bir elini yanağıma koydu.

Bakışları dudaklarıma indiğinde donup kaldım.

Kalbim gümbür gümbür atarken her parçam sıkıştı, arzulandı, davet edildi. Üzerimde sahip olduğu bu güçten *nefret ediyordum*.

Onda bir şeyler olmasından nefret ediyordu. Vahşi ve koruyucu bir şey. Tamamen insan olmayan bir şey.

O konuşmayınca dudaklarımı yaladım ve cesur görünmek için kendimi zorladım. "Nasıl..." Boğazımı temizleyerek fısıldadım. "Bizim için gelmelerine daha ne kadar var?"

Yüzü okunamaz hale gelirken gölgeler toplandı. Ağır ağır içini çekerek, "İşler planladığımız gibi giderse şafak sökecek. Victor'un sinyal karıştırıcısının GPS frekanslarını etkilemeyeceğini umuyordum ama kimsenin gelmediğine bakılırsa sanırım şansımız yok. Ben... Herkes yattığında sinyal karıştırıcıyı kapatmanın bir yolunu bulacağım. Kardeşim, birimim umarım bizi bulur ve birkaç saat içinde gelir."

Ürperti ve buz. Korku
ve umutsuzluk.

Henri'nin de en az benim kadar savunmasız olduğu gerçeğiyle yüz yüze geldim.

"Yani... ekibiniz sizi Paris'ten beri takip etmedi mi? Böyle bir şeyi öngöremediler mi? Tek bir kişi bile nerede olduğumuzu bilmiyor mu?"

Bekle.

Aklıma başka bir soru geldi. Unuttuğuma inanmadığım bir soru.

"Victor'a nasıl ödeme yaptın? Şu anda nasıl buradayım? Patronun sana bir kaçakçıya ödeme yapman için iki milyon avro vermemiştir herhalde?"

Nefesi ensemi gıdıklıyor, tüm sinir uçlarımla alay ediyordu. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

"Ama-"

"Yeter." Başını iki yana salladı. "O geliyor. Bilmen tek şey bu. Bundan emin olacağım."

Yorgunluk baş gösterince dizlerim titredi.

Mahvolduk.

Yiyecek ve umut eksikliği başımı döndürdü.

Desteğe ihtiyacım olduğu için geniş bileğine uzandım.

Parmaklarım onun etrafında kıvrıldığı anda bir küfür yuttu. "Lanet olsun, bana gerçekten dokunmamalısın."

kabarcıklı sıcağı görmezden geldim; boğuk, karanlık sesinden gelen tüyler ürpertici sıkışma.

"Nasıl kapatacağız? Karıştırıcıyı yani," diye fısıldadım. "Herkesi nasıl serbest bırakacağız?"

"Biz mi?" Sesi boğuklaştı. "Biz diye bir şey yok, Ily. Bunu kendi başıma halledeceğim."

"Ama..." Gözlerimi kırptım. "Bu işte

beraberiz." İçini burkan bir inilti duyuldu.

Elimden kurtuldu ve aramıza biraz mesafe koydu. Yürüme şekli bana karşı bir şey hissedip hissetmediğini merak etmeme neden oldu.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor muydu?

Ne zaman yakınlaştık aynı dikenli acıyı hissediyor muydu?

Hızlı adımlarla kameralara bir bakış attı ve tekrar üzerime yürüdü. Beni ortaçağ görünümlü yatağının posterlerinden birine yasladı ve eli boğazıma gitti.

Ürperdim.

Sertçe yutkundu.

Güç, dokunuşundan çok güçlü ve tehditkâr bir şekilde yayıldı.

"Sana söyledim, bir planım var" diye fısıldarken nefesi biraz daha kesilmişti.

"Bir plan mı?"

"Mm hmm." Kalçası benimkinin arasına girdi, kameralar için hareket ediyordu ama duyularıma inanılmaz şeyler yapıyordu. "Ofisinin nerede olduğunu biliyorum. İçeri gireceğim-"

"İçeri girmek mi?" Fısıldadım, soğuk su hastalıklı uyarılmamın üzerinde cızırdadı. "Yakalanacaksın. Seni öldürürler-"

"Sessiz ol." Burnu saçlarımı okşadı. "Yakalanmayacağım."

Onunla ilgili tüm kafa karışıklığım. Tüm hoşlandıklarım ve ,
umutsuzluğum ve isteklerim bir dehşet kasırgasına dönüştü.

Bana sarılma şekli hiçbir şey ifade etmediğimi söylüyordu.

Fısıldama şekli her şeyi ifade ettiğimi
söylüyordu. Artık merkezimi bulamıyordum.

Gerçek olana güvenmiyordum.

Bir başka yorgunluk çöküşü, ardından hızla kendine acıma. Bencilliğimi
sevmiyordum ama de yükseliyordu. "Eğer seni yakalarlarsa. Eğer ... Bana
bakacak kimsem olmaz."

Gözlerini kaldırdı.

Gümüşi derinlikler ruhumu yırttı. Konuşmadı. Sadece parmaklarını
boğazıma doladı ve alnını alnıma bastırdı.

Derin bir nefes verdim.

Muhteşem bir şekilde teslim oldum.

Ve beyinsiz, umursamaz bir hareketle parmak uçlarımda yükseldim,
kendimi onun tutsaklığına bıraktım ve onu öptüm.

Şefkate ihtiyacım vardı. Şefkate hasrettim. Tüm bu tehlikeli yalanların
içinde bir gerçeklik çıpası istedim.

Dudaklarım alev alev parlıyordu.

Dilim onun kötü tadı için yanıyordu. Tek
bir saniyeliğine, ağızlarımız sıyrıldı-

"*Siktir.*" Geriye doğru patlayarak parmaklarını boynumdan ayırdı.

Yüzünü buruşturarak, sanki onu zehirlemeye çalışmışım gibi dudaklarını sildi.

"Yapma." Odada volta atarken titredi ve dehşet verici bir an için tadımı
üzerinden atmak için yere tüküreceğinden korktum. "Bunu bir daha *asla*
yapma. Beni duyuyor musun?"

Göz kırptım.

bir kova buz daha düştü. Yani o bana hayır
diyebilirdi ama ben diyemez miydim?

Beni reddedebilirdi.

Beni reddedebilir.

Aşağıla beni.

Neden?

Beni kulüpte öpmüştü.

Beni kalenin dışına kadar kovaladıktan sonra öpmüştü.

Yan yana savaşmaya yemin ettikten sonra kütüphanede beni öpmüştü.

O öpücükler, boğazımdan aşağı akıttığı tutkuyla dudaklarımı hâlâ morartıyordu. Hayatımın en ateşli öpücükleriydi. *İki kez* içime girmişti!

Seksin yanında küçük aptal bir öpücük neydi ki?

Neden sanki ona karşı ihanet etmişim gibi davrandı?

Seni istemiyor, seni aptal. Sen

sadece bir görevsin.

Artık sizinle birlikte hareket etmek zorunda değil, sadece onlar için.

Neden sadece bir iş olan birini öpsün ki?

Korkunç bir kahkaha boğazımda

düğümlendi. Beni fark ettiğini söyledi.

Farklı olduğumu.

Ama bu sadece beni oyuna dahil etmek için yapılmış bir manipülasyon olabilir.

Belki de evlidir.

Aman Tanrım.

Ve işte buradaydım, ona yaltaklanıyordum. Onun için çırpınıyordum. Bana dokunmasını istemeye çok yaklaşmışım çünkü ihtiyaçtan delirmek üzereydim.

Yanaklarım yandı. Alt

katta.

Kucağında.

Beni parmaklamayı bırakmaya çalışmıştı.

Bir çizgiyi aşmıştık ve ben aptalca bunun profesyonel bir çizgi olduğunu düşünmüştüm, oysa o başka birine ait olabilirdi.

"Vay canına, ben... Özür dilerim," diye tıkandım. "Ben..." demek istemedim.

Bu gece pek çok şey hissettim. Eşit ölçüde kaçmak ve saklanmak, ölümüne savaşmak ve orgazmı patlamak istedim, ama reddedilmenin beni sakat bırakacak tek duygu olacağını düşünmemiştim.

"İly..." Henri içini çekti ve elini kaldırdı, yüzü tarifsiz bir karanlıkla dağlanmıştı. "Sorun değil. Yapmamalıydım-"

"Hayır, anladım." Olduğum yerde titrerken kameralar umurumda bile değildi. "Bunu yapmamalıydım."

"Sen değilsin," diye mırıldandı. "I-"

Birinin parmak eklemleri kibarca kapıya vurdu.

"Merde," diye tükürdü. Söyleyemediği şeyle bana bakarak kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, Efendi H." Düzgün giyimli bir servis görevlisi kubbe kaplı tabaklarla dolu gümüş bir arabayı getirdi. Yatağın yanında sindiğimi gördü, şüphesiz her yerimde şok ve korku vardı.

Başıyla bana sempatik bir selam verdikten sonra Henri'yi selamladı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Kilit sesi beni zıplattı.

Uzun bir süre sessizlik hüküm sürdü. Henri'nin omuzları gerildi.

Sonunda parmaklarını şıklattı ve Efendi rolüne geri döndü. Kameraların her komutu kaydettiğinden emin olmak için sesi biraz yüksek çıkıyordu. "Ye, küçük kâbus. Ne kadar çabuk güçlenirsen, seninle o kadar çabuk gerçek bir eğlence yaşayabilirim. Seni her becerdiğimde karnının gurultusunu duymaktan bıktım."

Sinsice uzaklaşarak neredeyse banyoya giriyordu. Kapı çarparak kapandı.

Duş . İki seçeneğim vardı.

Utanç beni aptallaştırırsın ya da akıl sağlığım beni hayatta tutsun. Yemeğe ihtiyacım vardı.

Şu anda önemli olan tek şey buydu.

Sebeup olduğum garipliği unutmak için kendimi zorlayarak beyaz sabahlığımla arabaya koştum. Kaçamazdım, saklanamazdım ama en azından sahip olduğum yetersiz gücü koruyabilirdim.

Açlıktan titreyen ellerimle yorganı çekip çıkardım ve tabak dolusu patates kızartması, kulüp sandviçleri ve çikolatalı çamur pastası yatağa geri döndü.

Kurtarıcıma dönüşen esirime karşı istenmeyen duygular besleyebilirim. Ailemden, kardeşimden ve evimden uzakta ölebilirim.

Bu benim son yemeğim olabilir.

Ama en azından yarın ölürsem, hayatta kalmaya çalışırken ölmüş olurum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Henri

Sessizlik hakim olana kadar yatak odama DÖNMEDİM.

Her lokmada Ily'nin inleme sesleri yoktu. Boş tabakları dolu değiştirirken çanak çömlek şingirtısı yoktu. Soğuk taş zemine oturdum, kollarımı dizlerime koyarak kapıya yaslandım ve başımı ellerimin arasına alarak Hades'in içine daldım.

Bana bakışını. Teninin kızarması.

Zorlukla verdiği öpücüğün sıcaklığı.

Akşam yemeğinde hissettiği şehvetin hâlâ peşini bırakmadığını anlamak için roket bilimci gerek yoktu. sikmişim ama işini bitirmemişim. Onu kendi çıkarlarım için kullanmışım, tıpkı Victor'un beklediği gibi.

Efendi ve köle pazarlığımızı tamamlamıştık, ancak bu kadar kötü bir tat bırakmasını beklemiyordum. Ya da söylediklerini hatırlayarak kendime her işkence ettiğimde içimin paramparça olmasını.

Biz.

Biz kelimesini kullanmıştı.

Birlikte.

Ona yaptığım her şeye rağmen. Aşağılanmaya, teknik tecavüze ve her ikimizin de boynunda dolaşan gerçek ölüm tehdidine rağmen, yine de benimle aynı hizaya geldi.

Biz.

Birlikte.

Merde.

Ondan uzaklaşmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Kendimi onu aşağı itmekten ve onu almaktan alıkoymak için. Onu oynadığım Efendi olarak değil, *kendim* olarak almak istedim. Onu, içinde başka bir şeyin gizlendiğini hızla fark eden bir adam olarak almak.

Daha derin, daha karanlık, daha iğrenç bir şey.

Sadık, kayıp ve özlem dolu bir şey.

İçinde ne olduğunu bilmiyordum ama onu sarmak için içimde bir dürtü vardı.

baloncuklu ambalaj ve onu bir kaide üzerine yerleştirin, tüm bunları yaparken zihnini parçalayın ve onu sonsuza dek bana zincirleyin.

O ihtiyaçlar beni mahvetti.

Bu ihtiyaçları kontrol etmek gittikçe zorlaşıyordu. Peki ya beni öptüğünde?

İlk kez biri bana bir şey almama izin *vermek* yerine *verecek* kadar yaklaştığında, kırılmıştım.

Canım yanardı.

Lanet olsun, canım acırdı.

Şu anda bile kalbim . O güzel yüzündeki utancı hayal etmekten kendimi alamıyordum. Beni öpmeye çalışmıştı. Bana huzur, rahatlık vermek için... kendini.

Tanrım, sen bir aptalsın.

Ben de onu öpmeliydim.

Tadına bakmayacağıma dair verdiğim aptal sözü bir kenara bırakıp onu *öpmeliydim*. İnledim ve yüzümü ovuşturdum.

Hayatım boyunca ait bir yer, birileri aradım. Yalnızlığın bir tetikleyici olmasına ve duygunun derin bir acıya dönüşmesine izin verdim. Kendi çaresizliğimi unutabilmek için kendimi bir başkasının çaresizliğini arzulayan bir şeye dönüştürdüm.

Henüz bir çocukken, umursamayacak kadar travma geçirmiş bir anne tarafından istenmediğimde kırılmıştım. Gülmeyen, sevgisiz bir evde hayatta kalmayı öğrenmişim ve şimdi bu iki şey de beni dehşete düşürüyordu.

Ily'nin bu kırılmışlığı görme düşüncesi? Ne kadar sahtekar olduğumu, sevme, gülme ya da savunmasız olma düşüncesini hazmedemediğimi görmesi mi?

Yüce İsa.

Saçımı çekerek, Ily rahatsız edilmeden yemek yerken kapının arkasında kalmak için tüm irademi kullandım. Ona verebileceğim tek şeyi verdim: zaman. Yarın güçlü kalabilmek ve yanımdaymış gibi davranabilmek için kendini toparlayabileceği değerli bir zaman.

Eğer karıştırıcıyı kapatmayı başarırsam, Q'nun hemen gelip gelmeyeceği ya da paralı askerlerini ayarlamak için acele edip etmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Şafakta ya da alacakaranlıkta gelebilir.

Hiç gelmeyebilir.

Ve eğer kendimi ve Ily'i hayatta planlıyorsam, o zaman çok akıllı olmalıydım.

Onu öpmemekle başladım. Ona değer vermemekle. İçimdeki canavarın ona ait olmayana sahiplenmesine izin vermemekle.

O bir araç.

Bu .

Onu bir yardımcı oyuncudan fazlası olarak görmediğim ve o da benimle birlikte oynamaya devam ettiği sürece, bunu atlatabilirdik.

Yapmak zorundayız.

* * * * *

Yere düştüm.

Bir sarsıntıyla uyandım, ellerim yumruk, kollarım havada, savaşa hazırdım.

Zihnime çekilmiş yorgun perdeleri yırtarak yönümü bulmam bir an aldı. Makyaj masasının üzerindeki ışık gözlerimi yakıyor, ağaç kütüğü şeklindeki lavabonun etrafında parlıyor ve yere eğildiğim yerde benimle alay ediyordu.

Parçalar ve parçalar geri geldi.

Ily'nin yemek yemesini beklerken kapıdan aşağı kaydım. Ona alan tanıdıkça yorgunluk üzerime çöküyordu. Çenem sallanıyor, gözlerim kapanıyordu.

Otururken olmalıyım.

Harika.

Omurgamdaki bükülmelerden dolayı inleyerek sendeleyerek ayağa kalktım. Bakışlarım aynaya geri döndüğünde sarsıldım. Dağınık ve dağınık saçlar. Neredeyse cılız bir yüz. Tıraş olmadığım için daha kalın bir saat beş gölgesi.

Lanet olsun, saat kaç?

Cadı saati miydi ve küçük bir haneye tecavüz vakti miydi?

Panik içime işledi.

Ily.

Tanrı bilir ne kadar zamandır onu yalnız bırakmışım. Peter ve diğerlerinin yanına dönmek için mi gitmişti? Kapıyı kilitlemişim ama ya biri onu almaya karar verseyse-

Kahretsin.

Banyo kapısının kilidini açarak yatak odasına girdim. Ve donup kaldım.

İly sanki son lokmasını yedikten sonra yan yatmış gibi yatağın tam ortasında kıvrılmış yatıyordu. Bacakları çenesine kadar çekilmiş. Kollar cenin pozisyonunda dizlerine sarılmıştı. Geceliği hiç edepli değildi ve nefis kalçalarının arasındaki amının tepe noktası kalbimi yerinden oynattı.

Korku rüyalarına karışmış gibi uykusunda irkildi. Yumuşak pembe dudakları aralandı, altın rengi gözleri sıkıca kapandı ve kuzguni saçları mürekkep gibi etrafına döküldü. Ne kadar güzel olsa da huzurlu görünmüyordu. Korkmuş ve gergin görünüyordu ve ara sıra tüm vücudu canavarlardan kaçıyormuş gibi seğiriyordu.

O çok küçük.

Çok kırılabilir.

Lanet olası bir sapık gibi tepesinde dikiliyordum. Başka tarafa bakamıyordum. Dün tamamen yabancı olan ve bugün bir şekilde bu kadar önemli biri haline gelen birinin görüntüsüyle tamamen bozulmuştum.

Önemli mi?

Sadece göreve.

Ellerimi birleştirerek başımı salladım.

Evet, demek istediğim buydu.

Daha fazla değil. Daha azı değil.

Etrafından yatağın ucundaki boş tabakları topladım ve olabildiğince sessiz bir şekilde kapının yanındaki arabaya istifledim. Her kızartmayı ve her kırıntıyı yemesine sinirlenen midem hırladı. Görünüşe göre bu gece sadece birimiz doyacaktı.

Ve bu beni *mutlu mu* etti?

Onun ihtiyaçlarını karşıladığım için mutluydu. Onu beslediğim ve barındırdığım için erkek memnuniyeti.

Hamburgerden tabağa bıraktığı vıcık vıcık domates dilimlerini kaparak - belli ki pek sevmemişti- ellerimi pantolonuma götürmeden önce hızla mideye indirdim. Büyük gardıroba doğru sürüklenirken ve duvardaki saate bakarken kalın, çökmekte olan halı ayak seslerimin sessiz kalmasını sağladı.

Sedef saatin yanında, kesilmiş siyah boynuzlu bir tek boynuzlu atı gösteren devasa bir resim ay ışığında parlıyordu. Şeytani bir goblin kafasını keserken kanı bir orman koruluğuna damlıyordu.

Burnumu kırıştırdım.

Victor başka bir iç mimar bulmalı.

Tecavüzcü piçler bile uyumaya çalışırken efsanevi bir yaratığın öldürülmesine bakmak istemiyordu.

Tekrar saate odaklandım. Sabah
2:20.

Biraz erken ama Victor'un misafirleri yatmış olabilir. Ne de olsa her gece parti gecesiyse, uyku genellikle içkinin önüne geçerdi. Özellikle de işin içinde sevişme varsa. Sabaha kadar doruğa ulaşmış bir komada sızıp kalırlardı.

Umarım.

Gardırobu açarken, kapaklar biraz gıcırdayınca irkildim.

Omzumun üzerinden bakarak onu rahatsız emin olmak için Ily'yi izledim.

Daha önce söylediklerimde ciddiymdim. Benimle birlikte hareket etmeye devam edebilecek güce sahip olması için uyumasına ihtiyacım vardı. Odaklanması ve akıllı olması gerekiyordu. Görmek için tuzaklara ve tuzaklara düşmeden önce. Onun hayatı benim onu güvende tutmama ne kadar , benim hayatım da aynı ölçüde onunkine bağlıydı.

Eğer ağzından kaçırır ve polis olduğuma dair yanlış teorisinden bahsederse... işim bitmişti.

O zaman seni öpmeye çalıştığında onu aşağılamamalıydın.

Siktir, yine mi bu?

Gözlerindeki acıyı düşünmek istemiyordum.

Bana borçlu olmadığı bir özrü dileme şekli.

Reddedilmem ona tokat atmışım gibi acımasızca olmuştu ve eğer bunu geri alabilirsem-

Ben olsam yapmazdım.

Ellerimi birleştirdim.

Böylesi daha iyiydi. *Tek*
yolu buydu.

Aramızda duvarlar ve bir sürü kural var.

Gözlerimi gece yarısı saçları ve kâbuslarıyla uyuyan güzelden ayırmaya çalışarak gardıroba uzandım ve siyah pantolonuma uygun siyah bir tişört seçtim. Ayakkabı rafına baktım.

Spor ayakkabı yok.

Sadece şık elbise ayakkabıları ve mokasenler.

Her ikisi de hırsızlık için kullanışsız olurdu; biri taşa takılır, diğeri ise koşmaya çalışırken buz patenine dönüşürdü.

Çıplak ayak o zaman.

İç çekerek döndüm ve tişörtü yatağın ucuna koydum.

Ayakkabılarımı çıkarıp çoraplarımı yırtarak ayağa kalktım ve akşam yemeğinde giydiğim beyaz gömleğin düğmelerini açtım. Gömleği silkip köşedeki iğrenç mavi kadife tahtın üzerine fırlatırken uyumaya devam etti. Gömleğin kolu yan masadaki bronz bir mum çubuğuna takıldı.

Kahretsin.

Düşmeden yakalamak için koştum.

Çok geç kalmıştım.

Ağır şamdan kalın halının üzerinde gümbürdedi ve sekti. Gözlerim

Ily'ye kaydı.

Uyanmadı ama uykusunda inledi.

Tüylerimi diken diken eden bir inilti. Aletim anında şişti; kalbim göğsümden çıkmak için bir demir testeresi aldı.

Korkmuş bir inilti

değil. Ev hasreti iniltisi

değil.

Kahretsin hayır... Bu *istekli* bir inlemeydi. O uyurken içine girmenin ne kadar iyi hissettireceğini imgeleyen bir inleme.

Sertleşen ereksiyonumun üzerine bastırarak dişlerimi sıktım.

Üzerimde böyle bir etkisi olmasından *nefret ediyordum*.

Kullandığı büyü her neyse lanetlendi.

Çekil, Ri.

Onu dengesiz bir ergen gibi izlemeyi bırak.

Bakışlarımı ondan ayırmak ve Q'nun kol düğmelerinin hâlâ içinde olup olmadığını kontrol etmek için cebimi yoklamak için tüm irademi kullandım. Ily'nin onlara dokunduğunu bilmek nefesimi kesmişti. İçindeki GPS çipine zarar vermiş miydi? Varlığımızın bu küçük aptal şeylere bağlı olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

Eğer karıştırıcıyı kapatmayı başarırsam, Q'nun sinyalimi bu çarpık şatonun herhangi bir yerinden bulabileceğini varsaydım ama taş duvarların ve kaya mazgalların bunu engelleme ihtimaline karşı, onları dışarıda Victor'un terasında saklayabileceğimi düşündüm. Belki de onları kükreyen gargoyllardan birinin ağzından aşağı itirdim.

Elimi cebimdeki iki küçük şişlikten çekerek kaşlarımı çattım ve kontrol listemi gözden geçirdim.

Silah.

Bir silaha ihtiyacın var.

Gardırobuma döndüm ve Paris'teki gece kulübünde giydiğim blazer ceketimi çıkardım. O gece giyinişimi hatırlarken ellerim biraz titredi. Otel odamdan Roland'ın beni beklediği lobiye inen aynalı asansörde kendime bakıyordum.

Kafamda repliklerin provasını yaparak düğümlere ayrılmıştım. Tecavüzcü bir piçle en iyi arkadaş olmayı başarmak için çaresizdim, çünkü bu yalnız gecelerin ve hayatı mahveden arzuların sonunu temsil ediyordu.

Ama nasıl olduysa, bir kismet anında, Ily'nin oral seks ve boşanmalarla ilgili sözlerini duyduğum anda, bağlılığım değişmişti.

Bekle, ne?

Ceketim ellerimde sallanırken donup kaldım.

Bu doğru değildi.

Öyle mi?

Kızı sadece bir gündür tanıyordum. Ona

hiçbir şey borçlu değildim.

Kardeşini sadece bir gecedir tanıyorsun. Yine de ona her şeyini veriyorsun.

Aradaki fark neydi?

Q kan olabilir, ama Ily... ya daha fazlasıysa?

Siktir, kendini duyuyor musun?

Nefesimin altında homurdandım.

Bu aşk beni çileden . Diğer erkekler tüm bedenleri ve zihinleri tek bir kişiye saplantılı hale geldiğinde işlerini nasıl hallediyorlardı? Sadece içimdeki sadist şeytan değil, sorunlarım olduğunu hep tahmin etmişimdir. Eğer bir psikolog beni ele geçirirse, başkalarına acı çektirme ihtiyacımın çocukluğumda hiç dokunulmamış, sevilmemiş ya da şefkat görmemiş olmanın verdiği derin ıstıraptan kaynaklandığını söylemesini beklerdim.

Annemi çok severdim; ruhu şad olsun.

Hastalığı ilerledikçe tek bakıcısı ben oldum.

Yine de bana hiç sarılmadı.

Bir kere bile.

Bana karşı soğuk davrandığı için ondan nefret bile edemiyordum çünkü sizi yok eden bir tecavüzcüden gelen birini sevmenin ne kadar zor olduğunu anlıyordum.

Tanrı aşkına, dur.

Boktan bir anı şeridinde yürümenin zamanı değil.

Dışlerimi sıkarak ceketimi yatağın üzerine bıraktım. İly'den uzak durmaya dikkat ederek ve kendimi onun çıplak bacaklarının arasına bakmamaya zorlayarak ceketimin kenarlarını açtım.

Pahalı ceketini giydim ve parmaklarımı ipek astarın üzerinde gezdirdim, ta ki alt taraftaki gizli cebi bulana kadar.

İri parmaklarıma küfrederek bronz saplı bıçağı yerinden söktüm. Elimi alçakta tutarak ve battaniyeler tarafından gizlenerek mekanizmanın doğru çalıştığından emin oldum. İnce ve ağır bıçak, gizli bir düğmeye hızlıca basmamla dışarı fırladı ve ölümcül küçük bir sustalı bıçağa dönüştü.

Güzel.

En azından soru sormaya başarlarsa birkaç kişinin bağırsaklarını deşebilirdim.

Tam olarak hissetmediğim bir cesaretle nefes alarak bıçağı tekrar sapına yerleştirdim.

"O da ne?"

Merde.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatarak, yıpranmakta olan kendime hâkimiyetimi güçlendirdim ve bıçağı . Diğer cebime sokup yukarı baktım.

İly gözlerini ovuşturdu, uykuyu kırıştırarak uzaklaştırdı. Anlayış ona .
"Sen... senin bir-"

Bütün kameraların onu izlediğini söyleyemeden yatağa fırladım ve onu yapıştırdım. Yarı çıplak vücudumla onu sabitledim, Kulağına fısıldadım. "Bu bir bıçak, ama eğer dinliyorlarsa bu konuda tek kelime etme, anladın mı?"

Biraz uzaklaşarak ona baktım.

Ona saldırdığım için kızgınlık ve ardından sağlıklı bir dozda endişe görmeyi bekliyordum, ama onun çarpıcı güneş ışığı bakışlarında parıltıdan şey beni kıldı.

Zincirlerime bir balta ve iplerime bir bıçak sapladı.

Tek bir bakışıyla beni serbest bırakmakla tehdit etti çünkü bu *sadece* bir bakış değildi.

Bu bir davetti.

Bir anlık dürüstlikle yapılan bir savunma.

Bir kızdan bir erkeğe, melekten şeytana bir çağrı ve bedenim zihnimden çok daha hızlı tepki verdi.

Sertleşirken inledim.

Kalçaları altımda kayarken dişlerimi sıktım. Ve yanağımı avuçlamak için uzandığımda hırladım-

Bileğini yakaladım ve başının üzerinde sabitledim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Sanki tam olarak emin değilmiş gibi gözlerini kırıştırdı; sanki altında boğulduğum dürtülerin etkisiyle düşünmeden hareket etmiş gibiydi. Bakışları çıplak göğsümde gezindi, şüphesiz çocukluğumda kazandığım yara izlerinden birkaçını görüyordu. Masum şeyler yapmaktan kaynaklanan masum yara izleri. Kalçamda kendimi kesmeye çalıştığım taze yaranın aksine.

"Üzgünüm ben..." Dudaklarını yalayarak biraz omuz silkti. "Yanağında var."

Aletim kemerime sürtündükçe morarıyordu. Onu öpmemiştim bile, ama bu an bir şekilde hayatımın en sıcak, en çiğ anıydı.

Onu hissetmek. Onun

küçüklüğünü.

Onun *doğruluğu*. Bu

çok fazlaydı.

Çok bağımlılık yapıcı.

Çok, *çok* fazla bağımlılık yapıyor.

Çekil.

Şimdi!

Parmaklarımı bileğinden çözerek uzaklaşmak istedim ama kalçaları sanki birbirlerine bağıymış gibi benimkilerle birlikte hareket etti. Narin eli çıplak tarafıma ve kanıma elektrik akımı gönderdi.

Uykusunda olduğu kadar lezzetli bir şekilde inleyerek, bizi kesinlikle bastırılmamamız gereken yerlere bastırdı ve sıkıştırdı.

Bir iniltiyle boğuldum.

Her türlü dürtüyle savaştım.

Bir anda yanakları kırmızı, kırmızı güllere dönüştü.

Gözlerini indirerek elini üzerimden çekti ve parmaklarının izini lanet olası ruhumda bıraktı.

"Özür dilerim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Tanrım-" Alt dudağı titredi ve eğer ağlamaya cüret etseydi, ilk gözyaşı düşmeden önce onu dizlerinin üzerine çöktürür ve sikimi boğazına sokardım.

"Bunu mahvedip duruyorum." Yan tarafa baktı, tüm göğsü pembeleşmişti. "Gerçek olmayan şeyleri bekleyip duruyorum. Affet beni."

Hareket etmeye çalıştım. Gerçekten denedim. Ama aletim ona bastırıldığı yerde ağrıyordu. Kendimi o tatlı cennetten çıkarma düşüncesi tamamen imkânsızdı.

"Affedilecek bir şey yok," diye mırıldandım, sesimi alçak tutarak Kameralar duymadı ama aynı zamanda gerçekten içimde nefes kalmamıştı.

"Hayır. Öyle değil. Seni öptüğüm için hâlâ kendimi kötü hissediyorum." Dişlerim birbirine kenetlendi. Dişlerimi sıkarken konuşmak çaba gerektiriyordu. "Ve seni becermek zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Bu belirsiz ona huzur vermesini beklerdim. Tam tersi oldu.

Dudakları kederle büküldü, göz teması kuramadı. "Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum. En az benim kadar mücadele ettiğinizi biliyorum."

Ne oluyor lan?

Onunla yatmanın zor olduğunu düşünmesine sebep olan neydi? Tanrım, beni tutan tek şey buydu. Küfür sınırında olmasına ve her türlü yanlışla kaplı olmasına rağmen, onunla birlikte olmak zor değildi.

Ondan açıkça konuşmasını istedim.

Bu senaryoda neden aniden günahkâr olduğuna inandığını bilmem gerekiyordu ama kameraların yanıp sönen kırmızı noktaları kayıt yapmayı hiç bırakmadı. Sesi ne kadar iyi kaydedebildiklerini ya da her sırrımızın izlenip izlenmediğini bilmeme imkân yoktu.

Yarın.

Q geldiğinde ve Ily güvende olduğunda, o zaman konuşacaktık. Gerçekten konuşurduk.

Ona, yirmi dokuz yıl içinde beni bu hale getiren tek kişinin o olduğunu söyledim.

diyebileceğim birini hak edebileceğimi umuyordum. Ona bu konuda yalnız olmadığım için ne kadar minnettar olduğumu söyledim. O olduğu için minnettar olduğumu.

Şimdilik... *Onu bırakacak ve buraya ne yapmaya geldiysen onu yapacaksın.*

Homurdanarak sırtımı esnetip ondan uzaklaştım. Ellerim yukarı itmek için başının iki yanına indi. Ve Ily'nin tepkisi içimi parçaladı.

Gözleri kapandı.
Bacakları benimkilerin etrafında titriyordu.
Kalçaları hafifçe kalkarken alt dudağını ısırdı, muhtaç bir miyavlama kaçtı.
Kutsal olan
her şeyi
sikeyim.
Tekrar yere çöktüm. Ağırılığımı ona verdim.
Başı bir iniltiyle geriye eğildi.
Evet, yapamadım.
Ona karşı koyamadım, ondan akan ihtiyaç karşısında tamamen zayıf
düşüm ve mümkün olan tek şeyi yaptım.
Ölmek üzere olan bir anneye bakan oğluma döndüm.
Yardıma ihtiyacı olan birinin belirtilerini fark ettim.
Ve yardım ettim.
Elimden geldiğince özverili ve klinik bir şekilde.
Zonklayan ereksiyonumu onun açık amına doğru sürerek onu yatağa
doğru .
Hata.
Büyük hata.
Kocaman.
İly yırtık pırtık bir nefes çekti, ardından tüm vücudu titredi.
Neredeyse boşalıyordum.
Tek bir kayadan.
Kıyafetlerle kaplı, iffetli küçük bir kaya parçası aklımı başımdan aldı.
Yine yaptım.
Başını da geriye atıp bal rengi boğazının uzunluğunu ortaya çıkarırken, tiz
bir inilti duyuldu.
Düşünmedim.
Çenemi indirdim ve dişlerimi onun tatlı, hafif tuzlu boynuna geçirdim.
sarsıldı. Elleri çıplak belime indi. Bana dokunması
dayanabileceğimden daha fazla acıya neden oldu.
Bileklerini tutmaya çalışarak yumrukladım ve başının üstüne ittim. Bir
elimle onu olduğu yerde sabitledim. Sıkıca.
Kararlılıkla.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi, ben yukarı doğru sallanıp kalçalarımı onunkilere dayayarak bacaklarını daha geniş açmaya zorlarken.

Sesim kâbuslarla boğuşuyordu. "Sana ihtiyacın olanı veriyorum."

Uzunluğumu ateşi boyunca sürüklediğimde ürperdi. Pantolonumun önünden sızan nem beni doğrudan cehenneme gönderdi.

"Ama-"

"Sus." Onu ısırduğım yeri yaladım. "Sana yardım edeceğim."

"Bana yardım et-" Başını salladı. "Yani... Ben-" "Islak ve muhtaçsın."

"Hayır, ben-"

"Bana yalan söyleyemezsin, İly." Kulağına doğru sokuldum. "Şehvetinin kokusunu alabiliyorum. Gözlerinde görüyorum. Izdırabına son vermeme izin ver."

Sertleşti ve bilek kilidimin içinde kıpırdandı. "Ama... bu senin için bir iş. Ben sadece-"

"Suç ortağım ve ben ihmalkâr davrandık. Benimle birlikte hareket ettin ve benim için rol yaptın. O kadar iyi bir iş çıkardın ki oynadığın role inandım." Kırık bir şekilde kıkırdadım. "Sanki bana katlanamıyormuşsun gibi davrandın.

ama... şu anda vücudun bana tamamen farklı bir hikâye anlatıyor." İzin verilen tek yerini yaladım. "Beni istiyorsun. Bunu istiyorsun."

Başını yastığın içine sokabildiği kadar geriye iterek gözlerime bakmaya . "Yapmak zorunda değilsin. Bunu yapmanı istemiyorum. çünkü kendini buna mecbur hissediyorsun."

"Mecbur mu?" Kameraları tamamen unutmuştum. "Neden öyle dedin ki?"

"I..." Kadın irkildi. "Bu senin çözmen gereken bir sorun değil Henri." Henri.

Tanrım, adım kulağa hiç bu kadar nefesli, seksi ve arzulu gelmiş miydi? Burnumu onunkine sürterek mırıldandım: "Gelmen gerekiyor mu, gerekmiyor mu?"

Gözleri parladı. "Ne tür bir soru-"

"Cevaba ihtiyacı olan biri. Odaklanmış ve farkında olmanı istiyorum, sinirli ve akılsız değil."

"Akılsız mı? Ben *değilim*."

Tüm vücudunun titremesine neden olarak onu yere serdim. "Bundan emin misin?"

"Kafam karıştı," diye fısıldadı. "Korkunç derecede kafam karışık ve yalnızım ve-"

"Yalnız değilsin." Kendimi durdurmadan önce yanağına bir öpücük kondurdum. "Sen benimlesin. Birlikteyiz... hatırladın mı?"

Sessizliğe gömüldü.

Gözyaşları güneşli bakışlarını parlattı.

"Eğer ağlarsan, ciddi bir sorunumuz olacak." Kalçalarını onunkilere bastırarak elimden geldiğince sessiz bir şekilde emrettim, "Bütün gece bekleyemem. Gel, İly. Elime boşalmaya hazırdın, bu yüzden sıkime karşı boşalmanın ne gibi sorunu olduğunu anlamıyorum."

Gözleri parladı. "Hâlâ yarı giyiniksin."

"Giyindim."

"Bu şekilde kalmayı mı planlıyorsun?"

"Evet." Tanrı'dan bu kararın gerginliğini duymamasını diledim. "Yani... bu tamamen benim için mi?"

"Hayal kırıklığına uğradın ve bu kafanı karıştırıyor. Bu yüzden garip davranıyorsun. Seni ne kadar çabuk boşaltırsam, o kadar çabuk-"

"Kibirli bir pislik olmayı bıraktığında-" Burnunu çekti ve parmak kilidimin içinde kıvrandı. "Tuhaf davranmadığımı ve hayal kırıklığına uğramadığımı bilmeni isterim."

"Beni kandırabilirdin." Tüm konuşmalarımız fısıltıyla yapılmak zorundaymış gibi görünüyordu ve bu mahrem konunun çok uzaklara taşınması gerçekten yardımcı olmuyordu.

Ne kadar yakın olduğumuz ve ne kadar ateşli mırıldandığımız daha da kötüydü. "Seni uykunda duydum, İly. Buna ihtiyacın olduğunu inkâr edemezsin."

"Ne?" Yanakları kızardı. Ona kullanmasını yasakladığım savaşçı ruhu ortaya çıktı. "Ne duyduğunu sandığımı bilmiyorum, ama sakın

"Rüyamda seni gördüğümü varsayıyorum."

"Asla." Sırıttım, onunla konuşmaktan neredeyse onu becermekten hoşlandığımı kadar hoşlandığım için şok olmuştum. Ana dilime kaydım, minnettarım

O da konuştu. "*Je suis pleinement conscient que tu me détestes.*" (Benden nefret ettiğinin tamamen farkındayım.)

Kaşlarını çattı. "Güzel. Yani... Bana yaptığın şeyden hoşlandığımı düşünmeni istemem. Bu sadece-"

"Yanlış mı?" Gözlerimi ağzından ayıramıyordum. "Sanki kütüphanede yaptığımız şey yüzünden ıslanman yanlışmış gibi mi? Sana şaplak bir şey hissettin-"

"Hayır. Ben-" hiç kıpırdamadan durdu. "Bilmen gerekiyorsa, konuşmaktan hararetlenmişim. Bana bir erkek olduğumu söylediğinde hissettiğim umut-"

Bir elimle ağzını kapattım. Tek kelime ama gözlerimle uyardım.

Yapma.

Bir an için avucumu ısırıp tutsaklığımdan kurtulmaya çalışacakmış gibi göründü ama sonra sağduyu galip geldi ve başını salladı.

Elimi çekmeliyim. Elim

çekmeye *çalıştım*.

Ama tıpkı sol parmaklarımda bileklerinde kilitli kalması gibi, sağ avucum da ağzına bastırmaktan oldukça mutlu görünüyordu.

Öpemediğim aynı ağız. Tat alamadığım.

Bu daha iyi.

Sadece sessiz kalmasını sağlamakla kalmamış, aynı zamanda kayma ve onu öpme de ortadan kaldırmıştım. Ayrıca kameralar bir efendinin kölesini boğmasını, akıl oyunları oynamasını ve kalçaları hiç durmadan atarken zihinsel işkence yapmasını kaydedecekti.

Victor, kulağına tıslayarak onu kapana kısıtırırken yavaşça çıldırtmak gibi tuhaf küçük fetişlerimden daha azını görmeyecekti. Kameralar için bir sahne canlandırmanın cazibesi sırtıma vurdu. Kendime yalan söyleme ve onu şu anda becermenin amacıma yardımcı olacağını söyleme dürtüsü beni daha da sertleştirdi.

Tek gereken hızlıca fermuarı açıp takmaktır.

Onun içinde olacaktım.

Karanlık ve ıslak olduğu yerde-

Yapman gereken bir iş

var. Ve bu o değil.

Kendimi dizginleyerek saate tekrar baktım. Sabah

2:36.

Zaman akıp geçti. Kaybedecek zamanım yoktu. Seyircim olmadan onunla yatarak kafamı karıştıramazdım. Sahte ile gerçek arasındaki mayın tarlasına giremezdim. Eğer onu karanlıkta alırsam, o zaman karanlık, göze alamayacağım çizgileri belirsizleştirecekti.

Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bir ertelemeye ihtiyacı vardı. Eğer küçük 'sorunu' konusunda yardım etmek istiyorsam, bunu şimdi yapmalıydım.

Cüssemi bacaklarının arasına yerleştirip, kaşlarımı müstehzi bir şekilde kaldırarak kalçalarımı yuvarladım. Aletim sıcak ve nemli mükemmel bir noktaya sıkışmıştı.

Sahiplenici bir öfke içimde kükredi.

Onu mümkün olan her şekilde sahiplenme dürtüsü zihnimi karıştırdı.

Başımı eğerek dudaklarımı kulağının kabuğuna bastırdım.

Titredi.

Ürperdim.

Bugün dördüncü kez boşalma dürtüsü sikimi boğazladı. "Gitmek zorundayım. Aklıma ihtiyacım var ve senin de burada güvenli bir yerde kalman gerekiyor. İdeal olarak, uykuya geri dönmeni istiyorum ve bunu yapabilmen için... sana vücudunun ihtiyacı olan şeyi vereceğim."

Elimin altında bir şeyler mırıldandı.

Kolayca tercüme ettim.

İğne.

"Merak etme. Beni istediğin, benden hoşlandığın ya da şimdiye kadar sana yapmak zorunda kaldığım hiçbir şeyden zevk aldığın yanılması içinde değilim. Vücudunun tepkisini sana karşı kullanmayacağım. Stresli birkaç gece geçirdik ve ikimiz de berbat durumdayız." Burnumu elmacık kemiği boyunca sürükledim. "Sana karşı dürüst oldum. Fazlasıyla dürüst ve... doğrusu, senin içinde olmak bu kadar iyi hissettirmemeli. Ben seks yapmam, İly. Ben böyle hissetmiyorum

başkaları yapar, ama seninle? Bitirdiğim anda daha fazlasını istememi sağlamak gibi kötü bir huyun var. Bunu istemiyormuş gibi davranmana izin vermeyeceğim çünkü o acıyı biliyorum. Ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu biliyorum ama... bu tamamen kimyasal. Bu sadece içgüdü." Ona doğru sallandım, sabit ve yumuşak. "Bugün iki kez seks yapmaya zorlandın. Etrafımızda seks yapan başkalarını izledin.

Ölümle yaşam arasında bıçak sırtında yaşadınız. Sisteminiz aşırı yüklenmiş, zihniniz tamamen karışmış-"

Elimin altında mırıldandı. "Sen de-"

"Ve senin içine iki kez boşaldım." Onun parıldayan altın gözlerinden başka yere bakamıyordum. "İkimiz de seni tekrar kullanmak zorunda kalacağımızı biliyoruz. Muhtemelen tam da bu odada kameralara oynamak için. Sana nazik davranmayacağım ya da şov yaparken boşalmanı sağlamayacağım. O yüzden... eğer rahatlamaya ihtiyacın varsa, beni kullan. Tam burada. Hemen şimdi. Pişmanlık ya da şüphe yok. Sadece bırak."

Gözleri alev alev parlıyordu. Konuşmaya çalıştı.

Ona izin vermedim.

Klitorisine sert ve kirli bir şekilde bastırdım. "Konuşmana izin vermeyeceğim çünkü o zaman bunu fazla düşünmeye başlayacaksın." Gözünün kenarını yalayarak gözyaşı olup olmadığını test ettim, bulamadığım için çok minnettarım. "Sadece biz varız. Hiç kimse başka biri bilmeli. Ailenin değil. Arkadaşlar bilmemeli.

Sadece biz." Sarsıldı.

Bakışları taze bir panikle benimkileri aradı.

"Sadece gözlerinizi kapatın, normalde kurtulmak için hangi fanteziyi hayal ediyorsanız onu hayal edin ve yapın. Bunu yemek gibi düşünün."

Avucumun altında hüzünlü bir şekilde güldü, tüm vücudu sıcaktan kızarmıştı.

Başını öyle bir salladı ki, ona fısıldayacak kadar küçük bir boşluk bıraktım: "Bana yaptığın şey yemek yemeye hiç benzemiyor."

Elimi tekrar dudaklarına bastırarak boğazına sokuldum. "Tıpkı yemek yemek gibi. Sana hayatta kalmak için ihtiyacın olan bir şeyi veriyorum. İki dakikan var."

Taşım daha sert, daha acımasız oldu.

"Gel, İly. Bu bir serbest bırakma. Başka bir şey değil. Susadığında içtiğin bir bardak su gibi. Şekerin düştüğünde bir parça çikolata. Ben vermeyi kesmeden al şu lanet çikolatayı."

Sertçe yutkundu.

Gözleri benimkilere kilitlendi.

Beni sonsuza kadar inceledikten sonra... Başını salladı.

Yavaşça yatağa biraz daha gömüldü ve ayaklarını alt bacaklarıma bastırdı. Ayak parmaklarının baldırlarımdaki dayanak noktasını kalçalarını kaldırmak için kullanırken, bizi çok sıkı bir şekilde sandviç yaparken ondan başka bir yere bakmadım.

Hay

sikey

im.

Başım öne doğru eğildi ve kulağının yanındaki yastığa çarptı. Bir zevk dalgası.

Bir zonklama.

Sakın geleyim deme.

Bu şekilde olmaz.

Elimin altında inledi, kirpikleri kapandı ve bileklerini tuttuğum kollarındaki gerilim tamamen uysallaştı.

Teslim oldu.

İsteyerek.

Ve onun teslimiyeti beni hüsrarla doldurmak ve içimdeki yaratığı parçalamak ve eziyet etmek için tetiklemek yerine, tamamen farklı nedenlerle hırladı.

Teslimiyetinin ne kadar ileri gittiğini görmek istiyordu. Ne kadar derinden teslim olduğunu.

Ne kadarını almama izin vereceğini.

Kalçalarım sert ve acımasız bir şekilde onunkilere çarptı.

Başını geriye attı, boğazı açıktaydı, kusursuz bal rengi teninin altındaki dantelli damar ağı görünüyordu.

Yüce İsa.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye söz verdim, onunla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan tam olarak emin değildim. "Sadece kimyasal. Başka bir şey değil." Fısıltılarım hala aramızda yankılanırken, tüm ağırlığımı onun üzerine bıraktım ve onu sertçe yatağa sürdüm.

Ve hepsi bu kadar.

Dehşet verici bir kıyamet.

Ruhu parçalayan bir felaket.

Kendini bana bırakması için geçen bir saniyede ben de kendimi ona kaptırdım. Karşı koyamadım.

Durduramadım.

Onu bir hayvan gibi sürdüm, içimdeki şehvetin kölesi olarak ona doğru atıldım.

Gözlerini kapalı tutup dediğimi avucumun altından iniltiyle yükseliyordu: başka birini, başka bir yeri hayal ediyordu. İsteddiği ben değildim ve başını benimkinden ayırıp gözyaşları kirpiklerinin altında parıldarken bu daha açık olamazdı.

Kalçalarımı yuvarladım, derin ve acımasız.

Eğer ağlarsa.

Burnunu çekti ve nefesi kesildi, titrerken vücudunda bir sarsıntı oldu. Ayakları baldırlarıma sürtünüyor, ağrıyan aletime karşı kendini daha fazla itiyordu.

Onu tanı mıyordum.

Anlattıklarını ya da onu neyin tahrik ettiğini bilmiyordum ama hızım karşısında irkilmedi ve sikimi klitorisinin üzerinde kabaca gezdirirken acı içinde homurdanmadı.

Nefes alış veriş sığılaştı ve kesik kesik oldu. Kirpiklerinden kurtulmaya çalışan sıvı, keder yerini şehvete bırakırken soldu.

Daha iyi bir adam olsaydım, neye ihtiyacı olduğunu sorardım. Bunu onun için nasıl iyi hale getirebileceğimi sorardım. Onu bir köpek gibi kuru kuru becermeyi bırakır ve ona dokunurdum, öperdim, yatakta sürünür ve dilimi içine sokardım.

Ama hasta ve sapkın olduğum için bunların hiçbirini yapmadım.

Sadece daha derin bir kaya, daha sert bir yuvarlanma ekledim ve omurga karıncalanması ihtiyacını görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Altımda sarsıldıkça ve en yumuşak nefesi avuçlarıma çarptıkça dürtü daha da sıkılaştı, daha da sıcaklaştı.

İnledi.

Şehvetimi bastırdım ve vücudunun şeyi ona verdim. Hızlı ve cezalandırıcı.

Sert ve sağlam.

Omurgası yukarı doğru fırladı; elleri bileklerimde kenetlendi.

Bir saniye boyunca kesintisiz bir coşku içinde asılı kaldı.

Ve sonra düştü. Düştü.

Onun içinde bir salıvermenin parçalanmasını izlemekten büyük zevk aldım. Ateş parçaları ve güneş ışınlarıyla dolu gözleri parladı ve benimkilere kilitlendi. Kalçaları titriyor, ayak parmakları baldırlarıma gömülüyor, karnı kasılıyor, kalbi gümbürdüyordu ve ben homurdanıyordum, çünkü sıcak bir nem şaftımı ıslatıyordu birleştiğimiz yerde.

Kemiklerini kırbaçlayan gerilim azalana kadar ona binmeye devam ettim.

Yavaşça, dalga dalga, tekrar yere yığıldı ve sanki boşaldığına inanamıyormuş gibi ağzımın altından başını salladı.

Bu ondan kurtulmam için bir işaretti.

Taşımı durdurmak ve kırıp girme planımı tamamlamak için, ama bu, bakışları tekrar benimkine kilitlenmeden ve tüm dünya yok olmadan önceydi.

Bir kalede değildik.

Cehennemın göbeğinde değildik.

Mutluluk bir saniye boyunca, hiçbir yerde ve hiçbir şeydik ve ağzımı elimin tersiyle dudaklarına bastırmaktan, bakışlarını tutmaktan ve arzum üzerinde sahip olduğum demir gibi kontrolü serbest bırakmaktan kendimi alıkoyamadım.

Kalçalarım öne doğru fırladı.

Kendimi onun sıcak, ıslak amına doğru

bastırdım. İçine girmek için *yalvardım*.

Ve ilk döl dalgası boxerıma sıçradığında homurdandım.

Kendimi dördüncü kez boşaltırken daha derin, daha hızlı sıkımlar akıl sağlığımı çalınca nefes nefese kaldım. Daha önce bir gün içinde hiç bu kadar boşalmamıştım. Sadece varlığıyla bile beni mahvedebilecek güce sahip biriyle hiç tanışmamıştım.

Her nasılsa, bilinmeyen bir ülkede, düşmanlarla çevrili bir kalede, aradığım tek şeyi buldum.

İletişim.

Bağlantı.

Onunla.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ily

Bir an, HENRI'NİN TÜM VÜCUDU beni boğdu. Bir sonraki an, odanın öbür ucundaydı ve banyonun kapısını çarpıyordu.

Patlamayla irkildim.

Musluk açılıp lavaboya su sıçrayınca kendime sarıldım.

Orgazmımı bitirdiğim yıkamak zorunda kalacak kadar iğrenmiş miydi?

Umutsuzluk üzerimi örttü.

Gerçekten ağlamak istemediğim gözyaşları gözlerimi yaktı. Bu korkunç yere atılana kadar hiç ağlamamıştım.

Ama şimdi, duramıyordum.

Yüzümü ellerimin arasına sıkıştırarak kendimi tutmaya çalıştım. Beni serbest bırakmıştı.

Hepsi bu kadar.

Özverili ve nazik davranmıştı ve bu inanılmaz derecede *iyi* hissettirmişti.

Hayatımın en iyi anlarından biriydi ve hepsi basit bir

eziyetten kaynaklanıyordu. Karşı koymaya çalışmıştım.

Kendime boşalamayacağımı çünkü bunun hayal edilebilecek en kötü ihanet olacağını söylemiştim ama... yine de üzerime bir orgazm çökmüştü. Parmaklar ya da dil olmadan, hızlı ve kişisel olmayan bir gerçekleşmişti beni beklemediğim şekilde kırmıştı.

Bunu düşünme.

Aptal gözyaşlarımı silip çenemi tuttum. Henri haklıydı.

Her ne olduysa hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü *biz bir hiçtik*.

Yarın, filosu geldiğinde, yollarımızı ayıracaktık. Bu odada olanları asla kimseye anlatmayacaktım ve o da asla

patronuna kırılğan ittifakımızın bir başka bulanık çizgiyi aştığını söylemek zorunda kaldı.

*Kimse bilmek
zorunda değil. Peter
bile.*

Dişlerimi sıktım ve kendimi yataktan aşağı attım.

Kesinlikle Peter değil.

Henri'nin ekibi onları kurtarmak için gelmeden önce diğer mücevherleri görmek zorunda kalsaydım, o zaman küçük çarpışmamızı ve eziyetimizi mezara götürürdüm. Utanç beni kapladığı için değil, Peter bana aptal diyeceği ve beni tekrar tekrar azarlayacağı için.

Banyoda su kesildi.

Aceleyle tüm gözyaşlarımın gittiğinden emin oldum.

Henri'nin Victor'un ofisine gizlice girip karıştırıcıyı kapatacağı, ancak gözetleneceği, yakalanacağı ve öldürüleceği gibi korkunç bir önsezi vardı içimde.

Panik mideme bir buzdağı gibi yerleşti. Ya gittiyse ve bir daha dönmediyse?

Ya denediyse ve başarısız olduysa?

Kalbim pıt pıt atıyordu. Bunun benim iyiliğim için mi yoksa onun iyiliği için mi gerçek bir endişe olduğunu anlayamamaktan nefret ediyordum. Eğer o ölürse, başka erkeklerin elinde büyük acılar .

Eğer ölürse, onu bir daha asla göremem.

Bu bencilce bir düşünce miydi yoksa başka bir şey mi?

Çok fazla yük ve duyguyla gelen bir şey mi?

Yapılacak tek mantıklı şey var.

Tekrar uyumamı ve burada kalmamı istedi.

Beni şehvetten kurtarmıştı, böylece dinlenebilecektim ama... yazık ki onun için tam tersi oldu.

Kafam açıldı, odaklanmışım ve savaşa hazırdım.

Odasının ortasında, kesilmiş bir tek boynuzlu at ve köşede duran bir gardırop tarafından izlenirken kaşlarımı çatarak bir seçim yaptım.

Tek seçenek.

Ben de onunla gidiyorum.

İki kişi her zaman bir kişiden daha iyidir.

Nefesim kesildi. *Ama
yakalanırsak... Kalbim
durdu.*

İkimizi de öldürecekler.

Reenkarnasyona ve karmaya inanmamın bir önemi yoktu. Meditasyonun derinliklerindeyken ölümsüzlüğümün parçalarına dokunmuş olmamın bir önemi yoktu. Bu hayatın geçici, yanılısalı ve bir rüya kadar asılsız olduğuna inanıyordum.

Ama... bundan daha fazlası olduğumuza inanmam, henüz uyanmaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Kalmak istiyordum. Krish'i tekrar görmek için. Yaşlanmak için.

Hayat dersleri alın. İyi bir kız kardeş, kız evlat ve bir gün eş ol.

Ölmek istemiyorum.

Ellerimi yumruk yapıp dişlerimi sıktım.

Ama... temiz bir ölüm, yavaş yavaş işkence görmekten daha iyi değil mi?

Peter beş yıl dayanmıştı. Bu

arafta beş yıl.

Kirk ve Corine, Dane ve Toby... Herkes tarafından unutuldular ama ben unutmadım.

Korku beni bulmadan harekete geçtim.

Gardıroba doğru koşarak ağır oymalı kapıyı açtım ve basit erkek bulunduğu çok sayıda askı ve rafa baktım. En üst rafta S beden giysiler vardı, onu orta boy için M ve büyük boy için L takip ediyordu.

Görünüşe göre Victor misafirleri için her şeyi düşünmüştü, herkese uyacak bir gardırop da dahil.

Orta boy siyah bir tişört kaparak anlamsız sabahlığımın üzerine geçirdim, kısa bir elbise gibi sarktığı için minnettardım. Kollarımı geçirirken bileklerimdeki kalın manşetler takıldı ve Henri başarısız olursa, olacaklardan sağ çıkacak gücüm olmadığı için ölmeyi tercih edeceğimi bana tekrar hatırlattı.

Banyo kapısı açıldı. Henri dışarı çıktı.

Kaslı çıplak göğsü şimdi siyah bir tişörtle kaplıydı, eli kabarık beyaz bir havluyla kasıklarını ovuyordu. Kafasını kaldırdığında durdu. Pantolonundaki büyük ıslak yama, arzumu yıkamaya çalıştığını ima ediyordu.

Sırtıma dikenler battı. Utanç hemen ardından geldi.

Beni o kadar itici mi buldu?

Bana zarar vermekten zevk alacağını söylemişti. İçindeki karanlığın beni aşığalamaktan ve cezalandırmaktan hoşlanacağını itiraf etmişti ama benden gerçekten *hoşlandığına* dair hiçbir şey söylememişti.

Görünüşe göre, beni gerçekten boşaltmak sadece bir nezaketti, tıpkı beni beslemek gibi. Oda servisi istemesinin ve yüzümü tıka basa doldurmama izin vermesinin tek bir nedeni vardı, o da onun yanıdaymışım gibi davranmaya devam etmem için bana güç vermektir.

Özür dileme dürtüsü dilimin ucuna kadar geldi. Bütün yemeği yemiştım ve gelmek için onu kullanmıştım.

Bir daha asla böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağına söz vermek istedim çünkü bu iş neredeyse bitmişti. Kullanılmış hissetmesinden nefret ediyordum. Bugün normalde asla yapmayacağı şeyleri başkalarına yardım etmek için yapmıştı.

Beni bir günah çıkarma kabini olarak kullanabilir ve iğrenç gerçekleri fısıldayabilirdi ama ben daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Ne zamandır polisti? Kimi seviyordu?

Bundan sonra nereye gidecek?

Ama bu sorular asla sorulamadı çünkü kameralar izliyordu, cesaret eksikti ve kalbimi kesinlikle hissetmemesi gereken duygulara karşı koruyacak gücüm yoktu.

Nefesimi içime çekerek çenemi kaldırdım ve onunla hazırlandım. "Ben de seninle geliyorum."

Kaşlarını çattı, kısa saçları arkaya kaymış ve gri gözleri . Havluyu köşedeki grotesk tahtın üzerine atarak başını salladı. "Sen burada kalıyorsun."

Kapıya doğru yürüdü, kolu yumrukladı ve iterek açtı. "Bunu benden sonra kilitle. Uyumaya devam et."

Koşarak yanına gittim, omzunu tuttum ve parmak uçlarımda durarak kulağına nefes ver. "Bırak sana yardım edeyim. Ofisi muhtemelen korunuyordur. Eğer değilse de, bu cehennem çukurundaki her yerde olduğu gibi kameralar olacaktır. Yakalanırsak gözcülük yapabilir ya da dikkat dağıtabilirim."

Dondu kaldı.

Parmakları kapı kolunun etrafında kıvrıldı, kasları parmaklarımda altında kaskatı kesildi. "Bana dokunmayı kes, Ily. Korumalar olabileceğinin farkındayım ve lanet olası kameraların da son derece farkındayım. Ama denemek zorundayım. Ve yalnız deneyeceğim. Dediğimi yap ve yatağına dön."

Bunların hiçbirini yapmadım.

Sesim sessiz bir aciliyetle titriyordu. "Sabahın üçünde kalede neden tek başına dolaştığını nasıl ? Yanında olsaydım daha mantıklı olmaz mıydı?"

Yavaşça benimle yüzleşmek için döndü. Yakışıklı yüzü uykusuz geceler ve endişeyle gerilmişti. "Hiçbir şey açıklamama gerek kalmayacak çünkü görülmeyeceğim."

"Ama kameralar-"

"Evet, beni kaydedecekler ama gardiyanlar tembel olabilir. O zamana kadar Neden karanlıkta dolaştığımı sorgulamayı düşünen olursa, umarım aracımız burada olur ve bu iş biter. Görülüp görülmemem önemli değil. çünkü biz gitmiş olacağız."

Korku göğsümde süzülüyordu. "Bu çok riskli. Beni de götür. Birlikte... hatırladın mı?"

Gözleri kapandı. Bir inilti yuttu.

Kaslarındaki gerginlik taşa dönüştü.

Ama... yine hayır demedi ve ben de ona bir şans vermedim. "Yanında uysal ve itaatkâr bir mücevher olması mükemmel bir kılıf. Sen sadece benimle oynamak için bir yer arıyorsun. Kayboldun ve-"

"Seninle *oynamak* için bir yer mi?" Gözleri şak diye açıldı. Bakışlarında öfke gümüş renginde parlıyordu. "Kendini duyuyor musun?"

"Ben sadece senaryomuzu uyguluyorum."

"Ve aynı zamanda beni delirtiyor."

Elimi bıraktım ve iç çektim. "Kendine zarar bana zarar vermeni tercih ederim. Bu bizden daha büyük bir mesele. Bu onlarla ilgili - tüm o kanayan, vahşileştirilmiş kölelerle - ve... Onları hayal kırıklığına uğratamam. Onları yüzüstü bırakamazsın."

Yavaşça omuzları çöktü. Gözleri benimkilere kilitlendi.

Daha önce beni sürerkenki yırtılmış açıklığın aksine, ruhunun üzerindeki gölgeler safları kapattı ve beni engelledi. "Bu tehlikeli."

Omuz silktim. "Biliyorum."

Alt çiğneyerek bıçağını koyduğu cebine dokundu. "Eğer başaramazsam, benim ödeyeceğim bedeli sen de ödeyeceksin."

Bakışlarını tuttum. Yemine dönüşen iki kelimeyi tekrarladım.

"Biliyorum." Burun delikleri alevlendi. Hareket etmedi.

Sonunda başını salladı ve sert bir çekişle kapıyı açtı. "Öyle olsun." Karanlığın içine kayarak, bir şekilde gecenin bir parçası oldu. "Beni takip edin."

Bacaklarımın titremesine lanet ederek peşinden gittim.

Odasının kutsallığından ayrıldığımız an, her şeyi ikinci kez düşündüm.

Kale bizi bütünüyle yuttu.

Baskıcı ve soğuk, dikkatli ve sinsî.

Daha önce hiç gizlenmek için bir nedenim olmamıştı. Kardeşime hiç gizlice ya da saklambaç oynamamıştım ama Henri'yi gölgeli taş koridorlarda takip ederken birden keşke yapsaydım diye düşündüm. Keşke adımlarımı nasıl susturacağımı bilseydim. Keşke geceyi görünmez olmak için nasıl kullanacağımı bilseydim.

Olabildiğince alçak sesle mırıldandı: "Arkamda yürü, başın eğik, ellerin yanlarda olsun." Gözleri çaldığım tişörtü taradı. "Muhtemelen onu senden çıkarmalıyım ama... ah, şey. Bununla sonra ilgileniriz."

Bakışlarımız tutuştu.

Başka bir şey söylemek istediğini hissettim, bir sürü 'başka', ama sadece burnunun köprüsünü sıkıştırdı, boğazını temizledi, sonra parmaklarını şıklattı. "Gel."

Onun katından geçip kalenin kalbindeki kıvrımlı merdivenlere doğru ilerlerken ben de ona ayak uydurdum.

Karanlığın içinden oymalı basamaklar belirdi. Şamdanlar elektrik sıcaklığıyla titriyor, damlayan balmumu karmaşası ve alevden kaynaklanan felaket tehdidi olmadan mum ateşini taklit ediyordu.

Henri ilk basamakta durakladı, gözleri kısılmıştı. Sanki ayak seslerini dinliyormuş gibi başını yana eğdi.

Nefes almayı bıraktım, bekledim.

Duyu organlarım karıncalandı ama sadece taş ve kaya hissettim, kemik ve kan değil. Gergin bir baş hareketiyle beni ileri çağırdı.

Yavaşça, sessizce tırmanmaya başladık.

Üçüncü kat, dördüncü kat, beşinci kat.

Yine de devam ettik.

Yukarı ve yukarı.

Çıplak ayak parmaklarım soğuk travertenlerden acıdı, bizi kulelere doğru götürdü.

Ancak en üst ulaştığımızda Henri bana bir bakış attı ve sonra sola, buzbir koridora döndü. Dışarıdan gelen esinti ince ok yarıklarının arasından uğulduyor, serin hava elemental havasını parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Yerdeki şerit aydınlatmayı geçip bizi çevreleyen kapalı kapıları görmezden gelerek ilerlemeye devam ederken tüylerim diken diken oldu.

Nereye gittiğini biliyor mu yoksa-

Bir menteşe gıcirtısı.

Birinin ağır bir şeyi açarken çıkardığı homurtu.

"Ah, kahretsin," diye tükürdü Henri nefesinin altından. granite dönerken, birkaç metre ileride bir kapı açılıp kapanırken kıpırdamadı.

Karanlıkta tek renkli, ince, uzun bir gölge belirdi.

Girebileceğimiz bir oda yok. Sahte kanoodle yapabileceğimiz kuytu köşeler yok.

Figür bize doğru dönerken yapabileceğimiz tek şey beklemektir.

Topallayarak hareket etmeye başladılar, sonra sarsılarak durdular. Adamın başı havaya kalktı; ağzı açık kaldı. "İly-"

Peter.

Olamaz.

Bakışlarını benimkilerden ayıran Peter, Henri'ye ters ters baktı, sonra da iyi eğitilmiş bir mücevher gibi çenesini indirdi. "Efendi H."

Henri'nin boyu gecenin içinde uzamış gibiydi. "Peter." Ses tonuna sinen siyahlık onu sadist bir Dominant'a dönüştürüyordu. "Sabahın üçünde burada ne ediyorsun?"

Peter çenesini aşağıda tuttu, küfür edilmeye ve sorgulanmaya alışkındı. "Dr. Belford'un kişisel odaları burada." Sesi saygılıydı ama içindeki öfkeyi fark etmemek mümkün değildi. "Ben... Onu görmem gerekiyordu."

Kalbim yerinden fırladı.

Ona ne oldu? *Kim* oldu? Onlar ne yaptı?

Asık suratlı arkadaşşıma duyduğum empatinin etkisiyle bir adım öne çıkarak sormak için ağzımı açtım.

Ama Henri beni ensemden yakaladı ve yanına diz çökmeye zorladı.

Ayakta durmaktan kaldırım taşlarında çıtırdayan geçtiğim saniyede yerimi unuttum ve rolümü hatırladım.

Rol yap, İly!

Bir Efendi yerine bir mücevher tarafından fark edilmiş olmamız, rol yapmayı bırakabileceğimiz anlamına gelmiyordu.

O senin arkadaşın, ama bilmemeli.

Kimse bilmemeli.

Bakışlarımı Peter'ın çıplak ayaklarında tutarak başımı kaldırmadım. "Yatağına git, Peter," diye tısladı Henri.

"Şimdi."

"Evet, Efendi H." Saygıyla eğilen Peter ağır adımlarla geçti. Daha doğrusu topallayarak geçti. Parmakları omzumda gezindi, sonra geri çekilip yoluna devam etti.

Henri fark etti.

Tabii ki fark etti.

"Bekle."

Peter durakladı, zor nefes alıyordu.

Henri ona odaklanmak için olduğu yerde döndü. "İznim olmadan mücevherime dokunabileceğini söyledim mi?"

Ne yapıyor bu!?

Nefesimin altında inledim ve omuzlarımı yuvarladım.

Bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Benim için sahip olduğu koruyucu içgüdüler her şeyi tehlikeye attı.

Peter ellerini yavaşça döndü. "Hayır, Efendi H. Ona kazara çarptım."

"Kaza, ha?" Henri ona doğru yürüdü. "Belki de seni bu odalardan birine atmalı ve anahtarı kazara fırlatıp atmalıyım."

Yukarı bakmaya cesaret ettim.

Dışarıdan bakıldığında Peter uslu ve saygılı biriydi ama içten içe, başımı belaya sokan o ateş fazlasıyla parlıyordu. "Pek kendimde değilim," diye kestirip attı Peter. "Ben... doktoru bir nedenle ziyaret ettim. Bağışlayın beni, Efendi H."

Peter bana bir bakış fırlattı.

Ona rahatlatıcı bir gülümseme vermek için geleni yaptım ama gözlerim çıplak göğsüne kilitlendi. Her yerinde kesikler vardı. Temizlenmiş ve merhem sürülmüş uzun ve kötü kesiklerdi ama kan kalıntıları zayıf kalçalarına yapışan keten pantolonun içine işlemişti. Gözlerinin altında morarmış koyu gölgeler, yanağında şişlikler vardı ve hafifçe sallanması nefesindeki aksaklık kadar gerçektir.

Ölü bir adama benziyordu. Öldüğü yere dadanan bir zombi.

"Yüce Tanrım, ne oldu?" Karakterimi bozarak ona doğru uzandım.

Henri bir elini omzuma vurarak beni yerde tuttu. "O iyi. Uyuduğu yere geri dönecek ve bizi gördüğünü unutacak. Değil mi Peter?" Dudakları alaycı bir ifadeyle geri çekildi. "Kütüphanede beni ispiyonladın ama bunu bir daha yapmayı aklından bile geçirme."

Peter biraz tökezledi ama başını salladı. "Evet, Efendi H."

"Güzel. Şimdi git." Peter'ı kibirli bir el hareketiyle başından savdıktan sonra, gittiğimiz yöne doğru dönüp baktı ama birden durdu.

Taştan daha sert.

Kardan daha

soğuk.

"Victor." Ses tonu kibirli emirlerini bir kenara bırakıp yoldaşça bir tavırla alay etti. "Seni burada görmek ne güzel. Görünüşe göre bu gece kalede herkes bir vampir gibi dolaşıyor."

Victor, gecenin karanlığıyla örtülü duvara yaslandığı yerden yavaşça kalktı ve kuzu derisi terlikleriyle bize doğru ilerledi. Onun Siyah sabahlığı ayak bileklerine kadar uzanıyordu, cildi titreyen lambaların ışığında hastalıklı bir beyazlıktaydı.

"Sevgili oğlum, hasta olduğumu duyduğuma üzüldüm." Bakışları kaygıyla Peter'a kaydı. "Efendi O yine biraz yaratıcı mı oldu?" Elini sabahlığından çıkararak parmak eklemlerinin üzerinde küçük siyah bir aygıt gezdirdi.

Tanıdığım bir cihaz.

Peter'ın yakından tanıdığı bir cihaz.

Başparmağını, istismara uğramış, kanlar içindeki kölesine elektrik vermek için düğmenin üzerinde gezdiren Victor sıırıttı. "Bir şikâyetle bulunmak ister misin, tatlım?"

Peter ürperdi ama sesini düz tuttu. "Hayır, Sör V. Hoşuma gitti." "Aferin oğluma." Kumandayı tekrar giysisinin içine bıraktı.

Victor bir mesih gibi kollarını iki yana açtı. "Bu durumda, sanırım hepimiz biraz daha *eğlenmeyi* hak ediyoruz, öyle değil mi?"

Henri'nin parmakları omzuma saplandı. "Ne tür bir zevk?"

Victor gözlerini kıstı. "Aradığından emin olduğum türden, yeni dostum." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek bana baktı. "Hem neden gecenin köründe, uğruna bir servet ödediğin bir mücevherle evime gizlice giriyorsun ki?"

Midem döndü. Ciğerlerim

çalışmayı bıraktı.

Ama Henri'nin hakkını yemeyelim, tökezlemedi. Victor'un görünüşünden ya da şiddet kokan nazik önerilerinden rahatsız olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. "Sana uykusuzluk çektiğimi söylemiştim. Odamda ona eziyet ederek eğlendim ve artık sıkıldım. Gerçekten gevşeyebileceğim bir yer arıyorum." Sırıttı. "Zindanları kontrol etmek istediğimi söylemiştim-"

"Ah evet, zindanlar." Victor parmaklarını birbirine kenetledi. "Zindanların genellikle çatı katlarında değil, bodrum katlarında olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Henri kıkırdadı. "Farkındayım ve daha sonra oraya gideceğim. Şimdilik, güneş doğarken onu becermek istedim. Eminim ben işaretlerken teni şafakta çok güzel parlayacaktır. Burada başka bir terasınız olduğunu düşündüm. Onu asabileceğim bir yerde-"

"Kırbaçlamak mı? Kırbaçlamak mı? Kesmek mi?" Victor başını eğdi. "Ne yapmayı planlıyorsun Henri? Sormak ve sen de bana doğruyu söylemelisin çünkü bana bir şey söyleyip sonra başka bir şey yapmandan biraz sıkılmaya başladım."

Ayaz kemiklerimin yerini
aldı. Kaldırım taşlarına
baktım.

İzleyecek cesaretim yoktu. Eğer Victor diğer cebinden bir silah çıkarırsa, kurşunun gelişini görmek istemiyordum.

Peter bana yaklaştı, kendini duvara yasladı ve parmaklarını diğer omzuma geçirdi.

Henri ve Victor fark etmediler, mücadelelerine o kadar dalmışlardı ki göremediler.

Henri derin bir nefes alarak homurdandı: "İma ettiğin şey hoşuma gitmedi"

"Ve ben yalancıları sevmem." Victor ona doğru eğilerek Henri'nin yanağını fazlasıyla tehditkâr bir şekilde okşadı. "Senin içinde kim olduğunu biliyorum Ward. Eğer bu kadar ileri gitmene izin vermezdim. Ama hâlâ onunla savaşıyorsun. *Hâlâ*. Ve açıkçası, sıkılan *benim*. O yüzden..." Kolunu Henri'nin omuzlarına dolayarak onu benden uzaklaştırdı ve koridora doğru yönlendirdi. "Son bir şansın var, *dostum*."

Henri, Victor'un kucağında sert adımlarla yürüyordu ama sesi siyah ipek kadar yumuşaktı. "Tam olarak neyi kanıtlamak için?"

"Gerçek benliğinizle savaşmayı bırakacak cesaretiniz var. Benim evimde özentilere yer yok. Joyero'mda sahtekarlara yer yok. Bugün bana çok para ödedin ve sana bir taviz daha vermemin tek nedeni bu. Ama hoşgörüm şu anda sona eriyor."

Henri'yi öne iten Victor bana doğru döndü.

Diz çökmeye devam ettim. Peter elini omzumdan çekmedi, meydan okuyordu ya da belki de beni bir koltuk değneği olarak kullanıyordu.

Victor gözlerini sinsi ve hınzırca ikimizin üzerinde gezdirdi. "İly, benim değerli mücevherim, bu tişört sana hiçbir şey yapmıyor. Lütfen ayağa kalkın, onu çıkarın ve Efendinizi takip edin. Peter..." Çenesini kaşıdı. "Aslında sen de gelebilirsin. Hizmetlerine ihtiyacım olabilir."

"Evet, Sör V." Peter eğilerek selam verdi, başı dönerken neredeyse duvara çarpacaktı.

Ayağa fırladım, ödünç aldığım tişörtü yırtıp attım ve kolumu ona doladım.

Teni sıcaktan yanıyordu. Soğuk kalede bile terden yapış yapış olmuştu.

Victor onu bırakmamı söylemedi, Henri de akıllıca çenesini kapalı tuttu.

"Bu akşam ilginç bir şekilde . Burada son dakika evrak işleriyle uğraşırken kendimi yeni bir oyun oynarken buldum." Victor memnun bir kıkırdamayla ellerini çırpı ve "Beni takip edin lütfen" dedi. Zorlukla aydınlatılmış karanlığa doğru ilerlerken, bizim onu takip edip etmediğimizi görmek için dönmedi.

Henri bana doğru okunamayan bir bakış atarak derin bir nefes verdi ve Victor'un hızına ayak uydurmak için adım atarken Peter topallayarak ilerledi ve beni de yanına çekti.

"Bana yaslan," diye fısıldadım, ona daha sıkı sarıldım. Benden uzun olabilirdi ama bu kadar zayıf olmasına rağmen muhtemelen daha ağır değildi. Onu güvenli bir yere götürmek için ne gerekiyorsa onu memnuniyetle taşırdım.

Dayan, Peter.

Yarın... Umarım yarın özgür olursun.

Bana yorgun bir gülümseme vererek kolunu omzuma attı ve onu desteklememe izin verdi. Kesik derisi geceliğimin içinden benimkine yapıştığında yüzünü buruşturdu, şüphesiz çok acıyordu.

Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama gerçekten ne kadar gereksiz bir . Cevabı zaten biliyordum ve bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

Onun yerine belini sıktım. İç
çekti.

İleride Victor, Henri'nin söylemiş olması gereken bir şeye güldü. Fransız aksanı mide bulandırıcı akçaagaç şurubu gibi sızıyordu. "Bence sen ne düşünüyorsun biliyor musun? ihtiyacın var mı?"

"Neye ihtiyacım var?" Henri kuru bir sesle sordu.
"Ruby Tears adını verdiğim küçük bir oyun oynamanız gerekiyor." Peter hemen yanımda kaskatı kesildi.
"Peki Ruby Tears tam olarak nedir?" Henri burnunu çekti.
"." Victor gülümsedi. "Şafak , buraya gerçekten ait olup olmadığını ya da başından beri beni aptal yerine mi koyduğunu kesin olarak anlayacağım."
", " diye mırıldandı Henri.
Victor kıkırdadı ve bizi karanlığın derinliklerine götürdü.
Peter her adımda biraz daha sert nefes alıyor, bana biraz daha sarılıyordu.
Üzerinden akan stres kendisine değil bana odaklanmış gibiydi.
İleride bir kapı görüldüğünde, pantolonunun cebini karıştırdı ve beni sarsarak durdurdu. "Bekle."
Bir şeyi yumruklarken gözlerim ona kaydı. "Ne oldu? İyi misin?" Beni duvara yaslayarak yüzünü buruşturdu. "Bu senin iyiliğin için." "Ne-" Elini ağzıma kapattığında nefesim kesildi. Yine başka bir
Ama beni susturan Henri'nin aksine, Peter dilime pürüzsüz ve dikdörtgen bir şey dayadı.
Ekşilik patlarken gözlerim yuvalarından fırladı. Elinin altında çırpındım.
Hapı tükürmeye çalıştım.
"İly, lütfen." Burnumu kısıtı ve dudaklarımı daha da sert bir şekilde sıkarak ağzını kulağıma dayadı. "Yut onu. Yut. Şimdi yap."
Öğürdüm ve nefesim kesildi. Çırpındım.
Ama o çok güçlüydü.
Zihnimin üzerine titrek bir sisin çökmesi sadece birkaç saniye sürdü.
Sistemimin hava almak için çılgılık atması için. Her içgüdünün hayatta kalma moduna geçmesi için.
Ciğerlerim yandı.
Gözlerim yaşardı.
"Lütfen, İly," diye boğuldu. "Yut onu. Sana yalvarıyorum."
Hava.
Hava almam lazım!
Sinir sistemim beni alt etti.
Otomatik olarak yutkundum.
Boğazımın kasıldığını gördüğü an Peter beni bıraktı.

Tam zamanında Victor bize baktı ve Henri gözlerini kıstı. Gerginlik koridora yayıldı.

İhanetten öksürüyor ve gözyaşlarını siliyordum, kimseye bakamıyordum.

Henri yırtıcı bir hesaplamayla, sanki az önce bir şey hissetmiş gibi havayı kokladı. Önce bana, sonra Peter'a baktı ama sormadı. Peter'ın beni isteğim dışında uyuşturduğundan şüphelenmedi.

Zor nefes alıyor, gırtlığıma saplanan tableten nefret ediyor, gözlerimi aşağıya dikeyordum.

"Her şey yolunda mı, evcil hayvanlar?" Victor sonunda sordu.

"Düştünüz mü?" "Ben iyiyim, Sör V." Peter başını eğdi. "Ufak bir gezinti, hepsi bu." Henri ona inanmamış gibi homurdandı.

Victor başını eğdi, kırışan sarı saçları gecenin içinde neredeyse gümüş rengini almıştı. "Dikkatli olmaya çalış." Victor, sabahlığını bacaklarının etrafında döndüren zarif bir dönüşle elini pirinç bir kola koydu ve bir kasanın girişi olabilecek kadar kalın bir kapıyı açtı.

"Önden buyur Ward." Kibarca eğildi ve Henri'nin bana dik dik bakmayı kesmesini bekledi. Henri isteksizce döndü ve eşikten içeri adımını attı.

Victor onu takip etti, ikisi de gözden kayboldu.

Tek bir kalp atışı için, Peter ve ben koridorda yalnızdık. Ona doğru döndüm. "Nasıl yapabildin?"

"Bu on dakika kadar sonra yürürlüğe girecek." Hafifçe titreyen ellerini kaldırdı. "Karşı koymayın. Bırak seni alsın. Sana yapmak üzere olduğu şey için tamamen akli başında olmak istemezsin."

Kalbim durdu. Ekşi hapın hâlâ boğazımı ovuşturdu. "Lütfen bana az önce vermediğini söyle."

"Psilosibin mi?" Başını salladı, gür kahverengi saçları alnına dökülüyordu. "Gördüm. Bu gece seni sahnede sikmesini izledim. Seni becerirken yüzündeki acıyı gördüm. Seni odasına hapsettiğinden beri sana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama en azından canını tekrar yakmadan önce seni biraz olsun rahatlatabilirim."

Yanağımı öperek üzgün bir şekilde omuz silkti. "Yapabileceğim tek şey bu. Onu durduramam, seni de kurtaramam. Ama en azından bir füğ içinde olacaksın ve umarım acı çekmeyeceksin."

Dehşet göğsümü sıkıştırdı. "Ne yaptığının farkında değilsin Peter."

Aklımı nasıl koruyacak ve Henri ile birlikte nasıl oynayacaktım? Onunla birlikte nasıl hareket edebilirdim ve bazı nedenlerden dolayı senaryoyu tamamen

Hiç kullanmadığım eğlence amaçlı bir uyuşturucu mu?

"Yardım almadan bunu yaşamana izin veremezdim."

"dışında bana ilaç verdin," diye tısladım. "Bu yardım değil. Bu-" "Bu senin kendi güvenliğin için."

Öfke yaktı.

Panik daha hızlı ve daha yoğun bir şekilde yayılırken ilk dilime kaydım.

"Mujhpar nashili dawayein buree pratikriya karti hain, Paavak."
(Uyuşturucuya kötü tepki veriyorum, Paavak.)

Gözleri büyüdü; o da aynı şekilde cevap verdi. *"Aap theek rahogi -"* (İyi olacaksın.)

Zihnim karıştı. Korku birbirine karıştı. Zihnimde yankılanan şeyi tekrarlardım. "Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Sen-"

"Seni bir dünya acıdan kurtardım."

"Senden bunu istemedim-"

"Peter, İly... canlarım. Bütün gece bekleyemeyiz." Victor'un sesi koridora yayılıyor, etrafımızı sarıyor ve bizi ileriye doğru sürüklüyordu.

Peter içini çekti ve ensesini sıktı. "Sadece... bırak seni alıp götürsün. İyi olacaksın. *Main vaada karata hoon.*" (Söz veriyorum.)

Ona gerçeği söylemeliydim.

Ona Henri'nin kim olduğunu, ne yaptığımızı ve neden her şeyi mahvettiğini söylemeliydim.

Ama artık çok geçti.

Tablet boğazımın arkasında eriyip mideme damlayarak zihnimi zehirlemeye başladı bile.

Hayır.

Görmezden .

Önemli bir şey

değil.

". . Seninle ilgileneceğim." Peter elimi tutarak beni -o topallayarak, ben isteksizce- eşikten geçirdi ve cehennemin yeni bir versiyonuna soktu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Henri

KAHRETSİN.

Kahretsin.

Kahretsin.

Bundan nasıl kurtulacaktım? Ne yalanlar ? Hangi sahtekârlığı yapabilirdim ki Ily'nin canını yakmak zorunda kalmayayım ve O lanet GPS koordinatlarını Q'ya gönderene kadar gizliliğimi koruyabilir miyim?

Karanlık bir engelle zincirlenmiş ve tamamen naif olmama rağmen buraya geldim ve iyiliğin tarafında savaşmaya çalıştım.

Ama dünya bana karşıydı.

Kader beni terk etti.

Kötü şansın ve berbat zamanlamanın tek açıklaması buydu. Belki de kader bizi kolluyordu. Victor geç saatlere kadar ofisinde çalışıyor olsaydı ve beni sabahın üçünde davetsizce içeri girerken yakalasaydı, bunu bu kadar kolay açıklayamayabilirdim.

Yine de bana inanıp inanmadığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Yalan söylemeye çalışmışım ama ama... En iyi ihtimalle dayanıksız, en kötü ihtimalle de tamamen gülünçtü.

Ama... gerçekten önemli miydi?

Buna oyun diyebilirdi ama değildi. Bu yine bir testti. Başarısız olursam beni oracıkta öldüreceğinden hiç şüphem olmayan lanet olası bir test - tıpkı bu lanet olası odadaki diğer her şeyi öldürdüğü gibi.

Tek başıma olduğuma dair sinsi his geri döndü ve belki de yabancı kardeşimin ürkütücü bir şekilde Victor'a benzediğini fısıldadı. Bu oyun alanına girebilmem için bana otuz milyon avro ve sahte kimlik vermiş olabilirdi ama... belki de içine adım attığım anda beni ölüme mahkûm edecek kadar kalpsizdi.

Geldiğimiz yöne geri döndüğümüzde, Peter tarafından öne doğru çekilen Ily eşikten tökezleyerek geçerken göz göze geldik. Duvarlarda ne olduğunu fark ettiği anda tüm vücudu kaskatı kesildi.

Gözleri yaşlarla parlıyordu; yanaklarında kırmızı parmak izleri vardı.

Öfke patladı.

Orada ne oldu öyle? Ona ne yaptı?

Bakışlarımı Peter'a dikerek zamanı geri sarmaya ve duvarların görmeye çalıştım, böylece o ibnenin ne yaptığını öğrenecektim.

Ily, Victor'un dekorasyon tercihi karşısında sertçe yutkundu, omuzları üzüntüyle yuvarlandı.

Onu koruyamamak beni mahvetti. Onu yanımda getirmem için beni ikna etmesine izin verdim. Onu odamda bırakmalıydım. Buraya bir bedel ödemek zorunda kalabileceğimi bilerek gelmişim ama bu bedel o ise...?

Sikeyim.

Elim cebimdeki bıçağıma gitti. Belki Victor'u bıçaklayıp ofisine koşabilirdim. Lanet bir e-posta göndermek için kendi bilgisayarını kullanabilirdim. Q IP adresini kullanabilir ve bizi bu şekilde bulabilirdi.

Bu kadar gizlilik saçmalığı yeter.

Victor'u ne kadar çabuk öldürüp bu saçmalığa son verirsem o kadar iyi.

Kapı arkasından yumuşak bir çıtırtıyla kapanırken ayak sesleri taş sürtündü

Be

n. Omzumun üzerinden bakarken gülme isteği midemi burktu. Muhafızlar. Dördü.

Hasta ve çarpık odanın dört bir köşesine sanki Victor Ne planladığımı biliyordu ve kendim öldürme şansım olmadığından emin oldu.

Muhafızların hiçbir anlamı yokmuş gibi bakışlarımı Victor'a sııttım.

Peter'a bakmadan önce o da gülümsedi. "Şuraya diz çökün evcil hayvanlarım.

Birazdan başlayacağız. dinlenin. Ne de geç oldu."

"Emredersiniz, Sör V." Peter, başı öne eğik ve her adımında itaatkâr bir şekilde Ily'yi taş üzerine serilmiş tek halıya götürdü. Çökmüş fildişi rengi bir bulut gibi birikmiş, yukarıdaki gösterişli avizeden gelen altın tellerle parlıyordu. Güzel bir halı olabilirdi... tabii eğer

Kırmızı göller, pas sıçramaları ve çok ama çok fazla kan lekesi.

Gerçek mi yoksa sadece tasarımın bir parçası mı?

Üzerine mücevherler mi damlamıştı yoksa iplikler öyle görünecek şekilde mi boyanmıştı?

Peter onu yanında diz çöktürüp iyi bir köle gibi çenesini eğdirirken sertçe yutkunararak bakışlarımı Ily'den ayırdım.

Victor ıslak bir bara doğru yürüdü ve kesme kristalden yansıyarak yıldızlar gibi parıldayan bir dizi ışığı yaktı. Şişeler dolusu yıllanmış, pahalı likör parıldıyor, tadına bakılmaya hazır bekliyordu.

"Özel salonum hakkında ne düşünüyorsun, Henri?" Bir şişe viskiyi açarak bir bardağa gereğinden fazla, diğerine ise ancak bir yudum viski koydu.

Kendimi büyük, korkutucu odayı incelemeye zorlayarak gerçek tepkimi gizledim.

Ölü bir hayvanat bahçesinde durdum.

Zebralar, kaplanlar, aslanlar, goriller, gergedanlar ve çitalar. Her egzotik hayvan avlanmış, vurulmuş, doldurulmuş ve yüksek duvarlara asılarak muhafaza edilmişti. Binlerce çift cam göz bizi yargılayarak izliyordu. Kuşlar yukarıda sürekli uçuş halindeydi. Pelikanlar, flamingolar, ibisler ve kartallar. Kanatları tellerle parçalanmış; tüyleri tozdan matlaşmış. Devasa avize, perili ifadelerinin üzerinde cafcacflı bir şekilde parıldıyordu.

burkulmayı görmezden gelerek yavaşça döndüm ve diğer duvara odaklandım.

İçleri milyonlarca böcek, örümcek, karınca, kelebek, güve ve yusufçukla pırıl pırıl parlayan dolaplardan oluşan koca bir dünya. İğnelerle bıçaklanmış ve sonsuza dek kör edici spot ışıkları altında hapsolmuş.

Tanrı aşkına, burada canlı bir şey var mı?

Son duvara baktığımda, hemen geri lanet olası bir zebra ya sarılmak istedim çünkü eski, çukurlu masanın üzerinde bekleyen aletlerle oynamaktansa ölü bir hayvanat bahçesiyle oynamayı tercih ederdim. Kırmızı kadife bir kumaşın üzerinde parıldayan çok sayıda alet bekliyordu. Ve sadece herhangi bir alet değil, Gestapo'nun başının sorgulamalarda kullanacağı gibi görünen şeyler.

Çimdikleyiciler, bıçaklar, kelepçeler, tirbuşon görünümlü garip bir şey. Her paslı, kararmış alet taşaklarımın içimin derinliklerine sığınmasına neden oluyordu.

Lanet olsun.

Ve bu en kötü kısmı bile değildi.

Bu unvan, beyaz kan lekeli halının bekleyen X şeklindeki haç için ayrılmıştı. Kollarında kancalar olan insan boyunda bir haç.

Halihazırda kelepçelenmiş bilekler ve boyunlar için boğaz ve boğaz ve ayak bilekleri için her iki bacakta deri kayışlar.

Rol yapma becerilerimin inandırıcı olduğunu umarak, şaşkın bir sırtıyla Victor'a döndüm. "Etkileyici. Çok, *çok* etkileyici." Keskin boynuzları ve sahte siyah burnu olan küçük bir dağ keçisine doğru yürüyüp ölü postunu okşadım. "Her şeyi kendin mi avladın?"

"Hayır." İki bardağı da toplayarak, gülünç terlikleriyle bana doğru ilerledi ve taşan bardağı bana uzattı. "Misafirlerim bana yardım etmeyi sever süslemek. Mütevazı evimi ziyaret etmek dışında başka uğraşları da var ve ödülleri sergilemekten hoşlanıyorlar." Kıkırdadı. "Bazılarının evleri var Eşleri ve çocukları olduğu için hatıralarını orada

barındıramazlar." "Elbette." Başımı salladım.

Kimse karısının bir psikopatla evlendiğini görmesini istemez.

İçkiyi alçak sesle kıkırdarak kabul ettim. "Viskiyi takdir ediyorum Victor, ama fazla içmediğimi unutuyorsun. Buraya bir fili bayıltacak kadar içki koymuşsun."

Mavi gözlerinde bilmiş bir parıltıyla içkisini yudumladı. "Oh, hatırlıyorum." Manikürlü tırnaklarıyla bardağıma dokunarak omuz silkti. "Ama bu gece özel bir gün. O yüzden... dibine kadar."

İsteksizce bir lokma yuttum ve dilimin yanmasına lanet ettim. Etrafıma bakıp kalanını koyacak ayı postu ya da kaplan kafası olmayan bir yer bulmaya çalıştım. "Tadını çıkaracağım."

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan o bardağın tamamını yutacaksın." Victor'un sakın, kibar kişiliği bir anda yok oldu.

"Affedersiniz?" Kaşlarımı kaldırdım ve ellerini şüphesiz silahların beklediği kalçalarına koyan muhafızlara bir bakış fırlattım.

"Beni duydun." Victor bir yudum daha aldı. "İç şunu. Hepsini iç. Ve sonra bir tane daha içeceksin. Ve muhtemelen içkiyi ne kadar iyi idare ettiğine bağlı olarak üçüncüyü ve dördüncüyü de."

Kaşlarımı çattım. "Ve beni muhteşem halının üzerine mi kusturacaksın? Bu eğlenceli bir gecenin amacını boşa çıkarmak değil mi?"

"Ah, Henri." Bir kolunu omuzlarıma doladı. Boylarımızın birbirine benzemesinden nefret ediyordum. Beni hem küçük hem de korkunç derecede eşit hissettirebilmesinden nefret ediyordum. "Bu gece iki yoldan biriyle sona erecek. Ya seni sıkıca bağlayan o zincirleri koparacaksın ya da... boynunu koparıp kafanı ödül duvarıma asacağım."

Patlarcasına öksürdüm.

Sırtımı sıvazladı. "İşte, işte. Endişelenecek bir şey yok. Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Arkadaşlar böyle yapar. Bunu istiyorsun. Yalan söylemedin. Kan istediğini söylerken dürüsttün. Acıyı, aşağılanmayı ve tanrı olma arzusunu ne kadar arzuladığın konusunda tamamen dürüsttün. Bu yönünü ortaya reddettiğini görmek beni incitiyor. Saklanmaya ve yalan söylemeye çok alışkınsın, bu yüzden... Sana ufacık bir itici güç vereceğim."

"Endişeni takdir ediyorum Victor, ama ben iyiyim. İstedığimi kendi zamanımda yapacağım."

"Ve o zaman şimdi."

"Ama-"

"İç bakalım" Beni ileriye doğru yönlendirerek, Ily ve Peter'ın üzerinde yükselene kadar durmadı.

Onu içime çekerken nefes almakta zorlandım.

Peter kararlı bir şekilde kıpırdamadan , ama Ily... titredi ve uzaklaştı. Elleri kalçalarında toplanmıştı, dişleri takırdıyordu, tüm vücudu kızarmış ve ateşliydi.

İyi olduğundan emin olmak için eğilmeye çalışırken dizlerim gıcırdadı. Her şeyi berbat etmeden önce kendimi durdurdum.

Çıplak ayağımla ona vurarak, "Neyin var senin?" diye çıkıştım.

Benden uzaklaşarak dizlerinin üzerine çöktü ve sessiz bir iniltiyle sarsıldı.

Ne oluyor be?

Ily.

Bana bak.

Tanrı aşkına, bana bak!

O yapmadı.

Şakaklarında ter parıldarken ve siyah saçları omuzlarına dökülürken kendine daha sıkı sarıldı.

"Ily'nin nesi var tatlım?" Victor Peter'a sordu. "İçeri girdiğimizde gayet iyi görünüyordu."

"Eh, ölümle arası pek iyi değil, Sör V." Peter başını öne eğdi.

"Gördüğünüz gibi onları hissediyor."

"Onları hissediyor mu?" Victor geri çekildi. "Vay, vay. Küçük bir empatinin yanı sıra bir gemmolog. Bundan sonra neyi ortaya çıkaracağız?"
Onun yanına eğildi

Ily'nin çenesini kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı.

Viski bardağımla kafasına vurmamak için kendimi zor tuttum.

"Senin de bir içkiye ihtiyacın var mı, evcil hayvanım? Hissettiklerinin etkisinden kurtulmak için?" Başparmağını onun yanağında gezdirdi. "Biliyor , aslında ne hissettiğini anlıyorum. Bu odada belli bir enerji var. Ben de hissediyorum."

Onu bırakarak tekrar boyunun uzunluğuna yükseldi ve kadehini benimkiyle tokuşturdu. "Muhtemelen çığlık atmaktan olmuştur."

Boğazım . "Çığlık mı atıyorsun?" "Evet, oyundan."

"Oyun... vurduğunuz hayvanlar mı?"

"Hayır." Sırıttı. "Seni özgür kılacak olan."

Kontrolümü kaybetmemek için kendimi zorladım. "Ah, evet. Ne demiştiniz?

Ruby Tears?" "İşte o"

"Ve nasıl..." Ağzımı aşağılık şeylerden silme dürtüsüyle savaştım. "Bu oyun nasıl oynanır?"

"Sorduğuna *çok* sevindim." Bileğinin bir hareketiyle beni öne doğru çağırarak, bir kaide üzerinde mükemmel bir şekilde korunmuş ve kablolu ifadesi ve seğiren kulaklarıyla elektrik prizine takılmış gibi görünen bir tavşana doğru yönlendirdi.

"Bak." Ölü yarattığı işaret etti.

"Ne görmem gerektiğini bilmiyorum." Daha yakından baktım ve tahnit kimyasallarının kokusunu .

"Gözlerine, Henri."

Yaklaşıp ölü lagomorph'a baktım ve hemen geriye doğru sendeledim. Tavşanın gözünün köşesine yakut bir taş yapıştırılmıştı.

-Bir gözyaşı damlasını

taklit ediyor. Kandan

yapılmış bir gözyaşı.

Halının üzerindeki Ily'ye baktığımda saf korku omurgamdan yukarı tırmandı. Nefesinin altında inliyordu.

Çenesini güçlükle kaldırdı ve altın sarısı ela bakışlarını benimkilere kilitledi. Kristal gözyaşları kabardı ama dökülmedi. Tırnakları ön kolunu çizdi, önce yavaşça ama Peter uzanıp elini düzleştirene kadar gittikçe hızlandı.

Aman *Tanrım*.

Bu gece burada ölebilirim.

Ölürdüm çünkü asla, asla-

"Ne demek istediğimi anladığınızı görüyorum ama izin verin sizi kurallar hakkında bilgilendireyim."

Victor kolunu tekrar omuzlarıma doladı ve beni odaya doğru çekti.

barbarlıkla dolu bir masa. "Oyunun adı Yakut Gözyaşları çünkü topladığımız şey bu. Yerde. Şişelerde. Ellerimizde, dillerimizde ve sıklerimizde.

Yeni olduğunuz ve hiç şüphesiz dayanıklılığınız olmadığı için, memelilerimiz kadar çok damlacık çekmekle görevlendirileceksiniz."

Peter'a dönerek nazikçe sordu: "Bu odada kaç memeli var Peter?"

Peter zorlukla duyulabilen bir fısıltıyla cevap verdi: "Yüz iki, efendim. V."

"Yüz iki, bu doğru." Bardağımı ağzıma doğru itti.

"Gözyaşlarının seni tahrik ettiğini itiraf etmiştin, o yüzden bu oyun tam sana göre. Gözlerinden yağmuru yakalamak yerine, tüm vücudunu ağlatacaksın. Mücevherinizden yüz iki damla kan çekeceksiniz. İsteddiğiniz aleti kullanabilirsiniz. Kanını yavaşça akıt. Çabuk kanını akıtın. Tek bir yaradan ya da birçok yaradan kanını akıt. Ama kanını akıtacaksın ve her damlacık düştükçe zincirlerin parçalanacak. Gerçekte kim olduğunla yüz yüze geleceksin. Bir avcı. Bir yırtıcı. Baştan aşağı bir katil."

"Ben-" Öksürdüm ve ateşli viskiden boğazımı temizledim. "Onu öldürmeyeceğim. Oynamak istediğim bir şeyi neden öldüreyim ki?"

"Merak etme, onu öldürmeyeceksin. Sana izin vermeyeceğim. O hâlâ yüzde seksen benim ve yatırımının karşılığını henüz alamadı. O sadece senin ruhunun kilidini açmana yardım edecek Henri. Hayatta kalacak. Sana söz veriyorum. Çok ileri gidersen muhafızlarım seni durduracaktır." Sesini yükselterek, "Peter canım.

Lütfen yeni arkadaşıma bu oyuna katlanmanın nasıl bir his olduğunu

anlatın." Kesiklerinden sızan taze kanı görmezden gelerek omurgasını dikleştirdi,

Peter aptalca bir cesaretle çenesini kaldırdı. "Sör V, bir ricam var. İly yeni. Uzun bir gün geçirdi. Onun yerini almama izin verin-"

Bitirmeye fırsat bulamadı.

Sesi kesildi ve tanıdık elektrik çarpması sancılarıyla sarsılarak yere yığıldı.

Victor başparmağını düğmeye saplayarak, "Seni *küstah* küçük ahmak," diye . Sanki bir akşam yemeği ev sahibiymiş ve köpeği halının üzerine işemiş gibi dehşete düşmüş bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Çok üzgünüm Ward. Genelde çok daha usludur."

Peter'ın çırpınışlarını ve inlemelerini izlerken Ily iki eliyle ağzını kapattığı için cevap veremedim. Ona dokunmaya çalışmadı, ama cezalandırıldığı süre uzadıkça parçalara ayrıldı.

Victor kölesini kızartmaya devam ederken dilimi ısırdım. On saniye, on beş saniye.

Tüm içgüdülerim bu sosyopatı çıplak ellerimle öldürmek için feryat ediyordu, ama sonra vurulacaktım ve gardiyanlar Ily ve Peter'ı uyudukları hücrelere geri atacaklardı.

Victor'un yerini almak için başka bir piç yükselecekti ve ben kimseyi kurtaramayacaktım. Cesedim burada çürüyecekti.

Q onları asla bulamazdı.

Ve bu zamana kadar yaptığım her şey bir hiç uğruna olacaktı.

Yirmi saniye sonra Victor nihayet iç çekti ve başparmağını kaldırdı.

Peter inledi ve bir yığın halinde yere yığıldı. Uzuvarı hastalıklı bir şekilde seğirmeye devam ediyordu.

Ily ona doğru uzandı ve bir şokla irkildi. Kollarını kendine sararak, sanki zihni çoktan çatlamış gibi sallandı ve sallandı.

Siktir, özür dilerim.

Onu buraya getirdiğim için çok üzgünüm.

Keşke zamanı geri sarabilseydim ve onu kulüpte hiç görmeseydim.

Onu asla fark etme. Onu iste. Çal onu.

Tanrım, hepsi benim hatam.

"Tekrar deneyelim mi?" Victor bir kaşını kaldırdı. "Nasıl , Peter. Lütfen Henri'ye alıcı tarafta olmanın nasıl bir his olduğunu anlat."

Nefes nefese, titreyerek, zar zor hayatta kalan Peter kendini dizlerinin üzerine itti. Sesi titrerken neredeyse öne doğru devriliyordu. "Ben-ben oynadım Bu oyunu defalarca oynadım Usta H ve hâlâ nefes alıyorum."

Beni kandırabilirdin.

Onunla ilgili tüm kıskançlığıma rağmen, Victor'un ona yaptıklarının intikamını almak için korkunç bir zorunluluk hissediyordum. Eğer bu gece hayatta kalırsam, Peter'a Victor'un yaşattığı tüm şokların karşılığını ödetmenin bir yolunu bulacaktım.

Her nasılsa.

Victor elini kaldırdı, parmağı tehditkâr bir şekilde kumandanın üzerinde duruyordu. "Ve..."

"Ve... hizmet etmek bizim için bir zevktir." Peter başını öne eğdi. "Biz yaşamak için hizmet et." Alnını kan lekeli halıya bastırdı. "Biz sadece hizmet etmek için varız."

"Aferin oğlum." Kumandayı tekrar cebine atan Victor, iğrenç dikkatini bana yöneltti. "Şimdi iç, Henri."

Bir silahın emniyeti açıldığında arkamdan bir tıkırtı .

Omzumun üzerinden baktığımda bir gardiyanın boş bakışlarını yakaladım. Silahının namlusu kafatasımdan sadece birkaç santim uzaktaydı.

Kalbim gümbürdedi.

Bağırsaklarım

çalkalandı.

Yerde parçalanmış Ily'ye baktım, sonra elimdeki alkole göz attım.

Eğer onu ayıkken incitirsem, bunu rolümüzün bir parçası olarak yapardım. Onu geldiğinde nazikçe keserdim. Yapılması gerekeni mümkün olduğunca nezaketle yapardım.

Gözlerimi

devirmiştim. Ne

tezat. Şefkatli

işkence mi?

Sikeyim.

Öyle bir şey yoktu.

Kendimi kandırıyordum.

Bunların hepsi zaman kaybıydı.

Denedim.

Tanrım, denedim.

Eğer sarhoşken ona zarar verirsem.

Eğer bu oyunu sert içkinin etkisi altında oynadıysam... eğer bana en ufak bir şekilde yanlış baktıysa ya da bir kavga sözcüğü mırıldandıysa... *merde.*

çalıştığım adam olarak ona zarar verecektim. Zapt

edemediğim canavar olarak.

canavar.

Eğer ona sarhoşken , içinde bulunduğum kafes açılır ve lanet bir hayvana dönüşürüm.

Duvarlardakilerden çok daha kötü bir hayvan.

Kardeşimin seve seve katledeceği bir hayvan.

"Seç Henri," dedi Victor çok yumuşak bir sesle. "Bu gece kimin kanının akacağına sadece sen karar verebilirsin. Ya onun... ya da senin."

Gözleri benimkilerle buluştu.

Güneş ışığı son derece parlak bir şekilde parladı, yandı, *yandı, yandı.*

Onu kulüpte seçmiştim.

Onu ben seçmiştim.

Onu kınadı.

Diğer mücevherleri kurtarabilmem için içeri girmemin anahtarıydı.

Kölelerin becerildiğini, dövüldüğünü ve istismar edildiğini görmüştüm.

Kimsesi olmayan köleler.

İçime bir kaya parçası battı.

Ily gözlerini benden hiç ayırmadı.

Tek bir sessiz baş sallamasıyla beni tamamen yok etti. Ona zarar verme izni.

Onu kesmek, kanını akıtmak, onunla bu iğrenç oyunu oynamak için izin. O ölmeyecekti.

Ama çılgılık atardı.

Acı ve kalp ağrısı hissedecekti ve ben bunu yapamazdım.

Eğer yapmazsan, ölürsün.

Peki o zaman nerede ?

Victor ve Roland'ın merhametine kalmıştı. Peşinden salyalarını akıtan diğer canavarların çeteleşmesi.

Başka seçeneğim yoktu.

Onu kurtarmak için, ona zarar vermeliydim.

Ve onu inciterek, kendimi kaybederdim.

Yapmayacaksın.

Yeterince güçlüsün.

Karşılık vermeyecek.

Sana söz verdi.

Sarhoşken yaptıysam ne olmuş?

Bu beni yetilerimden yoksun bırakmadı, sadece gizli tuttuğum kısımları daha da yoğunlaştırdı.

Ama Ily bu sırları zaten biliyordu. O

sırları kabul etti.

Bu sırlar yüzünden birlikte savaştık.

Birlikte.

İçimi bir parça kurtuluş
duygusu doldurdu. Ağır bir
nefes aldım.

İkimiz de bunun olabileceğini kabul
etmiştik. Sadece bitene kadar
dayanmamız gerekiyordu. *Affet beni.*
Tanrım, affet beni.

Gözlerimi onunkilerden ayırarak viski dolu bardağı geri fırlattım. İki
yudum, üç, dört. Gözlerim sulandı. Boğazım yandı. Ve boş içime sıçradığında
midem saf ateşe dönüştü.

"İyi seçim." Victor boş bardağımı aldı ve bara doğru yürüdü. Bardağı
doldurup bana doğru geri geldi. "Tekrar."

Sikeyim.

Onu içersem yarı komada olurum.

Sarhoşluğun sinsisi ve baştan çıkarıcı etkisi şimdiden zihnimi sarmaya
başlamıştı.

Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği
yemeliydim. Buraya hiç gelmemeliydim.

Bana sonsuza dek musallat olacak kıza asla göz koymamalıydim. Biraz
sallanarak, kendimi hasta ve sersemlemiş hissederek bardağı kabul ettim.
Dudaklarıma götürdüm.

Ve içtim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ily

FARKLI BİR DÜNYADA YAŞIYORDUM.

O dünya her nefeste daha da katılaşıyor, hiçlikten her şeye dönüşüyordu. İlk başta yavaşça, zar zor, ama sinsice. Korkunç, korkunç derecede sinsi.

Kalp hızlandı ve terlemeye başladım ama yavaş ve ölçülü nefesler alarak zihnimin la-la diyarına kaymasını engelledim.

Parmağımı boğazıma sokmak ve Peter'ın verdiklerini kusmak istedim.

Zihnimi ele geçiren sisi durdurma ihtiyacı kesinlikle çok önemli hale geldi.

Unutmayı göze alamazdım.

Boğulmama izin veremezdim. *Pes*

etme.

Görmezden gel.

Bir nefes daha çektim.

Sadece aptal bir mantar.

Baş dönmesi bir anda ortaya çıktı.

Uyuşukluk ve çarpık düşüncelerin hepsi kenarlardan yumuşadı.

Hayır.

Gözünü dört aç.

Gözlerimi öfkeyle kırıştıtararak köşelerde biriken bulanıklıktan arındırdım. Odanın içinde bir yerde bir saatin tik takları giderek artıyor, korku dolu kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Her tikte içimde dehşet saçan yangınlar patlak veriyordu.

Her tıkırtıda duman daha da kalınlaşıyor, gerçekliği hayale dönüştürüyordu. Bir sırtlanın kıkırtısı kulaklarımda yankılandı.

Bu gerçek değil.

Odaklan!

Victor boğazından aşağı bol miktarda alkol dökmesini emrederken bakışlarımı Henri'ye kilitledim.

İlk kadehini bitirdiğinde öğürdü.

İkincisini bitirdiğinde yüzünü buruşturdu.

Ve üçüncüyü reddederek başını özensiz bir şekilde salladı.

"Artık yok." Sertçe yutkunarak boğazını temizledi. "Çok fazla. Çok hızlı. İhtiyacım var-" Öne doğru tökezledi ve ölüm üzerine ölüm tutan dolaplardan birine tutundu. "Sadece... bana bir dakika ver." Yere kayarak kışının üzerine oturdu ve dizlerini yukarı çekerek başını dizlerinin arasına koydu. "Kahretsin, oda yüzüyor."

"Sanırım düşündüğüm kadar çok tutamıyorsun," diye mırıldandı Victor. Henri'nin el değmemiş üçüncü içkisini ısıtılı barın üzerine geri koyarak köşedeki kadife ipi çekti.

Aşağıdaki mutfaklarda bir yerde bir çan çalacak ve Victor'un az önce çağırdığı şeyi getirmesi için bir hizmetkârı uyandıracaktı.

"Kim bilir ne bir şey yemedim," diye inledi Henrititreyen eliyle ağzını silerken. "Cömertçe doldurduğuna bakılırsa bana sekiz ya da dokuz shot verdin."

"Eminim şimdi yemek yemiş olmayı , değil mi?" Victor kıs kıs güldü. "Boş ver. Birkaç dakika içinde etkilerini hissetmeye başlayacaksınız. Otuzuna geldiğinde özgür olma yolunda ilerliyor olacaksınız."

"Daha çok ölü gibi." Ellerini saçlarında gezdiren Henri başını kaldırdı ve gözlerine takıldı.

Bir an için başka kimse yoktu.

Yavaş yavaş içime işleyen şurup kıvamındaki hastalık önemli değildi. bakışlarındaki sarhoşluk önemli değildi. Hala birleşmiştik. Hala bağlıydık. Hala bu işte beraberdik.

Birlikte.

Bu kelimeye bir cankurtaran salı gibi sarıldım.

Henri'yi de bunun üzerine çekmek istedim - onu şu anda boğmakta alkol denizinden çıkarmak ve ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, bunu *birlikte* atlatacağımıza söz vermek istedim.

Acıyla başa çıkabilirim.

Ömür boyu bir meditasyona dalar ve bana verdiği her kesiği uyuştururdum.

Peter bu oyuna birçok kez katlanmıştı.

Ben de yapabilirim.

Sonra Henri'nin odasına dönüp yeni bir plan yapardık. Sonunda memur arkadaşlarına gelip bizi almalarını söyleyecek bir plan.

Henri bana trajik bir omuz silkme hareketi yaparak gözlerini kapattı ve başını dolaba yasladı.

Gözleri kapalıyken bile aramızdaki pazarlık ediyordu. Peter'ı ve mücevherleri kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağımıza söz vermiştik.

Sadece

çünkü o sarhoştı ve ben uyuşturulmuştum, bu sözümüzü tutamayacağımız anlamına gelmiyordu.

Kafamı başka bir sis bulutu kapladı, beni aşağıya, aşağıya çekti-

Hayır.

Aramızdaki bağa tutundum.

Tüm sırlarımızdan ve onun tüm itiraflarından bir ip ördüm, sahnemizi oynama zamanı geldiğinde başarısız olmamak için kendimi ona kementle bağladım.

İkiniz de tehlikeye atılamazsınız.

Bunu anlıyorsun, değil mi?

İkimizden birinin alkollü olması felaket olur ama ya ? Başarısız oluruz.

Repliklerimizi unutacağız ve-

Gökkuşakları aniden zıplayan zebraların üzerinde parıldadı.

Yüksek saksı eğrelti otlarında şelale sesleri duyuldu.

Antilop sürülerinin toynaklarının gürlediği ve yukarıda çiftleşen kuğuların ağıt yakan seslerinin hüzünlü bir orkestra gibi yankılandığı perküsyona mücevher rengindeki böceklerin tıkırtıları, cıvıltıları ve koşuşturmaları eklendi.

Hayır.

Lütfen hayır.

Kendimi kamburlaştırarak, sanrıdan gelen ve giderek sağırlaşan seslerle savaştım.

Kapının gürültülü bir şekilde çalınması içimi top ateşi gibi parçaladı.

İrkildim ve dizlerimin üzerinden eğildim, ancak Henri endişeli bir nefes aldı ve Peter omzumu omzuyla dürttü.

Vücudunun benimkine yaptığı baskı yanlış, istenmeyen bir şeymiş gibi geldi.

Halının çıplak tenime sürtünmesinden irkilerek uzaklaştım.

"Şuraya koyun lütfen," diye mırıldandı Victor, içinde binlerce ölü bulunan bir kafesin yanında duran deniz kabuğu işlemeli tavlâ masasına el sallayarak Sinek kuşları, zümrüt, safir ve ametist kasırgasında uçuyormuş gibi görünmek için bükülmüş ve bağlanmış.

"Evet, Sör V." Siyah takım elbiseli iki adam masaya büyük bir tabak koyduktan sonra gümüş kubbeleri yırtıp kapıdan çıkıp gözden kayboldular. Çökmüş lokmaların kokuları burnuma kadar geldi.

Dişlerimi birbirine geçirdim, kendimi şiddetli bir şekilde hasta olmamak için zorladım.

"Yemeğe ihtiyacın olduğunu mu söylemiştin?" Victor yerde sertçe yutkunmakta olan Henri'ye sırtıttı. "Öyleyse... ye."

"Evet, ben iyiyim." Henri inledi. "Eğer yemek , ."

Olamaz.

Gözlerim yaşardı.

Şimdiden gevelemeye başladı.

Henri'nin dikkatini çekmeye çalışarak Peter'ın yanında yer değiştirdim.

Ye!

Lütfen yiyin!

İçkiyi içinize çekin.

Kazanmasına izin

verme.

Buz gibi bir paranoya rüzgârı omurgamı tırmaladı.

Ya sonunda özgür olabilmek için sarhoş olmak istiyorsa?

Ya bunu planladıysa ve bunca zamandır yalan söylüyorsa?

Hayır.

O yapmaz. O-

Kalenin dışında beni kovaladığı anılar hızla aklıma geldi. Beni itip yere düşürürken omurgamda oluşan morluklar. Beni öptüğünde dudaklarımdaki alevler. Orada hiçbir şeyi saklamamıştı. Gerçeği görmüştüm.

Bunu istiyor.

Kendimi asılmış ve kanlar içinde gördüğüm bir görüntü zihnimi bozdu. İçimden damlayan kan damlacıkları, her seferinde bir kırmızı boncuk, Henri'nin diline düşüyor, tıpkı gözyaşlarımı yalayıp yuttuğu gibi yaşam gücümü de yalayıp yutuyordu.

Beni canlı canlı yer. Bu

doğru değil-

Deliliğin içinde yüksek sesli, hayali bir kahkaha yankılandı. Beni keserken kahkahalar attı, sonra çıktı. Vahşi homurtuları beni götürürken, kanımı akıtırken.

Kuru.

Gerçekliğe dair kavrayışım çözüldü, daha hızlı ve daha hızlı, daha çılgın ve daha çılgın.

Duvardaki saat daha yüksek, *daha yüksek sesle* çalıyordu. Etrafımdaki her şey canlandı. Hayvanlar baktı. Kuşlar kanat çıırttı. Örümcekler duvardan aşağı sıçradı.

Çılgın halüsinasyonlara daldım.

Gerçek olmadığını *bildiğim* şeyler gördüm ama onları durduramadım. Haki kamuflajlı avcıların tüfeklerini kaldırıp buradaki her sefil yaratığı katlettiklerini görmeden duramıyordum.

Kulaklarım silah sesleri ve ölüm çağrılarıyla çınladı. Bir geyiğin çığlığı.

Bir gergedanın

böğürmesi. Çok, çok fazla ölüm.

Etrafımda, üstümde, altımda.

Beni kan lekeli halı ve sefaletten oluşan bir mezara gömdü. Beyaz ve kırmızı halı aniden küçük, iğrenç akarlara dönüştü, etimin içine girip beni yiyip bitiriyor.

Onları içeriden duydum.

Kemirici küçük dişleri beni hücre hücre yutarken yüksek sesle *tırmalama, tırmalama, tırmalama*.

Kollarımı tekrar kaşıdım, bu sefer daha derine, daha sert.

Damarlarıma ulaşmaya ve onların iğrenç leşlerini koparmaya çalıştım.

Keskin tırnaklarımı sıcak tenimde gezdirirken Peter bana endişeli bir bakış fırlattı.

Bu daha kötüydü.

Okuldan bir arkadaşım ile isteksizce biraz ot çektiğim de yaşadığım dan çok daha kötüydü. O sadece ezici bir endişe ve kalp çarpıntısı vermişti.

Ama bu?

Bu, zihnimi her türlü dehşetle kararttı.

Bir an göğüslerim ihtiyaçtan şişti. Bir sonraki, istedim Kendimi pencereden dışarı attım. Bir nefeste ıslandım. Bir sonraki nefeste, tamamen iğrenmeden kendime dokunamıyordum bile. Zıt kutuplar; aşk ve nefret, mutluluk ve umutsuzluk. Hiç bitmeyen bir evet ve hayır, yaşam ve ölüm atlıkarıncası ve daha yüksek, daha yüksek, daha *yüksek!*

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatarak hayvanların kakofonisini çalıştım. Havlamalar ve triller, homurtular ve ısıklar.

Çok fazla.

Çok fazla!

"İly..." Peter tereddütle kalçamı okşadı. "Sorun yok-"

Tepkimi kontrol edemiyordum.

"*Dokunma bana!*" Bağırđım, sıçrayarak uzaklaştım ve bir topun içine kıvrıldım.

Durdur şunu.

Lütfen, lütfen durdur şunu.

Ayak sesleri halının üzerinde gümbürdedi.

Birinin enerjisinin varlığı aşırı hassas cildimi karıncalandırdı. Daha sıkı sarıldım.

Düştüm, düştüm, taklalar attım ve deliliğe doğru sürüklendim.

Ağır, büyük eller omuzlarıma indi ve beni dikleştirdi. Akıl sağlığıma tutunmak için elimden geleni yaptım.

Bakışlarım Henri'ninkilerle buluştuğunda donup kaldım.

Ve o kristal berraklığında gözlerimiz birbirine değerken ve ruhlarımız birleşirken, ben

Onu *gördüm*.

Onu gerçekten gördüm.

Bana karşı dürüst olabilirdi.

İçinde gizlenen şeyi söyleyebilirdi.

Ama duymak görmekten farklıydı ve şimdi... Gördüm.

Her şeyi gördüm.

Sırtından yarasa kanatları çıktı, damarlı, ağsı ve sanki cehennemin kapılarından uçmuş gibi yer yer yırtıktı. Derisi kararmış ve parlayan kırmızı rünlerle çizilmişti. Ağzını açıp anlayamadığım şeyler söylerken alt dudağında sivri dişler belirdi.

Ya gözleri?

Beni yerden kaldırıp sarstığında, acıyı yalnızlığı barındıran o muhteşem gri derinlikler, yanan kükürt gibi karardı.

Sarhoşken bile güçlüydü.

Korkunç, dehşet verici

derecede güçlü. Onun elinde

sallanıyordum.

"İly. gel." Burnu değdi; ruhunun içine yuvarlandım.

Çaresizlik ve kısıtlama, doğru ve yanlış, sadist ve azizle dolu kömürleşmiş ve çarpık kalbinin derinliklerinde yuvarlandı ve yuvarlandı.

Dişli dudaklarını kulağıma bastırarak fısıldadı, "Benimle kal. Benimle kalmana gerçekten ama *gerçekten* ihtiyacım var."

Onun küfürleri ruhuma işledi.

Parmakları etime gömüldü.

Panik bir kar fırtınası gibi kemiklerimi donduruyor ve havayı acı veren buz sarkıtlarına .

Dokunma bana.

Lütfen yapma-

Elleri binlerce ateş karıncası gibiydi.

Yakınlığı milyonlarca zehirli iğne gibi.

Bırak beni-

Beni ona doğru sertçe bastırırken tek hissedebildiğim sıcaklık ve sertlik, güç ve cezaydı.

"Lütfen." Tuttuğu yerde kıpırdandım. "Acıyor. Buna dayanamıyorum.

Bırak gideyim."

Yırtık pırtık bir nefes çekti. "İly, yapma." Korku onu tıslayacak kadar ayılttı, "Benimle dövüşme. Benimle dövüşürsen ne olacağını biliyorsun."

"Seninle dövüşürse ne olacak?" Victor çok ama çok yakından seslendi.

Oda bir işkence odası gibi küçüldü, tavan alçaldı, duvarlar süründü, beni sıktı, beni hapsetti.

Hayır.

Bu gerçek

değil. Bu-

"İly." Henri fısıldamayı bıraktı ve onun yerine beni sertçe sarstı. Bir büyücünün fırlattığı eklem kemikleri gibi sarsıldım. Yer sarsıldığında oluşan bir su birikintisi gibi titredim.

Aramızdaki her temas noktası daha da kötüleşti.

Başının etrafında ilahi bir ışıktan gölgeli bir taca dönüşen bir hale parlıyordu. Parmakları omuzlarımı okşadı, nazik, yumuşak *ve acı vericiydi.*

Çok, *çok* acı verici.

"Yapma," diye inledim asit içimi ıslatırken ve akrepler beni sokarken.

"Yapma-"

Henri beni görmezden gelerek daha da yaklaştı. "Bunu tek başıma yapamam." "Neyi yapamazsın?" Victor sordu.

Yanaklarımı kavrayan Henri, içtiği likörün etkisiyle bana sendeledi.

Yapamadı

m. Çok

fazla.

Acıtıyor.

Acıyor.

Acıyor!

"Dur." Şeytani sanrılara ve korkunç halüsinasyonlara karşı gözlerimi sımsıkı tuttum. "Bana dokunmayı kes."

"Lütfen, İly. Benim-"

"Bırakın gideyim." Sesim yükseldi. "beni!"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Yana doğru sendeleyerek Peter'a baktı. Sesi yalvarmaktan böğürmeye dönüştü. "Ne yaptın lan sen?"

O mu?!"

Peter geri . Cevap vermedi.

"Cevap ver bana!" Henri havladı. "Onun nesi var?"

"Onun hiçbir sorunu yok." Victor kıkırdadı. "Gerçek korku çok çeşitli şekillerde ortaya çıkabilir. O sadece katatonik Henri. Hepsi bu."

"Eğer doğruysa, kendine gel!" Henri yanağıma dokundu. "ama."

Parmakları hançer gibiydi.

Onun azabı zihnimdeki her açık yaraya sirke ve çamaşır suyu oldu. "*Sana beni bırakmanı söylemiştim!*" Onu ittim.

Geriye doğru sallandı.

Onunla göz göze gelmeye cesaret ettim ve karşımda ilkel, vahşi özüne kadar soyulmuş bir adam duruyordu. "İly..." Bakışları dehşetle doldu. "*Söz verdiğim gibi.*" (Söz verdin.)

Söz

veriyorum.

Söz

vermiştim.

Ne söz vermiştim?

"Onu çarmıha ger Henri," diye emretti Victor. "Bu yeter. Ona gerçekten korkacağı bir şey verin."

"Bana bir dakika ver-"

"Hayır, dakikalarınız vardı. Günlerin vardı. Onun kanını akıtma zamanı, böylece gerçekten bizden biri olduğunu bileceğim."

Bir kan tsunamisi çöktü. Metalik pas boğazımdan aşağı sızdı. Derim yarıldı, kan yağdı, kan nehri aktı.

Hayır-
Henri'nin ellerini kapladı.
Kollarını.
Vücudunu.
Ve dudakları.
Ve deliliğime gülümsediğinde, aklım sınırının sonuna ulaştı.
Beni tekrar yakalayan Henri, ayak parmaklarım halıyı zar zor sıyrana kadar beni dik tuttu.
Kendimi tamamen kaybettim.
"Hayır," diye bağırdım.
"Beni rahat bırak." Tekmeledim.
"Acıyor. Acıyor. Acıyor!" Yumrukladım, dövüştüm ve saldırdım.
Karnına bir kılıç gibi beni bırakan Henri, ellerini çekti ve şaşkın, korkunç bir sessizlik içinde bakakaldı. "İly..."
Canavarların serapları ve günahın uğursuz tonları arasında yüzerken dört ayak üzerinde nefes nefese kaldım.
Bir anlığına hatırladım. Göz kırptım ve özgürdüm.
Onunla kavga etme.
Ne yaparsan yap, kavga etme!
"Henri..." Ona doğru süründüm. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Ben daha iyiyim."
Şimdi. Ben-" Karanlık onun etrafında toplanırken, mahzenin her köşesinden emilirken boğazım kapandı. Duman çıplak ayaklarının etrafında dolaşıyor, bacaklarından yukarı doğru süzülüyordu. Dumanın içinde yılanlar ve acı gizleniyordu, beni yakalayıp incitmek için bekliyorlardı.
Ürperdim ve gözlerimi kapattım.
Sakın bakma.
Odaklan.
Yalnız değilsin.
Bunu birlikte atlatabiliriz.
Henri eğilip dirseklerimi kavrarken varlığı üzerimde yükseliyordu.
Beni ayağa kaldırırken inleyerek, ". Şu işi bitirelim."
Mantıklı olmaya çalıştım.
Uğultuları, tıkırtıları ve çıgılları duymazdan gelmeye çalıştım.

Ama parmakları bileğimi sıkıca kavrayıp beni gaddar dişleriyle dolu dumanının içine sürüklediğinde tekrar kırıldım.

"Hayır!" Geriye doğru savrulduğum, kendimi onun elinden kurtardım ve bir yığın halinde yere düştüm. "Beni rahat bırak!"

Peter bana doğru uzandı. "İly, sorun yok-"

"Sakın ona dokunayım *deme!*" Henri kükredi.

Hırıltısı bir ejderha gibi geliyordu. Tüm kale sallandı. Gargoyleler kıkırdadı. Şimşek çatallandı. Kalbim çarptı ve sıçradı, gürledi ve sıkıştı.

Doğru düzgün nefes alamadım.

Neyin gerçek olup olmadığını anlayamadım.

Aklımdaki tek şey *kaçmak*ken vücudumun her parçasının neden ona boyun eğmem için yalvardığını hatırlayamıyordum.

Henri biraz sallanarak tekrar üzerime eğildi. Göğsümü yırtmaya ve hızla çarpan, kokuşmuş kalbimi almaya hazır, siyah damlayan bir melek.

"Lütfen," diye yalvardım. "Yapma."

"Lanet olsun, beni dinle." Kolunu belime dolayarak beni ayağa kaldırdı. "*Ensemble, tu te rappelles?* (Birlikte, hatırladın mı?) Lütfen Tanrım, bana hatırladığını söyle."

Hiçbir şey

hatırlamıyordum. Her

şeyi hissettim.

Korku ve başarısızlığın altında boğuldu.

"Mücevherimle ne gibi küçük anlaşmalar yapıyordun Henri?" Victor dikkatle sordu. "Görünüşe göre sır saklıyormuşsun, kısa süre içinde bile "Buraya geldiğinizden beri."

"Sadece bir kontrol yöntemi Vic." Henri Victor'a ukala bir sırıtiş fırlattı. "Hepsi bu kadar."

İhanet içime zehir gibi oturdu.

Henri yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şekilde beni kollarının arasına çekti.

İyilik kılığına bürünmüş kötücüllük hissi şimdiye kadar katlandığım en kötü şeydi. Sümüksü ve soğuk, yağlı ve acı verici.

Henri beni kendine yaklaştıırken

inledim. Dudakları kulağıma

değdiğinde titredim.

"Sana ihtiyacım var, İly." diye fısıldayınca kendimi kapattım. Benim için davranmana ihtiyacım var. Bana itaat etmene."

Tersledim.

Kendimi onun hastalıklı kucağından kurtararak ellerimi birleştirdim ve göğsüne vurdum. "Senin için asla uslu durmayacağım, seni hasta piç!"

Ve sonra, gözyaşları geldi.

Kalın, kederli hıçkırıklar.

Gözleri parladı.

Geriye doğru savruldu.

O kadar hızlı geri çekildi ki tavla masasına çarparak ordövrleri yere düşürdü. İki elini saçlarına daldırarak, içinde yaşayan çılgınlığı sökü� atmak istercesine saç tellerini çekti.

Fransızca konuşmaya başladı.

O kadar hızlı konuşuyordu ki çözemedim ama çektiği eziyeti yorumlayabildim. Benimkiyle örtüşüyordu. Sanrılarımın bir an için duraksamasına neden oldu.

Aman Tanrım.

Ne yaptım ben?

Ellerini bıraktı, titreyen eliyle ağzını silerken saçları dağınık bir şekilde kaldı. "Geç oldu Victor. Sarhoşum ve zar zor görebiliyorum. Uyuyacağım ve-"

"Yeter!" Victor hepimizi olduğumuz yerde dondurarak bağırdı. Öfke onu boyadı, geceliğini dalgalandırdı ve kuzu derisi terliklerini doldurdu. "Eğer on saniye içinde mücevherini alıp onu çarmıha germezsen Ward, Tanrı yardımcım olsun, ikinizin de beynine birer kurşun sıkarım. Bu gülünç saçmalıktan bıktım artık!" Parmaklarını şıklatarak bir muhafızın gelmesini bekledi.

dolu bir tabancayı eline verdi, sonra da şakağıma dayadı.

Olduğu yerde sallanırken gözlerini Henri'ye dikti. "On." Yere düştüm ve başımı kapattım.

"Dokuz."

Peter beni tuttu ve ayağa kaldırmaya çalıştı. "Ayağa kalk, İly. Çok özür dilerim. Kalk, lütfen-"

"Sekiz."

Bir topun içine girdim ve dünya bir girdaba dönüşürken çığlık attım. Her duyum bağırdı ve boğuldu.

"Yedi."

"Siktir!" Henri'nin kükremesi kafamın içindeki çığlığı kesti.

"Altı."

Güçlü kollar ortama dolandı ve beni kanla kaplı halıdan kaldırdı.

"Beş."

"Beni yere bırak! *Dokunmayın* bana!" Tekmeledim ve ağladım. Çığlık attım ve büküldüm.

Ama faydası olmadı.

Henri bu sefer onunla mücadele etmeme izin vermedi. Beni odanın diğer ucuna taşıyıp haçın dibine bırakırken elleri demir ve prangalarla doluydu.

Victor da silahını bana doğrultarak onu takip etti. "Dört."

"Ben yapıyorum, Tanrı aşkına!" Henri hırladı, elleri titreyerek sol kolumu dışarı itti ve kelepçemi bir kancaya taktı. Aceleyle önce sağ bileğimi, sonra da yakamı bağladı.

"Lütfen. Lütfen, bunu yapmayın. Lütfen!" Çığlık attım ve çırpındım. "Bırak Gitmeme izin ver. Bırak gideyim. Eve gitmek istiyorum! Krish'i istiyorum.

Kardeşimi istiyorum!" "Üç."

"Orospu çocuğu!" Henri kamburunun üzerine bileğimi tutarken homurdandı.

İçgüdülerim beni alt etti. Panik beni ele geçirdi. Yüzüne tekme attım.

Burnunun çatırdaması.

Gözlerinin sulanması.

Hayat durdu.

Her şey *dayanılmaz* bir şekilde

hareketsiz kaldı. Henri sonsuza kadar

hareket etmedi.

Saksılarda büyüyen bitkiler ve ölü yaratıkların etrafında vızıldayan sinekler duydum.

Henri nihayet nefesini içine çekip burnundan damlayan kan damlasını diliyle yoklayana kadar ay bir görünüp bir kayboldu, güneş bir doğup bir battı.

Sert bir şekilde nefes alırken sırtı titredi.

Kendi içine kıvrılırken omurgası yuvarlandı.

Tek kelime etmeden, elleri ayak bileklerime indi, bacaklarımı açtı ve beni bağladı, beni hapsetti, deri kayışları etrafımda sıkıca bağladı.

"Sonunda." Victor güldü ve silahını indirdi. "Tam zamanında." Klostrofobi saldırdı.

Bir kâbusun içinde sıkışıp

kalmıştım. Bir çarmıhta kapana

kısılmıştım.

Hareket etmek, saklanmak, kaçmak yasaktı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Bırakın gideyim. *Bırakın beni!*" Henri yavaşça ayağa kalktı.

Burnundan daha hızlı kan damlıyordu.

Aklı başında olan yanımda -uyuşturulmuş deliliğin altında gömülü- dehşet içinde dondu.

Özür

dilerim.

Çok özür

dilerim.

Demek istemedim ki-

Yüksek sesle burnunu çekerek elinin tersiyle burnunu sildi. Buz gibi bir kontrol ve kapanan siyah gözlerle parmak eklemlerini süsleyen kırmızı lekeye baktı.

Göğsünde ilkel, gırtlaktan gelen bir ses gürledi.

Sanki bir deprem tüm bariyerlerini, tüm bağlarını, tüm mükemmel davranışlarını parçalamış gibi ürperdi.

Ve çılgın sanrılarım, bir çatırtı duydum.

Kırıldığını gördüm.

İyi bir adamın bir canavara dönüşmesine tanık oldum. Çenesi aşağı eğildi.

Gözleri dudaklarımı, burnumu, yanaklarımı sıyırdı.

Ve onlar benimkine yerleştiğinde, artık Henri Ward'ı görmüyordum - adam, polis, kurtarıcı.

Sadece kanımı akıtacak, bana tecavüz edecek, beni öldürecek adamı gördüm. Kırıldım.

Dehşet fişkırdı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

Hesaplanmış bir gizlilikle parmakları kıvrıldı ve tek bir damlacık yakaladı. Yavaşça, sessizce diline götürdü ve gözyaşımı daha önce çektiğim kanla karıştırırken ürperdi.

İçindeki çatlak her neyse kapılarını ardına kadar açtı. Kilitler açıldı.

Barlar kırıldı.

Bir hırıltıyla düştü.

Elleri boğazıma dolandı. "Sana benim yanımda ağlama demiştim." Parmakları sıkıca sıktı. "Sana benimle dövüşme demiştim." Onun Dilim çeneme indi, kirpiklerime kadar yalayarak her bir tuz damlasını yakaladı. "Sana gerçekte ne olduğumu söyledim."

Ve dudakları kulağımı bulup sarhoş bir fısıltıya dönüştüğünde, beni güvende tutacağına dair yemin etmedi ya da onunla birlikte oynamam için yalvarmadı. Sadece nefesini içine çekti, boğazımı ısırdı ve hırladı, "Sana ne söylemiştim, küçük kâbus. İçimde ne olduğunu sana söyledim. *Sana söyledim.*

"Ve şimdi... Sonunda özgürüm."

*Henri ve Ily'nin hikâyesi Zümrüt Çürükler'de devam ediyor...
Henri koptu, Ily tuzağa düştü... İttifakları gerçekten bozuldu.
Çıkış gününde sizin olması için ön sipariş vermeyi unutmayın!
BURADAN ön sipariş verin*

ÜCRETSİZ ön kitap THE MERCER CURSE'ü almadıysanız ve dinlemek ya da e-kitabı indirmek istiyorsanız, her ikisi de **MAĞAZAMDA** ücretsiz.

Kısa ve baharatlı bir kitap ve sizi Henri'nin üvey kardeşini arayışıyla tanıştırıyor. Okumak/dinlemek zorunda değilsiniz ama mevcut olduğunu belirtmek istedim.

THE MERCER CURSE ÜCRETSİZ E-KİTAP (tüm platformlarda da mevcuttur)

MERCER LANETİ ÜCRETSİZ AUDIO (çoğu platformda da mevcuttur)

Q ve Tess ile henüz tanışmadıysanız, New York Times Çok Satan Karanlık Romantizmleri şimdi hazır ve eksiksiz! Tess'in Gözyaşları ile başlayın

ŞİMDİ OKUYUN

Zümrüt Çürükler

TÜM PLATFORMLARDA ÖN SİPARİŞ

Nisan 2024'te geliyor.

*"Bir canavarla pazarlık yaptım.
İkimizin de hayatını kurtarmak için bir yemin.
Bağlılığımızın devam edeceğini düşünmüştüm.
Olmadı."*

Tüm hayatımı yalnız geçirdim.
Yalnızlığa ve kimsem olmamasının verdiği sonsuz acıya alışkınım.
Elbette, bir pazarlık yaptık. Sırlarımızı paylaştık ve yemin ettik.
Ama onu bir şey yapmaması
konusunda uyardım. , çok önemli bir
şey.
Bir süre bana itaat etti. Ta ki itaat
etmediği geceye kadar.
Ve şimdi... paylaştığımız bağlantı?
Kurduğumuz ittifak mı?
Bozuldu.
Ben
kırıldım.
Ve onunla işim bittiğinde, o da kırılmış olacak.

Çalma Listesi

Imagine Dragons - Children of the Sky Zack
Hemsey - Vengeance
Madalen Duke - Born Alone, Die Alone The
Weeknd - Blinding Lights
Imagine Dragons - Whatever It Takes
Finneas - Die alone
Royal Deluxe - Dangerous
Imagine Dragons - Bones
Billie Eilish - No Time To Die
Muse - Compliance
Cutting Crew - I Just Died In Your Arms Tonight Muse
- Time Is Running out
Alexander Stewart - Keşke Deadfish'i
tanısaydınız - İyi değilim
The Everlove - I'm Dangerous
Beth Crowley- Enough
Zayde Wolf - New Blood
Goo Goo Dolls - Iris

Teşekkür

Bu kısa ve tatlı olacak.

Muhteşem beta okuyucularıma çok teşekkür ederim: Cyn, Melissa, Rowan, Rochelle, Selena, Effie, Robyn, Heather, Danielle ve Nicole.

Faiza'ya yeniden ciltleme ve insta sohbetlerindeki becerileri için teşekkür ederim. Müthiş desteği için Annica'ya ve Instagram'da tanışacak kadar şanslı olduğum diğer tüm kitap kurtlarına.

Luke William Bromley ve Lucy Jessica'nın destansı sesli anlatımı için teşekkür ederim.

Jenny Sims'in harika editörlüğü için teşekkür ederim.

Christina Routhier'in muhteşem redaksiyonu için teşekkür .

Ily'nin geçmişine yönelik kültür duyarlılığı ve Shabnam Arora'nın Hintçe çevirileri için teşekkür ederiz.

Aurelie Gordio'nun destansı Fransızca çevirileri için teşekkür ederim.

Yayın yardımı için Valentine PR'a teşekkür ederim. Hayatımı yönetmeme yardım ettiği için Danielle'e teşekkür ederim.

Çılgın kapaklar için Cleo'ya teşekkür ederim.

Ne yazdığımı bilmediği ve beni yine de sevdiği için kocama teşekkür ederim. Yazdığım her kelimeyi yargılayan tavşanıma teşekkür ederim (çünkü o biliyor ve fikirleri var).

Uzun bir günün ardından rahatlamama yardımcı oldukları için atlara teşekkür ederim.

Bizi evlat edinen ördeklere teşekkür ederiz. Bizi seçen serçelere. Ve çiftliklerimizin onların olduğuna karar veren pek çok hayvana.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, bu kirli, karanlık hikayeyi okuduğunuz için size teşekkür ederim sevgili okuyucu.

Umarım bir sonrakinde bana katılırsınız... Pepper

xxx

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir.

Kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için
lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek Yeni Yayın Bültenine abone olun

EROTİK ROMANTİZM 'SIRLARIN GÖSTERİSİ' STANDALONE'LARI

Kirli Bir Gece

(Ella ve Nicholas)

Düzenlenmiş Bir Gece

(Vivian ve Alasdair - 2024)

Kırk Bir Gece

(Tavsiye edilecektir)

Karmaşık Bir Gece

(Tavsiye edilecektir)

YASAK ROMANTİZM

Lunamare (Luna Düetinin Birinci Kitabı)

Cor Amare (Luna Düetinin İkinci Kitabı)

FANTEZİ ROMANTİZM

Destini Günlükleri

Bir Güve Bir Arıyı Sevdiğinde

KARANLIK ROMAN

Tanrıça Adaları Serisi

Bir Efsane

İki Dilek

Üçüncü

Öpücük

Dördüncü

Yalan

Beşinci Öfke

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları

Quintessentially Q

Twisted Together

Je Suis a Toi

Borçlu Seri Borç

Miras Birinci

Borç İkinci Borç

Üçüncü Borç

Dördüncü Borç

Son Borç Borçlu

Epilog

Dolar Serisi

Pennies

Dollars

Hundreds

Binler

Milyonlar

Mutluluk Masalı Üçlemesi

SEXY ROMANCE

Hile Ustası Düeti

Vücut Ressamı

Yaşayan Tuval

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların Tacı

Gerçeğin Tahtı

YAŞLANMA ROMANTİZMİ

Kurdele Düeti

Erkek Çocuk ve Kurdelesı

Kız Çocuk ve Ren

Bağımsız Spinoff

Oğul ve Umudu

STANDALONLAR

Yok Edilmiş - Gri Romantizm

Görünmeyen Mesajlar - Hayatta

Kalma Romantizmi

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve

Kural Günah

ve Acı

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ

Buna Dokunamazsın

ÇOCUK / ILHAM VERİCİ KİTAP

Pippin ve Mo

YAKLAŞAN SÜRÜMLER

2024/2025 başlıkları için lütfen www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: **Peppers Kitapları**

Instagram: **@pepperwinters** Facebook

Grubu: **Peppers Playground** Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

Tiktok: **@pepperwintersbooks**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.